ANTOLOGIA NEBULA 2012

EDITORI

JAMES PATRICK KELLY
JOHN KESSEL

Cele mai bune texte SF și fantasy votate de *Science Fiction and Fantasy Writers of America*.

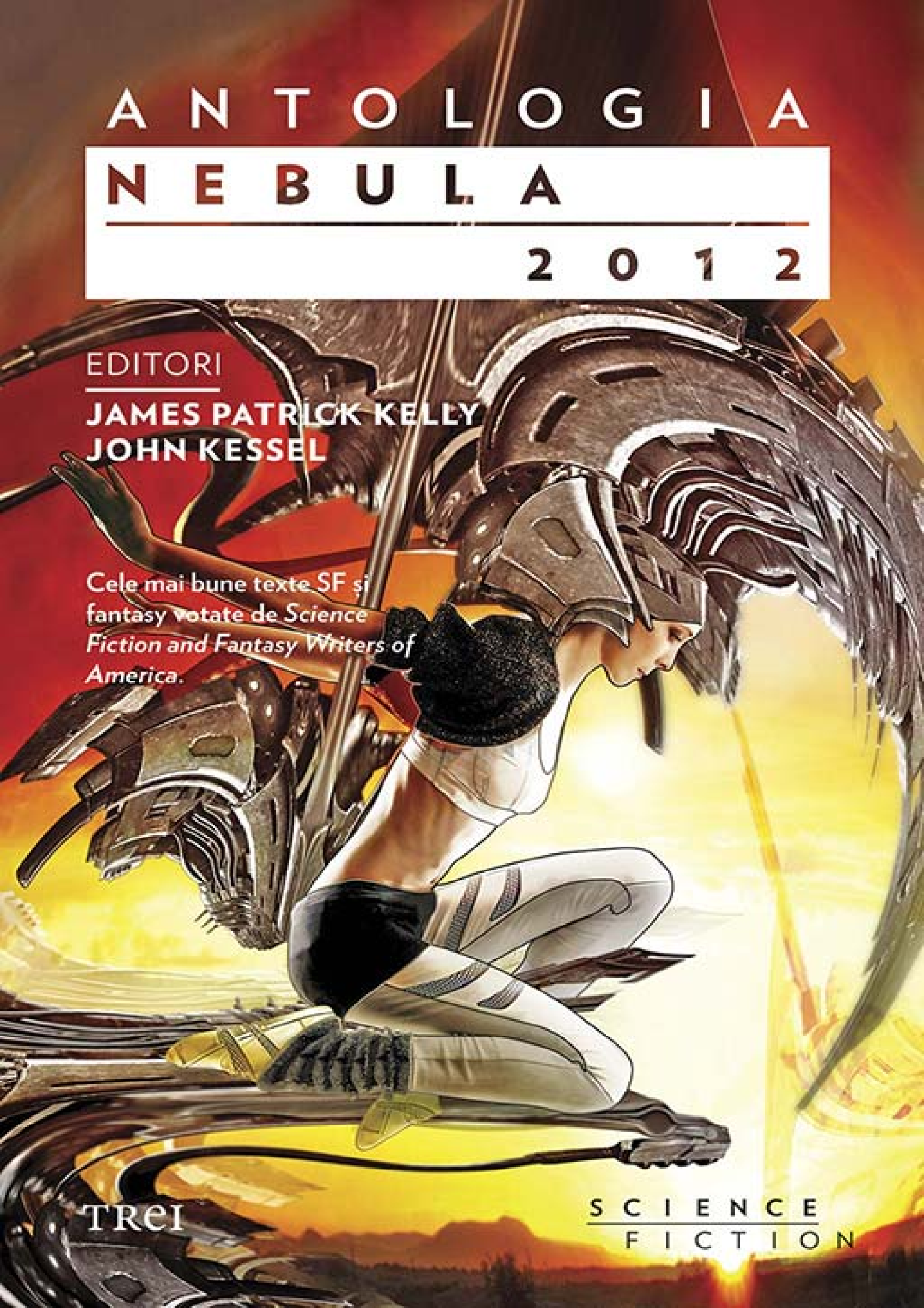

TREI

SCIENCE FICTION

Editori

James Patrick Kelly

John Kessel

Antologia Nebula 2012

Traducere din engleză și note de

Alina Sârbu

Mihai-Dan Pavelescu

Ana-Veronica Mircea

TREI

2013

EPSILON
SCIENCE
FICTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE:
Mihai Dan Pavelescu

TREI

THE NEBULA AWARDS SHOWCASE 2012

Copyright © 2012 The Science Fiction and Fantasy Writers

of America (SWFA, Inc)

Copyright © Editura Trei, 2013

pentru prezenta ediție

ISBN ePUB: 978-973-707-874-2

ISBN PDF: 978-973-707-875-9

ISBN Print: 978-973-707-750-9

Editor: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial: Magdalena Mărculescu

Design: Faber Studio

Ilustrație copertă: © Ionuț Bănuță

Director producție: Cristian Claudiu Coban

Redactor: Luciana Vlad

Dtp: Răzvan Nasea

Corectură: Rodica Petcu, Elena Bițu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

CREDITE

„Ponies” copyright 2010 by Kij Johnson, first published on Tor.com, January 2010.

„The Sultan of the Clouds” copyright 2010 by Geoffrey Landis, first published in *Asimov's* Science Fiction, September 2010.

„Map of Seventeen” copyright 2010 by Christopher Barzak, first published in The *Beastly Bride: Tales of the Animal People,* edited by Ellen Datlow and Terry Windling, Viking.

„And I Awoke and Found Me Here on the Cold Hill's Side” copyright 1972 by James Tiptree, Jr., copyright 2000 by Jeffrey Smith, first appeared in The *Magazine of Fantasy and Science Fiction,* from *Her Smoke Rose Up Forever,* reprinted by permission of the author's estate and the estate's agent, the Virginia Kidd Agency, Inc.

„In the Astronaut Asylum” copyright 2009 by Kendall Evans and Samantha Henderson, first published in *Mythic Delerium,* no. 20, Winter / Spring 2009.

„Pishaach” copyright 2010 by Shweta Narayan, first published in The *Beastly Bride: Tales of the Animal People,* edited by Ellen Datlow and Terry Windling, Viking.

Blackout / All Clear, copyright 2010 by Connie Willis. Used by permission of Spectra, a division of Random House, Inc.

„Bumbershoot” copyright 2009 by Howard Hendrix, first published in *Abyss & Apex,* First Quarter 2009.

„Arvies” copyright 2010 by Adam-Troy Castro, first published in *Lightspeed Magazine,* August 2010.

„How Interesting: A Tiny Man” copyright 2010 by the Kilirnanjaro Corporation, reprinted by arrangement with and permission of the author and the author’s agent, Richard Curtis Associates, Inc., of New York. All rights reserved. Harlan Ellison is a registered trademark of the Kilimanjaro Corporation, first published in *Realms of Fantasy,* February 2010.

„The Jaguar House, in Shadow” copyright 2010 by Aliette de Bodard, first published in *Asimov’s Science Fiction,* July 2010.

„The Green Book” copyright 2010 by Amal El-Mohtar, first published in *Apex Magazine,* November 2010.

„The Leviathan, Whom Thou Hast Made” copyright 2010 by Eric James Stone, first published in *Analog Science Fiction* & *Fact,* September 2010.

I Shall Wear· Midnight, copyright 2010 by Terry Pratchett. Used by permission of Harper-Collins Publishers.

„To Theia” copyright 2009 by Ann K. Schwader, first published in *Strange Horizons,* September 2009.

„The Lady Who Plucked Red Flowers beneath the Queen’s Window” copyright 2010 by Rachel Swirsky, first published in *Subterranean Magazine,* Summer 2010.

IN MEMORIAM

Christopher Anvil
Kage Baker
Everett F. Bleiler
Martin Gardner
James P. Hogan
F. Gwynplaine MacIntyre
Jeanne Robinson
George Scithers
William Tenn, pseudonimul lui Phillip Klass
EC Tubb
Sharon Webb

și agentul nostru Ralph Vicinanza

INTRODUCERE: ÎN CARE EDITORII ANALIZEAZĂ PREMIILE NEBULA DE IERI, AZI ȘI MÂINE

JAMES PATRICK KELLY ȘI JOHN KESSEL

Jim: Când compari lista nominalizărilor din primul an în care au fost acordate premiile Nebula cu lista noastră din 2011, observi o mulțime de diferențe. Una ar fi faptul că lista din 1966 era mult mai lungă — pe atunci nu exista o triere preliminară. De exemplu, numai la categoria „povestire”, votanții trebuiau să aleagă o câștigătoare dintre treizeci și una de nominalizări! Anul acesta nu sunt decât douăzeci și șase de nominalizări în toate cele patru categorii de ficțiune laolaltă. Altă diferență este faptul că pe atunci se acordau doar patru premii: roman, nuvelă, nuveletă și povestire. Nu existau nici „premiul Ray Bradbury pentru prezentare dramaturgică de excepție”, nici „premiul Andre Norton pentru science-fiction și fantasy Young Adults”. Premiul Ray Bradbury și-a început existența în 1992, apoi a dispărut și a fost reacordat în 1999. Premiul Andre Norton a fost atribuit prima dată în 2006. Altă diferență este că în 1966 în toate categoriile a fost nominalizată o singură femeie: Jane Beauclerk, pseudonimul lui M.J. Engh. Hopa! Observați că pe lista nominalizărilor din 2011 există mai multe femei decât bărbați. Iar toate cele cinci câștigătoare din

1966 au fost proze science-fiction, la fel ca vasta majoritate a nominalizaților. Să ne reamintim: câștigătoarea la categoria „roman” a fost *Dune* de Frank Herbert, cele două câștigătoare (la egalitate) pentru „nuvelă” au fost „The Saliva Tree” de Brian W. Aldiss și „Plăsmuitorul” de Roger Zelazny, categoria „nuveletă” a fost câștigată de „The Doors of His Face, the Lamps of His Mouth” de Zelazny și premiul pentru „povestire” a fost luat de „«Repent, Harlequin!», Said the Ticktockman” de Harlan Ellison. În cele mai bine de patru decenii trecute de atunci, am asistat la o proliferare a subgenurilor în colțișorul nostru din literatură, dar în mod clar anul acesta am nominalizat mai multe texte fantasy decât science-fiction.

Desigur, în 1966 se publica mai puțină literatură fantasy decât science-fiction. De aceea ar fi de așteptat ca premiile Nebula să urmărească un trend publicistic, care să reflecte schimbările în gusturile populare. Iar noi doi am scris, bineînțeles, multe proze fantasy, deși suntem cunoscuți în primul rând ca scriitori de SF. Se poate afirma oare că importanța crescândă a fantasy-ului a fost în detrimentul science-fictionului?

John: „În detrimentul…” este o formulare cu implicații ascunse; la urma urmelor, acestea sunt premiile decernate de Science Fiction and Fantasy Writers of America / Societatea scriitorilor americani de science-fiction și fantasy. Chiar și așa însă nu cred că răspunsul este simplu. Geografia genului / genurilor în care scriem noi s-a modificat drastic în ultimii patruzeci și cinci de ani, iar consecințele sunt evidente peste tot. Să ne gândim, ca exemplu minor, însă ca reflectare a mișcării mai largi, la termenul „ficțiune speculativă”. Atât în 1966, cât și în 2001, era utilizat pe scară largă, dar înțelesul i s-a schimbat radical. În 1966 era deja în a doua sa încarnare. A fost inventat de Robert Heinlein (în 1947) pentru a descrie un subset al science-fictionului, care extrapola de la știința și

tehnologia cunoscute la momentul respectiv; înțelesul pe care i l-a atribuit el atunci era practic ceea ce înțelegem în prezent prin science-fiction. În 1966 termenul a fost deturnat de scriitorii și editorii curentului New Wave — în mod notabil, de Judith Merril — pentru a indica un SF care reducea accentul pus pe știință și se focaliza asupra extrapolării sociologice și experimentării stilistice. În prezent „ficțiunea speculativă” și-a pierdut aproape toată rigoarea și este utilizat ca un termen generic pentru a descrie orice fel de ficțiune, SF, fantasy, horror sau slipstream, care nu este ficțiune mimetică. În felul acesta, Vernor Vinge, N.K. Jemisin, Kelly Link, Paolo Bacigalupi, Holly Black și China Miéville sunt toți scriitori de „ficțiune speculativă” în aceeași familie mare și fericită.

Sau nu este o familie chiar atât de fericită? După cum au observat mulți comentatori, nu mai există un centru imediat recognoscibil care să poată fi utilizat pentru, să spunem, identificarea tuturor textelor nominalizate la premiile Nebula în toți anii. Prozele hard SF concurează cu fantasy-urile liminale, care concurează cu ficțiunile horror, care concurează cu extrapolările sociologice, care concurează cu exercițiile nostalgice în genul aventurii pulp. Mulți scriitori de SF deplâng însuși faptul pe care-l subliniezi: că fantasy-ul copleșește science-fictionul ca vânzări și popularitate și că prozele care poartă actualmente eticheta SF n-ar fi fost admise ca science-fiction în revista *Astounding* a lui John W. Campbell. Însă poate că doar dinozaurii au auzit despre John W. Campbell. Oare domeniul își pierde toată coerența sau schimbările la care asistăm nu sunt decât efectele firești ale trecerii timpului și modificării lumii? Ceva din toate acestea ar trebui să-i îngrijoreze pe votanții și cititorii premiilor Nebula? Oare cititorul care cumpără volumul de față are vreun motiv să știe ce va căpăta, când îi parcurge cuprinsul?

Jim: Întrebarea este bună. Granițele „ficțiunii speculative” — sau „fantastika”, așa cum o numește criticul John Clute — s-au extins și au inclus multe teritorii literare. Dar pentru a combina metaforele, pot spune că mie îmi place „Cortul Mare” pe care l-am instalat aici pentru cititorii noștri. Se potrivește cu propriile mele sensibilități de scriitor și pun prinsoare că și cu ale tale. Sigur că da, fantasy-ul și numeroasele lui subgenuri au capturat unii cititori care poate că ar fi fost cândva fani exclusiv de science-fiction, însă mie îmi place să cred că mulți cititori de fantasy își păstrează un interes viu față de ce se petrece în SF — și viceversa. În mod cert există editori care publică ficțiune scurtă, atât tipărită, cât și online, și care continuă să salute o varietate a genurilor în cuprinsul volumelor lor. Multe nominalizări pentru ficțiune scurtă au apărut inițial în reviste care publică povestiri ce explorează Venus, dar și Țara Zânelor. Mă întreb dacă nu cumva numeroasele premii ale ficțiunii speculative, și mai cu seamă Hugo și Nebula, constituie centrul genului nostru tot mai larg, cel puțin în acest moment din istorie? Romanele science-fiction ale lui Connie Willis și Paolo Bacigalupi au câștigat premii Nebula în 2010, respectiv 2009, dar romanul fantasy al Ursulei Le Guin și istoria alternativă a lui Michael Chabon au luat premiile Nebula în 2008, respectiv 2007. Așadar, dacă tragem linii pe răboj, care gen se află în frunte? Fantasy-ul sau science-fictionul?

Răspunsul meu este „da”.

John: Înființarea premiilor Nebula a avut la bază două motive și cred că deosebirile dintre motivele acelea sunt iluminatoare și au rămas relevante. Science Fiction Writers of America / Societatea scriitorilor americani de science-fiction era o organizație nouă, dedicată îmbunătățirii situației autorilor de SF, dar nu avea bani. Lloyd Biggie, secretarul-trezorier al SFWA, a sugerat vânzarea unei antologii anuale, ale cărei încasări

urmau să susțină organizația. Rapid, acesta a devenit un plan de a crea un nou premiu SF, votat de scriitori, și astfel s-au născut premiile Nebula. Dar celălalt motiv, potrivit lui Damon Knight, a fost de a îmbunătăți prăsila, de a „demonstra calitatea science-fictionului modern, domeniul și… creșterea profunzimii și maturității sale". Knight a fost critic și profesor, ca și editor și scriitor, și cred că el a considerat premiile Nebula nu pur și simplu un mod de a onora lucrările cele mai bune din domeniu, ci și pentru a-i încuraja pe scriitori să-și ridice ștacheta.

În cele din urmă, trofeele au costat mai mult decât banii încasați de pe urma antologiei. Ce se poate spune însă despre celălalt scop al lui Knight? Oare premiile ne-au îmboldit să scriem SF și fantasy mai bun? Oare ele au fost folositoare pentru reputația genului?

Cred că se poate dovedi că unele dintre cele mai bune proze scrise în ultimii patruzeci de ani au fost recunoscute ca atare de premiile Nebula. Iar premiile s-au îndreptat către profesioniști bătrâni și grizonanți, dar și spre nou-veniți, către *Puteri* de Ursula Le Guin, publicată în al patruzeci și optulea an al carierei ei, și către „Turnul din Babilon" al lui Ted Chiang, care a fost prima povestire publicată de el. Către lucrări clasice ca *Dune*, *Mâna stângă a întunericului*, *Neuromantul*, „Da… și Gomora", „When It Changed", *„Houston, Houston, se aude?"*, „Cerșetori în Spania", „Bears Discover Fire", „Cei care pândesc focul", „Ecce Homo", „Permisia" și „Magia pentru începători". Către numele care au ajuns în vârf (Isaac Asimov) și către cele care puteau ajunge acolo (Jack Cady). Mi se pare încurajator când competiția nu este câștigată întotdeauna de concurentul cel mai bine cunoscut; că în fiecare an apar nume noi pe lista finală de nominalizări.

Nu cred că există cineva care ar putea susține că prozele câștigătoare au fost în mod neîndoios cele

mai bune din anul respectiv. Tot așa cum unele filme primesc premiile Oscar din motive care, privind retrospectiv, par inexplicabile, rezultatul votării este influențat uneori de factori care n-au legătură cu meritul literar. Sau judecățile oamenilor se schimbă de-a lungul timpului. Sau pur și simplu nu se pot acorda premii tuturor textelor care ar merita. La ceremonia de decernare a premiilor Oscar din 2011, Steven Spielberg a recunoscut aceste realități când a prezentat premiul pentru „Cel mai bun film", spunând: „Peste o clipă, unul dintre aceste zece filme se va alătura unei liste care include *Pe chei*, *Cowboy-ul de la miezul nopții*, *Naşul* și *Vânătorul de cerbi*. Celelalte nouă se vor alătura unei liste care include *Fructele mâniei*, *Cetățeanul Kane*, *Absolventul* și *Taurul furios*!"

Andy Duncan, fost nominalizat la premiile Nebula, a emis recent o idee provocatoare despre premii: „În timp am ajuns la concluzia că scopul primar al unui premiu nu este de a-i glorifica pe indivizi, ci de a glorifica domeniul în care lucrează ei. Nu ne încântă când ideea aceasta este exprimată în mod direct, de pildă în ipocritele discursuri de tipul «Ce grozavi suntem!» despre atracția universală a filmelor pe care le auzim anual la decernarea premiilor Oscar, sau la nesfârșitul tribut care a fost adus anul acesta actelor filantropice ale industriei muzicale, cu ocazia înmânării premiilor Grammy. Este totuși adevărat: este mai puțin important cine câștigă, să zicem, premiile Hugo într-un an sau altul, cât faptul că, o dată în plus, premiile Hugo au fost acordate, ceea ce generează încă o ocazie de a ne revedea, de a ne aplauda și de a vorbi între noi despre domeniul nostru și felul cum evoluează… și, da, de a ne lamenta despre cine a fost furat și cine este supraevaluat și cine este adevăratul câștigător".

Jim: Nu trebuie să ne îndreptăm spre manualele de istorie pentru a ne liniști că nu întotdeauna

competiția este câștigată de concurentul cel mai bun; mie mi se pare că beneficiul oferit de lista nominalizărilor de anul acesta este faptul că vor fi auzite voci noi. Câștigând la categoriile „nuvelă” și „nuveletă”, noii scriitori Rachel Swirsky și Eric James Stone și-au etalat numele cu majuscule la numai câțiva ani de la începerea carierei. Îmi amintesc de anul 1982 când doi începători pe nume Connie Willis și John Kessel au apărut din senin și au câștigat toate cele trei premii Nebula pentru proză scurtă. Iar cei nominalizați pentru întâia dată, ca Vylar Kaftan, Amal El-Mohtar, Felicity Shoulders, Aliette de Bodard, Shweta Narayan, Christopher Kastensmidt, Caroline M. Yoachim, J. Kathleen Cheney, M.K. Hobson, N.K. Jemisin, Mary Robinette Kowal și Nnedi Okorafor, reprezintă aproape jumătate din listă. Este cel mai mare asemenea grup din istoria premiului.

Vorbind din experiență proprie, impactul nominalizării asupra unui scriitor nou poate fi profund. Pentru orice scriitor este greu să știe exact cum evoluează, odată ce începe să-și vândă textele în mod regulat. Încasările nu spun în mod necesar adevărul. Recenziile sunt un joc de noroc — oare o recenzie proastă este mai rea decât absența oricăror recenzii? Cititorii pot sau nu să ajungă la ea. Și nu există promovare. Nimeni nu ajunge vicepreședinte al Slipstream sau manager de proiect pentru Space Opera sau director al Zombie. Da, trebuie să credem în noi înșine și să știm că ceea ce avem de spus merită să fie spus, dar ne ajută când colegii ne oferă o formă de validare. Cu certitudine, editorii antologiilor *Best of the year…* dețin puterea aceasta, dar ei au gusturi personale. Însă când o organizație formată din propriii tăi colegi proclamă înaintea lumii că ai scris un text de excepție, trebuie s-o crezi. Cred că asta ajută data viitoare când îți arcuiești degetele deasupra unei tastaturi.

Și exact acesta este motivul pentru atâtea lamentații legate de premiile Nebula. Ele contează. Dacă noi nu procedăm bine, dacă procesul de nominalizare al textelor și de miruire al unuia dintre nominalizați nu impulsionează efortul colectiv de a scrie SF și fantasy mai bun, atunci ne-am pierdut calea. Mentorul meu Damon Knight n-ar fi încântat.

Desigur, nu cred că este cazul pentru așa ceva. Însă problema este că nu există un consens privind felul cum să scrii SF și fantasy mai bun. Oare noi respectăm povestirile care sunt asociate unor povestiri din trecutul nostru, așa cum ne-a fost tradiția, sau acelea sunt perimate de acum? Ar trebui să încercăm să demolăm zidurile dintre genuri, ori dintre gen și mainstreamul literar, sau asta ar însemna să întoarcem spatele misiunii noastre? Și de fapt care este misiunea noastră? Avem măcar așa ceva? Discuțiile și, desigur, controversele care se învolburează uneori în jurul premiilor Nebula constituie o parte a continuei noastre autoevaluări, la fel de importantă ca premiile însele.

John: Dacă impactul nominalizării asupra unui scriitor tânăr poate fi profund, eu pot spune dintr-o experiență personală similară că primirea unui premiu Nebula poate fi un test de caracter. Când am scris „Another Orphan”, care mi-a adus premiul Nebula la prima mea nominalizare, acordasem mai puțină atenție posibilităților de marketing și mai multă propriilor mele obsesii cu mult mai mari decât orice avusesem pentru prozele scrise până atunci. După ce am câștigat premiul, am petrecut un an frământându-mi creierii încercând să-mi dau seama ce ar fi trebuit să scriu în continuare în lumina acelui trofeu. Ce așteptau oamenii să vadă de la mine? Ce ar fi trebuit să scriu? Am avut nevoie de ceva timp să mă regăsesc după experiența aceea.

Atenția pe care ți-o acordă cei asemenea ție este puternică, fie în sens pozitiv, fie în sens negativ. Așa cum ne reamintește E.B. White când porcul Wilbur câștigă un premiu la bâlciul din *Pânza lui Charlotte*[1]: „Este enorm de satisfăcător să câștigi un premiu în fața multor oameni”. Stresul câștigului îl face pe sărmanul Wilbur să se prăbușească pe dată, fiindcă „este modest și nu poate rezista laudelor”. Din fericire, câștigarea unui premiu înseamnă că Wilbur nu trebuie să fie sacrificat și transformat în cârnați; în final, el revine în cotețul lui și trăiește așa cum o făcuse până atunci. Să-l alegem pe Wilbur ca model.

Jim: Există multe căi spre măreție. (Hopa, încep să sun ca un răvaș dintr-o plăcintă!) Și am fi nebuni să spunem că nominalizarea la un premiu Nebula sau chiar câștigarea premiului ar fi singura onoare care a contat anul acesta sau în oricare alt an. Este instructiv de observat că două dintre premiile decernate la ceremonia Nebula — Bradbury și Norton — poartă numele unor scriitori extraordinari, care, deși au fost răsplătiți ca Grand Master SWFA, n-au ajuns niciodată pe lista nominalizărilor, cu atât mai puțin să câștige premiul. Așa este: Ray Bradbury și Andre Norton n-au figurat niciodată pe lista de nominalizări. Niciodată! Iar în distinsa lor companie se află unii dintre cei mai talentați scriitori care ne-au onorat vreodată genul, ca: Iain Banks, Elizabeth Bear, Jonathan Carroll, Greg Egan, M. John Harrison, Alexander Jablokov, Jay Lake, Kit Reed, Rudy Rucker și Sherri Tepper — ca să nu amintesc decât zece.

Ce ne spune asta? Doar că apropierea de textele din orice an am alege ne deformează viziunea. În opinia noastră, acestea sunt unele dintre cele mai bune proze din 2011, dar rămâne în seama generațiilor viitoare de cititori să decidă — după cincizeci sau după o sută de ani — care dintre ele vor dăinui.

Până atunci, suntem foarte mândri să prezentăm premiile Nebula de anul acesta.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

1 Editura RAO, 2007.

INTRODUCEREA AUTOAREI

Nu toți copiii sunt monștri, dar multe fetițe sunt. În școala mea primară de orășel de provincie, eram, neoficial, considerată — în clasamentul favoriților — a fi a douăzeci și doua elevă din clasa mea de douăzeci și patru de copii. Mă jucam cu numerele 23 și 24 pentru că erau singurele dispuse să se joace cu mine, și-mi place să cred că nu le-aș fi aruncat sub primul autobuz dacă acesta ar fi fost prețul pe care ar fi trebuit să-l plătesc pentru a-mi îmbunătăți poziția în clasament — dar nu s-a pus niciodată problema asta, iar acum sunt recunoscătoare pentru asta.

„Ponei" este exact despre aceste probleme și despre mutilarea la care se supun atât de multe fetițe doar pentru a supraviețui copilăriei. Primele scurte povestiri pe care le-am publicat erau povestiri de groază, literatura de efect. Mai târziu am trecut la fantasy și la alte lucruri, dar anul trecut m-am reîntors la horror cu povestirea science-fiction „Coabitare"[2] și am descoperit că mai aveam multe de învățat despre modul în care ficțiunea ți se vâră pe sub piele. „Ponei" este o altă explorare a aceleiași teme.

2 În *Nebula 2011*, Editura Trei, 2012.

PREMIUL NEBULA PENTRU POVESTIRE (LA EGALITATE)

PONEI

KIJ JOHNSON

Invitația are o tematică western. De-a lungul marginilor sale, fete ca din desene animate, cu pălării de cowboy pe cap hăituiesc o herghelie de Ponei sălbatici. Poneii nu sunt mai înalți decât fetele, sunt strălucitori ca niște fluturași, durdulii, cu coarne de inorog scurte, cu vârfurile rotunjite și cu aripioare pufoase. În partea de jos a invitației, Ponei abia capturați se-nvârt de jur-împrejurul unui țarc. Fetele au prins cu lasoul un Ponei alb cu roz. Ochii și gura lui sunt niște „o”- uri uimite. Deasupra capului său e desenat un semn de exclamare. Fetițele îi taie cornul cu niște cuțite curbate. Aripile i-au fost deja îndepărtate, sunt de-acum parte a unei grămezi de lângă țarc.

„Tu și Poneiul tău……” (și numele Radioasei e scris aici de mână cu niște litere grăsulii) „sunteți invitați la o petrecere de îndepărtare-prin-tăiere cu CelelalteFete! Dacă te vom plăcea și dacă Poneiul tău se descurcă așa cum trebuie, te vom lăsa să-ți petreci vremea cu noi.”

— Abia aștept să am prieteni! spune Radioasa care citește peste umărul Barbarei în timp ce respirația sa cu parfum de trandafiri îi învolburează fetei părul.

Cele două se găsesc în grădina din spatele casei, lângă grajdul roz al Radioasei.

Barbara întreabă:

— Știi deja ce vrei să păstrezi?

Aripioarele Radioasei devin o pată-ncețoșată în timp ce ea sare-n aer, se răsucește și-apoi plutește cu picioarele răsucite sub ea:

— Oh, categoric darul vorbirii! Zburatul e grozav, dar vorbitul e cu mult mai bun! Cade pe iarbă: Habar n-am de ce-ar vrea vreun Ponei să-și păstreze cornul! Nu că ar fi bun la ceva!

Așa a fost dintotdeauna, de când există Ponei. Toți Poneii au aripi. Toți Poneii au coarne. Toți Poneii pot vorbi. Apoi, toți Poneii trec printr-o petrecere de îndepărtare-prin-tăiere și renunță la două dintre cele trei însușiri, pentru că asta-i ceea ce trebuie să se-ntâmple dacă o fetiță are de gând să fie pe potriva CelorlalteFete. Barbara n-a văzut niciodată un Ponei care să-și mai aibă încă aripile sau cornul după petrecerea sa de îndepărtare-prin-tăiere.

Barbara vede Poneii CelorlalteFete uitându-se pe furiș pe ferestrele clasei chiar înaintea pauzei sau grupați în stația de autobuz după ore. Sunt colorați în roz-pal și violet-deschis, și galben ca narcisa, cu coame mătăsoase și numai cârlionți și cozi care se ondulează până la pământ. Când nu sunt la școală sau la lecțiile de violoncel, sau la orele de balet, sau la antrenamentele de fotbal, sau la joacă în grup sau la ortodont, CelelalteFete își petrec zilele cu Poneii lor.

○ ○ ○

Petrecerea are loc acasă la CeaMaiTareFată ce are o mamă care-i medic pediatru și-un tată care-i cardiolog, și-un grajd mititel, și copaci uriași care umbresc iarba pe care Poneii joacă diverse jocuri. Radioasa se-ndreptă agitată spre ceilalți Ponei care-i ating în tăcere cornul și aripile cu năsucurile lor catifelate, și-apoi o iau cu toții la trap spre

grajdul liliachiu din fundul păşunii, unde a fost desfăcut un balot de fân.

CeaMaiTareFată o întâmpină pe Barbara la gard:

— Ăla-i Poneiul tău? întreabă ea fără niciun salut de bun venit. Nu-i la fel de drăguță ca Muguraș-de-Stea.

Barbara ia poziția defensivă:

— E frumoasă! Ăsta-i un pas greșit, așa că adaugă: Și-a ta-i drăguță!

Și Poneiul CeleiMaiTariFete chiar e drăguț: coada ei are toate nuanțele de purpuriu și scânteiază de steluțe. Dar coada Radioasei e de-un alb-gălbui și strălucește-ntr-o lumină de culoarea mierii, iar Barbara știe că Radioasa e cel mai frumos Ponei care-a existat vreodată.

CeaMaiTareFată se-ndepărtează, aruncându-i peste umăr:

— E o TrupăRock în sufragerie, și-un grup din CelelalteFete își trec vremea pe verandă și mami a cumpărat niște prăjiturele, și există ColaZero și RedBullDietetic, și limonadă dietetică.

— Și tu unde ești de găsit? întreabă Barbara.

— Eu stau pe-afară, spune CeaMaiTareFată, așa că Barbara își ia un pahar de CrystallLight și trei prăjiturele glazurate din fulgi de ovăz și stafide și-o urmează.

CelelalteFete de-afară ascultă la un iPod înfipt în niște boxe și joacă tenis pe consolă Wii, și se uită cum se joacă Poneii De-A-V-Ați-Ascunselea și Cine-I-Cel-Mai-Drăguț și Ăsta-I-Cel-Mai-Grozav-Joc. Sunt cu toții acolo. Cea-De-A-Doua-Fată-N-Clasament și Lingușitoarea, și Fata-Pe-Care-Toată-Lumea-O-Place și toate celelalte. Barbara nu scoate-o vorbă decât atunci când crede c-a-nțeles foarte bine despre ce se vorbește.

Și-apoi vine momentul. CelelalteFete și tăcuții lor Ponei se adună într-un cerc în jurul Barbarei și al Radioasei. Barbara simte că-i vine să vomite.

CeaMaiTareFată îi spune Barbarei:

— Ce-a ales?

Radioasa pare speriată, dar îi răspunde direct:

— Aș prefera, mai degrabă, să vorbesc decât să zbor sau să-njunghii diverse lucruri cu cornul meu.

CeaMaiTareFată îi zice Barbarei:

— Așa spun întotdeauna Poneii, și-i dă fetiței un cuțit curbat cu o lamă lungă cât brațul unei femei.

— Eu? întreabă Barbara. Am crezut că altcineva face asta. Un adult.

— Fiecare face asta pentru propriul Ponei, spune CeaMaiTareFată. Și eu am făcut-o pentru Muguraș-de-Stea.

În deplină tăcere, Radioasa își întinde o aripă.

Nu e așa cum ai tăia un ponei adevărat. Aripa se desprinde cu ușurință, netedă ca plasticul, iar sângele miroase ca vata de zahăr de la iarmaroc. Acolo unde s-a aflat mai devreme aripa e acum un oval tremurător, lucios, de parcă Barbara ar tăia pe din două niscai rahat de trandafiri și ar zări rozul de sub zahărul pudră de la suprafață. „E, oarecum, drăguț”, își spune și vomită.

Radioasa se cutremură, cu ochii strâns închiși. Barbara despică și cea de-a doua aripă și o așază lângă prima.

Retezarea cornului e mai dificilă, ca și cum ar trebui să tai copita unui ponei real. Mâna Barbarei alunecă și-o rănește pe Radioasa și-acum e și mai mult sânge-vată de zahăr. Și-apoi cornul zace pe iarbă, lângă aripi.

Radioasa se prăbușește-n genunchi. Barbara aruncă apoi cât colo cuțitul și cade lângă ea, plângând cu hohote și sughițând. Își freacă fața cu dosul palmei și se uită-n sus la cercul format în jurul lor.

Muguraș-de-Stea atinge cuțitul cu botul și-l împinge spre Barbara cu o copită liliachie.

— Și-acum, vocea, spune CeaMaiTareFată. Trebuie să-i iei și vocea.

— Dar i-am retezat deja aripile și cornul! protestează Barbara și-și aruncă brațele în jurul

gâtului Radioasei, s-o protejeze. Două din trei, așa ai spus!

— Mda, asta-i îndepărtarea prin tăiere, recunoaște CeaMaiTareFată. Asta-i ceea ce trebuie să faci tu pentru a deveni UnaDintreNoi. Dar Poneii își aleg propriii lor prieteni. Iar chestia asta costă, la rându-i.

Muguraș-de-Stea își scutură coama liliachie. Pentru prima oară, Barbara vede că o rană de forma unui zâmbet se-ntinde pe gâtlejul său. Toți Poneii au una asemănătoare.

— N-am să fac una ca asta! le spune fata tuturor, dar, chiar în timp ce plânge până când toată fața îi e acoperită cu lacrimi și muci, știe prea bine că va face întocmai, așa că, atunci când se satură de plâns, apucă totuși cuțitul și se căznește să se ridice-n picioare.

Radioasa stă lângă ea pe niște picioruțe care tremură. Pare tare mititică fără cornul și aripioarele sale. Mâinile Barbarei sunt alunecoase, dar își încleștează și mai bine mâna pe cuțit.

— Nu, spune, brusc, Radioasa. Nici măcar pentru asta.

Radioasa se răsucește și-o rupe la fugă, gonește spre gard într-un galop la fel de rapid și de frumos ca al unui ponei adevărat; numai că sunt mult mai mulți din ceilalți Ponei și sunt cu mult mai mari, iar ea nici măcar nu mai are aripioare cu care să zboare sau un corn cu care să se lupte. Ceilalți o doboară înainte s-apuce să sară gardul și să se piardă în codrii de dincolo de el. Radioasa urlă din răsputeri și-apoi nu mai e nimic, doar sunetul pe care-l fac copitele care bat și tot bat și care vine dinspre cercul strâns al Poneilor.

CelelalteFete stau în picioare, încremenite. Chipurile lor lipsite de orice expresie sunt îndreptate spre Ponei.

Poneii ies din cerc și se-ndepărtează, tropăind. Nu mai există niciun semn al existenței Radioasei, în afară de împroșcatele picături de sânge din vată

de zahăr și de o buclă din coama ei strălucitoare smulsă din locu-i și care pălește din ce în ce mai mult în timp ce cade pe iarbă.

În tăcerea mormântală CeaMaiTareFată întreabă:

— Vrea cineva prăjiturele?

Vocea îi pare plăpândă, dar falsă. CelelalteFete se-ngrămădesc în casă, sporovăind cu voci la fel de artificiale. Încep un joc, beau și mai multă ColaDietetică.

Barbara se-mpleticește după ele în sufragerie:

— De-a ce vă jucați? întreabă ea, nesigură.

— De ce mai ești aici? vrea să știe CeaMaiTareFată, de parc-ar fi remarcat-o pentru prima oară. Doar nu ești UnaDintreNoi.

CelelalteFete încuviințează dând din cap:

— Tu nu ai un ponei.

DESPRE AUTOARE

Kij Johnson este romancieră și scriitoare de povestiri care a câștigat premiile World Fantasy și Theodore Sturgeon. În prezent, locuiește în Raleigh, Carolina de Nord, și lucrează la un roman și la o culegere de povestiri.

Traducerea: Alina Sârbu

INTRODUCEREA AUTORULUI

Deși sunt scriitor de science-fiction în timpul liber, în „slujba mea de zi cu zi” lucrez în domeniul științei reale și al zborurilor spațiale, incluzând misiuni existente (ca Mars Rovers — care încă hoinărește după atâția ani!), și dezvolt concepte și tehnologii pentru misiuni viitoare. Deși mare parte din activitatea mea este asociată lui Marte, m-a interesat de mult timp Venus, planeta foarte neglijată atât în știință, cât și în science-fiction. M-a surprins faptul că, deși suprafața lui Venus constituie o bună analogie cu infernul, când ajungi la altitudinea de 50 de kilometri, mediul este din multe puncte de vedere regiunea cea mai similară Terrei din întregul sistem solar (desigur, cu excepția Terrei), având temperaturi și presiuni apropiate de cele unde le place oamenilor să trăiască. Iar în atmosfera venusiană de bioxid de carbon, aerul respirabil este un gaz ascendent. De aceea am fost fascinat de posibilitatea unor habitate care să plutească acolo. O altă fascinație a mea este terraformarea, o idee pe care răposatul astronom Carl Sagan a propus-o pentru Venus și Marte. S-a dovedit că terraformarea lui Venus ar fi teribil de dificilă, mult mai grea decât crezuse Sagan în 1962. Într-o povestire anterioară („Ecopoiesis”), eroii mei Leah Hamakawa și David Tinkerman au examinat tentativa (nu foarte reușită) de terraformare parțială a lui Marte. În „Sultanul norilor”, i-am adus pe Venus.

SULTANUL NORILOR

GEOFF LANDIS

Când Leah Hamakawa și cu mine am sosit la orbitalul Riemann, pe Leah o aștepta o surpriză: un mesaj. Nu un mesaj electronic pe un link-pad, ci un plic existent fizic, real, pe care scria cu caligrafie înfloratã „Dr Leah Hamakawa”.

Leah a deschis plicul. Mesajul era gravat pe o folie rigidă dintr-un cristal dur, care sclipea stacojiu translucid. Leah a privit-o, a flexionat-o, a trecut unghia peste ea, după care a ridicat-o spre lumină și a răsucit-o ușor. Muchiile au captat lumina și au împrăștiat-o prin încăpere în picături de foc.

— Diamant, a zis ea. Impuritățile de crom îi conferă culoarea roșie, iar albastrul provine probabil de la azot. Încântător. Mi-a întins folia: Ai grijă la muchii, Tinkerman, e clar că te pot tăia urât.

Mi-am plimbat degetul cu grijă peste o muchie, dar am constatat că avertismentul lui Leah era inutil; muchiei îi fusese aplicat un tratament de pasivizare, care o tocise, special pentru a nu tăia. Literele erau albastre, atât de perfect gravate, încât păreau că se ridică din folie. Sub titlul „Invitație din partea lui Carlos Fernando Delacroix Ortega de la Jolla y Nordwald-Gruenbaum”, continua cu litere mai mici: „Am constatat că cercetările dumneavoastră asupra ecologiei marțiene au trezit interes. Dorim să vă invităm să ne vizitați reședința din Hypatia, oricând vă este convenabil pentru discuții”.

Nu cunoșteam numele Carlos Fernando, însă familia Nordwald-Gruenbaum nu avea nevoie de

prezentări. Invitația provenea de la cineva din familia apropiată a satrapului lui Venus.

Transportul, continua scrisoarea, avea să fie asigurat.

Satrapul lui Venus… Unul dintre cei douăzeci de bătrâni — lorzii și proprietarii sistemului solar. Un om atât de bogat, încât standardele umane de bogăție nu mai aveau deja nicio relevanță. Oare ce putea dori de la Leah?

Am încercat să-mi amintesc ce cunoșteam despre sultanul norilor, satrapul legendarelor orașe plutitoare. Părea foarte îndepărtat de tot ce știam. Despre societatea pe care credeam că mi-o reaminteam se spunea că ar fi fost decadentă și perversă… și cam atât. Locuitorii lui Venus erau secretoși.

Stația Riemann era urâtă și funcțională, cu interiorul din aluminiu eloxat de culoare închisă, a cărui suprafață fusese finisată ca imitație de pietricele. Leah se apropiase de hubloul din salon și privea afară. Stătea cu spatele la mine, încadrată de întuneric. Era frumoasă până și în combinezonul naval mototolit și m-am întrebat dacă voi găsi vreodată cheia pentru a o înțelege.

Pe măsură ce stația orbitală s-a rotit, globul albastru al Pământului s-a înălțat lent în fața ei, o sculptură fragilă și complexă de zăpadă și cobalt, desenându-i conturul într-o lumină de safir.

— Nimic nu m-așteaptă acolo jos, a rostit ea.

Am rămas tăcut, nesigur dacă își amintea măcar că eram prezent.

Cu glas abia mai sonor decât tăcerea, a urmat:

— Eu n-am un trecut.

Tăcerea era jenantă. Știam că ar fi trebuit să spun ceva, însă nu eram sigur ce anume.

— N-am fost niciodată pe Venus, am zis în cele din urmă.

— Nu cunosc pe nimeni care să fi fost. Leah s-a întors către mine. Scrisoarea nu precizează că ar trebui să merg singură.

Tonul îi era sec — nici descurajator, nici stimulativ.

Cu greu putea fi numit entuziast, însă era mai bun decât un refuz. M-am întrebat dacă ea mă plăcea cu adevărat, sau pur și simplu îmi tolera prezența. Am decis că ar fi mai bine să nu întreb. Nu avea rost să-mi forțez norocul.

○ ○ ○

Transportul asigurat s-a dovedit a fi *Suleiman*, un iaht cu fuziune.

Suleiman era mai mult decât un simplu iaht de clasă; era excesiv de extravagant. Mai mare decât multe transportoare de minereu, era suficient de imens pentru ca un iaht obișnuit să fi putut încăpea cu ușurință în cea mai largă dintre sferele sale recreative. Toate cabinele private — și erau șapte — depășeau în mărime modulele habitat obișnuite. În general, navele mari sunt lente, însă *Suleiman* constituie o excepție, fiind echipat cu un delta-V impresionant, iar orbita de transfer spre Venus fusese stabilită pentru un timp de tranzit mult sub cel al oricărui transportor comercial.

Noi eram singurii pasageri.

În ciuda mărimii navei, echipajul era alcătuit din numai trei oameni: căpitanul, pilotul și pilotul-secund. Căpitanul, cu țeasta rasă și roba galben-șofran a unui novice budist, ne-a întâmpinat când am intrat și ne-a informat politicos, dar ferm, că echipajul nu era subordonat pasagerilor. Urma să rămânem în secțiunea pentru pasageri până când ajungeam pe Venus. Cabinele echipajului erau separate de ale pasagerilor și, pe durata călătoriei, nu trebuia să ne așteptăm să-i vedem sau să-i auzim pe membrii echipajului.

— Perfect, a fost unicul comentariu al lui Leah.

După ce nava ne-a primit și a intrat pe o orbită rapidă de transfer spre Venus, Leah a găsit cea mai mică dintre cabinele private și s-a încuiat înăuntru.

○ ○ ○

Leah Hamakawa lucra de douăzeci de ani în Institutul Pleiade. Se angajase de tânără, mai exact din adolescență — cu mult înainte s-o fi întâlnit eu —, și cunoșteam puține despre viața ei anterioară, cu excepția faptului că era orfană. Institutul era singura familie pe care o avusese vreodată.

Uneori mi se părea că existau două Leah. Una era sfioasă și copilăroasă, cerșind să fie iubită. Cealaltă era rezervată și profesionistă, abia suportând să fie atinsă și detestându-i — sau poate disprețuindu-i — pe oameni.

Mă întreb câteodată dacă nu cumva a suferit teribil în copilărie. Nu vorbea niciodată despre trecut, nu-i amintea niciodată pe părinții ei. O întrebasem, odată, și mi-a spus doar că totul rămăsese în urma ei, demult și hăt departe.

Nu mi-am cunoscut niciodată poziția în raport cu Leah. Uneori aproape crezusem că mă iubește, dar că nu se putea decide să spună ceva. Alteori era atât de indiferentă, încât credeam că nu mă considera cu nimic mai presus de un asistent tehnic, deloc diferit de oricare alt tehnician. Uneori mă întrebam de ce naiba se mai deranja să-mi îngăduie să mă-nvârt pe lângă ea.

Mă blestemam în gând că eram prea laș ca s-o întreb.

În timp ce Leah stătea încuiată, am explorat nava. Toate cabinele erau sferice și aveau un singur hublou octogonal cu sticlă dublă pe peretele exterior. Dețineau tot luxul imaginabil, până și facilități igienice amplasate în sfere mai mici, adiacente, cu incinte care pulverizau prin duze apă reală pe corpurile celor ce le treceau pragul.

La zece ore după pornire, Leah tot nu ieșise. Mi-am ales o cabină și m-am culcat.

Peste două zile eram plictisit. Demontasem tot ce putea fi demontat, îi examinasem modul de funcționare și-l montasem la loc. Totul era în stare perfectă; nu aveam ce repara.

Dar, deși nu luasem cu mine mare lucru, îmi adusesem un birou portabil. Am apelat un agent bibliotecar și am cerut istorie.

○ ○ ○

La începutul expansiunii omenirii în spațiul cosmic, transportul fusese ruinător de costisitor și doar guvernele și corporațiile obscen de bogate își puteau permite să facă afaceri în spațiu. După ce guvernele s-au retras, o mână de bogătași le-au cumpărat activele. Cei mai mulți le-au revândut sau au dat faliment, dar nu toți. Unii au rămas pur și simplu din cauza încăpățânării, alții au fost cuprinși de fervoarea credinței ideologice în expansiunea omenirii, iar alții, ca urmare a calculelor cinic de obiective că în spațiul cosmic existau bogății incalculabile… dacă le puteai exploata. Când tehnologiile au fost definitivate, cele douăzeci de familii dețineau totul.

Frontiera s-a lărgit lent și atunci a început exodul. Mai întâi cu miile: baha'i care fugeau de persecuții religioase, dictatori răsturnați și sicofanții lor care căutau să scape cu comori jefuite, lorzi ai drogurilor și suitele lor încercând să-și ducă profiturile dincolo de brațul lung al guvernelor sau rivalilor. Exodul a continuat apoi cu milioanele; toate culorile omenirii s-au răspândit de pe Pământ pentru a începe o viață nouă în spațiu. Grupări desprinse din Biserica lui Ioan Răzbunătorul care părăsiseră neiertătoarea biserică-mamă pentru a-și căuta destinul profețit, disidenți din Republica Populară Malawi dornici de libertate, comunități vegetariene din Alaska plecate pentru a găsi noi frontiere, mayași care încercau restabilirea patriei Maya, libertarieni care-și căutau paradisul pieței libere, comuniști care căutau un loc în afara istoriei pentru a modela un om nou comunist. Unii dintre ei au murit repede, alții după ceva vreme, însă au existat mereu mai mulți, un potop interminabil de

disidenți, nemulțumiți și rebeli, indivizi dispuși să semneze oriunde în schimbul promisiunii unui început nou. Câțiva dintre ei au supraviețuit. Câțiva dintre ei au prosperat. Câțiva dintre ei au crescut.

Și toți și-au ipotecat până și gonadele celor douăzeci de familii pentru a le asigura transportul.

Nici măcar un habitat dintr-o sută n-a izbutit să-și achite datoria aceea… dar urmașii celor douăzeci au devenit mai bogați decât multe state, mai bogați decât imperii.

Războiul legendar dintre imperiul industrial Nordwald și familia Gruenbaum pentru resursele sistemului solar luase sfârșit când Patricia Gruenbaum își vânduse acțiunile majoritare în afacerea familiei. Udo Nordwald, tiran și patriarh al imperiului industrial Nordwald — actualmente Nordwald-Gruenbaum —, nu avusese asemenea planuri de a renunța sau chiar de a-și diminua averea câștigată prin lupte grele. El își continuase consolidarea puterii printr-o fuzionare prin căsătorie a unicului său fiu, abia ieșit din adolescență, cu moștenitoarea vicleană și calculată a familiei la Jolla. Întrucât concurenții lui cei mai apropiați dispăruseră, Udo se retrăsese din sistemul solar îndepărtat, lăsând în seama altora lunga expansiune. Își stabilise cartierul general corporatist, locuințele pentru lucrători și propria reședință într-o poziție care era centrală pentru sistemul interior și în același timp un loc la care nimeni nu se mai gândise până atunci că ar putea fi colonizat. Nordwald a devenit faimos pentru că a colonizat planeta Infern a sistemului solar, așa cum era denumită de obicei.

Venus.

○ ○ ○

Planeta de sub noi a crescut de la dimensiunea unui punct de lumină la cea a unei perle albe bombate, prea strălucitoare pentru a putea fi privită

direct. Iahtul interplanetar care sosea și-a redus hiperbola printr-o trecere joasă prin atmosfera lui Venus, a ricoșat liber în orbită eliptică înaltă, apoi a intrat pe o orbită circulară de parcare de două ore.

Suleiman avea un hublou extravagant, un singur panou transparent cu diametrul de patru metri, și am plutit în fața lui, privind barchetina de transfer care suia în întâmpinarea noastră. Crezusem că *Suleiman* era o navă mare; pe lângă barchetină, părea o miniatură. Un con turtit cu vârful rotunjit și motoare-rachetă absurd de micuțe la bază, barchetina avea forma unei nave tipice pentru asolizări, atât doar că era lungă de un kilometru și cel puțin la fel de largă. A lunecat lângă *Suleiman* și a andocat, aidoma unui dovleac care se împerechează cu o boabă de mazăre.

Mărimea, o știam prea bine, era înșelătoare. Barchetina nu era decât o anvelopă subțire peste o cochilie goală construită din titan format în vid, care înconjura o incintă vastă. Nu era proiectată să asolizeze, ci să plutească în atmosferă, iar pentru a pluti avea nevoie de un volum uriaș și de o greutate cât mai mică. Nicio navă n-a asolizat vreodată pe suprafața lui Venus; epitetul „Infern” fusese bine ales. Ca atare, barchetina de transfer era mai degrabă un dirijabil prin spațiul cosmic decât o navă spațială, un vehicul care poate pluti la fel de bine atât în nori, cât și pe orbită.

Deși știam că vastitatea ei nu era mult mai substanțială decât vidul, efectul mi se părea intimidant.

Nu părea totuși să aibă niciun efect asupra lui Leah. Pe când ne apropiam de Venus, ea ieșise din solitudinea tăcută, dar abia dacă aruncase o privire spre hublou în trecere. De multe ori îmi venea foarte greu să ghicesc ce i-ar fi atras atenția. Uneori o văzusem petrecând o oră cu privirea ațintită asupra unei roci, aparent fascinată de o bucată de chondrit asteroidal banal, răsucind-o și

examinând-o cu atenție din toate unghiurile posibile. Alte lucruri însă, de pildă o navă spațială aproape la fel de mare ca un oraș, le ignora de parcă n-ar fi avut mai multă importanță decât țărâna.

Compartimentele din interiorul gol al barchetinei puteau transporta încărcături voluminoase, dar fiindcă numai noi doi coboram spre Venus, am fost invitați în compartimentul pilotului, un blister transparent aproape invizibil pe partea frontală a navei.

Pilotul era alt budist în robă galbenă și m-am întrebat dacă secta aceasta era comună pentru piloții venusieni. Era însă la fel de vorbăreț pe cât de sihastru fusese pilotul lui *Suleiman*. După ce barchetina s-a desprins din andocare, între ea și stație s-a întins un cablu de siguranță pe care am coborât spre planetă. În timp ce ne deplasam în jos, pilotul ne-a identificat practic tot ce puteam distinge afară: sateliții minusculi de comunicații care se mișcau pe cer aidoma unor furnici turboîncărcate, licăririle trandafirii de fulgere de pe emisfera întunecată a planetei aflată mult dedesubt, păienjenișul auriu al unui releu energetic prin microunde. La altitudinea de treizeci de kilometri, pilotul s-a desprins de cablu, fără să se oprească nicio clipă din vorbit, și a îngăduit barchetinei să plutească liber. Pământul și Luna, stele gemene albastru și alb, s-au înălțat deasupra orizontului perlat. Complexele uzinale erau vizibile pe orbita îndepărtată, ușor de detectat grație balizelor clipitoare de navigație și barchetinelor de transport andocate la ele, atât de departe, încât până și imensitatea le era redusă la insignifianță.

De acum începuserăm să atingem atmosfera și senzația de greutate a revenit și a crescut. Brusc am ajuns la 0,5 *g*. Fără să se oprească din sporovăială, pilotul-călugăr a rotit cu iscusință barchetina, inversând-o, astfel încât Venus era

acum deasupra capetelor noastre, ca un plafon alb și uniform peste univers.

— Frumoasă imagine, nu-i așa? a zis pilotul. Din poziția asta, toți sunt încântați de planetă. N-am făcut-o însă pentru panoramă, deși este spectaculoasă, ci pentru a mă folosi de vechiul ascensor hipersonic. Barchetinele astea sunt nițel cam fragile; nu le poți deplasa prea repede, ci trebuie să te joci cu atmosfera așa cum ai face cu un arcuș de contrabas. N-am vrea să ricoșăm acum din atmosferă, este?

Nu se oprea, pentru a ne îngădui să-i răspundem la întrebări și mi-am spus că probabil și-ar fi continuat monologul și în absența noastră.

Gravitația a crescut până aproape de 1 *g* standard, apoi s-a stabilizat.

Nava gigantică a plutit răsturnată prin atmosferă, lăsând un siaj de nor ionizat. Pilotul a încetinit spre subsonic, după care a inversat iarăși barchetina, săltând puțin în exosferă, pentru a răci anvelopa strălucitoare, apoi a lăsat-o din nou să coboare. Aerul și-a crescut densitatea în jur pe măsură ce ne-am afundat în pâcla subțire și fără formă. Pentru ca după aceea să ieșim în văzduhul clar de dedesubt și, brusc să plutim deasupra oceanului nesfârșit de nori.

Nori!

○ ○ ○

O sută cincizeci de milioane de kilometri pătrați de nori, un miliard de kilometri cubici de nori. În oceanul de nori, orașele plutitoare ale lui Venus nu sunt limitate, precum cele terestre, la numai două dimensiuni, ci pot pluti în sus și în jos, după toanele stăpânilor lor, mai sus spre lumina solară strălucitoare și rece, mai jos spre marginile adâncurilor întunecoase și fierbinți.

Nori… Barchetina a navigat peste nori-catedrale și peste nori-munți, cu margini complicate de fractali. Am trecut pe lângă bârlogurile unor nori-

monștri înalți de un kilometru, cu gâturi-nori arcuite întinzându-se spre înainte, amenințând și intimidând cu colți-nori, corpuri cu mușchi-nori cu ghearele picioarelor din fulgere licăritoare.

Barchetina cobora acum cu viteză subsonică, lăsând în urmă propriul ei siaj de nori, care se răsucea înapoia noastră ca mâzgăleala unei caligrafii indescifrabile. Până și pilotul, deși nu amuțise complet, își redusese cel puțin pălăvrăgeala, îngăduindu-ne să fim cuprinși de gloria panoramei.

— Grozav, nu? a zis el. Regatul norilor. Pe unii îi înnebunește cu imensitatea lui, cel puțin așa zic ei — o numesc „beția norilor”. Pe mine nu mă plictisește niciodată. Dacă vrei să vezi norii, imaginile cele mai bune sunt dintr-o barchetină.

Și pentru a o dovedi, a înclinat nava și a descris un cerc lent, ocolind un turn de nori care se ridicase din adâncurile cețurilor până la mii de metri deasupra noastră.

— Grozav.

— Grozav, am repetat eu.

Pilotul-călugăr a readus barchetina la poziția anterioară, apoi ne-a indicat spre înainte și puțin la dreapta:

— Vedeți acolo?

N-am știut ce anume să văd.

— Ce?

— Acolo!

Atunci am văzut: un punctuleț care strălucea în depărtare.

— Ce este?

— Hypatia. Bijuteria norilor.

Ne-am apropiat și orașul a crescut întruna. Imaginea era stranie. Hypatia era un dom, mai precis o duzină de domuri sclipitoare contopite aleatoriu, fiecare fațetat cu un milion de panouri din sticlă. Domurile erau uriașe, cel mai mic avea diametrul de un kilometru, și fațetele lor captau razele soarelui, scânteind de lumină reflectată. Sub

domuri, o dâră neagră subțire cobora către baza norului ca un fuior de vată de zahăr, delicată ca fibra de sticlă, terminându-se printr-un bulb absurd de mic din piatră, care părea mult prea mic pentru a echilibra domurile.

— E frumos, nu-i așa? Ca meduzele din oceanele planetei voastre albastre. Vă vine să credeți că acolo trăiește o jumătate de milion de oameni?

Pilotul ne-a purtat în jurul orașului într-un tur măreț, nesinchisindu-se nici măcar să vorbească. În domurile transparente, salbe de lacuri scânteiau în panglici verzi între bulevarde și pavilioane delicate. În cele din urmă, a încetinit până la oprire, după care a purjat lent atmosferă în rezervorul de vid care asigura flotabilitatea. Barchetina a coborât treptat, legănându-se într-o parte și-n alta după dispariția stabilității pe care i-o asigurase mișcarea de înaintare. Acum plutea ceva mai jos de contragreutate. La rândul ei, contragreutatea nu mai părea micuță, ci se ridica deasupra noastră ca stânca Gibraltarului. Avionete minuscule au fixat cabluri de suprafața barchetinei și am fost tractați lent într-un doc.

— Bun venit pe Venus, a spus călugărul.

○ ○ ○

Pe suprafața planetei Venus presiunea este strivitoare și temperatura de infern. Dacă te ridici însă deasupra ei, presiunea se diminuează și temperatura scade. Cu cincizeci de kilometri mai sus, la baza norilor, temperatura este tropicală și presiunea egală cu cea terestră. Dacă mai sui alți douăzeci de kilometri, aerul este rarefiat și rece ca la pol.

Între aceste două niveluri se găsesc cele zece mii de orașe plutitoare venusiene.

Un balon umplut cu oxigen și azot poate pluti în atmosfera densă a lui Venus, iar legendarele orașe-domuri erau exact niște baloane. Structuri

geodezice cu traverse din grafit sintetizat și anvelope din policarbonat transparent sintetizat chiar din atmosfera venusiană, domurile cu diametrele de un kilometru ridicau fără dificultate o sută de mii de tone de oraș.

Până și norii cooperau. Ceața rarefiată a plafonului noros superior slujea la filtrarea razelor solare, astfel încât intensitatea luminii aici era cu puțin mai mare decât constanta solară a Terrei.

Hypatia nu era cel mai mare oraș plutitor, dar era cu certitudine cel mai bogat — un oraș cu clădiri elicoidale și domuri aurii, cu zone deschise uriașe și grădini somptuoase. În domul său, arhitecții utilizaseră toate trucurile posibile pentru a ne face să uităm că eram încapsulați într-un volum închis.

Noi însă n-am văzut partea aceea, grădinile și cascadele, nu de la început. După ce am părăsit barchetina, am intrat într-un salon pentru debarcări, aflat sub oraș. Avea fotolii rabatabile plușate, podele acoperite cu iarbă roz modificată genetic și sculpturi neprețuite din fier și jad, totuși era doar funcțional: un loc în care să aștepți.

Era îndeajuns de mare pentru a cuprinde o mie de pasageri, dar înăuntru se afla o singură persoană, un băiat abia intrat în adolescență, care purta halat de baie și pantaloni din mătase galbenă, cu pliseuri migălos realizate. Era ușor dolofan, cu față rotundă plăcută, însă banală.

După cheltuiala implicată de transportul nostru, m-a surprins să văd că doar un om fusese trimis să ne întâmpine.

Puștiul a privit-o pe Leah.

— Doamnă doctor Hamakawa, sunt încântat să te cunosc.

După aceea s-a întors către mine.

— Tu cine dracu’ ești? a întrebat.

— Și tu cine ești? am replicat. Unde-i comitetul de primire?

Băiatul mesteca plictisit. A părut gata să scuipe ce avea în gură, apoi s-a răzgândit. S-a uitat la Leah.

— Omul ăsta-i cu dumneata, doamnă doctor Hamakawa? Cu ce se ocupă?

— El este David Tinkerman, a răspuns Leah. Tehnician. Și, când este nevoie, pilot. Da, este cu mine.

— Spune-i că ar fi bine să-nvețe să se poarte, a zis băiatul.

— Da' cine ai fi tu? m-am răstit. Nu cred c-ai răspuns la-ntrebare.

Adolescentul care nu era tocmai adolescent m-a privit cu dispreț, de parcă stătea în dubii dacă să se sinchisească măcar să stea de vorbă cu mine. După aceea a răspuns lent, ca și cum i s-ar fi adresat unui idiot:

— Eu sunt Carlos Fernando Delacroix Ortega de la Jolla y Nordwald-Gruenbaum. Dețin stația asta și tot ce este în ea.

Avea un glas iritant de ascuțit, aflat în plină schimbare.

Leah însă n-a părut să remarce asta.

— Aha, a spus ea. Ești moștenitorul lui Nordwald-Gruenbaum. Conducătorul Hypatiei.

Băiatul a clătinat din cap și s-a încruntat.

— Nu, a spus. Nu moștenitorul, nu tocmai. Eu sunt Nordwald-Gruenbaum.

Zâmbetul l-a făcut să pară din nou un copil; l-a făcut să pară plăcut. Când a făcut o reverență, a fost cu totul fermecător.

— Eu sunt, a anunțat, sultanul norilor.

După cum s-a dovedit, Carlos Fernando avea într-adevăr mulți slujitori. Odată primirea încheiată, a schițat un gest și o gardă de onoare alcătuită din douăzeci de femei cu veste din mătase a înaintat să ne escorteze.

Înainte să fi intrat în ascensor, gărzile ne-au încercuit. Carlos Fernando a rostit un cuvânt și

imediat a apărut un pachețel. Carlos l-a luat și, sub privirile gărzilor, i l-a întins lui Leah.

— Un cadou de bun sosit în orașul meu, a rostit el.

Caseta era simplă și neîmpodobită. Leah a deschis-o. Înăuntru era un in-folio mare. Ea l-a scos. Cartea era legată în piele roșu-închis, crăpată, fără titlu. A deschis-o la prima pagină.

— Giordano Bruno, a citit. *Despre infinitatea universului și a lumilor*.

A surâs și a răsfoit paginile.

— Un facsimil al primei ediții englezești?

— M-am gândit că s-ar putea să-ți facă plăcere.

— Fermecător. A pus-o înapoi în casetă și a strecurat-o sub braț. Mulțumesc.

Ascensorul s-a ridicat atât de lin, încât a fost greu de crezut că a parcurs doi kilometri în mai puțin de trei minute. Ușile s-au deschis în lumină solară orbitoare, de amiază. Ne aflam în orașul-bulă.

Orașul era o fantezie de spumă și aer. Deși închisă într-un dom, bula era atât de mare, încât pereții aproape că dispăreau în aer, astfel că părea nelimitată. Urmați de gărzi, am pornit prin oraș. Peste tot erau parcuri, unele simple petice micuțe de verdeață în jurul unui arbore, altele păduri întregi cocoțate pe vârfurile întinse ale unor tulpini lungi, cu cascade elegant sculptate revărsându-se în jos pentru a fi prinse în bazine largi. Poteci albe suiau prin văzduh, suspendate prin cabluri de niște grinzi imposibil de înguste, iar împrejur se auzeau clipocit de apă și cântec de păsări.

După ce am terminat turul de primire, mi-am dat seama că în mod imperceptibil, dar eficient, fusesem separat de Leah.

— Hei! am rostit. Ce s-a-ntâmplat cu doamna doctor Hamakawa?

Garda de onoare formată din femei continua să mă înconjoare, însă Leah și puștiul moștenitor al lui Nordwald-Gruenbaum dispăruseră.

— Ne pare rău, a răspuns una dintre femei, cu puțin mai înaltă, poate, decât celelalte. Cred că a fost condusă la apartamentul ei pentru a se odihni, deoarece în câteva ore va participa la recepția oficială.

— Ar fi trebuit să fiu alături de ea.

Femeia m-a privit calm.

— Nu am primit instrucțiuni să te aducem acolo. Nu cred că ai fost invitat.

— Scuză-mă, am rostit, cred ar fi mai bine să-i caut.

Femeia s-a retras și a ridicat o mână spre oraș. Poteci se împleteau în toate direcțiile ca un labirint tridimensional.

— Dacă asta dorești, ești liber s-o faci. Am fost instruite să-ți îngăduim să mergi oriunde dorești în oraș.

Am încuviințat din cap. În mod clar, eu nu aveam niciun rol în planurile ce fuseseră întocmite.

— Cum o să iau legătura? am întrebat. Cum procedez, dacă doresc să vorbesc cu Leah… cu doamna doctor Hamakawa?

— Nu-ți face griji, fiindcă te vor putea găsi. După o pauză scurtă, a adăugat: Vrei să te însoțim la locuința care ți-a fost repartizată?

Clădirea la care m-au condus făcea parte dintr-un grup care părea suspendat în văzduh prin cabluri ce se încrucișau. Era mai mare decât multe case pe care le văzusem. Mă învățasem să locuiesc în cămărușele modulelor habitat și spațiile uriașe m-au uimit.

— Bună seara, domnule Tinkerman.

Mă salutase un chinez înalt, în vârstă de cincizeci de ani. Despre femeia care-l însoțea am bănuit că-i era soție. Era evident mai tânără, abia trecută de douăzeci de ani, ușor supraponderală potrivit standardelor cu care mă obișnuisem, dar observasem că asta era ceva firesc în Hypatia. În spatele ei se ascundeau doi copii, care-și arătau chipurile pentru câteva clipe, pentru ca apoi să le

retragă iute la adăpost. Bărbatul s-a prezentat; se numea Truman Singh, iar pe nevasta lui o chema Epiphany.

— Cu restul familiei vei face cunoștință în câteva ore, mi-a zâmbit el. Cei mai mulți lucrează.

— Noi doi lucrăm pentru Excelența Sa, a adăugat Epiphany. Carlos Fernando a cerut cosiței noastre să te găzduiască. Nu ezita să ceri orice ai avea nevoie. Costurile vor fi suportate din contul de credit Nordwald-Gruenbaum, care este — a zâmbit — practic nelimitat aici. Așa cum poate ți-ai imaginat.

— Faceți asta frecvent? am întrebat. Mă refer la găzduirea de oaspeți.

Epiphany a ridicat ochii spre soțul ei.

— Nu foarte frecvent, a spus, și, oricum, nu pentru Excelența Sa. Nu este totuși ceva neobișnuit în orașe; când vreun oraș se apropie de noi, au loc multe vizite reciproce și toți vom găzdui vizitatori din când în când.

— Nu aveți hoteluri?

A clătinat din cap.

— Puțini vizitatori sosesc din afara planetei.

— Ai spus „Excelența Sa”. Te-ai referit la Carlos Fernando? Povestește-mi despre el.

— Sigur că da. Ce ai dori să știi?

— Chiar deține — am schițat un gest spre oraș — toate astea? Întreaga planetă?

— Da, bineînțeles, orașul, da. Și în același timp, nu.

— Cum adică?

— Da, el va deține orașul — acesta și alte cinci mii —, dar planeta? Poate că da, poate că nu. Într-adevăr, familia Nordwald-Gruenbaum afirmă că ar deține Venus, totuși revendicarea aceea nu înseamnă mare lucru. Ea se poate aplica suprafeței planetei, dar nimeni nu deține cerul. Orașele, însă, da. Bineînțeles însă el nu le controlează pe toate personal.

— Nu, sigur că nu. Adică, ce naiba, nu-i decât un pușt… are probabil tutori sau împuterniciți, nu?

— Așa este. Până va ajunge la majorat.

— Și după aceea?

Truman Singh a ridicat din umeri.

— Potrivit tradiției Nordwald-Gruenbaum — înscrisă în testamentul primului Nordwald —, va deveni proprietatea lui personală când va ajunge la majorat.

Am aflat că în atmosfera venusiană pluteau unsprezece mii șapte sute opt orașe.

— Probabil că sunt ceva mai multe, a adăugat Truman Singh, fiindcă nimeni nu le ține socoteala exactă. Există mituri despre orașe care plutesc jos de tot, care nu se înalță niciodată deasupra plafonului inferior de nori și de aceea sunt ascunse pe vecie. Nu poți să trăiești atât de jos — este prea fierbinte —, totuși legendele spun că orașele renegate dețin o tehnologie care le permite să reflecte căldura. A strâns din umeri. Cine poate ști?

Domeniul al cărui moștenitor era Carlos Fernando deținea sau avea acțiuni ori proprietate parțială a peste jumătate din orașele cunoscute.

— Entitatea Nordwald-Gruenbaum a fost un proprietar bun, a zis Truman. Ei știu prea bine că angajații lor ar putea să plece, să se mute în alt oraș dacă nu le place, dar iată că n-au făcut-o.

— Și nu există fricțiuni?

— Oh, ba da, orașele independente consideră că Nordwald-Gruenbaum are prea multă putere! A râs. Dar nu prea au ce face în privința asta, nu?

— S-ar putea lupta.

Truman Singh s-a întins și m-a ciocănit ușor cu degetul mijlociu în centrul frunții.

— Asta n-ar fi înțelept. A tăcut, apoi a urmat pronunțând cuvintele cu atenție: Noi formăm aici o ecologie interconectată: independenții și sultanatul. Ne bizuim unii pe ceilalți. Este

adevărat, independenții ar putea declara război, dar în cele din urmă nimeni n-ar câștiga.

— Da, am spus. Da, înțeleg asta. Evident, orașele plutitoare sunt foarte fragile — o singură spărtură în anvelopa de gaz…

— Poate că nu suntem pe atât de fragili pe cât crezi, a răspuns Truman Singh. Voi sunteți obișnuiți cu stațiile spațiale, dar acelea sunt habitate în vid, la care o singură explozie înseamnă o catastrofă. Aici însă nu există diferențe de presiune între atmosfera exterioară și biosfera interioară; dacă se produce vreo spărtură, echilibrarea gazelor prin ea se desfășoară foarte lent. Chiar dacă s-ar sparge o mie de panouri, ar fi necesare săptămâni întregi pentru ca orașul să se scufunde la adâncimi irecuperabile. Și, bineînțeles, avem protecții, foarte multe protecții. A făcut o pauză, după care a continuat: Dacă ar izbucni totuși un război… suntem protejați împotriva riscurilor obișnuite, în privința asta n-avem de ce ne teme… însă împotriva bombelor metastabile… așa ceva n-ar fi bine. Nu, nu, n-ar fi bine deloc.

○ ○ ○

A doua zi am pornit să caut locuința lui Leah, dar, deși toți cei pe care i-am întâlnit au fost ireproșabil de politicoși, n-am avut succes să ajung la ea. Cel puțin însă am început să învăț să mă descurc pe cont propriu.

Lumina a fost primul lucru pe care l-am remarcat în oraș. Eram obișnuit să locuiesc în habitate orbitale, unde iluminatul blând, indirect, era asigurat de panouri din diode cu lumină albă. În Hypatia, lumina solară strălucitoare inunda interiorul. Următorul lucru care mi-a sărit în ochi au fost păsările.

Hypatia era plină de ele. Păsările erau prezențe uzuale în habitatele orbitale, deoarece papagalii se adaptează bine la imponderabilitate, însă Hypatia era ticsită de păsări tropicale multicolore, cacadu,

lori-curcubeu, cardinali, pițigoi, quetzali, mai multe păsări decât cunoșteam, mai multe păsări decât văzusem vreodată, o orchestră asurzitoare de culori și sunete.

Orașul plutitor avea douăsprezece compartimente separate prin membrane subțiri, transparente, cu o mulțime de pasaje, toate bine iluminate și vesele, toate cu stiluri ușor diferite.

Locuința pe care o primisem se afla în Sectorul Carbon, unde habitatele individuale erau înșirate prinse pe cabluri ca niște șiraguri de perle iridescente deasupra unei întinderi de pădure și iarbă. În Sectorul Carbon, funicularele se legănau aidoma unor pendule pe fire lungi și purtau călătorii de la o platformă la alta, în arce amețitoare de-a curmezișul sectorului. Reședința lui Carlos Fernando se afla în bula centrală cea mai înaltă — în orașul de sus, cum se spunea —, împestrițată cu lumini și umbre colorate, unde arhitectura consta din minarete canelate și domuri orientale. Se părea însă că eu nu eram admis în sfera aceea de elită. N-am aflat nici măcar unde locuia Leah.

Pe un turn am găsit un balcon cu vedere spre exterior prin acoperământul transparent. Peisajul norilor era la fel de magnific pe cât fusese în ziua anterioară; copleșitor și modificându-se lent. Lumina avea o culoare aurie bogată, iar soarele, mascat de o jurubiță de nori penați ca o dantelărie sculptată, era înconjurat de un halo arămiu. După unghiul în care se afla, era începutul după-amiezii, dar în ziua aceasta nu avea să existe apus; vânturile puternice care dădeau ocol planetei aveau să aducă orașul deasupra feței întunecate a lui Venus abia după încă o zi.

Nu puteam să văd nici urmă a celorlalte unsprezece mii de orașe; privind spre exterior, nu exista nicio indicație că n-am fi fost singuri în vastul peisaj de nori care se întindea spre infinit. Apoi însă m-am gândit că, dacă orașele erau

risipite aleatoriu, probabilitatea ar fi fost foarte redusă ca unul să fie în apropiere. Venus era o planetă mică, totuși putea înghiți zece mii de orașe — sau chiar de o sută de ori mai multe — fără ca firmamentul să-i fie vizibil aglomerat.

Aș fi dorit să fi știut ce credea Leah despre Venus.

Îmi lipsea Leah. În ciuda faptului că uneori nu părea nici măcar să observe că eram de față… șederea noastră pe Marte, așa scurtă cum fusese… împărțisem aceeași cămăruță. Poate că nu însemnase nimic pentru ea, dar fusese centrul vieții mele.

M-am gândit la trupu-i, zvelt și cu piele aurie. Unde era? Ce făcea?

Parcul era o platformă năpădită de orhidee *cymbidium*, susținută în văzduh de cabluri uriașe care secționau domul pornind de la pontilul din grinzi în zăbrele. Părea un model arhitectonic comun aici, unde până și solul pe care erau cultivate era suspendat de flotabilitatea domului aerian. Am țopăit cu toată greutatea înainte și înapoi pe platformă, testându-i frecvența de rezonanță, și am simțit-o mișcându-se infinitezimal sub mine. Copiii de aici trebuiau învățați de la o vârstă fragedă să nu facă așa ceva; un efort deliberat putea determina o oscilație distructivă. M-am oprit din țopăială și am lăsat vibrațiile să se amortizeze.

Când am revenit acasă, aproape de miezul zilei, nu erau prezenți nici Truman, nici Epiphany, și m-a întâmpinat Triolet, a doua soție a lui Truman. Avea, cred, vreo șaizeci de ani, piele întunecată și ochi cenușiu-închis. Îmi fusese prezentată în ziua anterioară, dar, în zăpăceala cauzată de întâlnirea cu mulți oameni dintr-o familie ce părea foarte mare, nu avusesem ocazia să discut realmente cu ea. În gospodăria Singh existau mereu multe persoane și mă derutau relațiile de rudenie, dacă se putea vorbi despre așa ceva, dintre ele. Acum,

vorbind cu Triolet, am înțeles că de fapt ea controla finanțele Singh.

Am aflat că cei din familia Singh erau fermieri. Sau manageri de fermă. Flora era decorativă în Hypatia, ori slujea la împrospătarea aerului din dom, însă agricultura reală se găsea în domuri separate, care pluteau la o altitudine optimizată pentru creșterea plantelor și care nu aveau locuitori. Echipamente automate efectuau lucrările de semănat, irigat și recoltat. Truman și Epiphany Singh erau ingineri operaționali, luau deciziile ce necesitau input uman, supravegheau roboții și efectuau acțiunile cuvenite la momentele cuvenite.

Iar pe mine mă aștepta un mesaj, care mă invita să particip la un dineu cu Excelența Sa Carlos Fernando Delacroix Ortega de la Jolla y Nordwald-Gruenbaum.

Triolet m-a ajutat cu garderoba, împreună cu Epiphany, care a revenit până am început să mă pregătesc. Amândouă mi-au subliniat apăsat că salopeta mea navală, perfect funcțională, dar serios uzată, nu reprezenta ținuta potrivită pentru ocazia respectivă. Veșmântul pe care mi l-a ales Triolet era mult mai flamboaiant decât orice aș fi selectat eu însumi, o nuanță electrică de indigo, accentuată de o eșarfă lată, neagră ca noaptea.

— Ai încredere în noi, mi-a spus Epiphany, va fi adecvat.

În ciuda volumului său, era la fel de ușor ca o boare de vânt.

— Toate hainele de aici sunt ușoare, mi-a explicat Epiphany. Sunt din mătase de păianjen.

— Am înțeles, am încuviințat din cap. Mătase sintetică de păianjen. Rezistentă și ușoară, foarte practică.

— Sintetică? a repetat Epiphany și a chicotit. Nu, nu-i sintetică. Este adevărată.

— Adică este o mătase țesută realmente de păianjeni?

— Nu, întregul veșmânt este țesut. Văzându-mi privirea nedumerită, a continuat: De echipe de păianjeni, care conlucrează.

— Păianjeni…

— Păi, sunt țesători naturali, nu știai? Și foarte ușor de transportat.

Am sosit în sala de banchete la ora precizată și am constatat că veșmântul albastru ca de arc plasmatic pe care mi-l alesese Epiphany era ținuta cea mai conservatoare din jur. Erau prezenți vreo treizeci de oameni, însă Leah ocupa în mod clar centrul scenei. Părea încântată de atenția care i se acorda și era mai animată decât țineam minte s-o fi văzut vreodată.

— Te-au tratat bine? am întrebat, după ce am izbutit să străbat mulțimea care o înconjura.

— Ah, da, fără discuții.

Am descoperit că nu aveam nimic de spus. Am așteptat-o să întrebe despre mine, dar n-a făcut-o.

— Unde locuiești?

— Într-un habitat din secțiunea vecină superioară, mi-a răspuns. Sectorul Carbon. Este uluitor… n-am văzut niciodată atâtea păsări.

— Și eu stau în același sector, am zis, dar nu mi-au spus unde locuiești tu.

— Serios? Ciudat.

A atins cu degetul o hartă a sectorului rezidențial de pe un ecran încorporat în tăblia mesei rombice și o imagine tridimensională a părut să plutească în interiorul mesei. Ea a rotit-o și a evidențiat habitatul; mi-am dat seama că era într-adevăr aproape vecin cu complexul unde locuiam eu.

— Este un loc uimitor, însă în majoritatea timpului am fost în orașul de sus. Ai apucat să stai de vorbă cu Carli? Este un puști foarte inteligent. Îl interesează totul — botanica, fizica, ba chiar și ingineria.

— Serios? am spus. Nu cred că mă vor lăsa să intru în orașul de sus.

— Glumești; sunt sigură că te vor lăsa. Hei! a strigat spre una dintre gărzi. Ia spune, există vreun motiv pentru ca Tinkerman să nu poată veni în centru?

— Nu, doamnă, dacă o doriți, sigur că nu.

— Grozav! Vezi? Nicio problemă.

După care chelnerii m-au îndrumat spre locul meu din capătul opus al mesei.

Masa era o placă groasă de diamant, cu muchiile fațetate captând și reflectând curcubeie de culori. Tăblia era netedă și lunecoasă ca gheața. În interiorul ei erau încorporate ecrane mici de computere, pentru ca oricare mesean să poată apela după voie grafice sau date, dacă îi erau necesare în timpul unei conversații. Masa era un obiect de artă și în același timp de inginerie, practic și simultan frumos.

Carlos Fernando stătea la capătul ei. Părea stângaci și nelalocul lui în scaunul care era în mod evident prea larg. Leah era așezată în dreapta lui, iar o femeie mai vârstnică — poate mama lui? — în stânga. El se foia întruna, alternând între consultarea computerului din tăblie și tragerea cu ochiul spre Leah, când i se părea că era neatentă. Dacă Leah îl privea, încremenea pentru o clipă, după care ochii îi fugeau iute în altă parte și revenea la examinarea nervoasă a miniecranului.

Servitorul i-a adus lui Carlos Fernando un platou din argint pe care se găsea un obiect de mărimea unui pumn, ascuns sub o bucată de mătase roșie. Băiatul a privit platoul, l-a acceptat printr-o încuviințare din cap și a tras mătasea în lături. A urmat o clipă de tăcere, când toți invitații s-au uitat într-acolo, curioși. M-am străduit să văd despre ce era vorba.

Era un ou scânteietor.

Oul era făurit cu iscusință din fibre de diamant de multe culori, împletite într-o dantelărie complexă, care semăna cu noduri celtice îmbinate. Satrapul venusian în vârstă de doisprezece ani l-a

ridicat și a trecut un deget peste el, delicat, abia atingându-i suprafața, pipăindu-i proeminențele și striurile.

L-a ținut o clipă, parcă nesigur, după care mâna i s-a mișcat brusc și a așezat oul pe farfuria din fața lui Leah. Ea a ridicat ochii, derutată.

— Este pentru tine, a zis el.

Un fior abia sesizabil de surprindere i-a străbătut pe ceilalți meseni, aproape subvocal, prea discret pentru a fi auzit.

După câteva secunde, servitorii au așezat ouă în fața tuturor participanților la dineu. Deși decorate cu filigrane complexe de linii aurii și crisocol pal fin pictate, erau însă simple — poate de gâscă.

Carlos Fernando se foia în scaunul lui, pe jumătate zâmbind larg, pe jumătate mușcându-și buza, privind în jos, privind în jur, privind peste tot, mai puțin la ou, sau la Leah.

— Ce trebuie să fac cu el? a întrebat Leah.

— Păi, a răspuns Carlos Fernando, poate c-ar trebui să-l deschizi și să-l mănânci.

Leah a ridicat oul țesut din fire de diamant, l-a răsucit și i-a frecat suprafața cu un deget. După aceea, găsind ceea ce căutase, l-a ținut cu două degete și a rotit. Coaja din diamant s-a deschis, iar la interior se găsea un alt ou, perfect banal.

Puștiul a surâs din nou și a coborât ochii asupra oului dinaintea sa. A luat linguriță, i-a spart coaja și i-a golit interiorul.

La semnalul acela, ceilalți meseni l-au imitat și au început să mănânce. După o clipă, Leah a pus învelișul decorativ de o parte și a procedat la fel. Am privit-o câteva clipe, după care mi-am spart propriul ou.

A fost, desigur, excelent.

○ ○ ○

Când am revenit la familia Singh, continuam să fiu nedumerit. Toți cei de la dineu văzuseră în gestul lui Carlos Fernando o semnificație secretă,

care însă îmi scăpase. Domnul Singh stătea cu soția lui mai vârstnică, Triolet, și discuta despre venituri.

— Trebuie să vă întreb ceva, am rostit.

Truman Singh s-a întors către mine.

— Întreabă și-ți voi răspunde.

— Oul are vreo semnificație anume pentru voi?

— Oul? a părut derutat Singh pentru moment. Aș zice că are o semnificație deosebită. În zilele de demult, pe vremea minerilor de asteroizi, oule erau simbolul luxului. În habitatele mari erau aduse rațe, iar pentru unii mineri ouăle lor reprezentau singurele alimente care nu conțineau alge sau soia.

— Înțeleg, am zis gânditor, simbolul luxului. Totuși nu înțeleg…

M-am mai gândit câteva clipe și am întrebat:

— Și ce semnificație are dăruirea unui ou?

— Niciuna, a răspuns el fără grabă. Dăruirea unui ou? Nu înseamnă nimic în sine.

— Ești sigur că a fost un ou? a întrebat Triolet. Că n-a fost altceva?

— Un ou foarte complicat.

— Hm, a făcut ea și în ochi i-a apărut o sclipire speculativă. N-au fost, cumva, un ou, o carte și o piatră?

Asta m-a surprins puțin.

— O carte și o piatră?

Cartea lui Giordano Bruno… primul gest făcut de Carlos Fernando după ce o cunoscuse pe Leah fusese să-i dăruiască o carte. Dar o piatră? Nu văzusem nimic de felul acela.

— De ce?

— Ah! a exclamat ea. Da, bănuiesc că n-ai de unde să știi. Nu cred că obiceiurile noastre de aici, din orașele cerurilor, sunt bine cunoscute pe planetele exterioare.

Menționarea planetelor exterioare — Saturn și cele după ea — m-a derutat pentru o clipă, până am înțeles că, privite de pe Venus, poate că până și

Pământul și stațiile din norii orbitali ar fi fost considerate „exterioare”.

— În Hypatia, a urmat femeia, ca și în majoritatea celor zece mii de orașe, oul, cartea și piatra reprezintă un cadou special. Oul simbolizează viața, cartea simbolizează cunoașterea, iar piatra este baza întregii bogății, minereurile din centura asteroizilor care ne-au construit societatea și ne-au cumpărat libertatea.

— Aha… Și toate trei laolaltă?

— Formează gestul tradițional al începerii curtării.

— Tot nu-nțeleg.

— Dacă un tânăr îi dăruiește unei femei un ou, o carte și o piatră, a spus Truman, anunță în mod oficial că-l interesează s-o curteze. Dacă ea le acceptă, înseamnă că se lasă curtată.

— Cum? Adică — imediat se și căsătoresc?

— Nu, nu, nu, a zis el repede. Înseamnă doar că se lasă curtată — că?l prive?te cu seriozitate ?-l privește cu seriozitate și, când va sosi momentul, îi va asculta cererea în căsătorie. De multe ori se întâmplă ca o femeie să primească pietre și ouă de la mulți tineri. Ea nu trebuie să accepte cererea în căsătorie, ci doar s-o privească cu seriozitate.

— Aha, am spus.

Continua totuși să fie lipsit de sens. Ce vârstă avea Carlos Fernando — douăzeci de ani venusieni? Cât însemna asta, doisprezece ani tereștri? Era mult prea tânăr ca să ceară o femeie în căsătorie.

○ ○ ○

— Nimeni nu poate terraforma Venus, a spus Carlos Fernando.

Carlos Fernando nu manifestase interes față de prezența mea la discuția aceea, dar Leah, neatentă la neplăcerea gazdei ei (sau pur și simplu nepăsătoare), insistase ca și eu să fiu de față, dacă urma să discutăm despre terraformare.

Ne aflam într-o sală din palatele întinse ale lui Carlos Fernando: o încăpere rotundă, un spațiu cavernos imens, cu numeroase alcovuri. Îi găsisem stând într-un asemenea alcov, o indentație intimă, totuși fără ușă. Atotprezentele gărzi feminine erau acolo, însă în capătul opus al sălii, gata să intervină dacă băiatul ar fi strigat, totuși îndeajuns de departe pentru a oferi iluzia de intimitate.

Mobilierul de aici era straniu. Scaunele păreau sculptate din fum de culoarea safirului, totuși erau solide la atingere. Mi-am tras unul și am descoperit că practic nu avea greutate.

— Aerogel din diamant, a spus Carlos Fernando. Îți place?

— E incredibil, am zis.

Până atunci nu mai văzusem atât de multe obiecte construite din diamant. M-am gândit că totuși avea sens aici; întrucât bioxidul de carbon era o resursă inepuizabilă în jurul orașelor plutitoare, era logic ca ele să exploateze la maximum carbonul. În același timp însă nu știusem că din diamant se putea obține aerogel.

— Cum se produce?

— Este o tehnologie nouă, inventată de noi, a răspuns Carlos Fernando. Fără supărare, dar n-o să intru în detalii. Este de fapt adaptarea unei idei vechi, care a fost inventată pe Pământ cu decenii în urmă, numită distilare moleculară.

Când a rostit cuvintele acelea, mi s-a părut că văd o strălufgerare de atenție din partea lui Leah. Poate că era un subiect despre care știa ceva. N-a insistat însă în direcția respectivă, ci a revenit la comentariul lui anterior despre terraformare.

— Întrebi mereu despre ecologia marțiană, a spus ea. De ce pui atâtea întrebări detaliate despre ecopoiesisul lui Marte? Afirmi că nu te interesează terraformarea, dar chiar așa să fie în realitate? Sper că nu te gândești la vechea idee de a folosi în atmosferă alge de fotosinteză pentru a reduce

bioxidul de carbon, nu? Cred că știi că așa ceva n-ar funcționa.

— Bineînțeles, a fluturat el din mână. Cel puțin așa afirmă teoria. Nimeni nu poate terraforma Venus, știu, știu.

Afirmația ar fi fost mai plină de demnitate, dacă vocea lui și-ar fi terminat procesul de schimbare, dar fiindcă nu se întâmpla asta, îi oscila între chițăitul cu o octavă mai sus și revenirea la tonul inițial, ruinând orice gravitate.

— Avem pur și simplu prea multă atmosferă, a spus el. Jos, pe suprafață, presiunea depășește nouăzeci de bari — chiar dacă bioxidul de carbon din atmosferă ar putea fi convertit în oxigen, presiunea atmosferică de la suprafață tot ar fi de șaptezeci de ori mai mare decât cea terestră.

— Cunosc asta, a zis Leah. Să știi că nu suntem chiar ignoranți. O presiune atât de ridicată a oxigenului ar fi letală — ai arde spontan.

— Iar carbonul rezidual, a zâmbit el, ar fi de sute de tone pe metru pătrat.

— La ce te gândești atunci? a întrebat Leah.

Băiatul s-a mulțumit să zâmbească.

— Bun, nu pot terraforma Venus, a rostit el. Spune-mi atunci mai multe despre Marte.

Îmi dădeam seama că exista ceva ce nu voia să ne destăinuie. Carlos Fernando avea o idee pe care o ținea secretă.

Leah n-a insistat însă și a preferat să accepte rugămintea lui și să povestească despre studiile ei asupra ecologiei de pe Marte, care fusese transformată cu mult timp în urmă de inginerii dispăruți ai coloniei Freehold Toynbee de atâta vreme pierită. Inginerii din Toynbee concepuseră forme de viață pentru a densifica atmosfera marțiană, a spori efectul de seră și a topi oceanele înghețate de pe Marte.

— Însă nu funcționează, a concluzionat ea. Formele de viață anaerobică sunt depășite de

producătorii de oxigen prin fotosinteză. Ele absorb prea mult bioxid de carbon din atmosferă.

— Și principiul Gaia? Nu compensează?

— Nu, a răspuns Leah. N-am găsit nici urmă a unei planete care să se autoregleze, de tip Lovelock. Fie că aceasta este un mit, fie că ecologia marțiană este pur și simplu prea tânără pentru a se stabiliza.

— Bineînțeles, pe Venus nu vom avea o problemă cu înlăturarea bioxidului de carbon prin fotosinteză.

— Crezusem că nu te interesa terraformarea lui Venus, am intervenit.

Carlos Fernando a fluturat din mână, ignorându-mi obiecția.

— Vorbim, desigur, despre un caz pur ipotetic, a replicat el. Un exercițiu de gândire. S-a întors către Leah: Ți-ar plăcea să mergi mâine cu caiacul?

— Sigur că da, a încuviințat ea.

○ ○ ○

Pe Venus, caiacul nu implica apă.

Carlos Fernando a instruit-o pe Leah, iar Epiphany m-a ajutat pe mine.

„Caiacul” era o anvelopă umplută cu gaz, lungă de zece metri, un cilindru din plastic transparent, curbat ogival la ambele extremități, cu o bulă micuță în partea dedesubt, unde stătea caiacistul. La un capăt al caiacului se afla o elice uriașă cu pale diafane, care se rotea leneș când caiacistul pedala; el putea de asemenea să vâslească cu aripi fragile, transparente și iridescente ca ale unei libelule.

Am descoperit că aripile acelea aveau conexiuni complicate; fiecare putea fi trasă, rotită și ridicată în parte, astfel încât fiecare putea să fâlfâie, să se răsucească și să se bombeze separat.

— Trebuie să menții mișcarea constantă a elicei, mi-a explicat Epiphany. Dacă te oprești, pierzi toată manevrabilitatea. Dacă este nevoie, poți să

vâslești cu aripile, ca să accelerezi. După ce înveți cum să le controlezi, folosește-le ca să te ridici, să cobori și să manevrezi. O să-ți placă.

Ne aflam într-un doc de lansare, un balcon care ieșea în exteriorul orașului. Patru dintre dirijabilele acționate cu energie umană pe care ei le numeau „caiace” erau amarate lângă blister, cu proeminențele carlingilor inserate perfect în inele de andocare, astfel încât piloții să poată intra în dirijabile fără să se expună atmosferei exterioare. Privind peste panorama norilor, am văzut zeci de caiace care dansau în jurul orașului aidoma unor meduze transparente cu aripi butucănoase, jucând leapșa și întrecându-se pe cer. Prin comparație cu norii magnifici, erau atât de mici și de transparente, încât fuseseră ca și invizibile până când știusem ce să privesc.

— Și altitudinea? am întrebat.

— Din punctul de vedere al flotabilității, ești aproape neutru, a zis ea. Atâta timp cât ai viteză, poți utiliza aripile pentru reglaje fine în sus sau jos.

— Ce se-ntâmplă când cobor prea mult?

— Nu poți să cobori prea mult. Anvelopa are un rezervor cu metanol; pe măsură ce cobori, temperatura exterioară crește și rezervorul eliberează vapori, astfel încât anvelopa se umflă. Dacă te înalți prea mult, vaporii se condensează. Vei constata că vei rămâne destul de aproape de altitudinea care ți-a fost prestabilită, și anume… — a verificat un aparat — … de cincizeci și doi de kilometri deasupra nivelului local al solului. Hypatia se deplasează către vest cu o sută de metri pe secundă, astfel că nivelul local al solului se va modifica în funcție de variația reliefului; pentru altimetrie, consultă-ți aparatele.

Dacă priveai în jos, nu vedeai absolut nimic, doar nori, iar mai jos de nori o pâclă infinită. Mi se părea straniu să mă gândesc la suprafața planetei, aflată la mai bine de cincizeci de kilometri dedesubt, și încă și mai straniu să mă gândesc că

orașul în care ne aflam gonea peste peisajul acela invizibil cu sute de kilometri pe oră. Nu se simțea decât o senzație de mișcare lenește, în timp ce orașul plutea lent prin canioanele de nori mereu schimbătoare.

— Ai grijă la forfecarea vânturilor, a spus Epiphany. Dacă îi îngădui, te poate scoate rapid din raza vizuală a orașului. Dacă obosești, întoarce-te cu conveierul.

— Conveierul?

— Vârtejurile pe axă orizontală. Ele se deplasează de la vest la est și de la est la vest. Alege altitudinea corectă și te vor duce oriunde vrei să ajungi.

Acum, după ce-mi spusese, am putut vedea caiaciștii făcând surf pe forfecarea vânturilor, înălțându-se și gonind peste cer pe roți invizibile de aer.

— Distracție plăcută, a încheiat Epiphany.

M-a ajutat să sui în gondolă, mi-a strâns centurile de siguranță, s-a uitat la manometru, a verificat supapa de purjare a buteliei de oxigen de rezervă și a controlat funcționarea radioului, a radioului de rezervă și a balizelor semnalizatoare pentru cazuri de urgență.

De cealaltă parte a docului de lansare, Leah și Carlos Fernando porniseră deja. Carlos vâslea alternativ cu aripile, printr-o mișcare șfichiuitoare exersată, acumulând o oscilație ca de pendul dintr-o parte în cealaltă. Chiar pe când priveam, micul lui vehicul s-a rostogolit peste cap, a ezitat o clipă, a revenit, apoi s-a rostogolit din nou, întorcându-se cu 360 de grade.

— Se dă în spectacol, a comentat Epiphany disprețuitor. Așa ceva nu se face. Pe de altă parte, nimeni n-ar cuteza să-l mustre.

A revenit spre mine.

— Ești pregătit?

— Nu pot să fiu mai pregătit de-atâta.

Căpătasem un instructaj complet de securitate, care explica sistemele de rezervă și sistemele de rezervă ale sistemelor de rezervă, totuși plutirea pe cer la cincizeci și doi de kilometri deasupra unei planete desprinse din infern mi se părea o distracție bizară.

— Du-te! a strigat Epiphany.

A verificat etanșarea carlingii și apoi a eliberat clema de andocare.

Scăpat din ancorare, caiacul s-a înălțat imediat. Așa cum fusesem instruit, am virat, îndepărtându-mă de oraș. Ruliul m-a amețit pe neașteptate. Caiacul gonea, derapând, până a ajuns să înainteze cu un bord în față și cu botul aplecat, astfel încât atârnam de-a dreptul în centurile de siguranță. Coordonează virajul, mi-am spus, dar cea mai mică mișcare pe care o făceam cu aripile părea să se amplifice ca nesiguranța unui om beat și caiacul se rotea de jur împrejur aleatoriu.

Radioul a pâlpâit și vocea lui Epiphany a rostit:

— Te descurci foarte bine. Bagă niște viteză.

Nu mă descurcam deloc bine; mă holbam drept în jos la pâcla cu tentă de lămâie și mă roteam lent de jur împrejur ca o frunză care cade de pe ramură. Viteză? Mi-am dat seama că uitasem complet de pedale. Am apăsat energic pe ele și botul s-a înălțat. Rotația s-a diminuat și, pe măsură ce m-am redresat, aripile au mușcat din aer.

— Excelent, m-a anunțat glasul lui Epiphany. Ține-o constant.

Anvelopa cu gaz părea mult prea fragilă ca să mă susțină, totuși zburam, suspendat sub cerul auriu. Era mult prea complicat, dar am înțeles că puteam controla caiacul atâta timp cât îi păstram botul la orizontală. Continuam să oscilez ușor — era greu să evit excesul de control —, însă în general mențineam botul îndreptat către locul pe care-l doream.

Unde erau Leah și Carlos Fernando?

Am privit în jur. Toate caiacele aveau însemne diferite — al meu era marcat cu dungi cenușii ca o pisică vărgată — și am încercat să le disting pe ale lor.

Câteva caiace zburau laolaltă în stol, ocolind orașul. După aceea au virat toate simultan, îndepărtându-se și scânteind în razele soarelui ca un banc de pești care se speriaseră.

Brusc am observat, nu mult deasupra mea, aproape de peretele imens al orașului, purpuriul regal al anvelopei caiacului lui Carlos Fernando și dungile albastre și galbene ale lui Leah. Leah suia într-o spirală constantă, iar Carlos Fernando se învârtea în jurul ei, când apropiindu-se rapid și atingându-și anvelopele, când îndepărtându-se și urcând, plutind staționar pentru un moment cu botul îndreptat către cer, pentru ca după aceea să se încline și să lunece înapoi.

Părea dansul de curtare al unor păsări.

Caiacul purpuriu s-a aplecat apoi pe o parte și a descris un viraj, îndepărtându-se de oraș; peste o clipă, caiacul cu dungi albastre și galbene al lui Leah s-a aplecat de asemenea și l-a urmat. Ambele au suit apoi iute, prinzând un curent de aer care-mi era invizibil. Am văzut alte câteva vehicule făcând surf pe același curent ascendent. Am încercat să-mi orientez botul în direcția lor, pentru a-i urma, dar n-am înregistrat vreun progres apreciabil. Eram prea neexperimentat cu caiacul pentru a izbuti să ghicesc curenții de aer, iar diferențiala vânturilor mă împingea în jurul orașului exact în direcția opusă celei în care doream să merg. Am reușit să mă îndepărtez de oraș, căutând alt vânt și pentru o secundă am întrezărit o formă întunecată care se deplasa rapid în norii de sub mine.

Apoi am prins curentul ascendent. L-am simțit, aripile s-au înfipt în aer și s-a părut că mâna invizibilă a unui gigant m-a prins și m-a purtat…

Pe neașteptate s-a auzit un zgomot, un pârâit și un hârșâit, urmate ca de un răpăit de dairea. Aripa

stângă și elicea caiacului meu s-au rupt și fragmentele s-au împrăștiat prin văzduh. Vehiculul micuț s-a înclinat puternic spre stânga. Difuzorul mi-a înviat, dar n-am putut auzi nimic, deoarece cabina se dezintegra în jurul meu. Mă prăbușeam.

Cădeam.

Pentru o clipă am simțit ca și cum aș fi revenit în imponderabilitate. M-am agățat în mod inutil de resturile suprafețelor de control, conectate prin cabluri slăbite de rămășițe ce fluturau. Bucăți din carlingă s-au îndepărtat, au fost prinse de vânt și purtate în sus, dispărând din vedere. Atmosfera a năvălit înăuntru și ochii au început să mă usture. Am făcut greșeala să inspir și efectul a fost ca al unei lovituri primite în cap. Puncte purpurii pâlpâitoare, culorile unei vânătăi, s-au strâns în jurul meu din toate direcțiile. Vederea mi s-a îngustat la un dimensiunile unui singur tunel luminos. Simțeam aerul ca un foc lichid în plămâni. Am bâjbâit împrejur, disperat, străduindu-mă să-mi reamintesc instrucțiunile de urgență înainte de a-mi pierde cunoștința și mâinile mi-au găsit masca de oxigen de rezervă de sub scaun. Continuam să fiu prins de scaun în centurile de siguranță, deși nu mai era de acum atașat vreunui vehicul; mi-am trântit masca pe față și am inspirat cu putere pentru a declanșa fluxul de oxigen din butelia de rezervă. Am avut noroc: butelia continua să fie prinsă sub scaunul care se rostogolea cu mine prin cer. Cu ochi încețoșați, am văzut orașul rotindu-se deasupra mea. Am încercat să mă gândesc care putea fi procedura în caz de avarie și ce ar fi trebuit să fac în continuare, dar nu mă puteam gândi decât la ce se petrecuse. Ce greșisem? Îmi era absolut imposibil să-mi amintesc să fi făcut ceva care să fi putut rupe caiacul.

Orașul s-a micșorat la dimensiunile unei ghinde, apoi am căzut în stratul de nori și totul a dispărut într-o ceață alb-perlat. Toată pielea a început să mă

furnice. Am strâns ochii puternic, închizându-i înaintea ceții acide. Temperatura creștea. Cât timp avea să dureze căderea de cincizeci de kilometri până la suprafața planetei?

Ceva enorm și metalic a coborât de deasupra și mi-am pierdut cunoștința.

○ ○ ○

După câteva minute, sau ore, sau zile, m-am trezit într-o incintă slab iluminată. Zăceam pe podea și doi bărbați cu măști faciale pulverizau peste mine jeturi de lichid alb înspumat care semăna cu laptele, dar avea un gust amărui. Costumul meu de zbor se transformase în zdrențe de jur-împrejur.

M-am ridicat în capul oaselor și am început să tușesc incontrolabil. Aveam mâncărimi incredibile pe brațe și față, dar când am vrut să mă scarpin, unul dintre bărbați s-a întins și m-a lovit peste mână.

— Nu te scărpina!

M-am întors să-l privesc și cel dinapoia mea m-a prins de păr și mi-a mânjit pe față un pumn de substanță semivâscoasă pe care mi-a frecat-o cu putere în ochi.

După aceea mi-a aruncat o bucată de țesătură.

— Freacă-te cu-asta pe unde te mănâncă. Ar trebui să te-ajute.

Continuam să clipesc repede, fața îmi era udă și vedeam ca prin ceață. Țesătura era îmbibată cu ceva gelatinos. Am luat-o și m-am tamponat pe brațe, apoi am masat pentru ca gelatina să intre în piele. M-a ajutat într-adevăr, în oarecare măsură.

— Mulțumesc, am spus. Ce dracu'…

Cei doi bărbați au schimbat priviri.

— Arsuri de acid, a zis cel mai înalt dintre ei. Nu te-a afectat prea rău. Un minut-două de expunere nu lasă cicatrice.

— Poftim?

— Acid. Ai fost expus norilor.

— Da.

Nu mai eram distras de mâncărimi, așa că am privit în jur. Mă aflam în cala unei nave. De o parte și cealaltă a mea se aflau câte două hublouri mici, rotunde. Deși prin ele nu se vedea decât alb impenetrabil, puteam simți că ne mișcam. M-am uitat la cei doi bărbați. Erau niște indivizi duri. Spre deosebire de cetățenii din Hypatia care purtau robe din mătase de păianjen viu colorate, ei aveau haine funcționale, fără să fie extravagante, combinezoane gri-închis lipsite de însemne exterioare. Ambii erau bine făcuți și musculoși. Nu le distingeam fețele, întrucât purtau măști respiratorii și căști ușoare, dar dedesubtul măștilor se întrevedeau bărbi scurte, altă modă inexistentă printre locuitorii Hypatiei. Aveau ochelari cu lentile chihlimbarii, cu un design straniu, acoperind ochii cu piese asemănătoare unor jumătăți de ouă, ce păreau că le sunt lipite de față cu un adeziv nevăzut. Le conferea aspectul unor ochi bulbucați de gândac. Mă priveau, totuși îmi era imposibil să le pot descifra expresiile îndărătul măștilor faciale și ochelarilor.

— Mulțumesc, am rostit. Cine sunteți voi? O unitate de intervenție rapidă?

— Cred că știi cine suntem, a răspuns bărbatul înalt. Întrebarea e cine dracu' ești tu?

M-am ridicat și am întins mâna, dorind să mă prezint, dar ambii bărbați s-au retras un pas. Aparent fără să fi făcut vreo mișcare, cel înalt ținea acum în mână un soi de omniblaster micuț. Brusc mi s-au limpezit o mulțime de lucruri.

— Sunteți pirați, am spus.

— Suntem mișcarea underground de pe Venus, a zis el. Nu ne place prea mult cuvântul „pirați". Și-acum, dacă nu te superi, am o întrebare și vreau s-aud imediat un răspuns. Cine dracu' ești tu?

Așa că i-am spus.

○ ○ ○

Primul bărbat a dat să-și scoată casca, însă piratul înalt l-a oprit.

— Deocamdată vom păstra măștile. Până decidem că nu-i un pericol.

Piratul înalt se numea Esteban Jaramillo, iar cel scund era Esteban Francisco. M-am gândit că erau prea mulți Estebani și am decis să-l numesc pe unul Jaramillo și pe celălalt Francisco.

De la ei am aflat că nu toți locuitorii orașelor plutitoare considerau Venus un paradis. Unele orașe independente apreciau că deja clanul Nordwald-Gruenbaum pornise serios pe drumul spre dictatură.

— Ei dețin acum jumătate din Venus, dar nu le-ajunge, nu, nu! a zis Jaramillo. Sunt putred de bogați, însă nu-ndeajuns de putred de bogați și-i înnebunește simpla idee că există orașe libere care plutesc prin cer, orașe care nu le jură loialitate și nu le plătesc taxele lor blestemate. Vor face tot ce pot ca să ne strivească. Și noi? Păi, noi răspundem cu aceeași monedă.

Aș fi fost mai predispus să-i accept punctul de vedere, dacă n-aș fi încercat senzația inconfortabilă că tocmai fusesem răpit. Avusesem un noroc cu totul excepțional ca nava lor să fie acolo și să mă prindă după ce mi se dezintegrase caiacul și mă prăbușisem. Eu nu credeam prea mult în noroc. Și nu se sinchiseau să-mi răspundă când îi întrebam despre readucerea mea în Hypatia. Era destul de clar că direcția în care ne îndreptam nu era spre oraș.

Le dădusem cuvântul că nu mă voi împotrivi și nici nu voi încerca să evadez — unde aș fi putut evada? — și ei îl acceptaseră. După ce și-au dat seama că nu eram cel pe care se așteptaseră să-l captureze, m-au presat pentru vești din exterior.

În ambarcațiunea micuță erau trei: cei doi Estebani și pilotul, care nu mi-a fost prezentat. El nici măcar nu s-a deranjat să se întoarcă pentru a mă saluta și tot ce am văzut din el a fost spatele

căștii. Își numeau vehiculul „diavol-de-mare”: un aparat bizar, care era parțial avion, parțial dirijabil și parțial submarin. După ce mi-am dat cuvântul că nu voi încerca să evadez, mi-au permis să privesc afară, dar nu era nimic de văzut, decât o pâclă aurie luminoasă.

— Zburăm pe sub plafonul noros, mi-a explicat Jaramillo, și-n felul ăsta suntem invizibili de sus.

— Invizibili pentru cine? am întrebat, însă nimeni nu s-a obosit să-mi răspundă.

Fusese oricum o întrebare prostească; puteam bănui foarte bine de ochii cui doreau să se ferească.

— Radarul nu vă poate detecta? am întrebat în continuare.

Esteban s-a uitat la Esteban, apoi la mine.

— Dispunem de metode împotriva radarului, a spus el. Termină cu-ntrebările despre care știi prea bine că n-ar trebui să le pui.

Păreau să aibă o destinație precisă și, în cele din urmă, diavolul-de-mare a ieșit din bancul de nori în văzduhul limpede de deasupra. M-am lipit de hublou, străduindu-mă să disting ceva din exterior. Peisajele norilor venusieni continuau să mă fascineze. Zburam razant cu suprafața plafonului noros și am presupus că eram gata să ne afundăm dacă se zărea vreun semn de inamici. Era imposibil de precizat cât de departe ajunseserăm: puteam să fi parcurs numai câțiva kilometri sau jumătate din circumferința planetei. Nu se zărea niciun oraș plutitor, însă am văzut în depărtare forma de proiectil bombat a unui dirijabil. Pilotul a virat într-acolo și a suit lent, încetinind pe măsură ce ne apropiam, până când dirijabilul a dispărut deasupra capetelor noastre și carcasa a rezonat sub un impact brusc, urmat de țăcănitul unui angrenaj mecanic.

— Andocarea soft, a zis Jaramillo.

Peste o clipă s-a auzit alt țăcănit și botul diavolului a fost ridicat violent.

— Andocarea hard, a adăugat el.

Cei doi Esteban au părut să se relaxeze, iar cabina micuță s-a umplut de scârțâituri. Eram trași în interiorul dirijabilului.

După vreo zece minute, ne-am oprit într-un spațiu interior vast. Mi-am dat seama că diavolul-de-mare fusese adus în anvelopa unui hangar. Ne așteptau șase persoane.

— Îmi pare rău, a spus Jaramillo, dar mă tem că va trebui să te legăm la ochi. N-avem nimic personal cu tine, să știi.

— Să mă legați la ochi? am repetat.

De fapt era o veste bună. Dacă n-ar fi intenționat să mă mai elibereze, nu le-ar fi păsat ce vedeam.

Jaramillo mi-a ținut capul nemișcat și Francisco mi-a pus o pereche de ochelari cu lentile bombate. Erau surprinzător de confortabili și atât de ușori, încât abia le percepeam existența. Nuanța chihlimbarie nici măcar nu era observabilă. După ce a verificat cum îmi veneau, Francisco i-a atins în lateral cu vârful degetului, o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori. La fiecare atingere, imaginea s-a întunecat, iar după a cincea atingere, n-am mai văzut nimic. N-am înțeles care ar fi fost motivul ca niște ochelari de soare să aibă o setare pentru negru absolut, dar mi-am răspuns singur: ultima setare trebuia să fie pentru sudarea e-grinzilor. Foarte convenabil! M-am întrebat dacă aveam curaj să le cer să păstrez ochelarii după ce terminau.

— Sunt sigur că nu vei fi atât de nesăbuit ca să modifici transparența, a zis unul dintre Estebani.

Am fost condus afară, prin chepengul diavolului, am traversat hangarul, apoi am fost așezat pe un scaun.

— Ăsta-i prizonierul? a întrebat un glas.

— Da, a răspuns Jaramillo, însă nu-i cel bun. Nu știu cum s-a-ntâmplat, dar am apreciat greșit și am luat altul.

— Rahat! El cine-i?

— Un tehnician, a zis Jaramillo. Dinafară.

— Serios? Știe ceva despre planul Nordwald-Gruenbaum?

Mi-am desfăcut brațele larg, străduindu-mă să par inofensiv.

— Uitați care-i treaba, m-am întâlnit cu pușiul doar de două, hai de trei ori, dacă puneți la socoteală…

Cuvintele mele au stârnit un soi de consternare; am auzit brusc murmure într-o limbă pe care n-am recunoscut-o. Nu știam sigur câți erau, dar păreau să fie minimum o jumătate de duzină. Doream cu disperare să-i pot vedea, însă așa ceva ar fi fost cu certitudine o mișcare fatală. După câteva secunde Jaramillo a vorbit cu glas sec și inexpresiv:

— Îl cunoști pe moștenitorul Nordwald-Gruenbaum? Te-ai întâlnit personal cu Carlos Fernando?

— M-am întâlnit cu el, dar nu-l cunosc. Nu pot spune că-l cunosc.

— Mai spune o dată cine ești.

Mi-am repetat povestea, pornind acum de la începutul începutului, explicând că noi studiam ecologia marțiană când fuseserăm invitați pe Venus de misteriosul Carlos Fernando. La răstimpuri am fost întrerupt de întrebări — ce relație aveam eu cu Leah Hamakawa? (Asta aș fi vrut și eu să știu.) Eram căsătoriți? Logodiți? (Nu. Nu.) Ce relație avea Carlos Fernando cu doamna doctor Hamakawa? (Asta aș fi vrut și eu să știu.) Carlos Fernando își menționase vreodată opiniile despre orașele independente? (Nu.) Planurile? (Nu.) De ce era Carlos Fernando interesat de terraformare? (Nu știu.) Ce plănuia Carlos Fernando? (Nu știu.) De ce o adusese Carlos Fernando pe Hamakawa pe Venus? (Asta aș fi vrut și eu să știu.) Ce plănuia el? Ce plănuia el? (Nu știu. Nu știu.)

Cu cât vorbeam mai mult, cu atât totul părea mai vag, până și pentru mine.

Când am terminat, s-a lăsat tăcere. Apoi prima voce a spus:

— Duceți-l înapoi.

Am fost condus în diavol și băgat într-o incintă micuță, iar o ușă a zăngănit, închizându-se înapoia mea. După o vreme, când nimeni nu mi-a răspuns apelurilor, am ridicat mâna la ochelari. S-au desfăcut la prima atingere și, privindu-i, tot n-am putut înțelege cum se prindeau. Mă găseam într-un soi de magazie. Ușa era încuiată.

Mi-am contemplat situația, dar nu puteam afirma că aș fi știut mai multe decât înainte, cu excepția faptului că nu toate orașele venusiene era mulțumite de statu-quo, iar unele dintre ele ar fi fost dispuse la acțiuni mai energice pentru a schimba situația. Mă doborâseră în mod deliberat, aparent crezând că eram Leah — sau sperând poate chiar pentru Carlos Fernando? Era greu de crezut că el ar fi fost lipsit de protecția bodyguarzilor. Cel mai probabil, am decis, bodyguarzii fuseseră acolo, nescăpându-l nicio clipă din ochi, gata să intervină dacă ar fi fost cazul, dar în timp ce Carlos Fernando și Leah se înălțaseră și dăduseră ocol orașului, eu părăsisem sfera de spațiu protejată de gărzi și aceea fusese oportunitatea de care profitaseră piraților din diavolul-de-mare. Văzuseră caiacul aerian zburând solitar și-l doborâseră din cer, pariind viața mea împotriva abilității lor că puteau să-l înhațe din văzduh pe pilotul aflat în cădere.

Mi-am dat seama că m-ar fi putut ucide.

Și toate astea, pentru că își închipuiseră că eu știam ceva — sau mai precis că Leah Hamakawa știa ceva — despre planul misterios al lui Carlos Fernando.

Care plan? El era un puști de doisprezece ani, nici măcar un adolescent! Ce plan putea avea un pușlamete?

Am cercetat încăperea în care mă aflam, examinând de data asta cu mai multă atenție felul

cum era construită. Toate îmbinările erau sudate, fără niciun interstițiu vizibil, dar metalul era ușor, probabil un aliaj de aluminiu-litiu. Putea să fie maleabil, dacă aș fi dispus de timp… dacă aș fi putut găsi un loc în care să-l forțez… dacă aș fi putut găsi ceva cu care să-l forțez…

Dar dacă aș fi reușit să evadez, aș fi putut să pilotez diavolul-de-mare și să ies din hangarul aflat în dirijabil? Poate că da. Nu aveam însă niciun fel de experiență cu aparate mai ușoare decât aerul și n-ar fi fost tocmai momentul potrivit să învăț, mai ales dacă ei ar fi decis că doreau să tragă în mine. Iar după aceea, aș fi fost… unde? La o mie de kilometri de… oriunde. La optzeci de milioane de kilometri de locul cel mai apropiat pe care-l cunoșteam.

Încă reflectam la toate astea, când au revenit Esteban și Esteban.

— Fixează-ți centurile, mi-a spus Esteban Jaramillo. Se pare că te ducem acasă.

○ ○ ○

Călătoria de întoarcere a fost mai complicată decât prima. A implicat două sau mai multe transferuri din vehicul în vehicul, iar în decursul unora mi s-a „cerut” din nou să port ochelarii opaci.

Eram singuri în stația de îmbarcare a unui mijloc de transport public. Pentru o clipă, cei doi Esteban îmi îngăduiseră să las ochelarii transparenți. Locul în care ne găseam era lipsit de ornamente, mohorât prin comparație cu excesul de înfloriturі din Hypatia, unde până și stațiile de autobuze — oare aveau stații de autobuze? — ar fi fost acoperite de ornamente și opere de artă.

Jaramillo s-a întors spre mine și, pentru prima dată, și-a scos ochelarii, pentru ca să mă poată privi direct. Avea ochii închiși la culoare, aproape negri, și foarte serioși.

— Uite ce-i, a spus, știu că n-ai niciun motiv să ne placi. Avem motivele noastre, crede-ne. Suntem disperați. Știm că taică-său începuse niște proiecte secrete. Nu știm despre ce era vorba, ci doar că el nu era deloc interesat de orașele libere. Credem că tânărul Gruenbaum are alt plan. Dacă poți ajunge la Carlos Fernando, vrem să vorbești cu el.

— Dacă ajungi la el, a zis Esteban Francisco, împinge-l afară pe o fereastră. Noi o să-l prindem. Ușor.

A zâmbit larg, arătându-și toți dinții, ca și cum ar fi vrut să arate că nu vorbea serios, însă nu eram deloc sigur că glumea.

— Nu vrem să-l omorâm, a spus Esteban Jaramillo. Vrem doar să discutăm. Cheamă-ne. Te rog. Cheamă-ne.

Apoi a ridicat mâna și a împins ochelarii la loc. Francisco s-a întins și mi-a atins ochelarii, până au redevenit opaci și totul s-a întunecat. Flancat de cei doi, am suit în mijlocul de transport — autobuz? zeppelin? rachetă?

După aceea am fost condus într-o cameră și mi s-a spus să aștept două minute înainte de a-mi scoate ochelarii, după care eram liber să fac orice doream.

Abia după ce pașii lor nu s-au mai auzit, m-am întrebat cum puteam să-i contactez, dacă aș fi avut vreun motiv s-o fac. Era însă prea târziu să aflu; rămăsesem singur, sau așa se părea.

M-am mai întrebat dacă mă urmăreau pentru a vedea dacă le respectam instrucțiunile. Două minute. Am numărat încet, străduindu-mă să nu mă grăbesc. Când am ajuns la o sută douăzeci, am inspirat adânc și am atins ochelarii, readucându-i la transparență.

Când ochii mi s-au focalizat, am văzut că mă aflam într-un salon de debarcare mare, cu iarbă roz modificată genetic și sculpturi din fier și jad. L-am recunoscut. Era același în care sosisem pe Venus

cu trei zile în urmă… oare numai trei trecuseră? Sau mai trecuse încă o zi de atunci?

Eram înapoi în Hypatia.

○ ○ ○

O dată în plus am fost înconjurat și chestionat. Ca tot restul domeniului lui Carlos Fernando, încăperea în care am fost interogat era bogat decorată, cu scaune tapisate în mătase și lemn de tec elegant sculptat, însă era în mod clar o incintă de detenție.

M-au interogat patru femei, gărzile lui Carlos Fernando, și am avut sentimentul că n-ar fi șovăit să mă rupă în bucăți dacă ar fi crezut că nu eram cât de puțin sincer cu ele. Le-am povestit ce se întâmplase și la fiecare pas au pus întrebări și au făcut sugestii despre modurile diferite în care aș fi putut proceda. De ce-mi îndepărtasem caiacul atât de mult de ceilalți și de oraș? De ce îngăduisem să fiu capturat fără împotrivire? De ce nu cerusem să fiu readus în oraș și de ce nu refuzasem să răspund la orice întrebări? De ce nu-i puteam descrie pe niciunul dintre rebelii cu care mă întâlnisem, cu excepția celor doi bărbați care — cel puțin din descrierile oferite de mine — nu aveau trăsături distinctive?

La sfârșitul interogatoriului, când am cerut să stau de vorbă cu Carlos Fernando, mi-au spus era imposibil.

— Crezi că am îngăduit în mod deliberat să fiu doborât din cer? am întrebat-o pe șefa gărzilor, o femeie zveltă în mătase stacojie.

— Nu știm ce să credem, domnule Tinkerman, a zis ea. Nu ne place să ne asumăm riscuri.

— Și acum ce se va întâmpla?

— Îți putem aranja transportul spre lumile construite. Sau chiar spre Pământ.

— Nu intenționez să plec fără Leah Hamakawa, am anunțat.

Ea a strâns din umeri.

— Da, pentru moment, aceasta rămâne încă opțiunea dumitale. Pentru moment.

— Cum o pot contacta pe doamna doctor Hamakawa?

A strâns iarăși din umeri.

— Dacă Leah Hamakawa dorește, sunt sigură că te va putea contacta.

— Și dacă vreau să vorbesc cu ea?

A ridicat din umeri.

— Ești liber să pleci. Dacă mai trebuie să vorbim cu dumneata, te putem găsi.

Când fusesem readus în Hypatia, purtam unul dintre combinezoanele cenușii ale piraților. Gardienele mi-l luaseră și-mi dăduseră în schimb un costum din mătase de păianjen de culoare lavandă mai strălucitoare decât veșmintele pe care le-ar fi purtat o curtezană de lux de pe lumile construite în jurul Pământului, mai degrabă o ținută de dineu, decât de zi. Cu toate acestea, era discret pe lângă ce purtau în mod curent cetățenii din Hypatia și nu atrăgeam deloc atenția. Am descoperit că ochelarii cu lentile bombate îmi fuseseră puși cu grijă într-un buzunar de la genunchiul costumului. Se părea că acolo își păstrau venusienii ochelarii. Probabil că era convenabil când te așezai. Nu fuseseră identificați ca un cadou din partea piraților, sau, mai probabil, fuseseră considerați atât de banali, încât nu meritau să fie confiscați. În mod bizar, am fost încântat; îmi plăceau ochelarii aceia.

Am găsit habitatul Singh fără dificultate, iar când am ajuns, Epiphany și Truman Singh m-au salutat și m-au pus la curent cu ultimele noutăți.

Răpirea mea aparținea deja trecutului. Vestea cea mai recentă era pe buzele tuturor.

Carlos Fernando Delacroix Ortega de la Jolla y Nordwald-Gruenbaum îi dăruise o piatră unui vizitator din sistemul solar exterior, Leah Hamakawa — o persoană care (așa auziseră ei) se născuse pe Pământ.

Și ea nu i-o înapoiase.

Mă simțeam amețit.

— Vreți să spuneți c-a cerut-o în căsătorie? Pe Leah? Mi se pare ilogic. Carlos Fernando este un copil, pentru numele lui Dumnezeu! Ce vârstă are?

Truman și Epiphany Singh s-au privit și au surâs.

— Câți ani aveai când ne-am căsătorit noi? a întrebat-o Truman. Douăzeci?

— Aveam aproape douăzeci și unu înainte să-mi fi acceptat cartea și piatra, a zis ea.

— Și cât înseamnă asta în ani tereștri? a insistat el. Treisprezece?

— Ceva mai mult de doisprezece. Aș zice că era și timpul să mă mărit.

— Stai așa, am intervenit. Vrei să zici că aveai doisprezece ani când te-ai măritat?

— În ani tereștri, a precizat ea. Da, cam așa.

— Te-ai măritat la doisprezece ani? Și ai avut… Brusc n-am mai vrut să pun întrebarea aceea și am zis: Toate venusienele se mărită așa tinere?

— Sunt multe orașe independente, a spus Truman, și bănuiesc că unele au alte obiceiuri, totuși cam aceasta este datina, într-o măsură mai mare sau mai mică, peste tot unde știu eu.

— Dar asta-i…, am început să rostesc însă n-am știut cum să termin.

Dezgustător? Pervers? Pe de altă parte, pe Pământ existaseră cândva multe societăți care încheiau căsătorii între minori.

— Știm că domeniile exterioare au alte tradiții, a încuviințat Epiphany. Regiuni diferite procedează în mod diferit. Modul în care procedăm noi funcționează în cazul nostru.

— De obicei, a explicat Truman, bărbatul se însoară pe la douăzeci și unu de ani. Asta înseamnă doisprezece-treisprezece ani tereștri. Poate chiar unsprezece. Soția lui are cincizeci-șaizeci și astfel îi va fi profesoară pe măsură ce crește. Cât înseamnă asta în ani tereștri — treizeci? Știu că în

vechile tradiții terestre ambii căsătoriți trebuiau să aibă aproximativ aceeași vârstă, dar asta-i o prostie absolută, nu? Cine va fi atunci profesor? Și apoi, după ce el va îmbătrâni, când va ajunge la vreo șaizeci de ani, se va însura descendent, va găsi o fată de douăzeci-douăzeci și unu de ani și va fi profesorul ei. După aceea când ea va avea șaizeci de ani se va mărita descendent și tot așa.

Mie îmi suna ca o formă ritualizată de abuz al copiilor, dar mi-am spus că ar fi mai bine să n-o rostesc cu glas tare. Sau, mi-am zis, poate că citeam prea multe înapoia cuvintelor lui. Aducea cumva cu sistemul medieval de ucenicie. Când a spus despre „profesor", am tras concluzia că se referea la sex. Dar poate că ei amânau subiectul sexului până ce mai creștea copilul. M-am gândit că s-ar putea să fiu mai fericit dacă nu știam.

— O căsătorie este împletită ca o frânghie, a zis Epiphany. Fiecare element îl susține pe următorul.

M-am uitat de la Truman la Epiphany și înapoi.

— Și dumneata? l-am întrebat pe bărbat. Și dumneata te-ai însurat la doisprezece ani?

— În ani tereștri, aveam treisprezece ani când m-am însurat cu Triolet, a răspuns el. Destul de mult. A fost lucrul cel mai bun care mi s-a întâmplat vreodată. Doamne, pe atunci chiar că aveam nevoie de una ca ea, pentru a mă pune pe drumul cel bun! Și pot spune că aveam nevoie de cineva care să mă învețe despre sex, deși n-o știam la momentul respectiv.

— Și Triolet…

— Da, și soțul ei mai înainte, și tot așa. Căsătoria noastră are o vechime de o sută nouăzeci de ani, când Raj Singh ne-a întemeiat familia; pot zice că suntem o cosiță lungă.

Îmi puteam imagina totul acum. Fiecare mascul din cosiță avea două neveste, una cu douăzeci de ani mai bătrână, una cu douăzeci de ani mai tânără. Și fiecare femeie avea un soț mai bătrân și unul mai tânăr. Puteai într-adevăr să consideri întregul

ansamblu ca fiind o cosiță împletită din diverse generații. Dinamicele interpersonale trebuiau să fie teribil de complicate. Apoi, brusc, mi-am amintit de ce purtam discuția aceasta.

— Dumnezeule! am spus. Deci voi priviți asta cu toată seriozitatea. Altfel spus, Carlos Fernando nu se joacă, ci chiar intenționează să se însoare cu Leah.

— Bineînțeles, a zis Epiphany. Este o surpriză, totuși eu nu sunt chiar așa surprinsă. Este evident că Excelența Sa a plănuit asta de la bun început. Este foarte isteț.

— Vrea să se culce cu ea.

Epiphany a părut surprinsă.

— Păi, da, sigur. Dumneata n-ai vrea? Dacă ai avea douăzeci de ani… vreau să zic doisprezece? Cu siguranță că te interesează sexul. Dumneata n-ai fost? Ar fi timpul ca Excelența Sa să aibă o profesoară. A făcut o pauză, apoi a urmat: Mă întreb dacă ea este pricepută? Pământenii… probabil că ea n-a avut niciodată un profesor bun.

Nu era un subiect pe care să fi dorit să-l dezvolt. Mica noastră aventură pe Marte părea tare îndepărtată și mă durea tot corpul doar gândindu-mă la ea.

— Sexul, a intervenit Truman, doar la asta se gândesc tinerii. Sigur că da. În ciuda acestei realități, aș spune însă că sexul este partea cel mai puțin importantă a unei cosițe. Domnule Tinkerman, ar trebui să înțelegi că o cosiță este o afacere. Excelența Sa Carlos Fernando trebuie să se însoare ascendent într-o cosiță bună. Tradiția și termenii expliciți ai moștenirii lui sunt foarte clari. Pe Venus există doar cinci cosițe care să răspundă standardelor de încredere și el este prea strâns înrudit cu jumătate din ele pentru a li se putea alătura prin însurătoare. Toți presupuseseră că se va însura cu soția din cosița Telios Delacroix; este îndeajuns de vârstnică pentru a se mărita descendent și nu-i chiar așa strâns înrudită cu el ca

să conteze. Propunerea pe care Excelența Sa i-a făcut-o lui Leah Hamakawa… da, despre asta vorbește toată lumea.

Eram dispus să mă agăț de orice șansă.

— Vrei să spui că însurătoarea lui trebuie aprobată? Că nu se poate însura pur și simplu cu oricine dorește?

Truman Singh a clătinat din cap.

— Bineînțeles că nu poate! Tocmai ți-am spus. Însurătoarea propagă genele pentru următorul mileniu, dar în același timp este o afacere. Este foarte sigur că nu se poate însura pur și simplu cu oricine.

— Eu însă cred că ne-a tras pe sfoară pe toți, a adăugat Epiphany. Ei credeau că-l îndreptaseră pe făgașul pe care doreau, nu? Dar nu s-au gândit nicio clipă că va găsi o extraplanetară.

— „Ei”? am repetat. Cine sunt „ei”?

— Ei nu s-au gândit că ar trebui să fie atenți în privința asta, a continuat Epiphany.

— Dar Carlos Fernando nu se poate însura cu ea, nu? am spus. Pentru că, în primul rând, Leah Hamakawa nu face parte din familiile cuvenite. Mai exact, nu face parte din nicio familie. Este orfană, mi-a spus-o chiar ea. Institutul este singura ei familie.

Truman a scuturat din cap.

— Cred că Epiphany are dreptate. Aș zice că-i posibil să-i fi păcălit. Dacă doamna doctor Hamakawa nu face parte din nicio familie, dacă nu are zecile sau sutele de conexiuni împletite în cosiță pe care trebuie să le aibă toți de aici, asta înseamnă că nu pot găsi nimic împotriva ei.

— În privința realizărilor științifice, a spus Epiphany, pun prinsoare că nu vor putea găsi nimic în neregulă. Și este orfană? Asta-i sclipitor. Absolut sclipitor! Nicio legătură de familie. Pun prinsoare că Excelența Sa a știut asta. S-a străduit din greu s-o găsească exact pe cea mai bună candidată, poți să pui prinsoare. A clătinat din cap,

zâmbind: Iar noi toți credeam că va fi alt pierdevară, ca taică-său.

— E groaznic, am zis. Trebuie să fac ceva.

— Dumneata? Dumneata ești prea vârstnic pentru Leah Hamakawa. Epiphany m-a cercetat cu atenție. Ești totuși un bărbat arătos… dacă aș fi fost cu zece-cincisprezece ani mai tânără, te-aș fi privit cu alți ochi. Am însă veri cu fete ajunse la vârsta potrivită. Zici că nu ești însurat?

○ ○ ○

În exteriorul reședinței Singh din Sectorul Carbon, soarele se ridica deasupra orizontului, când orașul a trecut peste emisfera luminată a planetei.

Nu fusesem sigur dacă oferta lui Epiphany de a-mi găsi o fată fusese autentică, dar nu era ceea ce-mi trebuia și o refuzasem pe cât de politicos izbutisem.

Ieșisem afară să reflectez, sau pe cât de aproape de „afară” permitea orașul plutitor, unde tot gazul respirabil se găsea în interiorul bulelor. Dar ce puteam face? Dacă ar fi fost o problemă tehnică, aș fi fost în stare s-o rezolv, însă era o problemă umană și ele fuseseră dintotdeauna punctul meu slab.

Din locul unde mă aflam, puteam merge până la marginea lumii: anvelopa transparentă cu gaz care menținea aerul respirabil înăuntru și în același timp împiedica pătrunderea bioxidului de carbon din atmosfera lui Venus. Soarele era înconjurat de o pâclă delicată de nori rarefiați înalți și încercuit de un halo auriu luminos, cu sori falși zburând în formație spre stânga și spre dreapta. Razele solare matinale coborau pieziș peste vârfurile norilor. Ochii mă dureau de la lumina directă. Mi-am reamintit de ochelarii de soare din buzunarul de la genunchi și i-am scos. I-am apăsat pe ochi și am bătut ușor cu degetul în dreapta lor până ce lumea a fost confortabil de întunecată.

Plutind în aer, cu majuscule ceva mai închise la culoare decât fundalul, am zărit cuvintele LINK: ACTIV.

Am întors capul și cuvintele s-au mișcat odată cu punctul meu de vedere, iar intensitatea luminoasă a literelor s-a modificat, adaptându-se fundalului.

Se deschisese o legătură de comunicații? În tot cazul, nu putea fi un releu-satelit; ochelarii nu puteau avea suficientă putere ca să ajungă până la orbită. Să fi însemnat oare că diavolul-de-mare plutea prin norii de dedesubt?

— Salut, salut, am rostit adresându-mă aerului. Test. Test?

Nimic.

Poate că nu era audio. Am bătut cu vârful degetului pe lentila dreaptă: mai întunecat, mai întunecat, negru; după care a revenit la transparență totală. Poate cealaltă parte? Am încercat să apăs lentila stângă a ochelarilor și în câmpul vizual mi-a apărut un cursor.

Experimentând, am descoperit că prin apăsare puteam scrie sub forma de text codificat-Gandy. Părea să fie doar text cu rată mică de biți; probabil că puterea pentru conexiune era infimă. Totuși Gandy era codificare standard și am tastat: „CQ CQ[3]”.

Literele mesajului LINK: ACTIV s-au schimbat în verde, iar peste o secundă a apărut mesajul AICI.

CINE, am tastat.

DIAVOL 7, a sosit răspunsul. VEȘTI?

CF CERUT MÂNA LH, am tastat.

ȘTIM, a sosit răspunsul. ALTCEVA?

NU.

OK. TERMINAT.

A reapărut mesajul LINK: ACTIV.

O legătură de comunicații, dacă aș fi avut nevoie. Nu vedeam însă în ce fel m-ar fi putut ajuta.

Am revenit la examinarea anvelopei de gaz. În fața mea era un panou transparent enorm, un pătrat cu latura de zece metri. Stăteam aproape de partea lui inferioară, acolo unde se fixa de pătratul adiacent printr-o îmbinare din carbon foarte subțire. Am apăsat-o și am simțit flexându-se ușor. Nu putea fi mai groasă de un milimetru; era logic să nu facă anvelopa mai grea decât ar fi fost necesar. Am lovit-o cu podul palmei și am simțit-o vibrând; am estimat frecvența de rezonanță la câțiva hertzi. Din punct de vedere ingineresc, punctul vulnerabil ar fi fost joncțiunile dintre panouri: dacă panoul se flexa suficient, ar fi sărit din montajul de îmbinare.

Satisfăcut că rezolvasem măcar o enigmă tehnică, am început să mă gândesc la spusele lui Epiphany. Carlos Fernando ar fi trebuit să se însoare cu soția cosiței Telios Delacroix. Indiferent cine ar fi fost aceasta, ar fi fost ușurată să afle că puștiul avea alte planuri; ea putea să creadă că această căsătorie aranjată era o cursă, așa cum se părea că ar fi crezut Carlos Fernando. Totuși, cine era ea și ce credea despre noul plan al băiatului?

○ ○ ○

Gărzile îmi subliniaseră apăsat că nu puteam să comunic cu Carlos Fernando sau Leah, dar nu primisem nicio instrucțiune care să-mi interzică accesul la Cosița Telios Delacroix.

Reședința părea un haos atent orchestrat de copii și adulți de toate vârstele, dar acum, când înțelegeam ceva din sistemul societății venusiene, avea mai mult sens. Soția lui Telios Delacroix — cândva soția potențială a Excelenței Sale Carlos Fernando — era o femeie cu doar câțiva ani mai vârstnică decât mine, cu păr sur, tuns scurt. Mi-am dat seama că o mai văzusem. La banchet, stătuse lângă Carlos Fernando. S-a prezentat ca Miranda Telios Delacroix și mi-a făcut cunoștință cu soțul

ei ascendent, un bărbat voinic în vârstă de șaizeci de ani.

— Am avea nevoie de un soț tânăr în familia asta, mi-a spus el. Îmbătrânim și nu te poți bizui pe copii — ei pleacă pur și simplu și se căsătoresc de capul lor.

Erau de față și două fete, pe care Miranda Delacroix mi le-a prezentat ca fiind copiii lor. Erau tăcute și încercau să se topească în fundal, surâzând luminos, dar cu capetele plecate, privindu-mă pe sub genele coborâte când au fost împinse în față ca să le cunosc. După ce atenția adulților s-a abătut de la ele, am observat că amândouă mă studiau pe furiș. Cu o zi în urmă nici n-aș fi luat în seamă detaliul acela.

— Acum, fie că veniți, stați frumos și vorbiți, le-a spus Miranda, fie plecați și vă vedeți de treburi. Sunt sigură că extraplanetarul este obosit de fâțâiala voastră înăuntru și afară.

Amândouă au chicotit și au clătinat din cap, apoi au dispărut în altă încăpere, deși, în răstimpuri, câte un căpșor apărea tăcut să mă privească și dispărea instantaneu dacă mă întorceam să mă uit.

Ne-am așezat la o masă joasă, care părea din lemn de stejar. Soțul Mirandei a adus cafea, apoi ne-a lăsat singuri. Cafeaua era preparată în stil thailandez, într-o ceașcă transparentă, în straturi alternante cu caimac gros și dulce.

— Așadar, ești prietenul doamnei Hamakawa, a rostit ea. Am auzit multe despre dumneata. Te deranjează dacă te întreb — care este relația dumitale exactă cu ea?

— Aș dori s-o văd, am spus.

Ea s-a încruntat,

— Și?

— Și nu pot.

A arcuit o sprânceană.

— El are femeile acelea, gărzile…

Miranda Delacroix a izbucnit în râs.

— Aha, am înțeles! Micuțul meu Carli este prea important ca să poată vorbi. Nu-mi vine să cred că-i gelos. Cred însă că de data asta e cu-adevărat îndrăgostit.

A răpăit pentru câteva clipe cu vârfurile degetelor pe tăblia mesei și abia atunci mi-am dat seama că era de fapt alt computer înglobat.

— Dumnezeule, a continuat ea după aceea, Carli nu deține încă totul și nu văd de ce n-ai putea să vizitezi pe oricine ai dori. I-am expediat un mesaj lui Leah Hamakawa, anunțând-o că dorești să vorbești cu ea.

— Mulțumesc.

A fluturat din mână.

Carlos Fernando avea cam aceeași vârstă cu fiicele ei, poate că le era chiar coleg de școală. Miranda trebuie să-l fi cunoscut din pruncie. Părea oarecum nedrept pentru el — dacă s-ar fi căsătorit, ea ar fi avut toate avantajele și pentru o clipă i-am înțeles dilema. Apoi mi-a atras atenția ceva din cuvintele Mirandei.

— „El nu deține încă totul”, am repetat. Nu vă cunosc obiceiurile, doamnă Delacroix. Te rog, luminează-mă. Ce înțelegi prin „încă”?

— Păi, el nu devine major până nu se însoară, mi-a răspuns.

Tabloul începea să capete înțeles. Carlos Fernando dorea cu disperare să ajungă să controleze totul. Iar pentru asta trebuia să fie însurat.

— Și după aceea?

— După aceea are dreptul la moștenire, bineînțeles. Dar pentru că va fi însurat, cosița va deține controlul averii. N-ai vrea ca un puști de douăzeci și unu de ani să controleze toate proprietățile Nordwald-Gruenbaum. Asta ar duce la ruină. Primul Nordwald a știut-o. De aceea și-a însurat fiul în cosița Jolla. Așa s-a procedat întotdeauna.

— Am înțeles, am rostit.

Dacă Miranda Delacroix se mărita cu Carlos Fernando, ea — nu el — ar fi controlat averea Nordwald-Gruenbaum. Ea avea anii de experiență, cunoștea politica, știa cum funcționează sistemul. El ar fi fost copilul din relație. El ar fi fost mereu copilul din relație.

Miranda Delacroix avea toate motivele să se asigure că Leah Hamakawa nu se va mărita cu Carlos Fernando. Era aliatul meu natural.

De asemenea, ea — și soțul ei — avea toate motivele să dorească s-o omoare pe Leah Hamakawa.

Brusc, gărzile care-l urmau pe Carlos Fernando nu mai păreau chiar un moft. Oare cât de bune erau în realitate? Apoi mi-a venit alt gând. Oare ea sau soțul ei îi angajaseră pe pirați să-mi doboare caiacul? Era clar că pirații o doriseră pe Leah, nu pe mine. Ei știuseră că Leah pilota un caiac; cineva trebuie să le fi transmis informația aceea. Cine o dăduse, dacă nu Miranda?

Am privit-o cu noi suspiciuni. Ea mi-a întors uitătura cu ochi fermi.

— Bineînțeles, dacă doamna Hamakawa intenționează să accepte propunerea, ei doi vor începe o nouă cosiță. Desigur, ea va fi nominalizată ca senior, dar mă-ntreb…

— Dar i se va îngădui? am întrerupt-o. Dacă decide să se mărite cu Carlos Fernando, n-ar putea fi oprită de cineva?

Miranda a izbucnit în râs.

— Nu, mă tem că micul Carli și-a întocmit planul cu grijă. Este un adevărat urmaș de Gruenbaum. Nu există temeiuri legale pentru ca familiile să obiecteze; chiar dacă Leah Hamakawa este o extraplanetară, Carli a ocolit toate obiecțiile posibile.

— Și dumneata?

— Crezi că am de ales? Dacă el decide să-mi ceară sfatul, îi voi spune că nu-i o idee bună. Dar

sunt pe jumătate ispitită să aștept pur și simplu și să văd ce face.

Și să renunțe la șansa de a fi cea mai bogată femeie din universul cunoscut? Mă îndoiam.

— Crezi c-o poți convinge să se răzgândească? a zis Miranda. Crezi că ai ceva ce să-i oferi? Din câte am înțeles, dumneata nu deții nimic. Ești un angajat cu ziua, un nomad al sistemului solar. Din tot ceea ce-i oferă Carli există măcar un singur lucru pe care să-l poți oferi și tu?

— Tovărășie, am spus.

Mi-a sunat și mie jalnic.

— Tovărășie, a repetat ea sarcastic. Asta-i tot? Aș fi crezut că majoritatea bărbaților extraplanetari ar fi promis iubire. Tu cel puțin ești onest, ți-o recunosc.

— Da, iubire, am rostit pe un ton abject. I-aș oferi iubire.

— Iubire, a zis ea. Da, am citit că pentru asta se căsătoresc extraplanetarii. Dumneata nu pari s-o știi, așa-i? Aici nu-i vorba despre iubire. Nu-i vorba nici măcar despre sex, deși va fi și din acesta, te pot asigura, mai mult ca suficient pentru ca să-l dea peste cap pe micul meu Carlos și să-l facă să creadă c-a învățat ceva despre iubire. Aici este vorba despre afaceri, domnule Tinkerman. Dumneata se pare că n-ai observat asta. Nici iubire, nici sex, nici familie. O afacere.

○ ○ ○

Mesajul Mirandei Delacroix Telios ajunsese la Leah, care m-a chemat în apartamentul ei. Femeile-bodyguarzi nu s-au arătat încântate, dar se pare că fuseseră instruite să-i asculte ordinele directe, așa că două gărzi înveșmântate în roșu m-au condus la ea.

— Ce-ai pățit? m-a întrebat când m-a văzut. Ce ți s-a întâmplat la față?

Am ridicat mâna și mi-am atins fața. Nu m-a durut, însă arsurile acizilor lăsaseră pete roșii și

zone de piele care se jupuia. I-am povestit despre dezintegrarea caiacului și salvarea, sau răpirea, piraților. Apoi i-am povestit despre Carlos.

— Mai uită-te o dată la cartea aceea pe care ți-a dăruit-o. Nu știu de unde a făcut rost de ea și nu vreau să știu cât costă, dar aș zice că-i aproape sigur că nu-i un facsimil.

— Da, așa-i, a încuviințat ea. Mi-a spus, în cele din urmă.

— Nu știi că-i o cerere în căsătorie?

— Da: oul, cartea și piatra, a spus Leah. Foarte tradițional aici. Știu că-ți place să crezi că umblu mereu cu capul în nori, totuși sunt atentă la ce se-ntâmplă în jurul meu. Carli este un copil drăguț.

— Este serios, Leah. Nu-l poți ignora.

A fluturat din mână, cu un gest de ignorare.

— Pot decide și singură, totuși mulțumesc pentru avertizare.

— Este mai rău decât atât, i-am spus. Ai cunoscut-o pe Miranda Telios Delacroix?

— Bineînțeles.

— Cred că-ncearcă să te omoare.

I-am povestit despre suspiciunea mea că pirații fuseseră angajați să o doboare pe ea și că greșiseră caiacul.

— Cred că citești prea multe printre rânduri, Tinkerman. Carli mi-a povestit despre pirați. Sunt un grup mic și ostil; la răstimpuri mai afectează transporturile și chestii de-astea, dar el zice că nu merită să-și facă griji din pricina lor. Mai zice că se va ocupa de ei după ce va intra în posesia moștenirii.

— Se va ocupa de ei? Cum?

A strâns din umeri.

— N-a precizat.

Însă exact asta-mi spuseseră pirații — rebelii — că Fernando avea un plan, iar ei nu știau despre ce putea fi vorba.

— Așadar, are planuri pe care nu le divulgă, am rostit.

— M-a întrebat despre terraformare, a zis Leah. Dar pe Venus n-are sens să faci așa ceva. Nu-nțeleg ce gândește. Ar putea disocia atmosfera de bioxid de carbon în oxigen și carbon; știu că deține tehnologia respectivă.

— Adevărat?

— Da, cred că erai acolo când a spus-o. Distilarea moleculară, micromașini alimentate cu energie solară. Dar care ar fi rostul?

— Deci are intenții serioase?

— În tot cazul, se gândește serios la asta. Dar este lipsit de sens. Un oxigen aproape pur cu presiunea de șaizeci-șaptezeci de bari la suprafața planetei ar însemna o atmosferă mai letală decât bioxidul de carbon. Și nici n-ar rezolva efectul de seră; cu o atmosferă atât de densă, până și oxigenul este un gaz de seră.

— I-ai explicat asta?

— O știa deja. Iar orașele plutitoare n-ar mai pluti. Pentru a pluti, trebuie ca gazul de la interior — aer respirabil — să fie mai ușor decât aerul venusian. Dacă transformi bioxidul de carbon venusian în oxigen pur, orașele vor cădea din cer.

— Dar…?

— Dar lui pare să nu-i pese.

— Prin urmare, terraformarea ar face Venus de nelocuit, iar el o știe. Atunci ce plănuiește?

Leah a ridicat din umeri.

— Nu știu.

— Eu știu, i-am spus. Și cred c-ar fi mai bine să discutăm cu prietenul tău Carlos Fernando.

○ ○ ○

Carlos Fernando era în camera lui de joacă.

Încăperea era imensă. Reședința familiei se afla la marginea orașului superior, imediat lângă peretele bulei și un perete întreg al odăii dădea spre panorama norilor. Tot interiorul era ticsit de obiecte: seturi de cuburi de construit angrenate, cu module electronice la interior, cu care se puteau

realiza clădiri complexe; machete de nave spațiale și diverse aparate de zbor mai ușoare decât aerul, utilizate neîndoios pe Venus; o instalație din recipiente transparente conectate prin tuburi care părea să fie un proiect științific pe jumătate terminat; un monociclu care stătea într-un colț, balansându-se tăcut pe giroscoape. Între jucării erau piese de mobilier ușor, transparente. Am ridicat un scaun și nu era mai greu decât o pană, parcă nici n-ar fi existat. Acum știam că era construit din fibre de diamant care fuseseră dispuse într-o structură fractală de spumă. Diamantul era principalul lor material de construcție; îl puteau obține direct din atmosfera de bioxid de carbon, fără să mai importe materii prime. Erau experți în diamant și asta mă speria.

Când gărzile ne-au adus în camera de joacă, Carlos Fernando se afla în capătul cel mai îndepărtat de fereastra enormă, cu spatele la ea și la noi. Știuse desigur că veneam, dar nu s-a întors când gărzile ne-au anunțat sosirea, ci a strigat peste umăr:

— E-n regulă, vin imediat.

Cele două gărzi ne-au părăsit.

Băiatul își rotea și flutura mâinile în fața unui ecran mare. Pe ecran, nave spațiale colorate zburau în proiecții tridimensionale prin labirintul complicat al unui oraș care părea proiectat de Escher, cu turnuri conectate prin poduri și contraforturi. Cadrul se repezea dintr-o parte în alta, urmărind unele nave și ascunzându-se de altele. La răstimpuri, țâșneau rafale de puncte roșii care doborau navele prin explozii colorate, în timp ce Carlos Fernando striga: „Ți-am tras-o!” și „Ia-o, câine!”

Dansa cu tot corpul; aparent, jocul avea și un input corporal. Din câte îmi puteam da seama, părea să fi uitat complet că eram acolo.

Am privit în jur.

De pe o platformă capitonată, la nici doi metri de ușa prin care intrasem, un leu mă privea cu ochi aurii. Era mai mare decât mine. Lângă el, cu botul pe labe, o leoaică mă urmărea cu ochii pe jumătate deschiși. Coada i-a zvâcnit o dată, de două ori. Coama leului era atât de înfoiată, încât bănuiam că fusese spălată cu șampon și uscată cu föhnul.

A deschis botul și a căscat, apoi s-a tolănit pe o parte, fără să mă slăbească din ochi.

— Sunt inofensivi, a zis Leah. Băiat-rău și Chiloței. Animale de companie.

Chiloței — am presupus că era femela — s-a întins și l-a prins pe leu de grumaz. I-a pus apoi o labă pe ceafă și a început să-i lingă blana.

Începusem să înțeleg cât de diferită era viața lui Carlos Fernando de orice altceva cunoscusem vreodată.

Pe pereții cei mai apropiați de locul unde se juca el se aflau și alte ecrane. Pe cel din stânga mea părea să fi fost începută rezolvarea unei teme pentru acasă. Am văzut că era ceva de analiză matematică. Carlos lăsase pe jumătate terminat un calcul diferențial, acolo unde se împotmolise ori se plictisise. Alături se găsea o reprezentare a structurii atmosferei venusiene. Teme pentru acasă? Am privit mai atent. Dacă erau așa ceva, atunci el era mai interesat de știința atmosferei decât de matematică; harta era acoperită de însemnări și avea deschise o jumătate de duzină de ferestre cu detalii. M-am apropiat să le citesc.

Ecranul s-a stins.

M-am întors și Carlos Fernando era în spatele meu, cu o expresie nemulțumită pe chip.

— Astea-s chestiile mele, a zis el și glasul i s-a pițigăiat când a rostit „chestiile”. Nu vreau să te uiți la chestiile mele, decât dacă ți-o cer eu, da?

S-a răsucit către Leah și expresia i s-a schimbat în ceva ce n-am putut descifra exact. M-am gândit că ar fi vrut să mă dea afară, însă nu dorea s-o supere pe Leah; voia ca ea să-i aprobe acțiunile.

— El ce caută aici? a întrebat-o.

Leah m-a privit și a arcuit sprâncenele.

M-am gândit că aș fi vrut și eu să știu răspunsul la întrebarea aceea, însă mă afundasem atât de mult, încât ar fi fost mai bine să spun ceva.

M-am apropiat de fereastra enormă și am privit afară, peste nori. Puteam distinge alt oraș, azuriu din cauza distanței, ca un balon de jucărie pe orizontul auriu.

— Mediul venusian este unic, am rostit. Și când mă gândesc că strămoșul tău, Udo Nordwald, a pus laolaltă tot ce văd…

— Mulțumesc, a zis el. Adică cred că vreau să spun „mulțumesc”. Mă bucur că-ți place orașul nostru.

— Toate orașele, am replicat. Este o realizare uimitoare. Cât geniu trebuie să fi fost necesar să-ți imaginezi totul, să construiești primul oraș plutitor; să te gândești la planeta aceasta ca la un loc unde pot trăi milioane de oameni. Sau miliarde — cerurile nu sunt nici pe departe pline. Poate că într-o bună zi se va ajunge la trilioane.

— Da, a încuviințat. Cred că e-ntr-adevăr o realizare deosebită.

— Spectaculos! M-am răsucit și l-am privit direct în ochi: Și atunci de ce vrei s-o distrugi?

— Cum? a făcut Leah.

Carlos Fernando a deschis gura și a dat să spună ceva, apoi a închis-o. A privit în jos, la stânga, după aceea la dreapta.

— Eu… eu…, a început să spună apoi a amuțit.

— Îți știu planul, am continuat eu. Micromașinile tale vor converti bioxidul de carbon în oxigen, iar când atmosfera se va modifica, orașele vor rămâne pe sol. Nu vor fi mai ușoare decât aerul, nu vor mai putea pluti. Știi asta, nu? Vrei s-o faci în mod deliberat.

— Nu poate, a zis Leah, nu va merge. Carbonul ar… Apoi s-a oprit și s-a încruntat. Diamantul! Va transforma excesul de carbon în diamant.

M-am întins și am ridicat una dintre mesele din spumă de diamant. Nu cântărea aproape nimic.

— Nanomașini, am spus. Distilarea moleculară pe care ai menționat-o. Cineva a spus odată că problema cu Venus nu stă în temperaturile uriașe de la suprafața planetei. Aici, unde atmosfera are aceeași densitate precum cea terestră, temperaturile sunt perfecte. Problema este că suprafața este mult prea jos față de nivelul mării. Dar pentru fiecare tonă de atmosferă pe care mașinile tale moleculare o convertesc în oxigen, obții un sfert de tonă de carbon pur. Iar presiunea atmosferică este de o mie de tone pe metru pătrat.

M-am întors spre Carlos Fernando, care tot nu reușise să spună ceva. Tăcerea îi era la fel de acuzatoare ca o confesiune.

— Mașinile tale transformă carbonul în fibre de diamant și construiesc, pornind de la suprafață în sus. Veți construi o nouă suprafață, nu? O suprafață complet artificială. O platformă sus, la altitudinea de cincizeci de kilometri deasupra vechii suprafețe din rocă, unde aerul va fi respirabil.

Carlos și-a regăsit în cele din urmă glasul.

— Da, a spus el. Tata a venit cu mașinile, dar ideea de a le folosi pentru a construi un înveliș în jurul întregii planete — ideea aceea îmi aparține. Este numai a mea. Este destul de inteligentă, nu? Nu crezi că-i inteligentă?

— Nu poți să deții cerurile, am zis, dar poți să deții solul, așa-i? O să construiești sol. Și toate orașele vor eșua. Nu vor mai exista orașe disidente, fiindcă nu vor mai exista orașe. Tu le vei deține pe toate. Toți vor fi nevoiți să vină la tine.

— Da, a încuviințat Carlos. Zâmbea acum larg și prostește. Frumos, nu-i așa?

Probabil că mi-a văzut expresia, fiindcă a continuat:

— Ce naiba, ele nu contribuie cu nimic! În orașele alea disidente nu trăiesc decât nemulțumiți

și piraţi.

Ochii lui Leah se lărgiseră. Băiatul s-a întors spre ea şi a spus:

— De ce n-aş face-o? Dă-mi un singur motiv. Ei n-ar trebui nici măcar să fie aici. Oraşul plutitor a fost ideea străbunicului meu şi ei s-au băgat cu forţa. I-au furat ideea, aşa că acum o să-i termin. Va fi mai bine în felul meu.

A revenit către mine:

— Bun, ţi-ai dat seama care-mi este planul. E-n regulă, foarte bine, nu-i nicio problemă, da? Eşti mai deştept decât crezusem, recunosc. Acum însă vreau să-mi promiţi că nu vei spune nimănui, da?

Am clătinat din cap.

— Hai, du-te, a zis el.

S-a întors din nou la Leah:

— Doamnă Hamakawa, a rostit el. S-a lăsat într-un genunchi şi, privind în jos, a continuat: Vreau să te măriţi cu mine. Te rog!

Leah a scuturat din cap, însă el privea în jos şi n-a putut s-o vadă.

— Îmi pare rău, Carlos, i-a spus. Îmi pare rău.

Era doar un puşti, într-o cameră, înconjurat de jucăriile lui, care încerca să-i convingă pe adulţi să vadă lucrurile din perspectiva lui. În cele din urmă, şi-a înălţat faţa cu ochii plini de lacrimi.

— Te rog, a repetat. Vreau asta. O să-ţi dau orice. O să-ţi dau orice doreşti. Poţi să ai tot ce deţin eu… totul… toată planeta… tot.

— Îmi pare rău, a zis Leah din nou. Îmi pare rău.

El s-a întins, a ridicat ceva de pe podea — macheta unei nave spaţiale — şi a examinat-o, pretinzându-se brusc interesat. După aceea a aşezat-o cu grijă pe o masă, a ridicat alta şi s-a sculat în picioare, fără să se uite la noi. A smârcâit şi şi-a şters ochii cu dosul palmei — aparent uitând că ţinea macheta navei —, încercând s-o facă nepăsător, de parcă noi n-am fi observat că plânsese.

— Bine, a rostit după aceea. Nu puteți pleca, cred că-nțelegeți. El a ghicit prea multe. Planul are succes doar dacă-i secret, așa încât nemulțumiții să nu știe ce va urma, să nu fie pregătiți pentru el. Trebuie să rămâneți aici. Vă voi ține aici, o să… nu știu. Ceva…

— Nu, am spus eu. Aici este periculos pentru Leah. Miranda a încercat deja să angajeze pirați care s-o doboare, atunci când a ieșit în caiac. Trebuie să plecăm.

Carlos m-a privit și a rostit cu sarcasm brusc:

— Miranda? Glumești! Eu i-am anunțat pe pirați. Eu! Crezusem că te vor lua și că te vor ține. Așa mi-aș fi dorit.

S-a întors după aceea către Leah.

— Te rog! Vei fi persoana cea mai bogată de pe Venus. Vei fi persoana cea mai bogată din sistemul solar. Ți-l voi da pe tot! Vei putea face orice dorești.

— Îmi pare rău, a repetat Leah. Este o ofertă extraordinară, dar răspunsul meu este „nu”.

Prin capătul opus al încăperii au intrat încetișor gărzile lui Carlos. Se părea că dispunea de un mod silențios de a le convoca. Își scoteau armele, deși deocamdată nu le îndreptau spre noi.

M-am retras spre fereastră și Leah m-a urmat.

Orașul se rotise puțin și razele soarelui pătrundeau acum pieziș prin fereastră. Mi-am pus ochelarii.

— Ai încredere în mine? am rostit încetișor.

— Bineînțeles, a zis Leah. Am avut întotdeauna.

— Vino aici.

LINK: ACTIV a pâlpâit în colțul câmpului meu vizual.

Am ridicat mâna cu un gest nepăsător și am bătut cu vârful degetului pe flancul lentilei stângi. CQ DIAVOL, am tastat. CQ.

Am dus mâna cealaltă îndărătul meu și, sperând că voi putea camufla cât mai mult posibil ceea ce

făceam, am apăsat pe panou și l-am simțit flexându-se în exterior.

AICI, a sosit răspunsul.

Apăsare. Apăsare. Era o chestiune de ritm. Când am găsit frecvența de rezonanță a panoului, am putut-o simți și a început să se acumuleze, ca legănările unui balansoar, ca sexul.

Am întins mâna stângă, am prins-o pe Leah de mână și am pompat încă și mai tare cu dreapta pe sticlă. De acum apăsam cu toată greutatea corpului și panoul se curba vizibil. Fereastra a început să producă un zgomot, un uruit infrasonic prea grav pentru a fi auzit, dar care putea fi perceput. La fiecare legănare, panoul ei se curba mai mult spre exterior.

— Ce faci? a țipat Carlos. Ești nebun?

Partea inferioară s-a căscat și marginea panoului s-a separat de ramă.

S-a simțit un iz de acid și sulf. Bodyguarzii s-au repezit spre noi, dar — așa cum sperasem — șovăiau să-și folosească armele, temându-se ca nu cumva panoul avariat să zboare complet afară.

Fereastra a scârțâit ascuțit și s-a smucit, dar nu s-a desprins, ținută în locul ei de celelalte îmbinări. Felul în care se înțepenise a lăsat o fantă verticală îngustă între ea și ramă. Am tras-o pe Leah lângă mine și m-am împins cu spinarea spre exterior, în sticlă, lunecând în lungul panoului curbat, împingându-l spre exterior, pentru a lărgi deschiderea cât puteam mai mult.

Când am căzut, am sărutat-o ușor pe gât.

Și-ar fi putut desprinde mâna din a mea, s-ar fi putut elibera.

Dar n-a făcut-o.

— Ține-ți răsuflarea și strânge tare din pleoape, am șoptit în timp ce cădeam prin deschidere, în vid, iar apoi, cu ultima mea gură de aer, am spus: Te iubesc.

Ea n-a răspuns nimic. Era întotdeauna pragmatică și știa foarte bine că nu trebuia să

încerce să vorbească, fiindcă ar fi inspirat acid. „Și eu te iubesc”, mi-am închipuit-o spunând.

Cu mâna liberă am tastat DIAVOL.

RECUPERARE. RAPID.

Și am căzut împreună.

○ ○ ○

— Nu era vorba deloc despre sex, am spus. Asta n-am izbutit eu să înțeleg.

Ne aflam în diavolul-de-mare, acoperiți de gelatină, dar în esență teferi. Pirații izbutiseră să realizeze miracolul și să ne preia din văzduh. Noi aveam informațiile necesare pentru ei și, în schimbul lor, aveau să ne îndepărteze de Venus, transportându-ne acolo unde ne era locul, în spațiile reci, întunecoase și vide dintre planete.

— Totul se rezuma la finanțe, am continuat. La controlul activelor.

— Ba cum să nu fie vorba despre sex, a zis Leah. Nu te-amăgi. Suntem oameni. Întotdeauna este vorba despre sex. Întotdeauna! Crezi că nu-i o ispită? Să modelezi un puști pentru a deveni exact ceea ce vrei? Bineînțeles că-i vorba despre sex. Despre sex și despre control. Banii? Nu erau decât scuza pe care și-o repetau ei.

— Dar tu n-ai fost ispitită, am zis.

Ea m-a privit îndelung și apăsat.

— Bineînțeles c-am fost.

A suspinat și expresia i-a redevenit îndepărtată, indescifrabilă.

— Mai mult decât vei ști vreodată.

DESPRE AUTOR

Prima povestire a lui Geoffrey A. Landis, „Elemental”, a apărut pe când urma cursuri postuniversitare în fizică. De atunci și-a terminat doctoratul și s-a angajat la NASA John Glenn Research Center din Ohio, dar continuă să scrie, când și când, science-fiction. A publicat optzeci și patru de povestiri, un roman (*Mars Crossing*), o

culegere de povestiri (*Impact Parameter, and Other Quantum Fictions*) și o carte de poezii (*Iron Angels*). Între timp a adunat două premii Hugo și un premiu Nebula.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

3 CQ simbolizează „apel / căutare generală” și este acronimul fonetic de la „Seek You” în limba engleză.

INTRODUCEREA AUTORULUI

O mulțime de oameni cred că orășelele Americii rurale sunt fie încântătoare și șarmant de demodate, ca într-un tablou de Norman Rockwell, fie înapoiate și înfricoșătoare, ca într-o povestire de Shirley Jackson. Ambele pot fi adevărate, desigur, dar, în ciuda micimii Americii rurale, veți descoperi acolo o varietate de oameni mult mai vastă decât aceea presupusă de aceste două descrieri. Eu, unul, am crescut într-o fermă mititică din Ohio, am crescut prea mare pentru ea și-am părăsit-o pentru lumea largă din afara ei, și-am descoperit nu numai că multe dintre cele pe care le așteptam de la lume erau diferite de ceea ce mi se spusese, dar și că, de asemenea, multe dintre lucrurile pe care și le-nchipuiau, pentru că așa li se spusese, oamenii crescuți în orașe și suburbii de la cineva ca mine, crescut într-o fermă mititică din Ohio, erau diferite de ceea ce întâlneau de fapt. Așa că, atunci când am scris „Harta celor șaptesprezece", am vrut să scriu despre o familie din ruralul Vest Mijlociu care se războiește cu un conflict între așteptările create de preceptele lor și acelea ale unei lumi cosmopolite din afara limitelor lor. Și am mai vrut să scriu despre cum oamenii pe care noi, în lume, îi percepem a fi niște fiare sau niște monștri din cauza diferențelor care îi despart de noi devin, în realitate, frumoși, dacă-i putem privi în mod corect.

HARTA CELOR ȘAPTESPREZECE

CHRISTOPHER BARZAK

Toți avem secrete. Până și eu. Le purtăm cu noi ca pe niște mărfuri de contrabandă, înfășate mereu într-un soi de pânză de camuflaj pe care-am ticluit-o spre a ascunde acele părți din noi înșine pe care restul lumii ar fi mai bine să nu le cunoască. Aș scrie lucrurile la care mă gândesc într-un jurnal, dac-aș putea crede că toți ceilalți vor sta departe de paginile sale, dar, într-o casă ca asta nu există pic de intimitate. Dac-ai de gând să ții secrete, trebuie să-nveți să le scrii înlăuntrul propriei tale inimi. Și-apoi, totodată, să te asiguri că n-o să te dai de gol în fața cuiva. Cel puțin, nu în fața tuturor.

Exact asta mă deranjează la el, la tipul cu care pare-se c-o să se căsătorească frate-miu. Că tot a venit vorba de secrete… Tommy a tulit-o la New York pentru facultate, implorându-i pe părinții mei să-l ajute cu bani vreme de patru ani lungi, apoi, după ce-a absolvit primul din seria lui — și taman în arte vizuale (nici măcar un grad academic care să-i obțină o slujbă ca s-ajute la plătirea împrumuturilor pe care părinții noștri le-au făcut pentru plata educației lui) —, vine acasă să ne spună că-i homo și, înainte s-apucăm să zicem ceva, de bine sau de rău, își ia tălpășița din nou și nu ne mai răspunde la telefoane. Și-apoi, când a reînceput să vorbească pe bune cu mami și cu tati, n-o făcea decât prin conversații scurte la telefon sau prin e-mailuri în care cerea ajutor și încă și mai mulți bani.

Cinci ani de tăcere doar din când în când întreruptă, și acum iată-l aici, aducând acasă un tip pe nume Tristan care cântă la pian mai bine decât mami și care n-a văzut nicicând în viața lui o vacă decât la televizor. Iar noi se presupune c-ar trebui să-l tratăm cu nonșalanță și să nu pomenim că frate-miu a dat bir cu fugiții fără să ne-ngăduie să spunem nimica-nimicuța acu' patru ani și, pe deasupra, să-ncercăm să nu-l facem de râs. Ăsta-i Tommy Terlecki, frățâne-miu mai mare, artistul homosexual creator de suprarealiste materiale documentare ale Americii care a devenit semicelebru nu pentru creaturile magice și pentru viziunile pe care le pictează, ci pentru portretele sale de familie abominabil de exagerate în care ne înfățișează costumați în roluri ridicole: *American Gothic,* stil al ororilor american, tati ținând o furcă, mami arătându-i andrelele și un ghem de ață privitorului, de parc-ar vrea să-l convingă cu șoșele, cu momele, să le-ncerce și el, eu cu brațele-ncrucișate sub sâni, cu chipul mânios încadrat de bonetă, privindu-l încruntată pe Tommy care, în portret, stă pe pământ lângă picioarele mele, smulgându-și de pe el hainele ca de Amish. Ce nu-mi place la tablourile din seria asta e c-a mințit în ele în ceea ce ne privește. Tommy-ul din portret e constrâns de stilul de viață al familiei sale, dar, de fapt, Tommy e ăla care ne-a vârât în hainele-alea de la bun început. Ele sunt așa cum ne vede, nu cum suntem noi, dar, oricum, el ajunge să dramatizeze un conflict cu noi în tablouri, deși e doar un conflict imaginar.

Totuși, pot să fiu realistă și să spun că seria *American Gothic* i-a statornicit reputația lui Tommy, ceea ce e cu mult mai mult decât pot spune despre noua chestie la care lucrează acum: *Fiii Melusinei*[4]. Sunt ca niște picturi ale unor creaturi magice, pe care criticul care i-a selectat creația din prima lui expoziție de grup le-a găsit mult prea afectate în comparație cu „promisiunea

pe care-o oferă portretele de familie absurde, lucide pe care acest tânăr precoce din sălbăticia statului Ohio le-a creat, de asemenea". Mulțumescu-ți ție, Google, pentru că mă ții la curent cu activitățile fratelui meu! Fiii Melusinei sunt toți bărbați cu bustul gol și mușchi proeminenți ce au cozi serpentine și chipuri ca al lui Tristan, cu toții, extrem de atrăgători și extrem de doborâți de durere: afară din apă, majoritatea, gâfâind, disperați, după aer prin aleile dosnice ale orașelor, pârjoliți de soare și sângerând pe plaje, înșirați pe firele undițelor pescarilor, cu cârligul prins în carnea câte unui obraz. Un nou Hristos, așa le-a descris Tommy când ni le-a arătat, iar mami și tati n-au spus decât:

— Îhâââm, m-am dumerit!

Vrea s-atârne un tablou din seria *American Gothic* în sufragerie, așa ne spune, după ce-am stat de vorbă o vreme, cu toții, împreună pentru prima oară după ani buni, în timp ce iubitul lui, Tristan, zâmbea politicos pe când noi încercam să ne punem la curent cu faptele lui Tommy și, totodată, să fim politicoși și să-l întrebăm câte ceva și pe Tristan.

— Mă tem că viața mea e terifiant de plicticoasă, mi-a răspuns Tristan când l-am întrebat ce face la oraș. Știi, familia mea e putred de bogată, așa că fac, în general, absolut orice mi se pare amuzant într-un anumit moment dat.

„Putred de bogată"! „Terifiant de plicticoasă"! „Absolut orice mi se pare amuzant într-un anumit moment dat"! Nu puteam să cred că frate-miu se vedea cu tipul ăsta, darămite că plănuia să se mai și însoare cu el! Ăsta-i Tommy, mi-am amintit mie însămi, și fix atunci el a zis:

— Dacă sunteți de acord, mami și tati, mi-ar plăcea s-atârn aici unul dintre tablourile din seria *American Gothic*. Dacă Tristan și cu mine tot vom sta cu voi o vreme, ar fi drăguț s-adăugăm niște tușe ale noastre, proprii.

Tommy zâmbea. Tristan a zâmbit și el și-a ridicat ușurel din umeri spre mami. M-am uitat urât la ei din partea cealaltă a camerei, cu brațele-ncrucișate dinadins la piept. Tommy a băgat de seamă asta și, cu-ngrijorarea citindu-i-se pe chip, m-a întrebat dacă era ceva în neregulă.

— O, nu fac decât să-ngădui și eu vieții să imite arta, i-am zis, dar el a continuat pur și simplu să mă privească, nedumerit.

„Falsificatorule!” mi-am spus. Știe el exact ce vreau să spun.

○ ○ ○

Pe la jumătatea acelei prime seri mi-am dat seama că așa urma să fie de-atunci încolo cât timp Tommy și Tristan aveau să stea cu noi, cât timp aveau s-aștepte să le fie construită propria casă lângă aceea a lui mami și-a lui tati: Tommy ne va conduce pe toți ca un dirijor fluturându-și bagheta magică. I-a făcut pe mami și pe Tristan să se așeze împreună pe bancheta din fața pianului și să interpreteze cântecul „Inima și sufletul”. Pentr-o clipă, i-a acompaniat el însuși cu vocea, stând în spatele lor, înainte să se uite peste umăr și să-i facă semn cu mâna lui tati să li se alăture. Când a-ncercat să m-atragă și pe mine cu acel încântător, obraznic surâs strengăresc aruncat cu ochii ușor mijiți care-ntotdeauna determină pe oricine să-i facă pe plac — părinții, profesorii, ofițerii de poliție locali care-l prindeau pe vremuri accelerând pe drumurile de țară neasfaltate —, am clătinat din cap, fără să suflu o vorbuliță și-am părăsit camera.

— Meg? a strigat după mine.

Apoi pianul s-a oprit și i-am auzit șușotind, întrebându-se ce mă făcuse să explodez de data aceasta.

Nu-s vestită pentru c-ar fi lesne să trăiești cu mine. Între ostentația cu care Tommy făcea oamenii să-și trăiască viața ca într-un tablou când era el prin preajmă și voința mea-ncăpățânată, de

neclintit, sunt sigură că părinții noștri trebuie c-au crezut în vreun moment sau altul că adevărații lor copii fuseseră schimbați noaptea cu schimbărușii. Asta ar fi explicat modul în care Tommy putea să facă pe oricine să-l placă, chiar și la țară, unde oamenii nu prea au o părere bună despre persoanele homosexuale. Astfel s-ar explica acele creaturi pe care le picta, când oamenii păreau întotdeauna nervoși după ce le priveau, acele vietăți pe jumătate-fiare care rătăcesc pe străzile orașelor și pe drumurile neasfaltate ale satelor din primele lui tablouri. Astfel s-ar explica cum de eu e de-ajuns să mă uit numai la orice problemă de matematică sau la orice ecuație științifică pe care profesorii mei mi-o pun în față și s-o rezolv lesne și cât ai clipi din ochi. Precum și susmenționata mea vrere. Voința mea, această bazaconie care-i atât de puternică, încât uneori mă simt de parc-ar fi o altă persoană înlăuntrul meu.

Mama noastră e o persoană sfioasă ca un șoricel de-aici, din orășelul La-Dracu-N-Praznic al statului Ohio. Piața noastră centrală nu-i nici măcar o piață cu adevărat, ci intersecția a două autostrăzi unde primăria, un magazin universal, un coafor și biserica prezbiteriană stau toate față-n față ca niște bătrânele rătăcite care-și aruncă una alteia priviri fugare pe deasupra asfaltului, nădăjduind că una dintre celelalte are habar unde se află și încotro se-ndreaptă, fiindcă, fără-ndoială, ce motiv ar avea cineva să se-oprească aici definitiv? Mama lucrează la biblioteca a cărei clădire fusese, acum o sută de ani, o școală c-o singură-ncăpere și unde ei încă mai folosesc cartele pe care le ștampilează pentru-a ține socoteala cărților împrumutate. Tata e unul dintre administratorii orașului și, de asemenea, chivernisește și ferma noastră. Creștem vite pentru carne. Din rasa Hereford majoritatea, deși în turmă există și vreo câteva corcituri de Hereford cu Angus, așa că uneori mai obținem și câte-o vacă

neagră cu fața albă cu picățele. Nu mi-au plăcut niciodată viței corciți, nu-s prea sigură de ce, dar Tommy a zis mereu că ei erau preferații săi. „Metișii sunt întotdeauna mai deștepți decât puii obținuți din genofondul raționalizat", spunea. Eu? Eu, una, am crezut dintotdeauna că arătau ca niște mimi cu inimile frânte și cu ochi negri, înrourați.

De sus, din camera mea, aud cum pianul pornește din nou, un cântec clasic de data asta. Trebuie să fie Tristan. Mami nu știe decât cântece precum „Inimă și suflet" și aproape orice melodie din cărticica de cântări bisericești. Ei iau parte la slujbe, eu, nu. Tommy și cu mine am renunțat la biserică acum un car de ani. Încă mă mai consider creștină, numai că nu din soiul care merge la slujbe. Suntem norocoși s-avem părinți care ne-au întrebat de ce nu mai voiam să ne ducem, în loc să ne forțeze s-o facem, ca niște tirani. Când le-am spus că nu simțeam că învățam acolo lucrurile de care ai nevoie pentru a trăi în lumea noastră, în loc să se facă foc și pară, ei doar au încuviințat dând din cap, iar mami a zis:

— Dacă așa stă treaba, poate c-ar fi mai bine dac-ai merge pe drumul tău o vreme, Meg.

Sunt atât de buni! Tocmai asta-i problema cu părinții ăștia ai mei. Sunt atât de buni, încât e ca și cum ei ar fi niște copii, nevinovați și naivi. Nu proști, asta cu siguranță, dar mult prea îngăduitori cu ceilalți oameni. Nu și-au ieșit din pepeni niciodată din cauza lui Tommy. L-au lăsat să-i trateze de parc-ar fi fost niște oameni odioși care i-au distrus viața și n-au suflat nicio vorbuliță. În loc de asta, îl îmbrățișează și-l liniștesc, și-l tratează ca pe-un copilaș. Nu pricep de ce nici să mă pici cu ceară. Tommy e cel mai mare. Nu-i el cel care se presupune c-ar trebui să fie matur și bine echilibrat?

Ascultam cum notele lui Tristan erau purtate-n sus, prin tavan, dinspre sufrageria de dedesubt și stăteam întinsă pe patul meu, holbându-mă la un

strop mititel de pe tavan, o pată sau vreun defect ciudat în tencuială care mi-a servit drept punct de focalizare a mâniei mele vreme de ani buni. De când pot să-mi aduc aminte, ori de câte ori mă înfurii, vin aici, sus, și mă-ntind pe patul acesta și mă holbez la stropul ăsta vărsându-mi toate frustrările înăuntrul lui, de parc-ar fi o gaură neagră capabilă s-absoarbă tot răul. I-am oferit acestui bob atât de mult din cea mai rea parte a mea în decursul anilor, că mă mir că n-a devenit mai larg și mai negru încă, suficient de mare cât s-atragă o persoană-ntreagă în străfundurile lui. Când m-am uitat din nou la el, am descoperit însă că nu mai aveam chiar atât de multă furie să-i ofer pe cât crezusem. Dar nu, nici asta nu era adevărat. Mi-am dat seama că, în schimb, toată mânia mea plutea de jur-împrejurul încăperii, susținută de notele pianului, de felul în care cânta Tristan. Am crezut chiar că puteam să văd acele note cum pâlpâiau și prindeau ființă pentr-un moment trecător, electrizate de frustrarea mea. Cu toate acestea, când am clipit, aerul a părut din nou normal, iar Tristan și-a terminat melodia.

Pentr-un minut a fost liniște, apoi s-au auzit niște voci înăbușite și mami a început imnul „Amazing Grace”. M-am simțit imediat mai bine și-am răsuflat ușurată. Apoi, cineva a bătut la ușa mea și a deschis-o câțiva centimetri, de ajuns pentru ca Tommy s-arunce o privire înăuntru:

— Bună, surioaro! Îmi dai voie să intru?

— E o țară liberă.

— Ei bine, a zis Tommy, oarecum liberă.

Am râs amândoi. Puteam râde de lucrurile asupra cărora am căzut de acord.

— Și-așaaaa, a început frate-miu, cam ce trebuie să facă un tip pe-aici, pe la voi, ca să primească o-mbrățișare de la surioara lui?

— Nu ești olecuță cam bătrâior pentru îmbrățișări?

— Aoleu! Trebuie c-am făcut ceva cu-adevărat rău de data asta.

— Nu chiar rău. Doar ceva. Nu știu ce anume încă.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Poate.

Tommy s-a așezat pe-un colț al patului și și-a-ntins gâtul să examineze atent camera:

— Ce-au pățit toți inorogii și caii?

— S-au stins, i-am răspuns. În pace, în timpul somnului, pe la miezul nopții. Slavă Domnului!

A râs, ceea ce m-a făcut să zâmbesc, fără să vreau. Ăsta era celălalt lucru de care Tommy fusese întotdeauna capabil: să-i facă pe oameni să-ntâmpine mari greutăți în a rămâne supărați pe el.

— Vasăzică, vei absolvi liceul peste-o lună? m-a-ntrebat.

Am încuviințat dând din cap și mi-am răsucit perna astfel încât să mi-o pot propti sub braț și să mă sprijin mai confortabil.

— Ești speriată?

— De ce anume? am vrut să știu. E ceva de care-ar trebui să-mi fie teamă?

— Știi tu… Viitorul. Restul vieții tale. N-o să mai fii o fetiță.

— Nu mai sunt de ceva vreme o fetiță, Tommy.

— Știi doar ce-am vrut să spun, mi-a aruncat, ridicându-se-n picioare și ascunzându-și mâinile în buzunare așa cum face ori de câte ori intră-n pielea Fratelui Mai Mare. Va trebui să-ncepi să iei decizii importante, a adăugat. Ce vrei să obții de la viață. Știi, de fapt, nu-i o diplomă ceea ce primești când treci de etapa absolvirii. E, cu adevărat, o ceremonie în timpul căreia îți sunt scoase rotițele de antrenament de la bicicletă. Toca pe care toată lumea vrea s-o arunce-n aer e un simbol a ceea ce ai fost până atunci în viață: un elev. Exact, toți vor să se lepede atât de repede de ea, nerăbdători să iasă odată în lumea largă. Apoi își dau seama că n-au decât vreo câteva opțiuni pentru ce vor face-n

continuare. Serviciul militar, facultatea sau munca la stația de benzină. E mare păcat că n-avem un mod mai bun de-a recunoaște care-i cu adevărat înțelesul absolvirii. În clipa asta, cred că vă lasă pe voi, copiii, un picuț cam prea fără s-aveți habar de nimic.

— Tommy, da, ești cu unsprezece ani mai mare decât mine. Știi mai multe decât mine. Dar, pe bune, trebuie să-nveți să mai taci dracu' din gură și să-ncetezi să mai pari atât de infatuat.

Am râs împreună din nou. Sunt norocoasă pentru că, indiferent de lucrurile care mă scot din minți la frate-miu, putem să râdem împreună de noi înșine.

— Păi, și-atunci de ce ești supărată? m-a iscodit după ce ne-am mai potolit.

— Din pricina lor, spun, încercând să redevin serioasă. A mamei și a lui tati. Tommy, te-ai gândit vreodată la ce-o să le facă lor toate astea?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, ce-o să zică tot orașul? Tommy, tu știi că în buletinul informativ al bisericii lor există o listă de oameni pentru care să se roage enoriașii și că familia noastră e trecută acolo?

— De ce, mă rog? m-a întrebat cu glas temător.

— Pentru că ești homo, de-aia, i-am răspuns.

Nu mi-a ieșit chiar cum am vrut, totuși. Și, apropo, fața lui, mereu c-un aer grijuliu și manifestând vreo emoție de-un fel sau altul, parc-ar fi bătut în retragere și și-ar fi ferecat ușile după ea — se vedea cu ochiul liber că-l rănisem:

— Nu-i chiar așa, am încercat să dreg busuiocul. Ei nu au cerut să fie puși pe lista pentru rugăciune. Fern Baker i-a adăugat acolo.

— Fern Baker? s-a mirat. Ce treabă are femeia aia să mai fie încă-n viață la ora asta?

— Vorbesc serios, Tommy! Voiam doar să știu dacă înțelegi în ce postură i-ai pus.

— Înțeleg, a încuviințat el dând din cap. Am vorbit cu ei acum vreo trei luni despre venirea mea și a lui Tristan ca să locuim aici. Au zis ceea ce ne vor spune mereu mie sau ție atunci când vom vrea sau vom avea nevoie să venim acasă.

— Și care-i chestia aia?

— „Vino acasă, dragule. Tu și cu Tristan aveți un cămin aici.” În timp ce eu, una, mi-am coborât privirea asupra cuverturii și i-am studiat o vreme firele de țesătură, Tommy a adăugat: Ei îți vor spune și ție partea cu venitul acasă, desigur. Nu ceva despre adusul Tristanului tău cu tine, însă. Oh, și dacă o s-o facă tati, el s-ar putea să-ți zică „scumpete” așa cum mami îmi spune mie „dragule”.

— Tommy, dac-ar exista o piață pentru bărbații care pot să-și facă surorile să râdă, aș zice să nu te bagi, că ăsta nu-i deloc domeniul tău.

— Poate că reușim noi să construim piața aia.

— Ai nevoie de-o grămadă de oameni pentru asta, am ripostat.

— Cultură pentru mase. Hmm! Noutăți vechi, noutăți vechi! Stan Pățitu-i numele meu. De-aia m-am și întors. Tu ar trebui, totuși, să-ncerci. E o experiență interesantă. S-ar putea chiar să ți se și potrivească, Meg. Te-ai gândit unde ai vrea să mergi la facultate?

— S-a hotărât deja. Kent State în toamnă.

— Kent, vasăzică? E o școală bunicică. N-ai vrea, mai degrabă, să mergi la New York sau la Boston?

— Tommy, chiar dacă tu n-ai fi dat deja spargere la bancă pe-aici, pe la noi, eu, una, n-am răbdarea necesară pentru a face față legiunilor de oameni care aleargă-n sus și-n jos pe străzile Manhattanului sau Cambridge-ului ca furnicile-n mușuroi.

— Și ca materie principală?

— Psihologia.

— Ah, înțeleg, crezi, probabil, că e ceva în neregulă cu tine și vrei să-ți dai seama cum să repari treaba aia.

— Nu, i-am răspuns. Vreau doar să fiu capabilă să despic creierele oamenilor, să le scot la vedere ca să-nțeleg de ce se poartă ca niște nătărăi atât de mari.

— Cam nemiloase vorbe, a remarcat Tommy.

— Ei bine, am încheiat, sunt o fată cam nemiloasă.

○ ○ ○

După ce-a plecat Tommy, am ațipit fără ca măcar să-mi dau jos hainele. De dimineață, când m-am trezit, eram înfășurată-ntr-o pătură ușoară pe care cineva — mami, probabil, — o aruncase peste mine înainte să se ducă la culcare c-o seară înainte. M-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat afară pe fereastră. Trecuse binișor de prima parte a dimineții. Îmi dădeam seama după modul în care sclipea lumina pe heleștieul din pădure din care se zărea o porțiune ca o semilună, atunci când soarele-l atingea sub unghiul potrivit spre prânz. Eu și Tommy obișnuiam să ne petrecem verile pe docul pe care tata-l construise acolo. Citind cărți, gonind muștele, întinși pe burtă, cu tălpile noastre prăfuite ridicate-n aer. Era mai mare decât mine cu atât de mult și, totuși, niciodată nu m-a tratat ca pe-o puștoaică. În ziua când a plecat la New York, l-am îmbrățișat pe veranda din fața casei înainte ca tati să-l ducă la aeroport cu mașina, dar am izbucnit în plâns și-am luat-o la fugă prin dosul casei, peste câmpuri, prin pădure, pân-am ajuns la doc. Am crezut că Tommy o să se ia după mine, numai că era chiar ultima persoană pe care-aveam chef s-o văd, așa că am cercetat cu mintea spre direcția casei, îndepărtându-l. L-am făcut să se-ntoarcă din drum și să le spună părinților că nu putuse da de mine. Când nu a venit, am știut că folosisem ceva dinlăuntrul meu pentru a-l opri.

Tommy nu m-ar fi lăsat niciodată s-o iau la goană plângând în halul ăla fără să se ia după mine dacă i-aș fi îngăduit să-și aleagă asta de unul singur. Am zăcut întinsă pe doc vreo oră, privindu-mi reflexia-n apă și-ntrebându-mă: „Ce ești tu? Fir-ar al dracului azi și mâine, doar știi răspunsul. Spune-mi. Ce ești?”

Dacă mami ar fi venit după mine și m-am fi văzut în felul ăla și m-ar fi auzit vorbind în halul ăla, cred că, probabil, ar fi avut o cădere nervoasă. Mami poate s-o scoată la capăt c-un fiu homosexual, în cea mai mare parte. Cu faptul ca unul dintre copiii ei să-și vorbească sieși în halul ăla la vârsta de șapte ani sunt sigură că n-ar putea s-o scoată la capăt. Încă și mai rău ar fi dac-ar ști de ce mi-am pus mie însămi acea întrebare. Fusese pentru prima oară când voința mea făcuse să se-ntâmple ceva. Și-l făcuse pe Tommy să se-ndepărteze fără să ne mai spunem nicio altă vorbuliță.

Uneori cred că restul vieții mele va fi din ce în ce mai dificil cu fiecare zi.

După ce m-am îmbrăcat și-am băgat în mine un bol de müsli cu banane, mi-am înșfăcat de pe bufetul din bucătărie romanul pe care-l citeam și-am deschis ușa din spate, să mă-ndrept spre helești eu. Gândul la zilele de vară pe care Tommy și cu mine le petrecuserăm împreună acolo m-a făcut să cumpănesc că, probabil, pentru cea din urmă vară, s-ar cuveni să-mi onorez copilăria respectând tradiția înainte de a trebui să plec departe de casă. Ieșisem și numai ce mă-ntorsesem să închid ușa în urma mea, când Tristan a venit în bucătărie și-a zis:

— Bună dimineața, Meg! Încotro te-ndrepți?

— Spre helești eu, i-am răspuns.

— Oh, helești eul! a exclamat el de parc-ar fi fost vorba despre cine știe ce atracție turistică pe care murea s-o vadă. Te-ar deranja dacă m-aș ține și eu după tine?

— E-o țară liberă, i-am răspuns, gândindu-mă că, probabil, ar fi trebuit să fiu mai amabilă, dar m-am răsucit, totuși, pe călcâie ca s-o țin mai departe pe drumul meu.

— Ei bine, oarecum liberă, mi-a replicat Tristan ceea ce m-a țintuit locului imediat.

M-am răsucit și m-am uitat la el. Ridicase la fel din umeri, ușurel, și c-o seară-nainte, când Tommy îi întrebase pe mami și pe tati dacă ar putea s-atârne un portret din seria *American Gothic* în sufragerie, apoi zâmbise, de parcă n-ar fi avut încotro.

— Ai de gând să stai țintuit acolo sau vii cu mine?

Repejor, Tristan m-a urmat afară și-apoi am mers mai departe, peste câmpul din spatele casei și prin pădure, până am ajuns în luminișul unde helești reflecta cerul, ca un ochi albastru larg deschis ce se uita țintă-n sus, la Dumnezeu.

M-am așezat comod pe doc, mi-am întins prosopul de plajă și mi-am deschis cartea. O citisem pe jumătate. Inima cuiva fusese deja frântă și nicio cantitate de CD-uri cu cântece selectate de fostul iubit și lăsate în cutia ei poștală sau în vestiarul de la școală n-avea să mai îndrepte vreodată lucrurile. „De ce-oi citi, oare, chestiile astea? În loc de asta, ar trebui s-o zbughesc cu bicicleta pân-la bibliotecă și să-mprumut ceva clasic”, mi-am zis. „Probabil că e ceva ce s-ar cuveni să citesc chiar acum și pe care toți ceilalți copii din facultatea mea îl vor fi citit deja.” Îmi fac griji pentru chestii de genul ăsta. Niciunul dintre părinții noștri n-a făcut facultate. Îmi aduc aminte că, în vara dinaintea plecării sale la New York, și Tommy obișnuia să-și facă griji că n-o să fie niciodată-n stare să se-acomodeze. „Faptul c-am crescut aici o să fie o pată neagră”, spunea. „N-o să am habar cum să mă port în preajma nimănui de-acolo din cauza locului ăstuia.”

Mi se pare teribil de ironic că taman locul ăsta — și noi, la o adică — e cel care l-a ajutat pe Tommy să-și înceapă cariera.

— Locul ăsta-i extraordinar! a exclamat Tristan. Se-ntinsese pe burtă lângă mine, legănându-și trunchiul peste margine ca să-și poată trage degetele prin apa care se-ntindea la doar câțiva centimetri sub noi: Nu-mi vine să cred, zău așa, c-aveți toate astea numai și numai pentru voi. Sunteți atât de norocoși!

— Așa o fi, i-am răspuns, făcându-mi gura pungă.

Încă nu-l cunoșteam pe Tristan suficient de bine ca să simt că puteam să am încredere-n motivațiile lui sau că puteam să fiu mai politicoasă cu el. Fată. Cam. Dură. Știu.

— Uau! a constatat Tristan, ridicându-se-napoi pe doc lângă mine. A privit dincolo de lac, clipind: Tu chiar nu mă placi, a spus.

— Nu-i adevărat, am ripostat imediat, dar până și eu știam că asta era, în mare parte, doar o minciună. Așa c-am încercat s-o dreg: Vreau să spun, nu e ca și cum nu te-aș plăcea. Doar că nu te cunosc prea bine, asta-i tot.

— N-ai încredere-n mine, așa-i?

— Pe bune, de ce-ar trebui s-am? am vrut să știu.

— Faptul că fratele tău are încredere-n mine nu-i un motiv suficient pentru tine?

— Lui Tommy nu i s-a dus niciodată buhul pe-aici, pe la noi, pentru judecata lui sănătoasă, i-am tăiat-o.

Tristan a fluierat, impresionat:

— Uau! a mai spus înc-o dată, acum lungind însă sunetele. Ești fără de milă, nu?

Am ridicat din umeri. Tristan a încuviințat dând din cap. Am considerat că acesta-i un semn că ajunseserăm la o-nțelegere, așa că m-am întors la cititul meu. N-au trecut nici două minute, totuși, că m-a și-ntrerupt din nou:

— Ce ai de-ascuns, Meg?

— Ce vrei să spui? l-am întrebat, ridicându-mi ochii din carte.

— Ei bine, în mod evident, îți lipsește încrederea-n oameni într-un asemenea hal, încât e musai să ai ceva de-ascuns. Asta-i ceea ce au adesea oamenii neîncrezători. Ceva de-ascuns. Ori asta, ori au fost îngrozitor de răniți de oamenii pe care i-au iubit.

— Știi că voi, tipilor, nu vă puteți însura în Ohio, nu? Oamenii de bine au hotărât asta în timpul unor alegeri cu vreo câțiva ani în urmă.

— Ohhhh! a spus Tristan. Oamenii de bine! Oamenii oamenii oamenii. Oh, draga mea, e-ntotdeauna vorba despre oamenii de bine. Care sar mereu să-și apere propriile drepturi, dar sunt mereu pregătiți să le refuze altora pe-ale lor. Trezește-te la realitate, drăguțo! Asta-i istoria. I-a oprit asta însă pe alți oameni să trăiască așa cum au vrut? Ei bine, presupun c-a făcut-o uneori. Și oricum, ia mai futu-le muma-n cur oamenilor de bine! Fratele tău și cu mine ne vom însura, indiferent dacă oamenii de bine vor face sau nu vreo lege tembelă care să interzică asta. Oamenii, draga mea, n-au nicio importanță decât dacă tu le permiți s-o aibă.

— Vasăzică, voi o să fiți căsătoriți cam tot așa cum sunt eu creștină, deși nu mai merg la biserică.

— Pe bune, Meg, pricepi, nu-i așa, că, deși tu te crezi creștină, toți ceilalți oameni de bine nu te consideră așa?

— Ce vrei să spui cu asta?

Tristan s-a-ntors într-o rână ca să se poată uita spre mine și și-a sprijinit capu-n mână. Avea ochii verzi. Ai lui Tommy sunt albaștri. Dac-ar putea avea copii, aceștia ar fi atât de frumoși, ca niște creaturi marine sau ca niște zâne. Și ai mei sunt tot albaștri, dar ca ai lui tati, fără de viață și neinteresanți ca ai unei bătrâne oarbe mai degrabă decât albastrul asemenea unui ocean puțin adânc

pe care dănțuiesc luminile cum îi au mami și Tommy.

— Vreau să spun, a continuat Tristan, că acei oameni de bine cred că ești un creștin adevărat dacă și numai dacă mergi la biserică. E însăși legea cu Trupul lui Hristos și tot restul. Ai citit Biblia, nu-i așa?

— Părți din ea, am mărturisit, uitându-mă chiorâș la el. Dar, oricum, am continuat, nu contează ce cred ei despre mine. Eu, una, știu, în inima mea, care-i adevărul.

— Ei, întocmai! a încuviințat Tristan.

Nu l-am mai privit cu coada ochiului, ci direct, înfruntându-l. Nici măcar n-a clipit, ci s-a uitat și el fix la mine.

— În regulă, am răspuns. Ți-ai demonstrat punctul de vedere.

Tristan s-a ridicat în picioare și și-a tras cămașa peste cap, și-a aruncat sandalele cât colo și s-a aruncat apoi cu capu-n jos în helești. Albastrul s-a unduit și s-a tot unduit, și cercurile au curs spre maluri, apoi liniștea și nemișcarea s-au întors înapoi, dar nu și Tristan. Am așteptat câteva clipe, apoi m-am ridicat pe jumătate-ntr-un genunchi:

— Tristan? am zis și-am așteptat încă vreo câteva clipe. Tristan, am strigat, ceva mai tare de data asta. Dar el tot n-a venit la suprafață: Tristan, încetează! am țipat și, imediat, capul lui a apărut brusc din apă în mijlocul helești.

— Oh, asta chiar că-i strașnic! a izbucnit el, scuturându-și pletele castanii. E ca și cum ai avea tot Central Park în curtea din spatele casei!

Mi-am cules de pe jos cartea și-am plecat, furioasă pe el pentru că mă băgase-n sperieți. Ce-o fi fost în capul lui? Că-i amuzant? N-am mai stat să aflu. Nu m-am întors să mă uit peste umăr și nici nu i-am spus nimic atunci când a început să strige după mine să mă-ntorc.

○ ○ ○

Tommy era în bucătărie și pregătea prânzul pentru toată lumea când am dat buzna prin ușa din spate pe care-apoi am trântit-o în urma mea ca și cum o minitornadă tocmai ce-ar fi suflat înăuntru.

— Acum ce nu mai e în regulă, mă rog frumos? a întrebat, ridicându-și privirea din supa de roșii și din sandviciurile cu pâine prăjită și brânză topită-n tigaie pe care le făcea. Necazuri cu băieții?

A râs, numai că de data asta eu, una, n-am mai râs cu el. Tommy știa prea bine că nu eram cine știe ce maestră a rendez-vous-urilor și că n-aveam nici cine știe ce interes uriaș pentru a merge undeva cu vreun tip de la școală și a vedea un film sau a mânca fast-food, în timp ce el ar fi făcut antrenament pe mine în arta de a deveni mai priceput în a le face pe fete să creadă c-au dat peste-un băiat extraordinar. Nu pricep bazaconiile astea, pe bune că nu le pricep. Vreau să spun că-mi plac băieții. Am și avut un prieten odată. Adică unul real, nu genul pe care fetele-l numesc prieten când, de fapt, nu-i altceva decât tipul cu care ele și-au dat întâlnire în luna respectivă. Ăla nu-i decât un candidat. Unii oameni pur și simplu nu pot face diferența. Oricum, sunt sigură că părinții mei s-or fi gândit deja că sunt la fel ca Tommy, de vreme ce n-am adus băieți acasă, dar eu, una, nu aduc băieți acasă pentru că toate astea mi se par a fi ceva ce merită a fi păstrat pentru mai târziu. Acum îmi place doar să mă gândesc la mine, la viitorul meu. Nu sunt prea pricepută în a mă gândi la persoana a doua plural încă.

I-am aruncat o privire feroce lui Tommy înainte de a-i spune:

— Prietenul tău e de tot rahatul. Tocmai ce m-a păcălit să cred că s-a-necat.

Tommy a rânjit cu gura până la urechi:

— Știu, știu, e-un băiat rău. Dar, Meg, n-a vrut să-ți facă rău cu asta. Iei viața prea în serios. Ar trebui să te mai relaxezi nițel. Tristan e jucăuș.

Asta face parte din farmecul lui. Încerca să te transforme-n prietena lui, atâta tot.

— Înnebunindu-mă de spaimă? Minunată manevră de împrietenire, n-am ce zice! Mă și minunez cât de deștepți sunteți tu și prietenii tăi de la oraș! Tristan a frecventat și el Universitatea din New York?

— Nu, mi-a răspuns sec Tommy.

Și, din acel singur cuvințel, din acea singură schimbare în tonul lui mi-am dat seama că-l împinsesem s-adopte acel tip de ego pe care eu, una, îl port cea mai mare parte a timpului: eul în armură, în poziție defensivă. Depășisem una dintre limitele lui admise și mă simțeam meschină și josnică, și răutăcioasă.

— Familia lui Tristan e bogată, a spus Tommy. El e un picuț oaia neagră, totuși. Nu sunt în relații bune. Ar fi putut să urmeze facultatea oriunde ar fi dorit. Cred c-a evitat s-o facă însă deoarece, astfel, i-ar fi făcut pe-ai lui să fie mândri de el pentru c-ar fi fost mai mult asemenea lor în loc să rămână el însuși. Sunt oameni complet diferiți, deși sunt din aceeași familie. Cam așa cum tu și eu suntem diferiți de mami și de tati în privința bisericii. Oricum, l-au amenințat că rup orice relații cu el dacă nu se-ntoarce acasă să-i lase să-l dreseze ca să devină mai mult asemenea lor.

— Adică heterosexual, însurat c-o femeie cu dare de mână din cercul lor și lipsit de scrupule în camera de consiliu a companiei? am sugerat.

— Ei bine, nu, mi-a zis Tommy. De fapt, n-au prea multe probleme cu faptul că Tristan e homo. E diferit de ei în cu totul alt mod.

— Ce mod? am vrut să aflu.

Tommy și-a dat un pic ochii peste cap, cântărind dacă să-mi spună sau nu mai mult:

— N-ar trebui să vorbesc despre asta, a spus, oftând exasperat.

— Tommy, spune-mi! i-am cerut. Cât de rău poate să fie?

— Nu atât rău, cât, mai degrabă, bizar. Poate chiar incredibil pentru tine, Meg. M-am încruntat, dar a continuat: Ironia e că lucrul ăsta cu care ei nu se împacă la Tristan e ceva ce ei înșiși i-au dat. „Un blestem”, așa l-ai fi numit în urmă cu mulți ani. Astăzi, cred că folosim cuvântul „genă”. În orice caz, e ceva comun membrilor familiei lui Tristan, sărind peste generații, de cele mai multe ori, dar, din când în când, unul dintre băieți se naște… ei bine, diferit.

— Diferit, dar nu în sensul de homosexual? am încercat să mă lămuresc, buimăcită.

— Nu, nu în sens de homosexual, mi-a răspuns Tommy, zâmbind și clătinând din cap. Diferit în sensul că are două vieți, oarecum. Una aici, pe pământ, cu tine și cu mine, și alta în… ei bine, în apă.

— E un înotător rebel?

Tommy a pufnit în râs:

— Presupun că poți să-i spui și-așa. Dar nu. Uite, dacă vrei să știi, o să-ți zic, dar trebuie să promiți să nu le sufli o vorbuliță lui mami și lui tati care cred că noi suntem aici pentru că familia lui l-a renegat pe Tristan fiindcă e homosexual. Le-am povestit că părinții lui sunt penticostali, așa că, în mințile lor, totul are sens.

— OK, am fost de acord. Promit.

— Ce-ai spune, a-nceput Tommy și ochii i s-au îndreptat în sus, de parc-ar fi căutat cuvintele potrivite în aerul de deasupra sa. Ce-ai zice, Meg, dacă ți-aș spune că adevăratul motiv este că Tristan nu-i om pe de-a-ntregul. Adică nu în sensul în care noi înțelegem termenul ăsta.

Mi-am mijit ochii, mi-am făcut gura pungă și i-am răspuns:

— Tommy, ești pe droguri?

— Aș vrea io! Dumnezeule mare, alea chiar c-ar fi mult mai greu de găsit pe-aici, a exclamat el râzând. Nu, pe bune, îți spun adevărul. Tristan e

ceva… ceva diferit. O persoan-a apelor? Știi tu, cu o coadă și tot tacâmul?

Și Tommy și-a plesnit mâna prin aer când a spus asta. Am zâmbit afectat, așteptând poanta finală. Dar, atunci când nu s-a auzit niciuna, înțelegerea m-a lovit parcă-n moalele capului:

— Asta are ceva de-a face cu *Fiii Melusinei,* nu-i așa?

Tommy a încuviințat dând din cap:

— Da, tablourile alea au fost inspirate de Tristan.

— Dar, Tommy, i-am răspuns, de ce te-ntorci la genul ăsta de picturi? Cu siguranță, e o șmecherie interesantă să spui că iubitul tău e-un triton. Dar criticilor nu le-au plăcut tablourile tale fantastice. Lor le-au plăcut bazaconiile din ciclul *American Gothic*. De ce și-ar schimba părerile acum?

— Din două motive, a sărit Tommy, deja dezamăgit de mine. Unu: un critic bun nu respinge un anumit gen în întregime. El se uită la tehnică și la compunerea elementelor și la relația pe care tabloul îl stabilește cu lumea asta. Doi: nu-i o șmecherie. E adevărul gol-goluț, Meg. Ascultă-mă! Nu mai râd. Tristan le-a făcut părinților săi o ofertă. A spus că se va muta într-un locșor depărtat și lipsit de importanță și că vor putea născoci orice poveste vor vrea despre el pentru a le explica prietenilor lor absența lui dacă îi dau o parte din moștenirea lui de pe-acum. Au acceptat. De-aia suntem aici.

Habar n-aveam ce să spun, așa că am stat pur și simplu acolo stană de piatră. Tommy a pus supa cu polonicul în boluri pentru noi patru. Tati avea să vină în curând din șopron, iar Tristan de la lac. Mami era încă la bibliotecă și n-avea s-ajungă acasă până seara. Aceea era o zi obișnuită de vară. Ritmicitatea asta mă făcea să mă simt în siguranță. Nu voiam să dispară nicicând.

Apoi l-am văzut pe Tristan, mergând repede și cu pași mărunți peste câmpul din spatele casei și

uscându-și părul cu cămașa lui roz în timp ce se apropia. Când m-am întors înapoi spre Tommy, acesta privea afară pe fereastră, pe deasupra chiuvetei, urmărindu-l și el pe Tristan, cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

— Tu chiar îl iubești, nu-i așa? l-am întrebat.

Frate-miu a încuviințat dând din cap și ștergându-și ochii cu dosul palmei.

— Chiar îl iubesc, a mărturisit. E atât de deosebit, ca și ceva ce obișnuiam să zăresc acum multă vreme. Ceva ce am uitat cum să privesc pentru o bună bucată de timp.

— Atunci, înseamnă c-ai terminat seria *Fiii Melusinei*? am vrut să aflu, încercând să schimb subiectul; nu mă simțeam absolut sigură de modul în care-ar fi trebuit să-i vorbesc lui Tommy în clipa aceea.

— N-am terminat-o, mi-a răspuns. Mai e încă un tablou pe care vreau să-l pictez. Am tot așteptat să găsesc decorul potrivit. Acum îl avem.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să-l pictez pe Tristan lângă helești eu.

— De ce lângă helești eu?

— Pentru că o să fie un loc unde va putea fi el însuși cu desăvârșire de-acum, a răspuns, întorcându-se la privitul pe fereastră. N-a avut niciodată asta până-n prezent.

— Când o să-l pictezi?

— În curând, mi-a zis. Dar va trebui să vă cer ție, lui mami și lui tati o favoare.

— Care anume?

— Să nu veniți la helești eu în timp ce lucrăm.

— De ce?

— Tristan nu vrea să mai știe cineva despre el. Nu le-am spus lui mami și lui tati. Doar ție. Așa că va trebui să-mi promiți două lucruri. Să nu vii la helești eu și să nu-i spui lui că ți-am dezvăluit adevărul despre el.

Și chiar în clipa aceea Tristan a deschis ușa din spate. Își pusese din nou cămașa și părul îi era

aproape uscat. Perle de apă încă mai erau agățate de picioarele lui pe care nu mi le puteam imagina ca fiind o coadă, cum nici tălpile lui nu mi le puteam imagina ca fiind înotătoarea codală. Cu siguranță că Tommy o luase razna.

— Am întârziat la prânz? a întrebat Tristan, zâmbindu-mi.

Tommy s-a-ntors și i-a zâmbit, la rându-i, cu gura până la urechi.

○ ○ ○

Am luat-o pe cărarea care ducea la șopronul unde muncea tati, luând și prânzul lui cu mine, când am văzut că nu vine să mănânce cu noi. Doamne, Dumnezeule mare, cât aș fi vrut să-i pot spune cât de straniu se purta Tommy, dar promisesem să nu zic nimic nimănui și chiar dacă frate-miu o lua razna, eu, una, n-aveam să-mi nesocotesc cuvântul dat. L-am găsit pe tati ieșind din șopron cu furca plină de bălegar de vacă pe care l-a aruncat în distribuitorul parcat lângă șopron. O să ducă chestia aia pe câmpul din spatele casei și-o s-o împrăștie mai încolo, și-apoi, timp de-o săptămână, va trebui să mă uit pe unde calc ori de câte ori o să tai drumul peste câmp ca s-ajung la helești. Când i-am dat supa și sandviciul, mi-a mulțumit și m-a-ntrebat ce făceau băieții. I-am spus că stăteau în sufragerie sub portretul din seria *American Gothic* și se giugiuleau cu sălbăticie. Mai-mai că și-a scuipat sandviciul de cât de tare s-a pus pe râs. Îmi place să-l fac pe tata să râdă pentru că nu se distrează nici pe departe pe cât de des s-ar cuveni. Mami e mult prea de treabă, lucru care, uneori, e fix ceea ce ucide simțul umorului la om, iar Tommy a fost mereu prea dificil pentru ca tati să aibă cu el o relație ca-ntre oameni ce-și spun unul altuia bancuri. Eu totuși pot întotdeauna să născocesc ceva ca să-l șochez atât de tare încât să izbucnească-n râs.

— Ești rea, Meg, a spus, după ce s-a potolit. Apoi: Chiar o făceau, pe bune?

Am clătinat din cap:

— Nu. Ai avut dreptate prima oară, tati. A fost o glumă.

Și nici nu voiam să-i spun că fi-su se țicnise.

— Ei, mi-am închipuit eu, dar totuși, a continuat, luând o mușcătură din sandvici. Îs o mulțime de chestii cu care trebe să te-obișnuiești zilele astea.

Am încuviințat dând din cap:

— Și ești de acord cu asta? l-am întrebat.

— Nu pot să nu fiu, a răspuns. Nu-i o opțiune.

— Cine-a decretat?

— N-am nevoie de nicio sursă autorizată ca să-mi dau seama de asta, a zis tati. Ai un copil și, fie ce-o fi, îl iubești. Pur și simplu așa stau lucrurile.

— Păi, lucrurile nu prea stau așa pentru toată lumea, tati.

— Ei bine, slavă bunului Dumnezeu atunci că nu-s ca toată lumea. De ce-ai vrea să trăiești în halul ăla, punând toate acele condiții pentru a iubi?

Nu știam ce să-i spun. Mă șocase atât de tare, că mă redusese la tăcere în același mod în care eu îl puteam întotdeauna șoca încât să izbucnească-n râs. Aveam acest efect unul asupra altuia, ca yin și yang. Tatăl meu e un tip de treabă, îi place viața simplă și pare destul de normal. Poartă șepci și cămăși groase-n carouri, și jeanși de tractorist cu sigla companiei Allis Chalmers. Îi plac terciul de ovăz și friptura la cuptor, și macaroanele cu brânză. Și după toate astea, deschide gura și se preschimbă-n Buddha. Mă jur pe ce-am mai sfânt, face asta când te-aștepți mai puțin. Uneori nu știu dacă nu cumva-i ca mine și ca Tommy, ascunzând ceva ce-i diferit la el, numai că a avut toți anii ăștia mulți în care-a căpătat experiență în cum să se camufleze mai bine. Ca și cum, poate, e vreun înger ascuns sub pielea aia omenească înnegrită de soare și care începe să se rideze.

— Chiar așa simți? l-am întrebat. Una e s-o spui doar, dar e chiar atât de ușor să simți cu adevărat așa?

— Ei bine, n-aș spune neapărat că-i ușor, Meg. Dar e ceea ce-i bine și corect. În cea mai mare parte a timpului să faci ceea ce-i bine e mai dificil decât să faci ce-i rău.

Mi-a întins bolul și farfuria după ce-a terminat și m-a-ntrebat dacă aș vrea să-i arunc o privire Bălaiei. Se părea că era destul de dărâmată. Așa că am pus farfuriile pe bancheta tractorului și m-am dus în șopron s-o vizitez pe băbuța mea, pe văcuța Bălaia pe care-o am de când eram fetiță. A fost cadoul meu când am împlinit patru ani. O găsisem, împreună cu mama ei pe-un petic de pământ acoperit cu galben-bălaiele flori de piciorul-cocoșului și-mi petrecusem vara cu ea, dormind cu ea pe câmpuri, jucându-mă cu ea, dresând-o de parc-ar fi fost cățel. Până când a-mplinit un an, mă lăsa deja chiar s-o și călăresc ca pe-un căluț. Eram subiectul de conversație al întregului oraș și tati m-a pus chiar s-o călăresc în arenă la expoziția cu Cele Mai Frumoase din Concurs a iarmarocului din districtul nostru. În mod normal, ar fi fost măcelărită de mult pân-acum — nicio vacă nu rezistase atât de mult cât Bălaia la ferma noastră —, dar o salvasem de fiecare dată când fie și numai îi trecuse prin cap lui tati s-o vândă. El n-a trebuit să spună niciodată nimic. Îi zăream gândurile la fel de limpede de parc-ar fi fost niște pietre sub șuvoiul unei ape cristaline, puteam să i le iau și să i le zdrobesc și să le schimb dacă aveam nevoie. La fel cum îl convinsesem pe Tommy să se răzgândească în ziua când plecase spre New York, când îl făcusem să se-ntoarcă din drum și să mă lase-n pace lângă heleșteu. Era o prostie, sincer vorbind, indiferent ce-o fi fost lucrul acesta pe care puteam să-l fac cu voința mea. Iată-mă-s, capabilă să schimb părerile oamenilor, doar că foloseam asta numai și numai

ca să-i fac pe cei pe care-i iubeam să se-ndepărteze cu cele mai negre sentimente. Și ca să prelungesc viața unei vaci.

Tata avea dreptate. Nu arăta deloc bine, bătrânica de ea. Avea treisprezece ani și avusese câte-un vițel în fiecare vară vreme de zece ani bătuți pe muchie. Mă uitam la ea în clipa aceea și înțelegeam cât de egoistă fusesem să-l fac s-o păstreze. Zăcea pe jos în boxa ei din grajd, cu picioarele strânse sub ea, ca o regină întinsă pe-o lectică, cu ochii pe jumătate-nchiși și genele lungi și drăguțe ca ale unei femei.

— Oh, fetițo! i-am spus. Cum o mai duci?

S-a uitat în sus, la mine, rumegând și zâmbind. Da, vacile pot zâmbi. Nu suport că oamenii nu pot vedea asta. Pisicile pot zâmbi, câinii pot zâmbi, iar vacile pot și ele. E nevoie de timp numai și trebuie să fii cu adevărat atent ca să observi. Nu poți să cauți un zâmbet omenesc; nu-i același lucru. Trebuie să fii capabil să vezi un animal drept ceea ce este înainte ca el să te lase să-i zărești zâmbetul. Surâsul Bălaiei era cald, dar trecător. Părea extenuată de efortul pe care-l făcuse pentru a-mi da binețe.

Am mângâiat-o, am periat-o puțin și i-am dat să lingă din mâna mea puțină melasă sfărâmată. Îmi plăcea senzația pe care mi-o dădeau papilele ei aspre când își trecea limba peste palma mea. Uneori mă gândeam că, probabil, dacă nu psihologia, atunci cu siguranță medicina veterinară era chemarea mea. Ar fi trebuit totuși să mă obișnuiesc cu moartea. Ar fi trebuit să n-am nicio problemă în a ajuta un animal să moară. Uitându-mă la Bălaia, am știut că n-aveam nici picătură de așa ceva în mine. Dac-aș putea măcar să-mi folosesc voința pe mine însămi, la fel de bine cum părea să funcționeze pe alții!

Când am părăsit șopronul, tati era sus, pe bancheta tractorului, ținând în mâna vasele pe care mi le-a înmânat încă o dată:

— Mă duc să-mprăștii încărcătura asta, a spus, pornind tractorul după ce-a terminat.

Nu avea nevoie să spună mai multe despre Bălaia. Știa că văzusem ce dorise să-mi transmită. Înțelegeam că va trebui s-o las să se ducă într-o bună zi. Va trebui să mai lucrez la chestia asta, totuși. Pur și simplu nu eram pregătită încă.

○ ○ ○

A doua zi m-am întors la helești, doar pentru a descoperi că Tristan și Tommy erau deja acolo. Tommy avea lângă el pe doc un radio care cânta muzică clasică, în timp ce schița ceva în caietul lui de desen. Tristan înota spre el, apoi și-a ridicat trunchiul deasupra apei ținându-se de doc ca să se poată apleca să-l sărute pe frate-miu pentru ca apoi să-și dea drumul și să se scufunde înapoi în lac. Am încercat să văd dacă erau solzi pe mijlocul lui, dar a fost prea iute.

— Hei! a strigat Tommy. Ai împroșcat apă pe toată schița mea, balenă ca vai de lume ce ești! Unde te crezi? La Sea World sau la delfinariu?

Am râs, dar Tommy și Tristan m-au cercetat din cap până-n picioare, cu ochii gogonați și gurile larg deschise, șocați să mă vadă acolo.

— Meg! a strigat Tristan din helești, făcându-mi cu mâna. De cât timp ești aici? Nici nu te-am auzit.

— Doar de-un minut, i-am răspuns, pășind pe doc și dând mai încolo radioul lui Tommy ca să-mi desfac prosopul și să mă-ntind lângă el. Ar trebui să fi aflat că nu-i bine să te prostești cu el când lucrează, am adăugat. Tommy e-un perfecționist, așa să știi.

— Păi, ăsta-i exact motivul pentru care-o fac, a râs Tristan. Cineva trebuie să-l mențină cu picioarele pe pământ. Nimic nu poate fi perfect, nu-i așa, Tommy?

— Aproape perfect, totuși, poate fi! i-a replicat frate-miu.

— La ce lucrezi? l-am întrebat și el a dat imediat pagina și-a-nceput să schițeze ceva nou.

— Nu are importanță, mi-a răspuns, în timp ce creionul lui făcea să apară pe pagină linii cenușii și negre. Tristan a distrus tot.

— Mueam să te sărut, a spus Tristan, înotând mai aproape de noi.

— Tu întotdeauna mori să mă săruți, a zis fratemiu.

— Ei bine, da, a recunoscut celălalt. Poți să mă condamni?

Mi-am dat ochii peste cap și mi-am deschis cartea.

— Meg, mi-a spus Tommy câteva minute mai târziu, după ce Tristan se-ndepărtase de noi, dispărând în adâncul heleșteului și apărând apoi, cu un zâmbet luminos pe buze, tocmai pe malul celălalt. Îți amintești cum am spus că am nevoie ca tu și mami, și tati să-mi faceți o favoare?

— Mda.

— De mâine o să m-apuc de lucru, așa că să nu mai dai buzna peste noi fără să ne anunți așa cum ai făcut mai devreme, bine?

Mi-am pus jos cartea și m-am uitat la el. Era serios. Nicio glumă n-avea să urmeze după această rugăminte atât de grav rostită.

— În regulă, am spus, simțindu-mă un pic urzicată: nu-mi place când Tommy folosește cu mine tonul ăla cu dinadinsul.

Mi-am terminat cartea într-o oră și m-am ridicat să plec. Tommy s-a uitat în sus când m-am aplecat să-mi ridic prosopul și-am văzut cum gura i se deschidea să spună ceva, o aluzie la ce discutasem sau, mai rău: o rugăminte ca eu să cred ce-mi spusese despre Tristan c-o zi înainte. Așa că l-am fixat cu privirea și am prins strâns acel gând înainte să fie rostit. S-a zvârcolit cu sălbăticie, încercând să scape din strânsoarea voinței mele, s-a răsucit înainte și-napoi ca un pește scos din pârâul său. Dar am învins. L-am stors între

degetele voinței mele, iar Tommy s-a-ntors la desenatul lui de schițe fără să mai scoat-o vorbuliță.

În neregulă cu mine-s tare multe chestii. Încerc să nu le las să devină lucrurile pe care oamenii le văd la mine, totuși. Încerc să le fac invizibile sau să le fac să pară naturale sau, dacă nu, le îndes în pata aceea neagră de pe tavanul camerei mele și le cufund în nonexistență doar dorindu-mi foarte tare asta. Chestie care nu are efect pentru foarte mult timp. Ele se-ntorc, se-ntorc întotdeauna, orice-or fi, dacă-s ceva cu adevărat parte din mine și nu doar o dispoziție trecătoare. Nicio însumare de voință nu poate schimba lucrurile alea. Cum ar fi incapacitatea mea de-a o lăsa pe Bălaia să se ducă dintre noi, furia mea pe oamenii din acest oraș, frustrarea mea vizavi de bunătatea părinților mei față de o lume care nu-i merită sau enervarea pe care mi-o stârnește modul în care frate-miu se mișcă prin viață-n pas ușor, de vals. Urăsc faptul că orice iubim trebuie să moară. Disprețuiesc îngustimea de minte. Nu pot să sufăr nedreptatea lumii și nedreptatea că nu pot să mă simt acasă în ea așa cum, pare-se, alții pot. Tot ce am e voința mea, această ascuțită bucată de material dinlăuntrul meu, mai puternică decât metalul, de care se sfărâmă tot ce întâlnesc.

Mami mi-a spus odată că era darul meu și să nu-l înjosesc. Avusesem o criză de furie pe consiliul de conducere al școlii și pe întregul oraș în ziua respectivă. Ei îl concediaseră pe unul dintre profesorii mei pentru că nu ne predase și creaționismul dimpreună cu evoluția speciilor, și, cumva, crezuseră că era perfect legal s-o facă. Și nimeni nu păruse scandalizat în afară de mine. Am scris o scrisoare ziarului nostru în care declaram întreaga chestiune o obstrucționare a libertăților profesorilor, dar se pare că toată lumea — puștii de la școală și părinții lor — acceptase pur și simplu

tărășenia până un an mai târziu când judecătoriile ne-au spus că era inacceptabilă.

Am plâns și mi-am întors cu susu-n jos camera într-o bună zi din anul acela. Am urât că încă eram la școală după ce-i făcuseră ce-i făcuseră domnului Turney. Când mami m-a auzit cum îmi sfâșii posterele de pe pereți și-mi distrug inorogii și caii, a dat buzna-n camera mea, și-a aruncat brațele-n jurul meu și m-a ținut strâns în îmbrățișarea ei până când voința mea s-a potolit din nou. Mai târziu, în timp ce stăteam pe pat, sprijinindu-mă de ea, în timp ce-și plimba degetele prin părul meu, mi-a spus:

— Meg, să nu-ți fie teamă de ce poți face. Scrisoarea pe care-ai scris-o a fost minunată. Să nu te simți prost pentru că nimeni altcineva n-a mai spus nimic. Ai făcut o declarație puternică. Oamenii vorbeau despre ea la biserică săptămâna trecută. Ei cred că oamenii n-aud sau, probabil, vor ca aceștia s-audă. Oricum, sunt mândră de tine pentru c-ai vorbit pe față împotriva unui lucru despre care inima ta îți spune că n-a fost corect. Ăsta-i darul tău, dulceață mică. În caz că n-ai observat, nu suntem toți binecuvântați cu o așa voință puternică și frumoasă.

M-a făcut să mă simt un pic mai bine c-auzisem toate astea, dar n-am putut să-i spun cum îmi foloseam vrerea și pentru lucruri greșite: să-l fac pe Tommy să plece la New York fără să știe că eram în regulă, să-l fac pe tati s-o păstreze pe Bălaia dincolo de momentul când s-ar fi cuvenit s-o facă, să țin oamenii la distanță astfel încât să nu trebuiască să-i plac sau să-i iubesc. Îmi foloseam voința pentru a ține lumea-n șah și-acesta era secretul meu: că nu-mi păsa cu adevărat de-această viață ce-mi fusese dată, că nu mă puteam opri să nu fiu mânioasă în fața-ntregii tărășenii, a vieții înseși, a faptului că, pare-se, cu cât vor fi mai multe lucrurile pe care le voi iubi, cu atât va fi mai rău, pentru că o să le pierd, în cele din urmă, pe

toate. Așa că Bălaia zace-n grajd, cu picioarele ei care-abia dacă mai sunt suficient de puternice pentru a o menține ridicată, fiindcă eu, una, sunt incapabilă să-i dau drumul. Așa că Tommy s-a întors din drum și-a plecat pentru că nu puteam suporta să-i spun la revedere. Așa că n-aveam niciun prieten apropiat pentru că nu voiam să mai trebuiască să pierd mai mult decât trebuise să pierd în familia mea.

Voința mea era un dar, spusese ea. Păi, și-atunci mie de ce mi se părea un blestem?

Când mami a venit acasă mai târziu în seara aceea, am stat în bucătărie și-am băut o ceașcă de ceai cu ea. Mami vrea întotdeauna niște ceai imediat după ce ajunge acasă. Spune că o calmează, că o ajută să se elibereze de ziua pe care-a avut-o la bibliotecă și să se strecoare ușurel înapoi în viața de-acasă.

— Cum se adaptează Tommy și Tristan? m-a întrebat după câteva sorbituri și eu am ridicat din umeri.

— Par să se descurce de minune, dar Tommy se poartă cam straniu și olecuță răutăcios.

— Cum așa? a vrut mami să știe.

— Mi-a zis să-i las singuri în timp ce lucrează și mi-a mai spus și niște chestii bizare despre Tristan și familia lui. Nu știu. Totul pare imposibil.

— Nu subestima capacitatea oamenilor de a-și face rău unul altuia, m-a întrerupt mami. Chiar și a acelora care spun că se iubesc.

Știam că făcuse aluzia asta pe baza poveștii pe care Tommy le-o spusese ei și lui tati despre cum familia lui Tristan îl renegase pe acesta pentru că era homosexual, așa c-am dat din cap:

— Înțeleg asta, mami, i-am răspuns. Dar mai e ceva, am continuat și nu știam cum să-i spun ce-mi zisese Tommy, totuși. Promisesem ca totul să rămână între el și mine, așa că m-am mulțumit să continui: Tristan nu pare tipul care-ar vrea să

trăiască aici, departe de toate lucrurile de care s-ar putea bucura la oraș.

— Poate că i s-a acrit de toate alea, a spus mami. Oamenii se schimbă. Uită-te numai la tine, gata să pleci la școală peste o lună. Între momentul când vei pleca și acela când vei veni din nou acasă, vei fi devenit cineva complet diferit și eu nu voi fi avut șansa de-a te privi cum te transformi. Ochii au început să i se umple de lacrimi: Domnul mi-a îngăduit să-mpart cu tine toate schimbările tale din toți acești ani și-acum va trebui să te las să pleci și să te transformi în cineva fără mine prin preajmă ca să m-asigur că ești în siguranță.

— Oh, mami, am zis. Să nu plângi!

— Nu, nu, a continuat. Vreau să plâng. Și-a șters obrajii cu dosul palmelor, zâmbind: Vreau doar să spun, Meg, să nu mai fii așa de dură cu alți oameni. Sau cu tine însăți. E destul de dură viața așa cum e, în lumea asta. Nu mai judeca și tu cu atâta asprime! Nu te opri pe tine însăți din a vedea umanitatea din oameni doar pentru că ei nu se potrivesc în vizionarul tău plan al lumii.

Am clipit îndelung, apoi mi-am luat cana de ceai și-am sorbit din ea. Nu știam cum să răspund. Mami nu zice, de obicei, nimic critic despre noi și, cu toate că spusese totul cu bunăvoință, știam că-și făcea griji în ceea ce mă privea. Dac-ajunsese ea să rostească așa ceva, știam că trebuie să-mi pun jos scutul și paloșul și s-arunc o privire-n jur în loc să mă pun pe luptat. Dar nu era, oare, luptatul taman chestia la care eram bună?

— Îmi pare rău, mami, am spus.

— Să nu-ți pară rău, draga mea. Fii fericită! Găsește lucrul care te face fericită și bucură-te de el, așa cum face fratele tău.

— Vrei să spui pictura? am întrebat.

— Nu, mi-a răspuns mami. Vreau să spun Tristan.

○ ○ ○

Într-o zi, spre sfârșitul ultimului meu an de liceu, profesoara noastră de engleză, domnișoara Portwood, ne spusese că multe dintre viețile noastre aveau să devină mult mai cuprinzătoare. Că, în curând, va trebui să-ncepem să cartografiem o lume pentru noi înșine în afara celor șaptesprezece ani care fuseseră primii din viața noastră. Când o auzisem spunând asta, mă șocase comparația pe care-o făcuse între anii vieților noastre și o hartă a lumii. Dac-aș fi avut o hartă a celor șaptesprezece, a anilor pe care-i trăisem până atunci, ea ar fi fost mică și rudimentară, schițând contururile orașului meu cu vreo câteva puncte de reper pe ea precum Marrow's Ravine și piața centrală, școlile, helești eul, câmpurile noastre și șopronul, și casa-n care locuiam. Ar fi desenată pe-o hârtie nouă, nesifonată, pentru că n-am călătorit prea departe și sunt înțepenită-n rutele pe care le cunosc cel mai bine. Harta orașului meu natal n-ar fi înconjurată de nimic altceva decât de valurile oceanului, numai și numai de valurile oceanului. În acesta aș desena acele jivine marine pe care le găsești pe vechile hărți ale lumii, iar deasupra lor aș scrie cuvintele: „Acolo se găsesc dragoni".

Ce altceva se găsește acolo, departe, dincolo de marginile lumii în care am trăit? Cine altcineva-i acolo, departe? Există motive reale să-ți fie frică de lume așa cum îmi fusese mie pân-atunci?

Mă gândeam la toate acestea când m-am trezit ziua următoare și m-am uitat fix la pata neagră de pe tavanul meu. Și aceea ar putea fi o hartă a celor șaptesprezece. Nimic altceva decât albul de jur-împrejur, și nimic cu care să mă mândresc pentru că m-ascunsesem prea bine. Mami avusese dreptate. Deși eram geloasă pe capacitatea lui Tommy de a trăi viața atât de liber, el urma o cale numai și numai a lui, una dificilă, și avea nevoie de cât mai mulți oameni care să-l iubească și să-l ajute s-o facă. Îi puteam ajuta pe el și pe Tristan fiind, probabil, pur și simplu mai prietenoasă și

mai încurajatoare, iar nu suspicioasă și neîncrezătoare ca până atunci. Aș putea începe prin a da uitării bazaconia lui Tommy cum că Tristan ar fi unul dintre blestemații fii ai Melusinei și prin a mă comporta ca mami și tati: să-i fac pe plac, nici mai mult, nici mai puțin.

Așa că m-am sculat și m-am îmbrăcat, și-am părăsit casa fără să-mi mănânc măcar micul dejun. Nu voiam să mai las să treacă înc-o zi fără să împac lucrurile cu Tommy pentru că dădusem bir cu fugiții în urmă cu toți anii ăia. Am mers prin câmpul din spatele casei, prin pădure, grăbindu-mă din ce în ce mai tare pe măsură ce-naintam, pe măsură ce mă cotropea caracterul imperios al nevoii de-al vedea. Pân-am ajuns la marginea luminișului unde se afla helești eul, aveam deja o mie de lucruri pe care voiam să le spun. Când am păși t afară din pădure, în poiană, totuși, am înțepenit pe loc, cu gura larg căscată, dar fără ca vreo vorbuliță să se-audă, din cauza a ceea ce-am văzut acolo.

Tommy era pe doc, cu șevaletul și paleta lui de culori, stând pe un scaun, pictându-l pe Tristan. Iar Tristan… nu știu cum să-l descriu, cum să fac astfel încât ființa lui să pară ceva posibil, dar acestea-s cuvintele care-mi vin în minte: „coadă”, „solzi”, „jivină” și „frumusețe”. La început, n-am putut să-mi dau seama ce era, dar am știut imediat că Tommy n-o luase razna. Sau, altfel, însemna c-o luaserăm amândoi razna.

Tristan stătea întins pe doc în fața lui Tommy, cu partea de sus a trupului său puternică și musculoasă, și goală, cu jumătatea de jos lungă și sinuoasă ca un șarpe. Coada i se mișca înainte și-napoi, din când în când afundându-se-n apă pentr-o clipă, înainte de a se-ntoarce în poziția pe care-o dorea Tommy. Aproape c-am țipat, dar, cumva, mi-am impus stăruitor să tac. Nu părăsisem casa părintească încă, și deja o creatură din lumea necartografiată călătorise până pe harta unde-mi

trăisem ultimii șaptesprezece ani din viață. Cum era posibilă una ca asta?

M-am gândit la acea expoziție de grup când toți zburaserăm la New York s-o vedem, aceea unde Tommy își atârnase primul lui tablou din seria *American Gothic* alături de acele creaturi magice, stranii pe care le picta pe vremuri, pe când abia-și dăduse licența. Criticul care-l alesese din expoziția de grup spusese că frate-miu avea tehnică și talent, că era, pe rând, fascinant și enervant, dar că el, unul, avea să aștepte să vadă dacă Tommy va dezvolta o viziune mai matură. Cred că fusesem de acord cu el, atunci, de mult, când citisem recenzia.

Uitasem de favoarea pe care i-o promisesem: să nu vin acolo cât lucrau. Tommy nu mințise de fapt când îmi spusese că mutatul aici fusese în beneficiul lui Tristan, pentru a se elibera de familia lui și de oamenii care voiau ca el să fie altceva decât ceea ce era. Mă-ntrebam cât timp încercase să-și ascundă această parte din el însuși înainte de a-l întâlni pe Tommy care era capabil să-l iubească pentru cine și pentru ce era. Ce dar și ce blestem erau acestea, să fii în pielea lor, a amândurora, să fii ce era Tristan și ca Tommy să-l vadă atât de limpede. Problemele mele începeau să se chircească cu cât stăteam mai mult să mă uit la ei. Și, cu cât mă uitam mai mult, cu atât mai mult îmi dădeam seama de pericolele cărora le făceau față, de cât de ușor puteau fi sfărâmate viețile și dragostea lor de oamenii din lumea largă care i-ar da afară din viața însăși în felul în care consiliul de conducere al școlii îl dăduse afară pe domnul Turney pentru că ne învățase, de fapt, tot ce putem ști despre lume.

M-am răsucit pe călcâie și-am luat-o, în tăcere, înapoi prin pădure, dar, când am părăsit poteca și-am ajuns la câmpul din spatele casei, am început s-alerg. Am fugit peste câmp și dincolo de casă, afară, pe prăfuitul drum de țară neasfaltat pe care locuiam, și-am stat acolo, privind în susul și-n

josul drumului, spre orizont, spre locul unde granițele orășelului meu mă așteptau să le traversez la sfârșitul verii. Nu mai conta dacă mă așteptau sau nu dragoni după ce-aș fi călătorit dincolo de harta primilor mei șaptesprezece ani. Am să-i iubesc când va fi cazul să-i iubesc și-am să mă lupt cu cei cu care trebuia să mă lupt. Ăsta era darul meu, așa cum îmi spusese mami, asta era ce puteam face cu voința mea. Poate că, în locul psihologiei, o să studiez Dreptul, să-nvăț cum să-i apăr, cum să fac totul să fie mai bun, astfel încât, într-o bună zi, Tommy și Tristan să poată avea ceea ce are toată lumea.

E o țară liberă, în fond și la urma urmelor. Ei bine, oarecum liberă. Și, într-o bună zi, dacă am și eu un cuvânt de spus în legătură cu asta, aceasta nu va mai fi o glumiță între mine și Tommy.

DESPRE AUTOR

Christopher Barzak a crescut în ruralul Ohio, a urmat cursurile Universității din Youngstown, statul Ohio, și a locuit într-un orășel de coastă din California de Sud, în capitala statului Michigan și-n suburbiile lui Tokyo unde a predat engleza la o școală elementară și la un gimnaziu de la țară. Poveștile lui au apărut în diverse locuri, incluzând: *Nerve, The Year's Best Fantasy and Horror, Salon Fantastique, Interfictions, Asimov's* și *Lady Churchill's Rosebud Wristlet*. Primul lui roman, *One for Sorrow*, publicat de editura Bantam Books în toamna anului 2007, a câștigat premiul Crawford în același an. Cea de-a doua carte a sa, *The Love We Share Without Knowing*, este un roman cu multiple fire narative, care a fost ales în 2008 pentru Lista de Onoare a premiului James Tiptree, Jr., iar în 2009 a fost nominalizat pentru premiul Nebula. Christopher Barzak este coeditorul (alături de Delia Sherman) antologiei *Interactions 2* și a tradus din engleză în japoneză *Kant: For Eternal Peace*, o carte despre teoria

păcii pentru adolescenți publicată în Japonia. Locuiește în Youngstown, Ohio, unde predă arta scrisului la Universitatea de Stat Youngstown.

Traducerea: Alina Sârbu

4 Personaj din folclorul european, un spirit feminin al apelor dulci înfățişat cu o coadă de şarpe sau de peşte de la brâu în jos. (*N.t.*)

INTRODUCERE

Înființat în 2008, premiul Solstice este atribuit la latitudinea președintelui SWFA cu aprobarea majorității consiliului directorial și îi răsplătește pe acei autori care au avut „un impact semnificativ asupra domeniului science-fiction sau fantasy și în mod special pe aceia care au adus schimbări majore și pozitive în ficțiunea speculativă”.

Unul dintre cei doi câștigători de anul acesta ai premiului Solstice este Alice Sheldon, care a scris sub pseudonimul James Tiptree, Jr. Astfel, Sheldon / Tiptree a reprezentat o inspirație constantă și o temă centrală pentru întreaga comunitate science-fiction — profesioniști, fani, critici și universitari — în discutarea sexului și sexualității în ficțiunea noastră. Influența ei în această privință continuă și în prezent și se datorează, nu în mică parte, premiului care-i poartă numele, acordat autorilor de SF și fantasy care ne explorează sau extind înțelegerea sexului și sexualității. Printre câștigători anteriori ai premiului Tiptree s-au numărat laureații Grand Master Ursula K. Le Guin și Joe Haldeman.

Vă prezentăm aici una dintre cele mai tulburătoare povestiri ale lui Tiptree, despre fascinație și pericolele exogamiei.

M-AM DEȘTEPTAT ȘI M-AM TREZIT AICI, PE COASTA DEALULUI CEA ÎNGHEȚATĂ[5]

JAMES TIPTREE, JR.

Stătea absolut nemișcat lângă un hublou de serviciu și privea afară, la pântecele lui *Orion*, care andoca deasupra noastră. Avea uniformă gri și păr roșcat tuns periuță. Am crezut că era un inginer din stație.

Asta era prost pentru mine. În mod clar, reporterii n-au ce căuta în adâncurile Marii Joncțiuni. Însă în primele mele douăzeci de ore, nu găsisem niciun loc din care să fotografiez o navă extraterestră.

Mi-am întors holocamera astfel încât să se vadă logoul mare World Media și mi-am început peroarația despre Însemnătatea pe Care o Are pentru Cei de Acasă, care plăteau totul.

— … poate că pentru dumneavoastră este o simplă rutină, domnule, însă avem datoria să le împărtășim…

El s-a întors, foarte încet și încordat, și m-a privit parcă din depărtare.

— Minunățiile și dramele, a repetat inexpresiv. Ochii i s-au focalizat asupra mea: Ești un prost desăvârșit.

— Mi-ați putea spune ce rase vor sosi, domnule? Dacă aș putea obține măcar o imagine…

Mi-a făcut semn din mână, indicându-mi hubloul. Mi-am îndreptat obiectivul cu lăcomie în

sus, către fuzelajul lung și albastru care oculta câmpul stelar. Dincolo de el se putea distinge proeminența unei nave negru-aurii.

— Acela este un foramen, mi-a spus. De cealaltă parte este un cargobot de la Belye… voi îi spuneți Arcturus. În clipa de față, traficul este destul de redus.

— Sunteți prima persoană care mi-a adresat mai mult de două propoziții de când am sosit aici. Ce sunt vehiculele acelea micuțe și colorate?

— Procya le dețin, a ridicat el din umeri. Sunt mereu prin preajmă. Ca și noi.

Mi-am turtit fața de vitrit, privind cu atenție. Pereții zăngăneau. Undeva deasupra, extratereștrii descărcau ceva în sectorul lor privat din Marea Joncțiune. Bărbatul și-a privit încheietura mâinii.

— Așteptați să ieșiți în spațiu, domnule?

Mormăitul lui ar fi putut însemna orice.

— Din ce loc ești de pe Pământ? m-a întrebat pe tonul lui dur.

Am început să-i spun, apoi mi-am dat seama brusc că uitase complet de existența mea. Ochii îi priveau în gol și capul i se pleca lent spre rama hubloului.

— Du-te acasă, a rostit cu glas înecat.

Am simțit un iz puternic de seu.

— Hei, domnule! L-am prins de braț; tremura din tot corpul. Ușurel, încet!

— O aștept… o aștept pe soția mea. Pe iubitoarea mea soție. A râs scurt, un sunet urât. Din ce loc ești?

I-am spus din nou.

— Du-te-acasă, a murmurat el. Du-te-acasă și fă copii. Cât mai poți.

M-am gândit că era unul dintre primii afectați de RG.

— Asta-i tot ce știți? Glasul i s-a înălțat strident. Proștilor. Să vă-mbrăcați în stilurile lor. Costume gnivo, muzică aoleelee. V-am văzut reportajele, a pufnit el. Petreceri nixi. Veniturile pe un an pentru

un plutitor. Radiații gama? Du-te-acasă și citește istorie. Despre pixurile cu pastă și biciclete…

A început să lunece lent în jos, în gravitația de jumătate *ge* 0,5 g. Unica mea sursă de informații. Ne-am chinuit zăpăciți; n-a vrut să ia una dintre pastilele mele antimahmureală, dar în cele din urmă l-am purtat prin coridorul de serviciu până la o bancă dintr-un doc de încărcare gol. A bâjbâit și a scos un cartuș vidat micuț. Pe când îl ajutam să-l deșurubeze, o siluetă în uniformă albă scrobită și-a ițit capul.

— Pot fi de ajutor, da?

Ochii îi erau bulbucați, fața acoperită de blană vrâstată.

Un extraterestru, un procya! Am dat să-i mulțumesc, dar bărbatul roșcovan m-a întrerupt.

— Șterge-o! Ieși!

Creatura s-a retras, cu ochii mari umezi. Bărbatul și-a vârât degetul mic în cartuș, apoi l-a băgat în nas și a icnit adânc, în diafragmă. Și-a privit încheietura mâinii.

— Cât e ora?

I-am spus.

— Știri, a zis el. Un mesaj pentru rasa umană, nerăbdătoare și plină de speranțe. Câteva cuvinte despre extratereștrii iubiți și iubitori pe care-i iubim atât de mult. M-a privit. Ești șocat, așa-i, reporterule?

Îl etichetasem de acum. Un xenofob. Extratereștrii conspiră pentru a obține controlul Pământului.

— Hristoase, lor nici că le pasă! A mai inspirat o dată, profund, s-a cutremurat din tot corpul și și-a îndreptat umerii: La dracu’ cu generalitățile! Cât ziceai că-i ceasul? Bun, o să-ți povestesc cum am aflat asta. Pe propria mea piele. Cât timp o așteptăm pe iubitoarea mea soție. Poți să scoți și mini-reportofonul ăla din mânecă. Să mai asculți singur uneori… după ce va fi prea târziu.

A chicotit. Tonul îi devenise prietenos — avea un glas educat.

— Ai auzit vreodată de stimuli supranormali?

— Nu, am răspuns. Ba da, stați așa. Zahărul rafinat?

— Pe-aproape. Știi barul Mica Joncțiune din D.C.? Ah, nu, ziceai că ești australian. Ei bine, eu sunt din Burned Barn, statul Nebraska.

A inspirat adânc, consultând un haos vast al sufletului.

— Am ajuns în Mica Joncțiune în mod accidental, pe când aveam optsprezece ani. Ba nu… Corectează. În Mica Joncțiune n-ajungi în mod accidental, tot așa cum prima dată nu-ți bagi heroina în mod accidental.

În Mica Joncțiune te duci fiindcă tânjești, fiindcă visezi, fiindcă te hrănești cu fiecare indiciu și aluzie, pe când trăiai în Burned Barn, încă dinainte să fi avut păr în pantaloni. Indiferent dacă o știi sau nu. După ce-ai plecat din Burned Barn, îți este imposibil să nu intri în Mica Joncțiune, tot așa cum unui vierme-de-mare îi este imposibil să nu se ridice spre Lună.

Aveam în buzunar un ID nou-nouț pentru alcool. Era devreme; lângă niște oameni de la bar era un loc gol. Mica Joncțiune nu-i un local pentru ambasadori, știi? Abia ulterior am aflat unde merg — atunci când merg — extratereștrii din casta superioară. New Rive, Curtain, lângă Marina din Georgetown.

Și ei merg singuri. Ah, da, la răstimpuri fac schimburi culturale cu câteva cupluri glaciale de alți extratereștri și câțiva umani scrobiți. Pace și Înțelegere în Galaxie, dar păstrând distanța.

Mica Joncțiune era locul unde veneau cei din ordinele inferioare, conțopiștii și șoferii ieșiți la distracție. Inclusiv, amice, perverșii. Cei care-i pot lua pe umani, în paturile lor, adică.

A chicotit și și-a adulmecat din nou degetul, fără să mă privească.

— Da, da. Mica Joncțiune este Pacea și Înțelegerea în Galaxie noaptea, în fiecare noapte. Am comandat… ce-a fost? Un cocteil margarita. N-am avut curajul să-i cer barmanului negru și arogant vreunul dintre lichiorurile extraterestre. Era semiîntuneric. Încercam să mă holbez la toți odată, fără ca ei să-și dea seama. Mi-i amintesc pe tâmpiții ăia albi — lyranii vreau să zic. Și o chestie de neînțeles din văluri verzi, despre care-am ajuns la concluzia că era o ființă multiplă, cine știe de unde. Uitându-mă în oglinda de deasupra tejghelei barului, am prins și vreo două priviri umane. Ostile. N-am priceput mesajul, atunci.

Pe neașteptate un extraterestru mi s-a alăturat la bar. Înainte să-mi fi putut depăși paralizia, i-am auzit glasul neclar:

„Tu eeeste pasionat deee folbalt?”

Îmi vorbise un extraterestru. Un extraterestru, o ființă din stele. Îmi vorbise. Mie.

Oh, Doamne, eu n-avusesem timp pentru fotbal, dar aș fi fost gata să afirm că eram pasionat de origami, de jocuri de rime cretine… de orice, numai să-l fac să vorbească în continuare. L-am întrebat despre sporturile de pe planeta lui natală. Am insistat să-i fac cinste cu ceva de băut. Am ascultat fascinat, în timp ce a bolborosit relatarea fază cu fază a unui joc pentru care nici n-aș fi deschis aparatul. „Pakeeerșii din Griiin Beey”. Da! Și am fost vag conștient de o agitație printre oamenii din juru-mi.

Pe neașteptate, o femeie — acum i-aș zice fată — a spus ceva cu glas ascuțit și răutăcios și s-a rotit pe taburet, lovindu-mi brațul în care țineam paharul. Ne-am întors amândoi.

Hristoase, o pot revedea și acum. Primul lucru care m-a izbit a fost discrepanța. Era o ființă măruntă… dar teribilă. Transfigurată. Radia, revărsa din ea.

Iar după aceea am încercat o erecție oribilă, doar privind-o.

M-am aplecat ușor, pentru ca tunica să mi-o camufleze, dar băutura care mi s-a vărsat din pahar mi-a curs în poală, înrăutățind totul. Ea a încercat vag să șteargă dezastrul, mormăind.

Am rămas privind-o, încercând să înțeleg ce anume mă izbise. O făptură banală, cu voracitate blândă pe chip. Pleoape grele, cu privire satisfăcută. Era complet sexualizată. Îmi amintesc că gâtul îi pulsa. Ridicase o mână, pentru a-și atinge eșarfa, care-i lunecase de pe umăr. Am zărit acolo vânătăi urâte. Asta a rupt complet vălul neînțelegerii. Am înțeles imediat că vânătăile acelea aveau o semnificație sexuală.

Privea pe lângă capul meu și chipul îi părea o antenă radar. Apoi a scos un „ahhhh" care nu avea nicio legătură cu mine și mi-a prins antebrațul, ca și cum ar fi fost o balustradă. Un bărbat din spatele ei a izbucnit în râs. Femeia a rostit „Scuză-mă" cu un glas care a sunat ridicol și a trecut pe lângă mine. M-am întors după ea, aproape răsturnându-mi amicul de folbalt, și am văzut că în bar intraseră niște siriani.

A fost prima dată când am văzut siriani în carne și oase, dacă pot spune asta. Dumnezeu știe că memorasem toate imaginile difuzate la știri, dar nu fusesem pregătit pentru realitate. Înălțimea… slăbiciunea crudă… Aroganța extraterestră îngrozitoare. Aceștia erau albastru-ivorii. Doi masculi în îmbrăcăminte metalică imaculată. Apoi am văzut că-i însoțea o femelă. O frumusețe indigo-ivoriu cu surâs ușor, permanent pe buzele tari ca osul.

Fata care trecuse pe lângă mine îi conducea la o masă. Îmi reamintea de un câine care vrea să-l urmezi. Cu o clipă înainte ca mulțimea să-i ascundă, am văzut că li s-a alăturat și un bărbat. Un bărbat voinic, în haine scumpe, al cărui chip părea însă ruinat.

După aceea a început muzica și a trebuit să mă scuz față de prietenul meu îmblănit. Apoi a apărut

dansatoarea sellice și a început introducerea mea personală în iad…

Bărbatul roșcovan a tăcut aproape un minut, pierdut în autocompătimire. „Chip care părea ruinat”, mi-am spus, părea o descriere perfect potrivită.

El s-a scuturat și și-a recompus trăsăturile feței.

— Mai întâi îți voi oferi singura observație coerentă a serii pe care-am petrecut-o acolo. O poți vedea și aici, în Marea Joncțiune, întotdeauna la fel. În afară de procya, o să vezi umani cu extratereștri, da? Foarte rar extratereștri cu alți extratereștri. Niciodată extratereștri cu umani. Umanii sunt cei care doresc să intre în relație.

Am încuviințat din cap, dar nu vorbea cu mine. Vocea lui avea o fluență drogată.

— Sellice a mea, da. Prima mea sellice. Știi, sub mantiile acelea ele nu sunt de fapt statuare. Nu se poate vorbi despre talie, și au picioare scurte. Dar când umblă, plutesc.

Sellice aceea a plutit sub lumina spotului, purtând o mantie de mătase violet, lungă până la pământ. Nu puteai să vezi decât o cascadă de păr negru și pampoane peste un chip îngust ca de șoricel. Era cenușie ca o cârtiță. Ele au toate culorile, blana lor este o catifea flexibilă care le acoperă complet; și doar culoarea se modifică, surprinzător, în jurul ochilor, buzelor și altor locuri. Zone erogene? La ele nu există așa ceva.

A început să facă ceva ce noi am numi dans, dar nu-i un dans, ci este mișcarea lor naturală. Ca zâmbetul, să zicem, la noi. Muzica a sporit în intensitate și brațele ei au unduit către mine, lăsând mantia să se desfacă, treptat-treptat. Dedesubt era goală. Spotul a început să-i lumineze însemnele de pe corp, care se mișcau în crăpătura mantiei. Brațele i s-au depărtat și am zărit mai mult, și mai mult.

Era fantastic însemnată, iar însemnele se zvârcoleau. Nu erau ca niște tatuaje… ci vii.

Zâmbeau, ăsta-i un cuvânt potrivit pentru ele. Ca și cum întregul ei corp ar fi zâmbit sexual, ar fi chemat, ar fi făcut cu ochiul, ar fi îndemnat, ar fi țuguiat buzele, mi-ar fi vorbit. Ai văzut vreun dans din buric egiptean clasic? Poți să-l dai uitării — e jalnic de rigid prin comparație cu ce poate face orice sellice. Aceasta era coaptă, aproape de termen.

Brațele i s-au ridicat și curbele sclipitoare de culoarea lămâii au pulsat, s-au unduit, s-au răsucit, s-au contractat, au zvâcnit, au dezvoltat permutări incredibil de primitoare, incitante. Vino și fă-mi-o, fă-o, fă-o aici și aici și aici și-acum. Nu puteai să-i vezi restul corpului, ci doar o fulgerare perversă a gurii. Toți masculii umani din încăpere tânjeau dureros să-i penetreze corpul incredibil. Vorbesc serios când spun că era dureros. Până și ceilalți extratereștri tăceau, mai puțin unul dintre siriani care beștelea un chelner.

Am fost o ruină nervoasă înainte ca ea să fi ajuns măcar la jumătate… Nu te voi plictisi cu ce s-a întâmplat în continuare; înainte să se fi sfârșit, s-au iscat câteva bătăi și eu am plecat. Banii mi s-au terminat în a treia seară. Ea a plecat în ziua următoare.

N-am avut timp să aflu atunci despre ciclul sellice, din fericire. Asta s-a întâmplat după ce am revenit în campus și am descoperit că trebuia să deții o diplomă în electronica semiconductoarelor ca să aplici pentru activitate extraplanetară. Eu urmam medicina, dar am obținut diploma respectivă. M-a dus atunci doar până la Prima Joncțiune.

Oh, Doamne, Prima Joncțiune! Am crezut că sunt în paradis — navele extraterestre soseau și cargoboturile noastre plecau. Le-am văzut pe toate, mai puțin pe cele cu adevărat exotice, tankiurile. Din acelea vezi doar câteva pe ciclu, chiar și aici. Și pe yyeire. Pe asta n-ai văzut-o niciodată.

Pleacă acasă, băiete. Pleacă acasă, la versiunea ta de Burned Barn…

Când am văzut primul yyek, am abandonat tot ce făceam și am pornit după creatură ca un câine hămesit, abia răsuflând. Ai văzut imaginile, cu siguranță. Ca niște visuri pierdute. Omul este îndrăgostit și iubește ceea ce piere… Este mirosul, asta nu poți să ghicești. L-am urmat, până m-am izbit de un chepeng trântit în nas. Am cheltuit jumătate din creditele unui ciclu, trimițându-i vinul căruia ei îi spun „lacrimile stelelor”… Ulterior am aflat că era un mascul. Asta n-a contat câtuși de puțin.

Știi, nu poți să faci sex cu ei. În niciun fel. Ei se reproduc prin lumină sau așa ceva, nimeni nu știe exact. Există o poveste despre un bărbat care a prins o femelă yyeire și a încercat. L-au jupuit de viu. Povești…

Începuse să divagheze.

— Ați mai revăzut-o vreodată pe fata din bar?

S-a întors din locul îndepărtat în care se rătăcise.

— Ah, da. Am văzut-o. O făcea cu doi skiani, știi? Masculii o fac în pereche. Se spune că ar fi experiența sexuală supremă pentru o femeie, dacă poate rezista la vătămările produse de ciocurile alea. N-aveam cum să-mi dau seama. A vorbit cu mine de două ori după ce au terminat cu ea. Nu avea ce face cu oamenii. A plecat pe podul de pe strada P… Bărbatul, sărmanul, încerca s-o facă fericită pe cățeaua skiană de unul singur. Banii ajută, pentru o vreme. Nu știu unde a sfârșit el.

Și-a privit din nou încheietura mâinii. Am văzut dunga albicioasă de piele unde fusese cândva cureaua unui ceas și i-am spus ce oră era.

— Acestea este mesajul pe care doriți să-l transmiteți Pământului? Să nu iubești niciodată un extraterestru?

— Să nu iubești niciodată un extraterestru… A strâns din umeri. Da. Nu. Of, Iisuse, nu vezi? Totul pleacă și nimic nu se-ntoarce. Ca amărâții ăia de

polinezieni. În primul rând, noi eviscerăm Pământul. Facem troc și dăm materii prime în schimbul unor gunoaie. Simboluri ale statutului extraterestru. Magnetofoane, Coca-Cola și ceasuri cu Mickey Mouse.

— Să știți că există o îngrijorare față de balanța comercială. Acesta este mesajul dumneavoastră?

— „Balanța comercială", a repetat sardonic. Mă întreb dacă polinezienii aveau un cuvânt pentru așa ceva. Nu-nțelegi, nu-i așa? În regulă, de ce te afli aici? Mă refer la tine personal. Pe câți ai călcat în picioare…

S-a încordat din tot corpul, auzind pași afară. Chipul plin de speranțe al unui procya a apărut de după colț. Roșcovanul a mârâit și el s-a retras. Am dat să protestez.

— Oh, penetratorului fără minte îi place. Este unica plăcere care ne-a mai rămas… Nu-nțelegi, omule? Asta suntem noi. Ăsta-i felul în care ne uităm la ei, la cei reali.

— Dar…

— Iar acum, dacă am căpătat propulsia-C ieftină, vom mișuna peste tot, la fel ca procya. Pentru plăcerea de a sluji ca hamali și echipaje de joncțiune. Oh, da, ei, frumoșii locuitori stelari apreciază micile și ingenioasele noastre stații de service. Dar să știi că n-au nevoie de ele. Nu sunt decât o înlesnire amuzantă. Știi ce fac aici cu cele două diplome ale mele? Ce am făcut și în Prima Joncțiune. Curăț componentele. Sunt un ștergător uman. Uneori mi se mai dă să schimb o garnitură.

Am murmurat ceva; autocompătimirea era apăsătoare.

— Amărăciune? Băiete, este o slujbă bună. Uneori pot să vorbesc cu unul dintre ei. Chipul i s-a contorsionat. Soția mea lucrează ca — la dracu', tot n-ai înțelege ce este ea! Eu fac troc — corecție, am făcut troc — cu tot ce mi-a oferit Pământul pentru această singură șansă. De a-i vedea. De a le vorbi. Când și când, de a-l atinge pe unul. Iar

uneori, foarte rar, de a găsi pe unul îndeajuns de decăzut, îndeajuns de pervertit pentru ca să vrea să mă atingă…

Glasul i s-a stins, apoi a reînviat, pe neașteptate, puternic.

— Așa vei face și tu! M-a fulgerat cu privirea. Du-te-acasă! Du-te-acasă și spune-le s-abandoneze. Să-nchidă porturile. Să ardă toate obiectele extraterestre nedivine înainte de a fi prea târziu! Asta n-au făcut polinezienii.

— Dar cu siguranță că…

— La dracu' cu siguranța! Balanța comercială — balanța vieții, omule. Nu știu dacă se mai poate vorbi despre natalitate, nu asta-i important. Sufletul nostru se pierde. Sângerăm, până la moarte!

A inspirat și a coborât tonul.

— Ceea ce-ncerc să-ți spun este că asta-i o capcană. Am atins stimulii supranormali. Omul este exogam — întreaga noastră istorie este un îndelungat impuls de a-l găsi și de a-și sădi sămânța în străin. Sau de a primi sămânța acestuia, este valabil și pentru femei. Omul trebuie să reguleze, sau să moară încercând să reguleze, orice are altă culoare, alt nas, alt fund, orice… Ăsta-i un impuls, să știi, este genetic. Pentru că a funcționat perfect atâta timp cât străinul a fost tot uman. Vreme de milioane de ani asta a menținut circulația genelor. Însă acum am întâlnit extratereștri pe care nu-i putem regula și vom muri, încercând… Crezi că-mi pot atinge soția?

— Dar…

— Fii atent! Știai că dacă-i dai unei păsări un ou fals, asemănător cu al ei, dar mai mare și mai viu colorat, își va rostogoli propriul ou afară din cuib și va-ncerca să clocească falsul? Asta facem noi.

— N-ați vorbit decât despre sex. Încercam să-mi camuflez iritarea. Este foarte bine, totuși genul de istorie pe care speram…

— Despre sex? Nu, este mult mai profund. Și-a frecat tâmplele, încercând să alunge efectele drogului. Sexul este doar o parte din asta, întregul este mult mai mare. Am văzut misionari pământeni, profesori, oameni asexuați. Profesorii — sfârșesc prin a recicla deșeuri sau a împinge plutitoare, dar sunt subjugați și rămân. Am văzut o bătrână încântătoare… era slujnica unui puști cu'ușbar. Un handicapat — propriul lui popor l-ar fi lăsat să moară. Amărâta aia îi ștergea voma de parcă ar fi fost agheasmă. Băiete, este profund… este o cargo-cultură[6] a sufletului. Noi suntem astfel clădiți încât să visăm spre exterior. Ei râd de noi. Ei n-au așa ceva.

Pe coridorul alăturat s-au auzit zgomote de pași. Începuseră să sosească pentru cină. Trebuia să scap de el și să ajung acolo; poate că-l puteam găsi pe procya. O ușă laterală s-a deschis și o siluetă a pornit spre noi. La început am crezut că era un extraterestru, apoi am văzut că era o femeie care purta un înveliș corporal ciudat. Părea să șchiopăteze ușor. Înapoia ei am întrezărit mulțimea care trecea pe lângă ușa deschisă.

Bărbatul s-a sculat când ea a intrat în doc. Nu s-au salutat între ei.

— Stația angajează doar cupluri căsătorite și fericite, mi-a spus el și a râs iarăși urât. Noi ne asigurăm unul celuilalt… confort.

A prins-o de o mână. Ea a făcut o grimasă, când el i-a trecut-o pe sub braț și i-a îngăduit, pasiv, s-o răsucească, fără să mă privească.

— Scuză-mă, dacă nu fac prezentări. Soția mea pare obosită.

Am văzut că unul dintre umerii ei era acoperit cu cicatrice grotești.

— Spune-le, a rostit el întorcându-se să plece. Du-te acasă și spune-le. După aceea a întors pe neașteptate capul spre mine și a adăugat mai încet: Și ține-te departe de recepția Syrtis, altfel îți iau gâtul.

S-au îndepărtat pe coridor.

Am schimbat benzile în grabă, trăgând cu privirea la siluetele care treceau prin fața ușii deschise. Brusc, printre umani, am distins două forme stacojii zvelte. Primii mei extratereștri reali! Am închis iute recorderul și am pornit în fugă să mă înghesui în urma lor.

DESPRE AUTOARE

James Tiptree Jr. a fost pseudonimul lui Alice Bradley Sheldon. În decursul unei cariere ce a durat doar douăzeci de ani, ea a câștigat premiile Hugo, Nebula, World Fantasy și Locus. A murit în 1987.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

5 „And I Awoke and Found Me Here on the Cold Hill's Side", din *La belle dame sans merci* de John Keats, traducere Cecilia Melinescu Burcescu. (*N.t.*)

6 Tip de practică religioasă care poate apărea în societățile tribale în urma interacțiunii cu societăți ne-native avansate tehnologic. (*N.t.*)

INTRODUCERE

Din anul 1978, când Suzette Haden Elgin a înființat Science Fiction Poetry Association, membrii acesteia au răsplătit realizările în domeniul poeziei speculative prin decernarea Premiilor Rhysling, numite așa după bardul orb, eroul povestirii „The Green Hills of Earth” de Robert A. Heinlein. Anual, fiecare membru SFPA poate să nominalizeze câte o poezie scrisă în anul precedent pentru fiecare dintre cele două categorii: „Cea Mai Bună Poezie Lungă” (peste 50 de versuri) și „Cea Mai Bună Poezie Scurtă” (1-49 de versuri). Toate poeziile nominalizate sunt reunite în Antologia *Rhysling* și, pornind de la cuprinsul acesteia, membrii SFPA îi votează pe câștigătorii premiilor.

În anul 2006, SFPA a înființat premiul Dwarf Star („Steaua Pitică”), care să răsplătească poeziile de cel mult zece versuri.

În volumul de față, SFPA prezintă cu mândrie poeziile câștigătoare din cadrul fiecărei categorii. „În Azilul Astronauților” este cea căreia i s-a decernat, în 2010, premiul *Rhysling* pentru Cea Mai Bună Poezie Lungă.

ÎN AZILUL ASTRONAUȚILOR

KENDALL EVANS ȘI
SAMANTHA HENDERSON

„Mi-am dedicat viața presupunerilor,
călăuzit de speranța ambiguă
că stelele ar putea fi reale.”
— din „Asylum for Astronauts” de Bruce Boston & Marge Simon

I. Dansul de sâmbătă seara

În orașul Bedlam vă invit când afară
Soarele urcă și stelele coboară;
Când stele coboară, când ne-ajung sub picioare,
Ne strângem toți veseli, căci e sărbătoare.

În Azilul Astronauților
Se zvonește uneori
Că pe a doua planetă
De la Aldebaran

Ex-cosmonauții au mințile zburate,
Visează orbite în descompunere
Și extratereștri izomorfi
În îmbrățișări pasionate.

Azilul are ușile
Ca ale sasurilor
De la bordul unei nave stelare,
Sau poate aidoma trapelor cu roată
Dintre o încăpere și alta, presurizată,
De pe un submarin.

În azilul astronauților,
Până și doctorii și tot personalul

Se cred adesea pe Marte,
Locuind în subterane ecranate,
Pline de cabine și de coridoare,
Sau prinși în centurile de siguranță
Din spațiul închis al unei nave stelare
Undeva, printre aștri, departe.

Doi sau trei sateliți
(Sau patru, dacă nu chiar mai mulți)
Orbitează adesea
Deasupra azilului
(Sau sub el).

Astronauții se prăbușesc, se prăbușesc,
În agonia lor, se zvârcolesc
Între cearșafuri pline de sudoare
Și în cămășile de forță țepene, stânjenitoare,
Ale coșmarurilor interstelare.

(& Da, percepem prezența nevolnicilor
De cealaltă parte a gratiilor;
Vin uneori și discută
În timpul orelor de vizită.)

Dintre astronauți, o parte
Refuză să-și lase costumele spațiale deoparte
Chiar și când vin la dansul de Sâmbătă seara
& În dese rânduri, când lunile Pământului se aliniază,
Ei se strâng pe tavanele azilului și dansează.

II. Istoria azilului

Am întrebat un cosmonaut nebun:
Ce îți dorești? Ce vrei acum?
„Decât lumina vreau s-alerg mai tare,
Pe bidiviul meu din Bedlam călare.”

În Franța, pe un vârf de deal,
A fost odată ca niciodată
O mănăstire,
În observator transformată
În o mie nouă sute și ceva.

Azilul din secolul douăș’unu

Păstrează cele trei domuri separate,
Renovate,
Cu telescoapele înlăturate.

Domul din centru e presurizat,
Are o atmosferă exotică,
Căci un nativ din stele-ndepărtate stă
Înăuntru, și e adevărat
Că-n locul ăla doar el poate să supraviețuiască.
O știu, toți ceilalți pacienți
S-au grăbit să-mi povestească.

III. Teorii ale nebuniei

Vă invit pe strada Bedlam, veniți
Femei din lumi îndepărtate să-ntâlniți,
Să le vedeți holbându-se, pironite locului,
La strălucirea mărilor Pământului.

Joi, la sesiunea de terapie în grup,
O astronaută din aripa de vest
Își expune teoria inovatoare:

Iată secretul (nu clipi
În timp ce-ți șoptesc la ureche; știi,
În ciuda buzei pe care ți-o ciupești și a privirii sticloase
Pe care ți-o păstrezi cu grijă, pretinzând
Că toate astea n-au nimic,
Absolut nimic de-a face cu tine), iată…

Toți înnebunesc, nu doar cei printre aștrii de departe călători,
Și nu doar surferii ce-au întrecut lumina,
Nu doar cei ce în găuri de vierme au intrat, cutezători.
Nu…
Toți.

Undeva, dincolo de orbita lunii
Se ivește nebunia —
Încet, meticulos, pentru cei care se cred călătorind fără pericol,
În siguranță, chibzuind anume —

Uneori mor fără s-apuce boala să își înfigă bine rădăcina.
Crește în ei,
Precum un ou din altă lume,
Și ce dezlănțuie în minte?
Ce fungi ne cresc în jurul ochilor
Nu când ne dăm duhul, ci cu puțin înainte?
Trăiți destul, și-o să vi se întâmple, tuturor.

Cosmonauții din aripa de est
Oferă explicații contradictorii,
Susținând că trupul omului
E ca o antenă SETI,
Primește mesaje
De la alte civilizații
Risipite prin Calea Lactee,
Galaxia noastră, și dincolo de ea.

Căștile lor elegante, din folie de aluminiu mototolită,
Sunt menite să respingă semnalele,
Apărându-i
De demența interstelară
Și de muzica înnebunitoare
A sferelor.

IV: O Conversație Cu Unchiul Nostru Astronautul

La Bedlam, unde-s nebuni-mpotmoliți,
Orbităm repede, ne rotim năuciți,
Sau ne-ncălzim în raza pală a stelelor murinde,
Visând la lucruri care nu îți trec prin minte.

Sau poate ești Unchiul Astronaut,
În vizită prin grădini,
Așezat la o masă de picnic,
În lumina soarelui,
Dincolo de umbrele celor trei domuri.
Într-o clipă atât de reală
(cu toate că se petrece în spatele
porților azilului),
Percepi fiecare frunză

Și fiecare fir de iarbă,

În timp ce unul dintre cei ca tine se întoarce spre altul
Și-i spune: „Ascultă…
După ultima Misiune Apollo,
M-am temut
Că omenirea uitase
Cum să pășească pe Lună…”

Unul dintre voi așteaptă mai întâi, preț de o clipă,
Contemplând un nor
Și stelele nevăzute, scăldate îi lumina zilei, de dincolo de el.
„Acum, după ce am eșuat pe Ceres,
După ce am penetrat atât de des
Suprafețele lunilor lui Jupiter,
Și după ce a am dansat pe tavanele azilului,
Cred, cu toată încrederea
Că oricine poate păși oriunde vrea.”

V. Cel mai tânăr cosmonaut

La Bedlam cu mine te-aș lua,
Să vezi cum se foiește nebunia,
Să vezi astronauții ce nu se-ncred ușor
Decât în praful de lună din bagajele lor.

Unul dintre cosmonauți
N-are decât șase ani
Și e pe punctul de-a deveni de cinci;
S-a molipsit de entropie inversă
De când s-a-ntors definitiv acasă.

Fie c-acesta e adevărul adevărat,
Fie că personalul
L-a confundat
Cu altcineva.

Unul dintre infirmieri
Se plângea de curând:
„Comunicarea e imposibilă;
Îi înregistrăm cuvintele
& I le redau de-a-ndoaselea aparatele,

Dar nimeni nu-și reamintește
Cu exactitate ce-a spus
În rusa lui întoarsă pe dos;
Cum ar putea, când el ne-a vorbit ultima oară
Mâine?”

VI. Epilog

Trei cosmonauți
Au dispărut în mod inexplicabil
În timpul ultimei eclipse de soare
& Nimeni n-a putut lămuri
Atacurile de panică ale personalului.

La Bedlam descuiați lacătele,
La Bedlam ascundeți cheile,
O să ne scufundăm sub apele
Mărilor pe care le-au umplut stelele.

În nopțile cu lună plină,
Astronauții merg cu pași mari
Prin scânteietorul praf selenar,
Prin azil tropăie, cuprinși de flăcări străbat coridoarele,
Lăsându-și pentru noi, strălucitoare, urmele.

DESPRE AUTORI

Povestirile și poeziile lui Kendall Evans au apărut în *Amazing Stories, Fantastic, Weird Tales, Asimov's, Dreams and Nightmares, Nebula Awards Showcase 2008, Mythic Delirium, Strange Horizons, Space and Time* și în numeroase alte publicații. În prezent lucrează la un ciclu de patru poeme dramatice interconectate, de lungimea unor balade: *The Mermaidens of Ceres*, *Battle Dance of the Valkyrie*, *Sieglinda's Journey to the Stars* și *The Rings of Ganymede*. Pe lângă „În Azilul Astronauților”, el a mai câștigat premiul Rhysling pentru poezia „The Tin Men”, scrisă în colaborare cu David C. Kopaska-Merkel.

Poeziile Samanthei Henderson au fost publicate în *Weird Tales, Goblin Fruit*, *Mythic Delirium*,

Stone Telling, *Star*Line*, *Strange Horizons* și *Lone Star Stories*. Povestirile au apărut în *Strange Horizons*, *Realms of Fantasy*, *Clarkesworld*, *Fantasy*, *Abyss & Apex*, precum și în antologiile *Running with the Pack* și *Steampunk II: Steampunk Reloaded*. Este autoarea romanului *Heaven's Bones* din ciclul *Ravensloft*, nominalizat la premiul Scribe, și al romanului *Dawnbringer*, din ciclul *Forgotten Realms*.

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

INTRODUCEREA AUTORULUI

M-am născut în India și am trăit în Malaysia, Arabia Saudită, Olanda și Scoția, înainte de a mă stabili în California, iar peisajul meu intern este un ghiveci de locuri, mituri și graiuri. „Pishaach” este prima povestire pe care am încercat s-o spun din perspectiva aceasta fragmentată, despre poziția mea de outsider.

Perspectiva face să fie un text profund personal, însă un singur fir al lui este autobiografic — Shruti, eroina, nu se poate schimba suficient pentru a-și părăsi starea liminală și a deveni membră a uneia sau a alteia dintre culturi. Soluțiile mitice normale nu funcționează și ea trebuie să opteze.

„Pishaach” a fost una dintre prozele pe care le-am trimis la atelierul de lucru Clarion 2007. Am prezentat-o spre analiză în prima săptămână. După alte două zile am aflat de la Delia Sherman că o convinsese pe Ellen Datlow s-o ia în considerare pentru antologia *The Beastly Bride*. Am ridicat ochii de la computer și am privit teancul mic de cărți la care n-aș putea renunța — mai mult de jumătate erau editate de Datlow și Windling. Asta însemna o rescriere sub presiune intensă!

Majoritatea prozelor pe care le scriu le-aș numi „ficțiune mitică”. Unele sunt de asemenea *steampunk* și se mai strecoară și nițel SF; nu excelez în privința granițelor și adesea traversez limitele genurilor și formelor. Scriu de asemenea (foarte lent) o disertație despre felul cum înțeleg oamenii comicsurile, mă documentez pentru romane pe care nu le pot scrie până n-am terminat prima versiune a tezei de doctorat și gândesc cu glas tare la shweta-narayan.livejournal.com.

PISHAACH

SHWETA NARAYAN

În ziua când bunicul lui Shruti urma să fie incinerat, bunica ei a ieșit în grădina complexului de apartamente ca să culeagă trandafiri pentru o jerbă. Nu s-a mai întors niciodată. Tatăl și unchiul lui Shruti au mers la crematoriu cu trupul neînsuflețit și cu preotul, în timp ce mama lui Shruti a rămas șezând cu picioarele încrucișate pe podea, în sariul ei din mătase grea, și a jelit pe umărul mătușicii, iar poliția a căutat-o pe Ankita Bai.

Shruti s-a suit pe un pervaz luminat de soare, boțindu-și rochița roz, nouă și scrobită. S-a rezemat de plasa antițânțari pentru a privi în jos spre grădină, la vârfurile cocotierilor, arborilor de mango, bananierilor și tufișurilor de plumeria, care se întindeau verzi peste dâre strălucitoare de trandafiri și buganvilea. Mama și-a suflat nasul zgomotos și a smârcâit, apoi și-a șters fața pe poala brodată a sariului. Mătușica a dat ochii peste cap.

Soneria de la ușă a sunat. Fratele și vărul lui Shruti au alergat să răspundă și s-au întors aproape țopăind de surescitare. Îi însoțea un polițist, cu chipiul în mână.

— Ar trebui s-o-ntrebați pe sora mea, a spus Gautam cu importanță. Ankita Nani vorbea mult cu ea.

Polițistul s-a apropiat de fereastră și s-a aplecat peste Shruti, punându-și palmele pe genunchi. Era chel și strălucea de sudoare, iar uniforma kaki îi era bombată peste stomac.

— Știi unde a plecat Nani a ta, fetițo? a întrebat el.

Shruti a încuviințat din cap și a arătat cu degetul spre fereastră.

El a privit afară, a oftat, a mângâiat-o pe cap și s-a dus să vorbească cu mama.

Nemaitrebuind să-i țină mamei de urât, mătușica s-a dus în bucătărie. A scos din frigider *jalebi*[7] portocaliu-strălucitoare și sclipind de sirop de zahăr și a pus o farfurie plină lângă polițist. I-a dat câte unul fiecărui băiat și o jumătate lui Shruti. Shruti s-a uitat la spirala lipicioasă, apoi i-a întins-o lui Gautam, dar vărul ei Vikram i-a smuls-o din mână și a alergat în camera lor. Gautam a pornit în fugă după el.

Shruti s-a așezat pe pervazul ferestrei sub razele de lumină aurie prăfoasă și și-a privit mama și mătușa. N-a plâns și n-a vorbit. Ei n-au mai auzit-o vorbind niciodată.

○ ○ ○

Nani mi-a spus multe.

Mi-a spus că pădurea este de jur împrejurul nostru, la fel de aproape ca răsuflarea, tot atât de aproape pe cât este umbra mea de sol. Mi-a spus că există intrări. Chiar și aici, în Mumbai. Eu nu pot însă ajunge acolo. Orașul se lipește de mine ca pielea.

Pielea se poate jupui. Am încercat asta. Dar doare și curge sânge și mama pune cremă antiseptică pe ea și mă ceartă.

Nani mi-a spus că pe șerpi nu-i doare când își leapădă pielea. Numai oamenii au nevoie de sânge ca să se schimbe. Ea a spus că va fi sânge când voi deveni femeie, iar schimbarea naște schimbare, așa că voi putea să-mi lepăd pielea asta. Ea mi-a spus cum să fac.

Nu mi-a spus unde a plecat, dar eu știu. S-a întors în pădure. Mama nu știe și nu-i pot spune, fiindcă este un secret.

Nani mi-a spus multe secrete. Ele îmi umplu gura și-mi sfârâie pe limbă precum Coca-Cola sau

muzica. Nu le voi rosti însă niciodată, chiar dacă tata ar țipa și mătușica m-ar lovi, pentru că Nani a spus că trebuie să tac.

○ ○ ○

Shruti s-a întors la școală și a constatat că devenise un soi de celebritate. Până și copiii mai mari s-au strâns în jurul ei, întrebând-o ce se întâmplase cu bunica. Știrea apăruse în ziare.

Ea n-a răspuns.

La început au pus-o pe seama durerii, dar ea nu plângea, așa încât, în curând, una dintre fetele populare a decis că era o afurisită mică și arogantă. A devenit mai întâi ținta terenului de joacă, apoi fantoma terenului de joacă: nu putea fi găsită nicăieri.

I-au dat de urmă totuși, după muzica ei. Au găsit-o pe un zid de două ori mai înalt decât ea, așezată cu picioarele încrucișate, cântând la flaut. Zidul mișuna de șopârle și șerpi mici, iar o cioară cu un singur picior stătea tăcută pe genunchiul osos al lui Shruti.

Au început să-i spună Pishaach[8].

○ ○ ○

Ei mă urmăresc mereu. Ei știu că nu voi țipa. Îmi spun Pishaach și se uită urât la mine, ca și cum tăcerea mea ar fi o amenințare. Pishaach, Pishaach, apoi mă trag de păr și-mi împroașcă în ochi suc din cojile de portocală.

Vikram li se alătură când fratele meu nu-i de față.

Eu pot fugi însă mai iute și nu mi-este teamă de acoperiș. Lor le este. Băiețași proști.

Îmi place acoperișul, deși miroase a smog și pipi și marijuana pe care o fumează băieții mari. Vikram nu suie aici; băieții mai mari l-ar bumbăci, dacă ar veni. Eu ies din umbre în după-amiaza luminoasă, strănut și traversez acoperișul fierbinte spre parapetul scund care-l înconjoară, pășind

peste cioburi de sticlă și ace. Cu grijă. Gautam spune că m-ar putea îmbolnăvi de SIDA.

Le las în urmă, las în urmă salteaua cu miros rânced și prezervativele folosite. Oricum toate sunt iluzii; mama spune că totul este o iluzie. Deasupra paravanului central se află propriul meu palat, unde acoperișul este prea fragil ca să-i susțină pe copiii mai mari. Îmi traversez curtea interioară, îndreptându-mă spre balconul meu: o prințesă fermecată, pe care *rakshasa*[9] o țin departe de tărâmul ei și de adevărata-i stare, iar singura ei alinare este muzica flautului bunicului mort.

Vikram mi-a zis pentru ce sunt salteaua și prezervativele. Gautam i-a zis să nu-mi spună lucruri murdare, dar nu-mi pasă.

Galbenul balconului meu este mai strălucitor decât restul zidului. Așezată cu picioarele încrucișate, privind peste orașul meu care roiește și vuiește, scot flautul lui Nana și cânt lumii.

○ ○ ○

Flautul era de fapt al lui Gautam. Nana i-l lăsase lui. Unicele sunete pe care le putea emite băiatul erau scârțâituri și șuierături hidoase, așa încât flautul s-a acoperit de praf pe bufet, până în dimineața când Gautam s-a sculat în muzica lui Nana și a văzut la fereastră o siluetă complet neagră pe fundalul cenușiu-deschis al zorilor. Gautam s-a ridicat în capul oaselor pe saltea și a privit în tăcere, cu ochii mari și gâtlejul uscat, până ce silueta s-a mișcat și a recunoscut-o pe sora lui.

Vikram a dormit în tot acel timp. El n-a observat decât după câteva zile că Shruti avea flautul. Atunci a spus:

— Trebuia să mi-l fi dat mie.

— Tu nici măcar nu cânți, a zis Gautam. Și el n-a fost Nana al tău.

— Eu sunt cel mai mare.

Shruti a lăsat însă flautul la picioarele statuetei lui Krishna și nici chiar Vikram nu l-ar fi luat de

acolo. De-a lungul anilor, acela a devenit căminul flautului.

○ ○ ○

Ciorile sunt frații mei, vrăjiți să aibă formă înaripată până la apusul soarelui. Șopârlele sunt verii mei; numeroși, iuți și ușor de speriat. Șerpii care mă găsesc până și aici sus sunt, desigur, Naga; neamul lui Nani a mea, atrași cum sunt mereu atrași oamenii-șerpi de muzică. Vrăbiile nu sunt decât vrăbii.

Muzica atrage la mine neamul meu secret și-mi îngăduie să văd cu ochii închiși, să văd adevărul. Ea se înalță, încordată între speranță și sfâșierea inimii, țesând povestea unei prințese captive.

Este aproape lună plină și în curând voi fi femeie. Săptămâna asta trebuie să merg cu mama să-mi cumpere sutien.

Trebuie să ating lumina lunii timp de trei nopți la rând — luna plină și bezna de o parte și cealaltă a ei — și să mă rog să-mi rupă vraja. Trebuie să se întâmple cât timp sunt pe pragul acesta. Luna îmi va aduce ciclul în mai puțin de treizeci de zile și, odată cu sângele, voi lepăda pielea aceasta. Nani a spus că așa va fi. Ea a mai spus că mă va durea, dar nu-mi pasă.

Dacă nu ating luna, voi fi condamnată să rămân om.

○ ○ ○

Shruti a desenat șerpi la ora de desen. Ei au început ca linii unduitoare făcute cu creionul și au crescut în studii și crochiuri de frumusețe sinuoasă: cobre pe ziduri, în cadrele ușilor, conturate pe fundalul lunii pline. I-au adus note excelente, mai puțin când tema a fost portret, sau flori.

Ea a desenat de asemenea șerpi la orele de matematică și hindi, care nu i-au adus niciodată note excelente.

○ ○ ○

Luna plină.

Lumina lunii nu pătrunde cu adevărat în apartamentul nostru; este oprită de plasa antițânțari într-o pată apoasă. Ieri noapte am suit pe acoperiș s-o găsesc, și cei de pe saltea aproape că m-au văzut. La noapte voi încerca grădina.

Gautam doarme dus și este ușor să trec de adulți; tata sforăie mai puternic decât orice zgomot aș putea face, iar mătușica și unchiul dorm în camera mare de la capătul holului. Însă ieri noapte, ochii lui Vikram m-au urmărit când m-am întors.

Un cântec de leagăn la flaut îl trimite în somn adânc. Aproape că are același efect și asupra mea. Mă furișez din apartament, căscând.

Sunt tăcere în clădire, o umbră pe alee, o fată-șarpe desculță în grădină. Ating luna, o las să-mi reverse strălucire argintie printre degete; și mă rotesc, mă leagăn și dansez într-o rugăciune fără cuvinte în muzica silențioasă de întuneric și lumină.

Îndărătul meu, ușa se închide. Mă răsucesc. O formă pe treptele din față, apoi o siluetă care crește. Vikram. Mă retrag un pas.

— Unde mergi singură noaptea, Pishaach?

Se apropie de mine, cu picioarele lui lungi. Glasul îi este monoton, scăzut și răutăcios.

— Locuiești în casa noastră, mănânci mâncarea noastră, te tolerăm — te răsfățăm, muto anormală ce ești! Cum îndrăznești să te furișezi afară ca o hoață și… să nu-ți treacă cumva prin minte să ridici flautul ăla demonic. Știu ce mi-ai făcut.

Mă retrag cu spatele în bezna de sub arbori, tresar când brațul lui se întinde spre mine.

— Aha, acum îți amintești care ți-e locul. Poate că-ți amintești și ce se-ntâmplă cu fetițele rele. Rânjește brusc și razele lunii îi sclipesc în ochi, în dinți: Nu poți nici măcar să țipi. Toți vor crede că ai vrut-o.

Îmi foiesc greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Unde-o să fugi? șoptește el. N-ai adus cheia. Nu te poți întoarce fără mine. Curvuliță proastă!

Simt un bubuit în urechi. Vikram râde. Miroase a colonie și fum, înăbușindu-mi răsuflarea. Dintr-o dubă care merge în marșarier se aude cântând încetișor „Odă bucuriei”. Aș putea să alerg pe stradă. Acolo sunt însă alte pericole. Mă mai retrag un pas, și încă unul, și călcâiul meu atinge ceva care nu-i o plantă. Ceva neted și cald; ceva care începe să lunece pe lângă mine drept răspuns, reducându-l pe Vikram la nivelul unei banale terori umane. Mă opresc. Claxoanele automobilelor zbiară. Forme din jurul meu se conturează brusc. O motocicletă tușește.

O cobră regală înalță capul într-o singură curbă schițată de lumină. Inspir. Simt gust de iasomie, banane coapte, sânge. Coada ei îmi mângâie călcâiul, zăbovește și trece mai departe.

Cobor încet talpa. Vikram încremenește, așa cum făcusem și eu, cu ochii holbați și albi. O briză îmi răcește transpirația de pe piele.

Șarpele se oprește între noi doi; se ridică încet, abia legănându-se, până ajunge față în față cu Vikram; după aceea coboară, devine o umbră, lasă tăcere în urmă. Simt mugetul motocicletei, nemișcarea arborilor, inima bubuindu-mi. Nu aud nimic.

Apoi, Vikram inspiră tremurător și se retrage pe alee.

— Multă baftă să scapi de-acolo nemușcată, curvo! strigă el. Își încrucișează brațele peste piept și rânjește: O să-mi facă plăcere să privesc.

Îmi amintesc de flaut.

Chiar și când luna este plină, bezna ei este la numai câteva zile depărtare. Îi cânt acum bezna aceea lui Vikram, cânt terori invizibile, imagini de moarte lentă și dureroasă, spaime de viață și iubire apucate pe căi greșite. Cânt frumusețea hipnotică și mortală a cobrei și haosul coșmaresc al unui accident auto. Muzica are gust de fiere și sânge. Se

năpustește înainte, tânguindu-se, zbierând… și Vikram fuge spre casă.

Ies din grădină în timp ce bâjbâie după cheie, apoi alerg după el. Prind ușa înainte s-o închidă. Îl privesc.

Mă arcuiesc spre înainte, îi zâmbesc lui Vikram și spun:

— Bau!

○ ○ ○

În noaptea aceea, Vikram nu s-a întors în camera lor. A petrecut-o dârdâind pe sofa, deși noaptea era caldă, și acolo l-a găsit mătușica a doua zi. S-a trezit când a venit la el, și-a pus capul pe umărul ei ca un băiat mult mai micuț și a șoptit:

— Flautul ăla demonic, mamă… Ea a pus o vrajă pe mine.

Mătușica l-a convins să-și spună versiunea despre cele întâmplate, apoi, după ce s-a băgat în pat, l-a învelit și a plecat, clocotind în sine, să pună de cafea. Când mama lui Shruti, somnoroasă, i s-a alăturat, mătușica a spus:

— Dacă nu-ți poți controla… fiica, de-acum încolo va dormi-n camera ta.

Mama a încercat să înțeleagă ce se întâmplase. I-a întrebat pe mătușica, pe Gautam și pe Vikram, după ce s-a trezit. Dar nu și pe Shruti, desigur.

○ ○ ○

Aștept până ce răsuflarea lui Gautam se domolește în somn, apoi mă ridic în picioare și mă furișez ca o fantomă în bucătărie, cu pași neauziți pe pardoseala tare și rece. Pe drum aprind lumina la baie și închid ușa.

Altarul se află într-o firidă din peretele bucătăriei. Miroase vag a lemn de santal. Mă întind să-mi iau flautul înapoi de la Krishna.

A dispărut.

Îngenunchez în fața altarului și scotocesc cu degetele în spațiul de sub el, în crăpătura dintre latura lui și perete. Găsesc doar cenușă de tămâie.

— Cauți ceva?

Lumină aurie slabă se revarsă pe lângă mine. Mă întorc și-l văd pe Vikram iluminat de frigiderul deschis, cu flautul strâns într-o mână.

— Crezuseși c-o să te mai las să-l ai după ziua de ieri, ia zi? întreabă el. Și credeai că trucul cu lumina de la baie o să mă păcălească? Nu sunt prost.

Mă destind, mă ridic iute și mă reped spre flaut. Îl ține deasupra capului cu o mână și mă împinge îndărăt cu brațul celălalt. Sunt izbită de perete.

— Haide, zice el. Oferă-mi un pretext ca să-l sparg.

Mă răsucesc pe călcâie și pornesc în fugă spre ușa din față. El mă urmează, se apleacă peste mine când mă întind către clanță, îmi râde încetișor în ureche. Răsuflarea lui îmi zbârlește părul.

Trebuie să mai ating lumina lunii doar o singură dată. Mă îndoiesc însă că el mă va lăsa măcar să cobor. Și poate că nu voi sângera până ce ritualul nu-i complet. Mă gârbovesc, revin în camera noastră, îmi trag salteaua lângă a lui Gautam și mă întind. Cu ochii lui Vikram ațintiți asupra mea, mă rog Lunii și lui Durga să-mi mai acorde timp.

Primul meu ciclu începe după patru zile. Și, așa cum m-a avertizat Nani, doare.

○ ○ ○

Cândva, în neamul Naga a trăit o fată de o frumusețe nemaiîntâlnită. Coada i se încolăcea în spirale lungi și solzii îi păreau nou-topiți, strălucitori și nepătați. Era fermecătoare chiar și în formă omenească, cu ochi cu pleoape grele și păr lung sclipitor ca întunericul dinainte și de după luna plină. Albul pântecelui i se răspândea pe toată pielea omenească, iar ea păstra grația unei șerpoaice.

Poate că era o prințesă; poate că era o regină. Poate că era doar o fată frumoasă dintr-un sat Naga.

Luând formă omenească, fata evada de pe tărâmul ei și venea pe tărâmul nostru, căutând muzica. Pe tărâmul Naga nu există muzică. Este singura lor lipsă și motivul pentru care oamenii-șerpi ne poartă veșmintele și cuteză să intre în lumea noastră. Fata aceea iubea muzica mai mult decât majoritatea lor și a riscat mai mult, dar a pierdut. Pentru că a fost vrăjită de un îmblânzitor de șerpi, care a dus-o acasă să-i fie nevastă.

Așa mi-a spus Nani a mea și acolo se oprea de fiecare dată.

— Ce s-a-ntâmplat cu ea, Nani?

— A învățat să facă *roti*[10] și curry și a învățat să nu mănânce șoareci și șobolani decât atunci când n-o putea vedea nimeni, mi-a zis Nani. După un timp, a născut o fiică și fiica a născut doi copii. Un băiat și o fată. Iar fata aceea, nepoata lui Naga, a avut în ea magia neamului nostru.

Părea incredibil, chiar și atunci. Nu faptul că ar fi venit de pe alt tărâm. Nu, deoarece asta era evident când îi vedeai ochii negri și cunoscători pe chipul castaniu și părul din raze de lună toarse. Mă uluia că putuse cândva să fie tânără.

— Tu ai fost cu-adevărat frumoasă, Nani?

Ea râdea atunci.

— Acum mulți, mulți ani. Noi îmbătrânim cu adevărat doar în forma asta, Asha.

Asha. Speranță. Așa îmi spunea mereu. N-am înțeles de ce; eu fusesem numită după muzică și ea iubea muzica.

○ ○ ○

Mama a găsit flautul în fundul unui dulap de vase, înapoia oalei sub presiune. A mustrat-o pe Shruti că nu avea grijă de moștenirile de familie, în timp ce Vikram rânjea, și a ținut flautul încuiat timp de o săptămână.

Între timp, Vikram a ascuns temele pentru acasă ale lui Shruti. I-a frecat periuța de dinți cu săpun de rufe. A vărsat cerneală neagră pe noua ei

uniformă de școală. I-a băgat gândaci în fața de pernă. Poate că Shruti era nevrednică în ochii mătușicii, însă mama a fost furioasă, așa încât ea a plâns pe umărul lui Gautam. La început, el a fost iritat, gata s-o alunge, dar după episodul cu gândacii s-a certat violent cu Vikram și l-a numit „ticălos”. Mătușica l-a auzit.

Shruti a început să se ascundă în odaia ei după ce venea de școală. Când Vikram o urmărea, dispărea, sus pe acoperiș sau în grădină cu flautul. Dar într-o bună zi bunicile de la parter au încetat să mai vorbească și au fulgerat-o din priviri când au văzut-o, și ea a înțeles că mătușica le spusese probabil ceva. A luat-o la fugă.

N-au găsit niciodată cobra, și nici vreo urmă a ei, dar după aceea Shruti a fost învinuită pentru toate mușcăturile de șerpi din preajmă. A început să-și cânte muzica în zori, când n-o putea vedea nimeni. O acompaniau zarzavagioaicele care strigau, făcându-și reclamă mărfurilor; vecinii se țineau departe și le spuneau copiilor să facă la fel.

Mama ei a încetat să mai vorbească cu vecinii; Gautam a încetat să mai joace crichet cu prietenii lui Vikram. Tatăl ei a devenit solemn și tăcut. Nu voiau să audă vorbindu-se de rău despre Shruti în public.

După trei ani, în oraș s-a ivit o minune: un băiat care putea să ia cobre în mână fără să fie mușcat. A apărut la televiziune și părinții lui au fost intervievați. Vecinii lui Shruti s-au contrazis dacă băiatul era binecuvântat de Shiva sau de Vishnu.

Și Shruti putea să ia cobre în mână, dar Shruti era mult prea neliniștitoare pentru a fi o minune.

○ ○ ○

Mama așteaptă ca tata și unchiul să aprobe curry-ul, apoi spune:

— Shruti l-a gătit.

Tata o privește acuzator.

— Și asta rezolvă lucrurile? Ce-o să le zicem băieților? Nu vorbește, îi sperie pe toți vecinii, viermii și șopârlele vin s-o audă cântând la blestemăția aia de flaut — dar gătește un curry minunat?

Mătușica adaugă:

— La care a fost ajutată la fiecare pas.

Vikram scuipă ostentativ curry-ul din gură și strâmbă din nas.

Gautam îl privește rece și mai ia o porție. Cobor ochii și-mi privesc farfuria. Mirosul de *ghee*[11] și cardamon este grețos. Cum va fi casa mea când Gautam va pleca — când se va duce la colegiu, pentru a-și începe propria viață?

— Este o fată bună, protestează mama, și învață repede.

— Atunci învață-o să vorbească.

Mama își coboară ochii spre farfurie și-și mușcă buza.

— E anormală, spune mătușica. Așa cum era și maică-ta.

Unchiul se încruntă la ea.

— Ajunge!

Tata zice:

— Dar are dreptate.

Gautam își drege glasul.

— Ce crezi că vom face în meciul-test, tată?

Îi privesc — mama care încearcă să se ghemuiască și mai mult, fratele care încearcă să-l distragă pe tata — și mă bucur că nu mă va avea niciun bărbat. Mă ridic, lăsându-mi mâncarea abia atinsă și plec.

— Shruti!

Tata nu mă mai sperie de acum. Ochii lui Nani îl pot amuți, chiar și când sunt pe chipul meu. Mă uit la el până își ferește privirea, apoi mă răsucesc și părăsesc apartamentul.

○ ○ ○

Ochii lui Ankita Nani nu-l părăseau nicio clipă pe Nana când el cânta la flaut. Îl priveau, fără să clipească și adorator — la fel de fascinați pe cât sunt copiii din filmele de la Bollywood. Numai după moartea lui, când Nani mi-a spus că ea va pleca acasă, am zărit umbra dinapoia fascinației.

Ea l-a ascultat, desigur, tot așa cum mama îl ascultă pe tata. Oare toate fetele sunt Naga, răpite pentru a-și sluji soții?

○ ○ ○

Parapetul care înconjoară acoperișul are graffiti noi. Literele groase și elaborate, în roșu argintat, anunță VIKR. Vikram a lăsat sprayurile de vopsea sub litere; nu cutează să întârzie, când mătușica îl așteaptă jos. Ridic sprayul cu vopsea argintie, îl scutur și desenez încet o spirală care se lărgește pornind de la litera K. Când este destul de mare, desenez altă spirală, care se micșorează, așa încât umplu interstițiile și rezultă o lună — nu se mai zăresc decât V-ul uriaș și piciorușul curbat al R-ului. După aceea, printr-un gest îndelung exersat, trasez o curbă neagră peste lună: o cobră a cărei coadă se întinde în lungul peretelui.

Acoperișul a fost mai întâi al meu.

Mă îndrept spre partea opusă. Partea mea. Trebuie să mă păstrez pe lângă margine, în preajma parapetului, fiindcă restul acoperișului nu-mi va mai susține greutatea.

Așezată cu picioarele încrucișate pe peticul galben de zid exterior pe care-l numeam cândva balconul meu, cânt muzica grădinilor luminate de lună și a vrăjilor ce pot fi sfâșiate. Stau cu fața spre acoperiș, nu spre oraș, așa încât Vikram să nu se poată furișa înapoia mea și de aceea văd cum cobra înalță capul.

Îl ridică până ce ochii îi ajung la nivelul ochilor mei. Corpul cobrei este mișcare fluidă, împestrițată. M-ar putea ucide dintr-o șfichiuitură, dar aceasta este o informație abstractă: inima nu-

mi bubuie, răsuflarea nu mi se precipită. Îi invidiez grația; nu mă tem de ea. Poate că asta înseamnă să fii Pishaach.

Cânt pentru cobră și ea dansează pentru mine, în timp ce apusul pătează cerul portocaliu și purpuriu înapoia sa.

Vikram apare pe ușă și se oprește, cu gura căscată, comic, ca litera O. Ochii îi lunecă de la mine la șarpe, după aceea la graffiti și se retrage înapoi, înăuntru.

Îmi cobor flautul. El se va întoarce. Nu știu cum să-l anunț pe șarpe, dar, când muzica se oprește, cobra își coboară gluga și lunecă în umbre. Mă uit cu atenție, însă n-o pot zări.

Pun un picior pe acoperiș. Talpa atinge acoperișul, și nimic altceva. Șarpele a dispărut.

Când Vikram revine cu golanii lui, mă văd doar pe mine, stând acolo unde n-ar trebui să fiu și cântând apusului. Ei se apropie de paravanul central și se holbează la mine, la acoperișul pustiu.

Eu zâmbesc.

Amit râde de Vikram. Vikram îl pocnește. Se îndepărtează. Restul pleacă la scurt timp după aceea.

Eu însă nu cutez să merg acasă până nu mă găsește Gautam.

○ ○ ○

Shruti a trecut dintr-o clasă în alta, dar mereu la limită. N-a avut un meditator, ca majoritatea elevilor, și în multe seri a uitat să-și facă temele din cauza muzicii. Cu fiecare an care a trecut, profesorii au fost tot mai puțin amuzați de mâzgălelile ei. La sfârșitul clasei a X-a, un profesor le-a spus părinților ei că Shruti ar fi fost bună doar pentru arte, dacă și acolo…

Vikram și Gautam și-au petrecut vara aceea practic închiși cu meditatorii. Vikram se pregătea pentru colegiul tehnic, iar Gautam pentru clasa a XII-a. În cele mai multe zile, nimeni nu știa unde

pleca Shruti. O încruntătură a început să se adâncească între sprâncenele mamei, iar la masă o privea în tăcere pe Shruti.

Într-o zi, unchiul l-a luat pe tata de o parte.

— Să știi că trebuie să hotărăști ce să faci cu ea, i-a spus. Este o fată bună-n felul ei, dar…

— Da, a încuviințat tata. Dar…

○ ○ ○

Mă opresc în prag să-mi trag răsuflarea și aproape că tușesc din cauza fumului. Vikram și gașca lui sunt pe acoperișul meu. I-aș putea alunga, aș putea asmuți șarpele asupra lor. Dar dacă aș face asta, ce ar face Vikram la noapte?

Evit căutătura veninoasă a mătușicii și mă furișez la parter ca să mă ascund sub buganvilea, unde razele soarelui cad în petice de culoare magenta și aerul este dens și dulce de la florile de mango și trandafiri.

Îl inspir adânc, este delicios, apoi fac o pauză. Este prea răcoros și prea curat. Înapoia dulceții nu există fum de eșapamente, nu există smog. Nu se aud zgomote de copii din apartamentul de dedesubt. Grădina și-a pierdut granițele; când ridic flautul, ascultă o sută de urechi. Fac un pas înainte, șovăi.

O mână se lasă pe umărul meu. Mă răsucesc, gata să lovesc, și găsesc un piept dezgolit. Piele ca lemnul de tec lustruit și mirosul întunecat de pământ imediat după ploaie. Ridic ochii.

Este zvelt, iar curba obrazului este a unui băiat, dar ochii îi sunt limpezi și bătrâni ca picăturile de chihlimbar. Părul îi coboară nestăvilit până la mijlocul spatelui și, când se apleacă, lumină scânteiază dintr-un colan de argint. Ar trebui să fiu speriată, dar nu sunt, și asta-mi spune cine este el.

— Asha, murmură el cu buzele apropiate de ale mele, nu vrei să cânți pentru mine?

Cânt pentru el acolo, în lumina multicoloră, în porțiunea noastră micuță dintr-o pădure nesfârșită,

și el dansează pentru mine. Mai jos de brâu, corpul îi este de șarpe.

El mă atinge, mai târziu, cu degete și buze și inele, făcându-mi inima să bubuie și răsuflarea să se iuțească de altceva decât de teamă. Îmi trec degetele peste pielea ca boabele de cafea și încerc să găsesc unde se transformă în solzi.

○ ○ ○

Naga nu se căsătoresc.

Ei pot să clădească o casă împreună, să aibă copii împreună, să-și ducă viețile împreună; însă ceremoniile sunt doar pentru naștere, numire și moarte.

Ei spun o poveste în privința asta: cu mult timp în urmă, când oamenii-șerpi se căsătoreau, o frumoasă fată Naga urma să se mărite cu un tânăr chipeș. Dar la nuntă, când se adunase tot satul, parfumul ei l-a atras și l-a înnebunit pe fratele mai tânăr al mirelui, care a cerut-o pentru el. Frații s-au luptat, mult, violent și nemilos, iar până la urmă au murit amândoi, otrăviți unul de veninul celuilalt. Din ziua aceea, oamenii-șerpi n-au mai avut căsătorii și nici lupte adevărate în sezonul de împerechere.

Dar Nani a mea se considera măritată.

— Odată ce zeii au fost chemați, spunea ea, nu putem pretinde că ei nu mai sunt acolo.

○ ○ ○

Buzele lui îmi ating ușor gâtul.

— Asha, cântă pentru mine.

Suntem din nou în grădină, printre parfumuri și umbrele împestrițate în verde, așa cum am fost de mai multe ori decât este înțelept.

Îmi găsesc glasul.

— De ce…

Sună prăfos.

— Știi că-ți iubesc muzica, îmi murmură el la ureche.

Răsuflarea mi se oprește la auzul vocii lui, la apropierea lui, a mâinilor lui pe abdomenul meu, a bătăilor inimii lui pe spatele meu; dar cuvintele lui nu sunt cele pe care le doresc.

Eu îți iubesc glasul, doresc să-i spun. Iubesc felul cum te miști, felul cum miroși, locul nedeslușit în care pielea ți se transformă în solzi. Iubesc felul cum pâlpâi între forme, așa cum eu nu pot și vreau dureros de mult și n-o voi reuși niciodată. Iubesc curbele și planele corpului tău și-ți iubesc chipul schimbător. Vreau să știu cine ești și pe acela doresc să-l țin cu mine. Tu-mi iubești doar muzica?

Sunt prea multe cuvinte. Ele se-nghesuie și-mi astupă gâtlejul. Scutur din cap.

— Știi că o iubesc, spune el, și știi c-o să cânți.

Plămânii mi se golesc de aer. N-am niciun cuvânt de spus în ceea ce fac? Cum se-ncumetă el să gândească așa? Inspir adânc și încep cântecul lui Nana.

El se încordează și bătăile inimii i se iuțesc. Mâinile îi cad de pe mine.

— Nu, îmi spune.

Mă întorc spre el; văd teroare, adorație, îmi amintesc cum îl privea Nani pe Nana. Mă opresc din cântat.

El îmi privește ochii, mâinile. Se uită la mine ca și cum aș fi Vikram.

Nu voi fi Vikram.

— Nu, sunt de acord. Du-te liber.

Ochii i se lărgesc. Conturul îi pâlpâie, devine întâi o cobră, apoi doar alta dintre numeroasele umbre. Eu cânt atunci, îi cânt cuvintele pe care nu le-am putut rosti mai devreme, dar numai umbrele aud.

○ ○ ○

Shruti a început să bântuie grădina, cântând melodii stranii, melancolice, care-i făceau pe prunci să plângă. Sau așa afirmau vecinii. Vikram

spunea că le făcea probabil și pe mamele lor să plângă. Și le acrea laptele, iar mango și bananele putrezeau pe ramuri. Mătușica a vrut să știe de ce fetei îi era îngăduit să cânte la flautul acela, dacă tot nu cânta o muzică plăcută.

Tata i-a cerut lui Shruti să nu mai intre în grădină.

Cu două zile înainte de luna plină, ea a cumpărat o piculină pentru copii, din plastic albastru strălucitor.

○ ○ ○

De cele mai multe ori când cântasem, fusesem singură. Dar nu întotdeauna. Probabil că el simte nevoia muzicii la fel cum eu simt nevoia schimbării, a evadării. Nu-i corect ca el să poată avea ce-i trebuie; dar lipsurile mele nu sunt vina lui.

Ating lumina lunii, simt cum forma mea grea ca plumbul se străduiește pentru o clipă să devină fluidă, să-și lepede pielea. Simt cum renunță. Mă așez la baza cocotierului și cânt până ce pădurea ascultă. Apoi scot piculina și cânt o melodie simplă.

— Cadou, rostesc cu glasul meu prăfos, nefolosit.

O las deoparte și mă ridic în picioare. Când cobor iarăși ochii, piculina a dispărut.

○ ○ ○

În locurile unde cresc laolaltă trei copaci, granița invizibilă a lumii se destramă și pădurea cea mare crește atât de aproape, încât uneori se revarsă.

Pădurea nu are margini, însă are multe, foarte multe granițe destrămate. Îi place să se deschidă în lumea noastră pentru o clipită chemătoare, ademenitoare, letală. Este plină de viață pădurea aceasta, cu arbori gigantici drapați cu liane gigantice, cu frunze mai mari decât mine, cu flori de culoarea țărânei și păsări de culoarea florilor și

prădători silențioși, agili. Naga trăiesc în râuri, în pământul umed și în copacii scorburoși; oamenii-maimuțe revendică insistent coroanele arborilor. Uneori, Garuda își fac cuiburile pe ramurile cele mai înalte, la granița tărâmului lor.

Pădurea este căminul multor frumuseți, în forme și mirosuri și mișcări, dar singura muzică pe care o poți găsi acolo este cea a naturii: strigăte, țipete și răpăitul ploii.

Așa mi-a spus Nani a mea.

— De ce? am întrebat.

— Noi nu facem muzică.

— De ce?

— Poate că nu avem talentul.

— Dar eu îl am.

— Nu-i ceva ce învățăm, Asha. Noi nu trăim cum trăiți voi aici.

A surâs trist, însă n-a mai spus nimic.

○ ○ ○

Cânt pentru mine în după-amiaza toridă, când știu că voi fi singură. Pentru mine și pentru pădurea de dincolo. Cânt cu ochii închiși, lăsând lumea să se picteze în atingeri și mirosuri. Banane răscoapte, ceapă prăjită și chimen, propria-mi transpirație brobonită pe frunte și umezindu-mi hainele. Briza ocazională, calmă, aducând duhoarea eșapamentelor și gunoaielor arse. Degetele mele, lunecoase pe flaut.

Gustul mosculuі lui, gustul de pământ după ploaie, îmi deschide ochii pe jumătate. Îl privesc printre gene și-mi las degetele și răsuflarea să-i cânte solitudine. Îmi apare în fața ochilor, metamorfozându-se nesigur din jumătate-formă în cobră și înapoi; începe să danseze și se oprește iarăși.

Când inspir, se transformă în bărbat complet, dezbrăcat, prea sălbatic pentru modestie. Îmi feresc privirea, iar rușinea și pasiunea îmi ard obrajii.

— Îmi arăți?

Mă uit din nou la el. Privirea îi este precaută, însă ține piculina mică și albastră de parcă ar fi prețioasă. Întind o mână. El se apropie sfios. Îl prind de încheietură, ca să-l trag mai aproape. Se smucește înapoi, se preschimbă în cobră, dispare.

Ridic piculina. Se va întoarce pentru ea, dacă nu pentru mine? Cânt o notă. Smârcâi din nas și clipesc ca să-mi alung lacrimile. Șoptesc:

— Întoarce-te.

În tăcere, aud camioane și ricșe. După aceea, vocea lui înapoia mea:

— O să mă vrăjești?

Clatin din cap.

— Cum pot să fiu sigur?

Mă întorc și-l privesc.

— M-ai putea ucide, îi sugerez.

Se uită fix la mine, pentru o secundă, apoi lunecă înainte până îi pot simți căldura. Coada i se încolăcește în jurul gleznei mele.

— N-aș putea.

Continui să-l privesc și în cele din urmă buzele i se strâmbă în ceva ce ar putea fi un zâmbet.

— Dar cum ai putea tu să fii sigură?

Încuviințez din cap.

— Ce-ar trebui să facem?

Mă întind din nou să-l prind de mână, iar de data asta nu mai tresare. I-o modelez pe piculină, arătându-le degetelor lungi unde să stea.

El râde, încetișor și puțin spart.

— Ăsta… nu-i tocmai răspunsul la care mă așteptam.

○ ○ ○

Oamenii-maimuță își păzesc feroce teritoriul. Mai curând furi un ou de la Garuda, decât să cauți marele oraș al maimuțelor din copaci.

Nu la fel sunt și Naga. Lor le pasă prea puțin de teritorii; o singură rasă îi sperie, iar rasa aceea nu le poate găsi sălașurile.

Când Nani a mea mi-a spus asta, n-am înțeles.

M-a privit și a continuat să taie ceapa, doar pe pipăite. Ochii îi erau strălucitori, cuțitul iute și sigur în mâna zbârcită.

— O să-nțelegi, mi-a zis.

○ ○ ○

Mă așteaptă în grădină, cu coada încolăcită dedesubt, cu capul în mâini. Ridică ochii când mă apropii în grabă, însă nu vorbește până ajung lângă el. Atunci mă cuprinde în brațe, își lasă capul pe umărul meu și spune:

— Au luat-o.

— Cine?

Nu trebuie să întreb asta. Îl țin în brațe, mângâindu-i părul, inspirându-i aroma de frunză întunecată.

— Bătrânii. Nu toți; Nani a ta n-a vrut.

Brațele mi se încordează în jurul lui.

— Nani?

— Ea este povestitoarea noastră. Dar restul sunt… furioși… că unii dintre noi ar învăța farmecele voastre… și șocați că unii chiar ar putea.

— Farmece?

Șopârlele și păsările nu vin când cântă el.

— Să faci sunetele dulci din degete. Ei au spus că-i greșit și… au luat-o.

Durerea din vocea lui mă cutremură. Nici chiar mătușica nu mi-ar lua muzica.

— De ce?

— Cred că sunt speriați. Vorbește înăbușit în umărul meu: Bineînțeles că sunt speriați. Este blestemul nostru. Atât de frumos, atât de puternic… Se trage îndărăt, mă privește și spune: Nu putem rezista ispitei aceleia.

Pun vârful unui deget pe nasul lui.

— Blestem.

El clipește.

Zâmbesc și-i țin flautul în dreptul buzelor. Ridică o mână, încet, să-l atingă, și mă privește cu

ochi mari.

— Suflă, îi spun.

O face. Nu se aude niciun sunet. Pare surprins și indignat și nu mă pot abține să nu izbucnesc în râs. Asta îl face să fumege, așa că-l sărut înainte de a-i arăta cum să obțină un sunet din flaut.

Mai târziu, când degetele lui îmi urmăresc mărgelele de pe *kurta*[12], apoi linia gâtului, sânii, când buzele mele îi învață forma și gustul în întuneric, el spune:

— Nu am voie să fiu aici.

Îi sărut umărul, gâtul, maxilarul. Îi șoptesc în ureche:

— Nici eu.

○ ○ ○

Chemarea tatei a adus-o pe mama din bucătărie, ștergându-și făina de pe mâini, și pe Gautam din camera lui, la masa cea mare din lemn scrijelit pe care mănâncă toți. Vikram era la capătul opus, înconjurat de cărți groase, și nu dădea niciun semn că ar pleca. Shruti era în grădină și n-a auzit.

— Poate că-i mai bine așa, a spus tata. Va fi o problemă mai mică dacă va auzi de la Gautam.

Vikram a ridicat ochii.

— Ce să audă, tată? a întrebat Gautam.

Mama a șters cu poala sariului o pată imaginară de pe lemn.

Tata a oftat.

— Nu poate merge la colegiu, a spus el, și niciun bărbat normal nu se va însura cu ea. Iar domnul Bhosle spune că Amit a auzit-o cântând cu cineva muzica aia a ei. Ce va mai urma?

— Poate să stea cu mine, a zis Gautam.

— O capcană de șoareci vie, a spus Vikram.

Mătușica, ce tocmai intra cu un vraf de farfurii din oțel inoxidabil, a râs:

— Așteaptă până vei avea o soție, Gautam.

A așezat farfuriile pe masă cu un zăngănit.

— Eu însă, a continuat tata, am o soluție mai bună. Le-am scris… îl știți pe băiatul ăla care-a apărut la televizor? Cel care lua cobre în mână? Încă trăiește; le-am scris părinților lui. Au fost de acord s-o cunoască pe Shruti.

— Ce idee bună! a zis mama. Vor avea atât de multe în comun.

— Pot deschide un magazin pentru animale de companie, a spus Vikram.

Gautam l-a privit ucigaș:

— N-ai putea să fii altundeva?

— Sunt în casa mea.

Gautam s-a întors cu spatele la Vikram și a zis:

— Ea nici măcar nu-l cunoaște pe băiatul acela.

— Mama ta are dreptate. Amândurora le plac șerpii, până la nivel obsesiv. Niciunul nu-i tocmai… normal…

Vikram a pufnit.

— … dar părinții lui sunt mulțumiți că ea nu va țipa când îi va zări cobrele.

— N-are decât șaisprezece ani, tată.

— Am zis eu c-o mărit mâine?

— Sunt brahmani? a întrebat mama.

— Nu, dar sunt înstăriți și noi nu putem fi prea… S-a oprit și l-a privit pe Gautam: Dar în vremurile de azi este foarte demodat să-ți pese de caste.

Gautam s-a ridicat în picioare. A pus palmele pe masă și s-a aplecat spre tatăl său.

— Vorbești de parcă ar fi handicapată, a zis el.

Vikram a murmurat:

— Există un motiv foarte întemeiat pentru asta.

— Nu-i proastă, Vikram. Este-ndeajuns de inteligentă să se țină departe de tine.

Cuptorul cu microunde a piuit insistent în tăcerea care a urmat.

— Vikram, a rostit mătușica poate cu glas prea sonor, poți să-ți strângi cărțile și să-l chemi pe tatăl tău? Este ora mesei.

— Ea este pur și simplu… inocentă, tată. Uite care-i treaba, nu trebuie să vă mai faceți griji în privința ei. Poate să stea cu mine. Realmente!

— Ce fel de viață ar fi aceea pentru ea? a întrebat mama. Nemăritată, nedorită și umilită în casa fratelui ei? Nu!

— Stai jos, a spus tata. Știu că vrei ca sora ta să fie fericită. Toți vrem asta. Tu ești însă prea tânăr ca să-nțelegi înțelepciunea vârstei.

— Înțelepciunea vârstei înseamnă să-i aranjăm viața pe la spate?

— Dacă ea nu poate nici măcar să fie acasă la ora cinei, poate că da!

Gautam a făcut ochii mari.

— Rahat!

— Gautam, a intervenit mama. Ce am discutat noi despre limbaj?

— Cum bine ați spus, nu-i stă în obicei să nu vină la masă. Mă duc s-o caut.

Vikram s-a sculat, zâmbind.

— Vin cu tine, a anunțat el. Mamă, vrei să-mi strângi cărțile, te rog? Poate că biata de ea are probleme.

○ ○ ○

Buna știință a faptului că amândoi încălcăm poruncile bătrânilor noștri ne apropie. Nu plec când ar fi trebuit s-o fac în mod obișnuit, nici nu mă retrag când el trage de *kurta*, când mi-o lunecă peste cap. O urmează blugii mei. Sutienul îl nedumerește, până îl ajut.

Este o umbră proiectată de luna palidă de deasupra, negru conturat cu argintiu. Coada lui îmi mângâie piciorul, aruncând un arc de lumină între inelele lui și lumina se răsfrânge din colan. Rupe flori de iasomie, le prefiră printre degete pe pielea mea dezgolită. Simt aromă de iasomie pe cerul gurii, frunze strivite și patimă. El se apleacă. Mă sărută pe gât. Simt dinți pe piele.

El lunecă o mână, aţâţător, în jos pe pântece şi se metamorfozează. Vântul se întețește, aducându-mi izul bogat de frunze al pădurii mari. Vraja lui îmi furnică pielea. Mă arcuiesc, dorindu-mi enorm să mă transform, și mă trezesc lipită de el. Are formă umană. Icnetul îi este pe măsura geamătului meu. Ne privim ochi în ochi.

Amândoi auzim trosnetul unei crenguțe rupte.

Încremenim. Alt zgomot de pași și el se metamorfozează, din om în jumătate-șarpe, în șarpe.

Îmi înhaț blugii și mă încurc în cracii lor. Să nu fie Vikram, mă rog, nu aici, nu acum!

Șarpele se topește în umbre. Apuc *kurta*, spunându-mi că n-a avut de ales. Un clic și pădurea cea mare dispare într-un potop de lumină albastră orbitoare, lăsându-mă singură. Țin *kurta* peste piept.

— Ce făceai?

Este vocea lui Gautam. Și lanterna cu leduri de la legătura lui cu chei, cea de care este atât de mândru. Fac o grimasă.

— Cred că-i destul de clar, nu? rostește Vikram dindărătul lui. Întrebarea este cu cine o făcea domnișoara Inocență?

Strâng *kurta* și mai tare la piept.

— Îmbracă-te, proasto. Nu te mai juca.

Mă răsucesc într-o parte și trag iute *kurta* peste cap, o îmbrac pe dos, străduindu-mă să nu-i arăt mai mult decât a văzut deja. Mărgelele îmi zgârie pielea.

— N-aș fi crezut niciodată, spune Gautam încetișor.

Vikram trece pe lângă el. Mă trag înapoi cât pot de mult.

— Tu poți crede ce dorești, zice Vikram. Întrebarea este ce vor crede veci…

Piciorul îi tresaltă într-o parte și el cade, strivind tufișul de buganvilea. Zbiară.

Umbre se leagănă nebunește, când Gautam se repede către noi. Se oprește în fața tufișului, și ațintește lanterna. Umbrele încremenesc. Încolăcite în jurul gleznei lui Vikram, inelele cobrei sclipesc negru în grădina albastru-cenușie.

Vikram încearcă să se ridice în capul oaselor, cu fața și brațele acoperite de zgârieturi însângerate. Șarpele se repede și mușcă. Vikram cade pe spate și rămâne nemișcat. Un sunet slab, un icnet fără cuvinte, îmi iese din gâtlej.

Gautam vorbește tremurător:

— Este… Inspiră șuierător: Ambulanța.

Șarpele pâlpâie, se metamorfozează în jumătate-om. Rostește:

— Nu-i nevoie.

Gautam se holbează la el.

— Fără ucideri în sezonul de împerechere.

Se privesc unul pe celălalt și Naga se leagănă după o muzică neauzită. Simt miros de frică, dar nu pot spune a cui este. Gautam își îndreaptă spatele. Naga se ridică, pentru a-i fi pe potrivă ca înălțime. Aidoma pădurii, este potopit de lumina puternică a ledurilor; pare ca și cum ar fi strâns umbre ca să se protejeze împotriva ei.

Gautam clatină din cap.

— Împerechere, repetă el inexpresiv. Împerechere? Tu ești… iar ea este o copilă.

— Era doritoare.

Gautam mă privește, apoi revine la Naga.

— De unde știi? întreabă el. Nu ești nici măcar om.

— Știu că era doritoare, fiindcă am văzut-o nedoritoare. Când a încercat el.

Arată spre Vikram, care zace tăcut.

— Poftim?

Eu clatin din cap. Din zgârieturile lui Vikram se prelinge sânge negru ca buganvilele subțiri precum hârtia, împrăștiate în jurul și deasupra lui.

— Nu știu ce i-ai făcut surorii mele, dar…

— Ce i-am făcut? Se înalță mai mult, și mai mult, desfăcându-și brațele ca o glugă. Eu o protejez. Eu o aud.

Pornește să lunece lent spre mine, fără a-și lua ochii de la Gautam.

— Să n-o atingi!

Gautam se împleticește înainte, ridicând un pumn.

Umbra jumătate-om se micșorează, devine un șarpe. Șuieră.

Fără ucideri în sezonul de împerechere.

Între rivali.

Însă Gautam este fratele meu. Clatin iarăși din cap, dar sunt mai invizibilă chiar decât o umbră și niciunul dintre ei nu mă vede.

Cobra se leagănă. Eu țip:

— Nu!

Cobra se oprește. Se întoarce într-un arc elegant, silențios și vine la mine, lunecă peste mine, se încolăcește în jurul brațului meu, peste umărul meu.

Mâna lui Gautam coboară și el mă privește fix.

— Tu poți să vorbești?

Îl privesc în același fel. Sunt prea multe de spus.

— Ce altceva ai ținut ascuns de mine, Shruti? De ce? Crezusem că eram apropiați.

Vreau să alerg la el, să-l prind în brațe. Vreau să explic.

— Vikram vorbește mai bine, îi spun.

Ochii lui Gautam se holbează.

— Atunci el a…?

Aprob din cap.

— Trebuia să-mi fi spus. De ce nu mi-ai spus? Te-aș fi crezut.

— Și tata?

— *Aaizhavli*[13]*!* Ridică o mână la față. Tata…

— Ce-i?

— Tata se gândește la un băiat potrivit pentru tine.

Mă cutremur, scutur din cap.

— Nu.

El încuviințează.

— Și nu știu ce-aș mai putea face pentru tine, după asta.

Continui să scutur din cap.

Șarpele îmi lunecă de pe umeri, se metamorfozează în jumătate-om și mă cuprinde cu brațele după mijloc. Mă răsucesc, îmi odihnesc obrazul pe pieptul lui, îi gust mirosul de pământ umed. El spune:

— Eu sunt un băiat potrivit?

Ridic ochii și-i întâlnesc privirea. Caldă. Îngrijorată. Gesticulează larg cu un braț, oferindu-mi pădurea adâncă și întunecată.

Bătrânii nu-și pot dori o îmblânzitoare de șerpi pe tărâmul lor. Mă vor accepta oare? Mă vor trimite înapoi? Mă vor ucide? Eu nu-mi pot schimba forma. Ce-i vor face lui? Încep totuși să zâmbesc. Dacă el este gata să le înfrunte mânia, așa voi face și eu. Rostesc:

— Da.

— Cred că glumești, zice Gautam. Îl poți aduce să-i cunoască pe mama și pe tata? Tu poți trăi într-o gaură de șarpe? Gândește-te nițel.

Mă întorc spre Gautam. Este cel mai bun prieten al meu din lumea asta, dar nu-i voi îngădui să spună „nu” în numele meu. Îl privesc fix.

— Shruti… Lumina licărește în ochii lui; clipește, și lumina îi curge pe față. Dacă tu, bine… O să-mi lipsești. Groaznic de mult. Vei fi însă oare fericită?

— Poate.

Împing cu blândețe mâinile lui Naga în lături, mă ridic și merg la Gautam.

— Este cea mai bună șansă.

El inspiră. Brusc, mă îmbrățișează. Strâns.

— Atunci… du-te. Din partea mea, Vikram n-are decât să crape aici.

Îi răspund la îmbrățișare.

— Nu, spun eu. Ajută-l.

Mă răsucesc și ies din penumbră.

Pădurea se înalță imediat în jurul meu, cu umbrele pe jumătate simțite, pe jumătate văzute. Solul este nesigur, cerul întunecat și copacii încă și mai întunecați. Au gust de moarte, ca și de viață, rădăcinile lor beau sânge acru și putreziciune lentă. Liane groase se încolăcesc și atârnă de pe crengi, atingându-mi pielea, iar unele nu sunt defel liane. Zăresc ochi, vag aurii, care nu clipesc, urmărindu-mă.

— Așteaptă.

Slab, abia auzit. Mă întorc.

Trebuie să mijesc ochii ca să-l disting pe Gautam. Este decolorat, ca o fotografie veche. Îmi întinde flautul și acesta este solid pentru degetele mele care-l prind. Gautam este imaterial.

Vreau să-i spun la revedere, să-i spun că-l iubesc. Dar el a dispărut și grădina și totul, cu excepția flautului. Îl ridic la buze și cânt un cântec blând de speranță și tămăduire. Poate că el îl aude.

După aceea întind mâna spre mâna iubitului meu, și este caldă în palma mea; ne întoarcem laolaltă și intrăm în pădure.

○ ○ ○

În ziua când tatăl lui Shruti a intenționat să-i spună despre viitorul ei soț, ea a ieșit în grădină ca să cânte la flaut. Nu s-a mai întors niciodată.

DESPRE AUTOARE

Shweta Narayan a locuit în șase țări de pe trei continente. Este fascinată de metamorfi și de alte personaje liminale, ca și de basme și povești populare din toată lumea. A avut un șarpe, dar nu-i plăcea să fie ținut închis, așa încât l-a eliberat.

Shweta a fost distinsă cu bursa memorială Octavia E. Butler la atelierul literar Clarion 2007. Ea scrie proză scurtă, poezie și „chestii” intermediare, dintre care unele au fost publicate recent în *Steampunk II: Steampunk Reloaded*,

Cabinet des Fees și *Strange Horizons*. O puteți găsi on-line la shweta-narayan.livejournal.com.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

7 Desert indian tradițional. (*N.t.*)

8 Demon carnivor din mitologia hindusă. (*N.t.*)

9 Clasă de duhuri rele sau demoni din mitologia Indiei. (*N.t.*)

10 Pâine plată indiană, similară lipiei. (*N.t.*)

11 Sortiment de unt utilizat în bucătăria indiană.

12 Bluză indiană tradițională. (*N.t.*)

13 Injurie obscenă în grai marathi. (*N.t.*)

PREFAȚA AUTOAREI

M-am îndrăgostit de catedrala St. Paul și de Războiul Fulger când am vizitat pentru prima oară Londra, acum peste treizeci de ani, și de atunci m-au fermecat. Am scris mai multe povestiri despre ele, dar n-am reușit niciodată mi le scot din minte, așadar, presupun că scrierea romanelor *Blackout / All Clear* (*Camuflaj / Încetarea alarmei*) a fost inevitabilă.

Epoca aceea este, pur și simplu, atât de fascinantă — camuflajul, măștile de gaze, copiii trimiși cine-știe-unde, bătrânii și femeile de vârstă mijlocie trezindu-se brusc în uniforme și în pericol, adăposturile din metrou și Ultra[14] și Dunkerque și, străbătându-le pe toate, teama că tancurile germane aveau s-ajungă pe Piccadilly! Ce-ar putea să nu-ți placă aici?

În plus, cu toate că despre al Doilea Război Mondial s-au scris nenumărate romane, aproape toate descriu partea militară a evenimentelor — găsești cu mare greutate unul despre vânzătoare, și menajere, și actori, și reporteri, care și-au adus o contribuție în aceeași măsură esențială pentru câștigarea războiului. Așa că m-am gândit să scriu despre ei.

Nu mi-am închipuit nici că asta avea să-mi ia opt ani, nici că rezultatul avea să fie o carte atât de groasă. Așa cum nu și-au închipuit-o nici Bantam, nici editoarea mea, Anne Groeli, și le datorez o imensă recunoștință pentru că mi-au rămas alături în tot timpul acestui proces, care a sfârșit prin a dura mai mult decât războiul. Vă mulțumesc!

Le mulțumesc, de asemenea, lui Robert A. Heinlein, care mi-a făcut cel dintâi cunoscută ideea călătoriei în timp, și lui Rumer Godden, de la care

am aflat prima oară de existența Războiului Fulger. Și tuturor celor care au pândit cu devotament focul, salvând catedrala St. Paul!

14 Nume generic, dat informațiilor obținute în urma decriptării mesajelor germane (*N.t.*).

PREMIUL NEBULA
PENTRU ROMAN

FRAGMENT DIN BLACKOUT / ALL CLEAR (CAMUFLAJ / ÎNCETAREA ALARMEI)

CONNIE WILLIS

„Ar fi o țintă minunată, nu-i așa?”
— Generalul Short, comentând pe seama navelor de luptă aliniate la Pearl Harbor, 6 decembrie 1941

Canalul Mânecii — 29 mai 1940

— Cum adică am traversat jumătate de canal? strigă Mike, clătinându-se la pupa ambarcațiunii.

Pământul nu se vedea, apa și întunericul îi înconjurau din toate părțile. Își căută pe bâjbâite drumul înapoi, către cârmă și către căpitan.

— Trebuie să-ntorci!

— Spuneai că ești corespondent de război, Kansas, îi strigă căpitanul drept răspuns, cu vocea înăbușită de vânt. Ei, asta-i șansa ta să scrii despre război, în loc să descrii fortificațiile de pe plajă. Toată afurisita de armată britanică e prinsă-n cursă la Dunkerque, și noi o s-o salvăm!

Dar nu puteți merge la Dunkerque, se gândi Mike, încă străduindu-se să înțeleagă cele petrecute. E imposibil. Dunkerque e un punct de divergență. În plus, nu era ăsta modul în care se făcuse evacuarea. Ambarcațiunile mici nu

plecaseră de capul lor. Fuseseră organizate în convoaie conduse de distrugătoare navale.

— Trebuie să te-ntorci la Denver, strigă, încercând să se facă auzit în ciuda zgomotului puternic al motorului și al vântului umed, îmbibat de sare. Trebuie să te-ntorci la Denver! Marina Militară…

— Marina Militară? pufni căpitanul. N-aș avea încredere în hârțogarii ăia nici ca să mă ghideze când traversez o baltă de noroi. Când o să venim înapoi c-o barcă plină cu băieții noștri, vor vedea cât de bine navighează Lady Jane!

— Dar n-ai nicio hartă, și canalul e minat…

— Merg pe canal la simț încă dinainte de-a se naște cățelușii ăștia de la Small Vessels Pool[15]. N-o să lăsăm câteva mine să ne-oprească, nu-i așa, Jonathan?

— Jonathan? L-ai luat pe Jonathan? N-are decât paisprezece ani!

Băiatul își făcu apariția din întunecimea de la provă, aducând, pe jumătate târâș, un colac de parâmă.

— Nu e palpitant? spuse. O să salvăm forțele expediționare britanice din mâinile nemților. O să fim eroi!

— Dar n-aveți autorizație oficială, spuse Mike, căutând cu disperare argumente cu care să-i întoarcă din drum. Nu sunteți înarmați…

— Înarmați? zbieră căpitanul, luând o mână de pe cârmă și scoțând cu ea un pistol antic din buzunarul interior al uniformei. Bineînțeles că suntem înarmați. Avem tot ce ne trebuie. Își flutură mâna către provă. Parâme de rezervă, carburant de rezervă…

Mike își miji ochii, uitându-se prin întuneric în direcția indicată. Reuși cu greu să deslușească niște canistre metalice pătrățoase, legate zdravăn de copastie. O, Hristoase.

— Câtă benzină… cât combustibil aveți la bord?

— Douăzeci de canistre de câte douăzeci de litri, răspunse Jonathan, cu înflăcărare. Mai sunt unele jos, în cală.

Suficient cât să fim aruncați în înaltul cerului dacă ne lovește o mină.

— Jonathan, zbieră căpitanul, pune parâma aia bine, la pupa, și du-te să verifici pompa de santină.

— Am înțeles, căpitane.

Băiatul se îndreptă spre pupă.

Mike se luă după el.

— Jonathan, ascultă-mă, trebuie să-l convingi pe bunicul tău să se-ntoarcă. Ceea ce face el e… — era cât pe ce să spună „sinucidere”, dar optă în ultimul moment pentru alt cuvânt — o încălcare a regulamentului Marinei Militare. N-o să mai aibă șansa să primească o nouă misiune…

— Misiune? zise Jonathan, cu indiferență. Bunicul n-a fost niciodată în Marina Militară.

O, Doamne, probabil că nici canalul nu l-a mai traversat niciodată.

— Jonathan! strigă căpitanul. Ți-am spus să verifici pompa de santină. Și, Kansas, du-te sub punte și pune-ți pantofii. Și bea ceva. Arăți ca moartea-n vacanță.

Asta fiindc-o să murim, medită Mike, încercând să se gândească la ceva cu care să-l convingă pe căpitan să-ntoarcă barca și să se-ndrepte spre Saltram-on-Sea. Dar nu găsi nimic. Nimic altceva în afară de a-l pocni cu patul pistolului și de a trece în locul lui la cârmă n-ar fi mers, dar pe urmă ce-ar fi făcut? Despre conducerea bărcilor știa chiar mai puține decât el și, chiar dacă ar fi fost în stare să descifreze hărțile, lucru de care se îndoia, la bord oricum nu exista niciuna.

— Ia-ți și ceva de mâncare, îi ordonă căpitanul. Avem în față o noapte lungă, de muncă.

N-aveau idee în ce se vârau. Peste șaizeci la sută dintre ambarcațiunile de mici dimensiuni care se îndreptaseră spre Dunkerque fuseseră scufundate, iar echipajele lor își găsiseră moartea sau se

aleseseră cu răni grave. Mike începu să coboare scara.

— A mai rămas niște tocăniță de sardine, strigă căpitanul în urma lui.

Nu simt nevoia să mănânc, își spuse Mike, coborând în cală, unde apa avea acum treizeci de centimetri. Trebuie să mă gândesc. Cum e cu putință să meargă la Dunkerque? Așa ceva era imposibil. Legile călătoriei în timp nu le permiteau istoricilor să se apropie de punctele de divergență. Cu excepția cazului în care Dunkerque nu e un astfel de punct, cugetă, înaintând cu greu prin apă către patul său, ca să-și ia pantofii și ciorapii.

Se aflau în cel mai îndepărtat colț. Se cocoță pe pat ca s-ajungă la ei și rămase acolo, cu un pantof în mână, privindu-l absent în timp ce reflecta asupra unei asemenea posibilități. În privința războiului, Dunkerque fusese un moment decisiv, de importanță majoră. Dacă soldații ar fi fost luați prizonieri de nemți, invazia Angliei și capitularea ei ar fi devenit inevitabile. Însă nu era un fapt individual, unic, de genul asasinării lui Lincoln sau al scufundării Titanicului, când un istoric care-ar fi încercat să înșface pistolul lui John Wilkes sau ar fi strigat „Aisberg la prova!”, ar fi putut modifica întregul curs al evenimentelor. El, unul, n-ar fi putut împiedica salvarea întregii forțe expediționare britanice, indiferent ce-ar fi făcut. Erau implicate prea multe ambarcațiuni și prea mulți oameni, răspândiți pe o arie prea extinsă. Chiar dacă ar fi vrut să schimbe rezultatul operațiunii de evacuare, istoricul n-ar fi reușit.

Dar ar fi putut să modifice evenimente singulare. La Dunkerque avuseseră loc multe salvări ca prin urechile acului și multe ratări la mustață. O întârziere de cinci minute la acostare ar fi putut plasa ambarcațiunea sub o bombă lansată de pe un Stuka, sau ar fi putut transforma o ratare într-o lovitură primită din plin, iar o rotire cu cinci grade mai mult sau mai puțin a cârmei ar fi putut

reprezenta diferența dintre eșuarea pe țărm și ieșirea din port.

Oricare dintre faptele mele ar putea conduce la scufundarea lui Lady Jane, se gândi Mike, îngrozit. Ceea ce înseamnă să nu-ndrăznesc să fac nimic. Trebuie să rămân aici, jos, până când plecăm cu bine din Dunkerque. Poate reușesc să simulez răul de mare sau lașitatea.

Însă până și simpla lui prezență ar fi putut schimba lucrurile. Într-un punct de divergență, istoria oscila pe muchie de cuțit și era posibilă o înclinare a balanței doar datorită faptului că se afla el la bord. Majoritatea ambarcațiunilor de mici dimensiuni întoarse de la Dunkerque fuseseră încărcate la maximum. Din cauza lui, s-ar fi putut întâmpla să nu mai rămână loc pentru un soldat care altminteri ar fi fost salvat — unul care urma să întreprindă o acțiune de importanță critică la Tobruk sau în Normandia sau în lupta de la Bulge.

Însă, dacă prezența lui la Dunkerque ar fi modificat mersul lucrurilor sau ar fi generat un paradox, rețeaua nu l-ar fi lăsat niciodată să treacă. Ar fi refuzat să se deschidă, exact așa cum făcuse la Dover și la Ramsgate și în toate celelalte locuri unde încercase Badri. Faptul că îl lăsase să pătrundă în Saltram-on-Sea însemna că la Dunkerque nu făcuse nimic care să implice o schimbare sau că nimic din tot ce făcuse nu modificase cursul istoriei.

Sau că nu ajunsese la Dunkerque. Ceea ce conducea la concluzia că Lady Jane dăduse peste vreo mină sau fusese scufundată de un submarin german — sau de apa al cărei nivel creștea în cală — înainte de a sosi la destinație. N-ar fi fost singura căreia i se întâmplase.

Știam c-ar fi trebuit să memorez lista aia marcată cu asterisc a ambarcațiunilor mici, se gândi. Și ar fi trebuit să țin minte că alunecarea nu e singura metodă la care apelează continuumul

pentru a-i împiedica pe istorici să modifice trecutul.

Deasupra lui se auzi brusc tropăit de pași, și Jonathan își strecură capul prin tambuchi.

— M-a trimis bunicul să te-aduc, spuse, cu răsuflarea tăiată.

— Vino dracului aici sus! strigă căpitanul, acoperind vocea băiatului.

Au văzut submarinul, se gândi Mike, înșfăcându-și pantofii și luând-o prin apă către scară. Se cățără. Jonathan se sprijinea de tambuchi, părând entuziasmat.

— Bunicul are nevoie de tine, să-l ajuți să navigheze, spuse.

— Credeam că n-are nicio hartă, comentă Mike. A…

— Imediat! tună căpitanul.

— Am ajuns, îl înștiință Jonathan. Are nevoie de tine ca să-l călăuzești prin port.

— Cum adică, am ajuns? întrebă Mike, trăgându-se în susul scării și apoi pe punte. Nu putem fi…

Dar erau. Portul li se întindea înainte, scăldat într-o strălucire roz-portocalie, care oferea vederii două distrugătoare și zeci de vase mici. Iar dincolo de ea, pe jumătate ascuns de vălătuci semeți de fum negru, se afla Dunkerque.

„Într-alt colț al insulei.”[16]

— *Furtuna,* William Shakespeare

Kent — aprilie 1944

Cess deschise ușa biroului și își vârî capul înăuntru.

— Worthing! strigă. Văzând că acesta nu-i răspunde, adăugă: Ernest! Nu te mai juca de-a reporterul și vino cu mine. Am nevoie de ajutorul tău.

Ernest continuă să dactilografieze.

— Nu pot, răspunse, cu creionul între dinți. Am de scris cinci articole de ziar și zece pagini de transmisii.

— Poți să le faci mai târziu, spuse Cess. Tancurile sunt aici. Trebuie să le umflăm.

Ernest își scoase creionul din gură.

— Credeam că tancurile sunt treaba lui Gwendolyn, spuse.

— E în Hawkhurst. Programare la dentist.

— Care e mai importantă decât tancurile? Parcă văd manualele de istorie. Al Doilea Război Mondial a fost pierdut din cauza unei dureri de măsele.

— Nu e o durere de măsele, e o plombă spartă. Iar ție-o să-ți facă bine o gură de aer curat. Cess smulse coala de hârtie din mașina de scris. Poți să-ți dactilografiezi basmele mai târziu.

— Nu, nu pot, îl contrazise Ernest, încercând zadarnic să-nșface hârtia. Dacă nu predau articolele astea până mâine dimineață, nu vor apărea în ediția de marți și Lady Bracknell o să-mi ia capul.

Cess ținea foaia prea departe ca să poată ajunge la ea.

— „Școala de fete Steeple Cross a organizat vineri după-amiază o reuniune la ora ceaiului, citi el cu glas tare, pentru a le ura bun venit în sat ofițerilor din divizia a 21-a aeropurtată.” E cu siguranță mult mai important decât să umfli tancuri. Trăncăneli pentru prima pagină, Worthing. O s-apară în *Times*, presupun?

— În *Sudbury Weekly Shopper*, răspunse Ernest, întinzându-se din nou după hârtie, de data asta cu succes. Și trebuie predată mâine, la nouă dimineața, odată cu celelalte patru, pe care încă nu le-am terminat. Și, mulțumită ție, deja n-am reușit să le predau la termen săptămâna asta. Ia-l pe Moncrieff.

— E la pat, are-o răceală urâtă.

— Cu care s-a ales, fără dubiu, în timp ce umfla tancuri pe-o ploaie torențială, zise Ernest, punând o altă foaie în mașina de scris.

— Nu plouă, spuse Cess. Nu e decât o ceață ușoară care probabil va dispărea mâine dimineață. O vreme ideală pentru zbor. De-asta trebuie să le umflăm în noaptea asta. N-o să dureze decât o oră sau două. O să ne-ntoarcem destul de repede ca să ai timp mai mult decât suficient pentru articole și ca să le duci la *Sudbury* la termen.

Ernest nu credea așa ceva mai mult decât credea că nu ploua. Plouase toată primăvara.

— În tot castelul ăsta trebuie să mai fie cineva care-o poate face. Ce zici de Lady Bracknell? Ar fi perfect pentru o asemenea misiune. E plin de aere.

— E la Londra, la o întâlnire cu ștabii, iar toți ceilalți sunt la Camp Omaha. Haide, Worthing, vrei să le povestești copiilor tăi că-n timpul războiului ai stat la mașina de scris, sau că ai umflat tancuri?

— Ce te face să crezi c-o să ni se permită să povestim cuiva ceva, Cess?

— Presupun că aici ai dreptate. Dar, până când o s-avem nepoți, cu siguranță că o parte din operațiunile astea nu vor mai fi secrete. Asta dac-o să câștigăm războiul, ceea ce n-o să se-ntâmple dacă nu dai o mână de ajutor. Nu pot să mă ocup singur de ambele tancuri și de frează.

— Bine, fie, acceptă Ernest, scoțând articolul din mașina de scris și punându-l într-un dosar de deasupra unui teanc. Dă-mi cinci minute ca să-ncui.

— Să-ncui? Chiar crezi că Goebbels o să dea o spargere ca să fure în lipsa noastră reportajul despre petrecerea cu ceai?

— Respect regulamentul, ripostă Ernest, răsucindu-și scaunul cu fața către dulapul metalic. Deschise al doilea sertar de jos, puse dosarul înăuntru, apoi își pescui din buzunar un inel cu chei și încuie dulapul. „Toate materialele scrise

despre operațiunea Sudul Fortificat și despre unitatea Resurse Speciale vor fi considerate «ultrasecrete» și tratate ca atare.” Și, apropo de regulament, dac-o să stau toată noaptea pe un afurisit de islaz, am nevoie de o pereche de cizme decente. „Toți ofițerii vor primi echipamente corespunzătoare misiunilor încredințate.”

Cess îi întinse o umbrelă.

— Poftim.

— Credeam c-ai spus ceață, nu ploaie.

— Ceață ușoară. Înseninare către dimineață. Și pune-ți o uniformă militară, pentru eventualitatea că apare careva în timpul operațiunii. Ai două minute. Vreau s-ajungem acolo înainte de-a se-ntuneca.

Cess plecă.

Ernest rămase în așteptare, ascultând, până când auzi ușa de la intrare trântindu-se, apoi se grăbi să descuie dulapul, scoase dosarul, luă mai multe pagini din el, îl puse la loc și încuie din nou. Strecură paginile extrase într-un plic din hârtie Manila, îl lipi și-l îndesă sub un teanc de formulare din sertarul de jos al biroului. Pe urmă își scoase de la gât o cheie, încuie sertarul, își agăță din nou cheia la gât, sub cămașă, luă umbrela, își puse uniforma și cizmele și ieși afară, într-un cenușiu întunecat care învăluia totul. Dacă asta era ceea ce numea Cess ceață ușoară, se cutremură imaginându-și ce însemna o ceață deasă. Nu vedea nici tancurile, nici autocamionul. Abia dacă zărea pietrișul aleii de sub propriile picioare.

Dar auzi un motor. Se îndreptă într-acolo pe bâjbâite, cu mâinile întinse în față până când atinse partea laterală a Landroverului.

— De ce-a durat atât? întrebă Cess, aplecându-se în afara ceții ca să deschidă portiera. Urcă.

Ernest se supuse.

— Credeam c-ai spus că tancurile-s aici.

— Sunt, răspunse Cess și demară cu motorul vuind în întuneric. Trebuie să le luăm de la

Tenterden și să le ducem la Icklesham.

Tenterden nu era „aici”. Se afla la douăzeci și patru de kilometri distanță, în direcția opusă față de Icklesham și, pe ceața aia, avea să treacă mult timp după lăsarea întunericului înainte de a se vedea ajunși acolo. O să dureze toată noaptea, se gândi. Nici gând să-mi termin articolele la timp. Dar, la jumătatea drumului către Brede, ceața se ridică, iar când ajunseră la Tenterden totul era, surprinzător, încărcat și pregătit de plecare. Mergând în Landrover pe urmele lui Cess și ale autocamionului, Ernest începu să spere într-o oarecare măsură că descărcarea și pregătirile n-aveau să dureze prea mult și că ar fi putut într-adevăr să umfle tancurile până la miezul nopții. Imediat după aceea, ceața se îndesi iarăși, făcându-l pe Cess să rateze de două ori ieșirea spre drumul către Icklesham și o dată pasajul de trecere. Când ajunseră pe pășunea pe care-o căutau, era aproape miezul nopții.

Ernest parcă Landroverul printre niște tufișuri și coborî să deschidă poarta. Se afundă imediat în noroi până la glezne și, după ce reuși să iasă de acolo, păși într-o grămadă uriașă de bălegar. Se îndreptă spre autocamion lipăind și uitându-se după vaci, deși, în bezna aia cețoasă, n-ar fi văzut una decât după ce se ciocnea de ea.

— Credeam că pe pășunea asta nu trebuie să fie vaci, îi spuse lui Cess.

— Au fost mai înainte, dar fermierul le-a mutat pe cea de alături, răspunse acesta, aplecându-se în afara geamului. De-aia am ales-o. Și din cauza pâlcului întins de copaci din partea aia. Arătă, nesigur, către ceva prin întuneric. Copacii vor ascunde tancurile, să nu fie la vedere.

— Credeam că ideea e tocmai să fie văzute de nemți.

— Să-i lăsăm să vadă unele dintre ele, îl corectă Cess. În batalionul ăsta sunt o duzină.

— Trebuie să umflăm o duzină de tancuri?

— Nu, doar două. Armata nu le-a parcat destul de adânc printre copaci. Părțile din spate sunt încă vizibile de sub crengi. Cred c-o să fie mai ușor dacă traversez câmpul dând înapoi. Ajută-mă să-ntorc.

— Ești sigur că e o idee bună? întrebă Ernest. Locul e-al naibii de noroios.

— O să facă urmele mai vizibile. N-ai de ce să te-ngrijorezi. Autocamionul are cauciucuri bune. N-o să mă-mpotmolesc.

Și nu se împotmoli. O făcu Ernest, când ducea mașina înapoi, la poartă, după ce descărcaseră cele două tancuri. Le trebuiră două ore ca să iasă din groapa cu noroi, activitate în timpul căreia Ernest își pierdu echilibrul și căzu lat, și lăsară ca amintire o harababură dezastruoasă de făgașe în mijlocul terenului.

— Băieții lui Goering n-o să creadă niciodată că astea-s urme de tancuri, spune Ernest, ațintind lumina unei lanterne camuflate asupra nămolului răscolit.

— Ai dreptate, încuviință Cess. Va trebui să punem un tanc deasupra ca să le-ascundem și — știu! — o să creăm impresia că s-a împotmolit în noroi.

— Tancurile nu se-mpotmolesc în noroi.

— În ăsta s-ar împotmoli, zise Cess. Îl umflăm numai trei sferturi și lăsăm restul plat, ca să pară-nclinat într-o parte.

— Chiar crezi că vor vedea așa ceva de la patru mii șase sute de metri altitudine?

— Habar n-am, răspunse Cess, dar, dacă pierdem vremea contrazicându-ne, n-o să terminăm până dimineață și nemții o să vadă ce punem la cale. Haide. Dă-mi o mână de ajutor. Scoatem camionul înapoi, pe alee, după ce descărcăm tancul. Ca să nu fim nevoiți să-l târâm.

Ernest îl ajută să dea jos placa grea, de cauciuc. Cess conectă pompa și începu să umfle tancul.

— Ești sigur că e îndreptat cu fața încotro trebuie? întrebă Ernest. Ar fi cazul să meargă către crâng.

— O, așa e, aprobă Cess, umbrindu-și lanterna cu mâna și ațintind-o către tanc. Nu, e orientat greșit. Haide, ajută-mă să-i schimb poziția.

Traseră, împinseră și târâră obiectul greu, rotindu-l ca să ajungă cu fața în direcția corectă.

— Acum să sperăm că nu e cu fundul în sus, spuse Cess. Ar trebui să scrie pe ele „partea asta deasupra”, deși așa ceva ar stârni bănuielile nemților. Începu să pompeze. Aha, bun, uite-o șenilă.

Partea din față începu să se înalțe din faldurile netede ale cauciucului cenușiu-verzui, semănând remarcabil de bine cu un tanc. Ernest rămase o clipă locului, uitându-se, apoi aduse fonograful, măsuța de lemn pe care trebuia să stea și difuzorul. Le instală, luă discul din autocamion, îl așeză pe platanul rotitor și coborî acul. Zgomotul tancurilor se rostogoli tunător către el, umplând pășunea și transformând deslușirea cuvintelor lui Cess într-o imposibilitate.

Pe de altă parte, se gândi în timp ce se lupta cu freza din partea din spate a camionului, menită să facă urme de tanc, nu mai era nevoit să-și aprindă lanterna. Putea să meargă pur și simplu în direcția sunetului. Dacă nu cumva pe pajiște erau vaci — și, judecând după numărul de adâncituri de curând lăsate de copite în care călcase, ar fi putut cu siguranță să fie.

În drum spre Tenterden, Cess îi spusese că era foarte ușor să lucrezi cu freza. Nu trebuia decât s-o împingi, ca pe o mașină de tuns iarba, însă era de cel puțin cinci ori mai grea decât aia cu care tundeau peluzele la castel. Trebuia s-o conduci lăsându-te cu toată greutatea pe mâner ca să-nainteze fie și numai cu câțiva centimetri, iar în iarbă mai înaltă de cinci centimetri refuza să se clintească și avea tendința să vireze sub un anumit

unghi. Ernest se văzu nevoit să se-ntoarcă la camion, să aducă o greblă și să netezească tot ce făcuse, apoi o luă de la început în mai multe rânduri înainte de a obține o urmă cât de cât dreaptă de la poartă până la tancul înnămolit.

Cess încă mai lucra la sfertul din față-dreapta.

— S-a fisurat, strigă el, acoperind huruitul tancurilor. Noroc că mi-am adus trusa pentru pus petice la camera de bicicletă. Nu te-apropia mai mult! Lama aia e foarte ascuțită.

Ernest dădu din cap și săltă freza, aducând-o în locul unde trebuia să se afle cealaltă urmă a tancului, apoi o porni înapoi, către poartă.

— Câte din astea vrei? îi strigă lui Cess.

— Cel puțin o duzină de perechi, își zbieră Cess răspunsul, și unele trebuie să se suprapună. Cred că-ncepe să se ridice ceața.

Ceața nu-ncepea să se ridice. Când își aprinse lanterna ca să readucă acul la începutul înregistrării, fonograful era învăluit în pâclă. Și, chiar dacă s-ar fi ridicat, ei nu și-ar fi dat seama pe întunericul ăla. Se uită la ceas. Era două, și încă nu umflaseră primul tanc. Aveau să rămână blocați acolo la nesfârșit.

Cess termină în cele din urmă cu tancul din nămol și traversă cu greutate câmpul, în direcția crângului, ca să se-ocupe de celelalte două. Ernest venea înapoia lui cu freza, făcând urme de șenile ca să indice locul unde intraseră tancurile printre copaci.

Când era la jumătatea drumului, sunetul care imita huruitul tancurilor încetă. La naiba, uitase să miște acul. Fu nevoit să traverseze toată pășunea, să pornească din nou discul, și nici nu ajunsese bine înapoi, la freză, când ceața se ridică într-adevăr.

— Ți-am spus eu, se bucură Cess, și imediat începu să plouă. Fonograful! strigă el, și Ernest trebui să aducă umbrela și s-o fixeze deasupra

fonografului, legând-o cu o frânghie de țeava de cauciuc a tancului.

Ploaia se opri exact înainte de a se ivi zorii, împrospătând noroiul și făcând iarba atât de alunecoasă încât Ernest căzu de încă două ori, o dată când alerga să mute acul fonografului, care se blocase și repeta la nesfârșit aceleași trei secunde de huruit de tancuri, și a doua oară când îl ajuta pe Cess să cârpească altă înțepătură.

— Dar gândește-te ce poveste despre război o să le spui nepoților! îl consolă Cess, în timp ce se ștergea de noroi.

— Mă-ndoiesc c-o să am vreodată nepoți, zise Ernest. Încep să mă-ntreb dac-o să supraviețuiesc în noaptea asta.

— Prostii, soarele-o să răsară în orice clipă, și aproape c-am terminat aici.

Cess se aplecă să vadă urmele, despre care Ermest trebuia să admită că arătau foarte realist.

— Încă două dâre, iar eu o să termin și cu ultimul tanc. O să fim acasă la timp pentru micul dejun.

Și la timp ca să-mi termin articolele și să le duc la *Sudbury*, se gândi Ernest, aliniind freza cu celelalte urme și apăsând-o cu toate puterile. Ceea ce ar fi fost un lucru bun. Nu-i plăcea ideea de a lăsa articolele să stea în așteptare încă o săptămână, chiar și încuiate în sertar. Acum, când putea să vadă cât de cât pe unde mergea și nu mai trebuia să se oprească și să-și verifice traiectoria din doi în doi metri, ar fi trebuit să nu fie nevoie decât de încă douăzeci de minute ca să facă urmele și să-ncarce autocamionul, și de alte trei sferturi de oră pentru drumul de întoarcere la castel. Ar fi putut ajunge acolo cel mai târziu la ora șapte, ceea ce i-ar fi rezolvat toate problemele.

Dar nu înaintase decât cu vreo câțiva metri când Cess se ivi din pâclă și-l bătu pe umăr.

— Ceața-ncepe să se ridice, îi spuse. Am face bine să plecăm. Eu termin cu tancurile, iar tu

apucă-te să-mpachetezi echipamentul.

Avea dreptate; ceața se subția. Ernest reușea să deslușească formele vagi ale copacilor, fantomatice în lumina cenușie a zorilor, și, în capătul opus al pajiștii, un gard și trei vaci bălțate care rumegau tacticoase — din fericire, de cealaltă parte a acestuia.

Ernest împături prelata, strânse umbrela, le cără pe amândouă, plus pompa, până la camion, apoi se întoarse după freză. O ridică, decise că nu putea în niciun caz să traverseze câmpul cu ea în brațe, o lăsă jos, trase de coardă ca să-i pornească motorul și o împinse pe drumul de întoarcere, făcând o ultimă dâră chiar din dreptul urmei stângi a tancului până la marginea pajiștii, de unde cără freza cu greu, șchiopând, până la camion. Când o săltă în spatele mașinii, ceața începea să se despice, sfâșiindu-se în fuioare înalte ce pluteau pe deasupra câmpului ca niște văluri, dezvăluind șirul lung de urme ce duceau către crâng și către partea din spate a unui tanc imperfect ascuns, ce se zărea printre frunze, cu un altul în spatele lui. Chiar știind cum fusese făcut totul, tabloul părea foarte real, iar Ernest nu se afla la patru mii șase sute de metri. De la o asemenea înălțime, iluzia avea să fie perfectă. Asta, firește, dacă nu stătea un fonograf chiar în mijlocul pajiștii.

Se întoarse după el, reușind efectiv să vadă, pe o distanță de câțiva metri, încotro mergea, însă, când ajunse la tanc, ceața se închise iarăși, mai deasă ca oricând, ascunzând totul — chiar și tancul de lângă el. Închise fonograful și îi strânse cataramele, apoi plie masa.

— Cess! strigă, în direcția în care credea că se afla acesta. Cum merge?

Și ceața se despică brusc, așa cum se deschide cortina la teatru, și văzu crângul și întreaga pășune.

Și taurul. Stătea la jumătatea pajiștii, o creatură maronie imensă, păroasă, cu ochii mici ca niște mărgele și cu coarne enorme. Se uita la tanc.

— Hei! Tu, de-acolo! strigă o voce dinspre gard. Ce crezi că faci pe păşunea mea?

Şi Ernest se întoarse instinctiv, dând cu ochii de fermier. Taurul făcu acelaşi lucru.

— Ia blestemăţiile alea de tancuri de pe pajiştea mea! strigă fermierul, împungând furios aerul cu degetul.

Taurul îl privi fascinat o clipă, apoi întoarse brusc capul. Ca să se uite drept la Ernest.

„Raid în Desfăşurare”
— Anunţ de pe scena unui teatru londonez, 1940

Londra — 17 septembrie 1940

La miezul nopţii, numai Polly şi bătrânul gentleman cu aer aristocratic care-i dădea întotdeauna exemplarul lui din *Times* nu dormeau. El îşi pusese pardesiul pe umeri şi citea. Toţi ceilalţi aţipiseră, deşi numai Lila, Viv şi fetiţele doamnei Brightford se întinseseră; Bess şi Trot dormeau cu capetele în poala mamei lor. Ceilalţi moţăiau pe bancă sau pe podea, sprijiniţi de perete. Domnişoara Hibbard lăsase din mâini împletitura la care lucra şi capul îi căzuse în piept. Atât pastorul, cât şi doamna Laburnum sforăiau.

Polly era surprinsă. Unul dintre lucrurile de care se plânseseră contemporanii era lipsa somnului din cauza raidurilor aeriene, şi pe la jumătatea războiului blitz mulţi londonezi renunţaseră la adăposturi şi se întorseseră în paturile lor, disperarea cu care-şi doreau un somn bun fiind mai puternică decât frica de bombe. Însă membrii grupului aceluia nu păreau deranjaţi de poziţiile incomode în care dormeau sau de zgomot, cu toate că bombardamentul se întetea iarăşi. Tirul tunurilor antiaeriene din Kensington Garden reîncepu, şi un alt val de avioane le hurui deasupra capetelor.

Se întrebă dacă erau bombardierele care aveau să nimerească magazinul John Lewis. Nu, păreau să atace mai aproape — în Mayfair? Și acesta, și Bloomsbury fuseseră bombardate, ca și centrul Londrei, iar după ce terminaseră cu Oxford Street, loviseră Regent Street și studiourile BBC. Ar fi făcut bine să-ncerce să doarmă cât mai putea. În dimineața următoare avea să plece devreme, deși se întreba dacă magazinele universale aveau să fie deschise.

Magazinele londoneze se mândriseră cu faptul că nu-și închiseseră ușile pe durata războiului blitz, și atât Padgett's, cât și John Lewis reușiseră să se redeschidă după câteva săptămâni. Dar ce se putea spune despre ziua de după căderea unei bombe? Magazinele lovite aveau să fie deschise, sau accesul urma să fie interzis pe întreaga stradă, ca în zona din jurul catedralei St Paul? Și pentru cât timp? Dacă nu-mi găsesc o slujbă până mâine seară…

Firește c-aveau să fie deschise, își spuse. Gândește-te la toate afișele din vitrine pentru care era celebru blitzul: „Hitler ne poate sparge vitrinele, dar nu poate concura cu prețurile noastre" și „Săptămâna asta, pe Oxford Street se ține târgul bombelor". Și poza aia cu femeia care-ntinde mâna prin geamul spart al unei vitrine ca să pipăie materialul unei rochițe. Ar fi putut fi o zi bună pentru solicitarea unui post. Ar fi fost posibil să demonstreze că nu se temea de raiduri și, dacă unele vânzătoare nu puteau ajunge la lucru din cauza traseelor de autobuz bombardate, magazinele ar fi putut s-o angajeze ca înlocuitoare.

Dar urma să concureze și cu toate fetele de la John Lewis, rămase brusc fără slujbă, iar ele aveau mai multe șanse să li se ofere un post, din compasiune. Poate-ar trebui să le spun c-am lucrat acolo, se gândi.

Își împături haina în chip de pernă și se întinse, dar nu reuși s-adoarmă. Zgomotul monoton al

avioanelor era prea puternic. Păreau să bâzâie ca niște viespi enorme și deveneau din ce în ce mai gălăgioase — și se apropiau — în clipa aceea. Polly se săltă în capul oaselor. Zgomotul îl trezise și pe pastor. Se ridicase, imitând-o, și privea îngrijorat tavanul. Se auzi un șuierat, urmat de o explozie puternică. Domnul Dorming sări în picioare.

— Ce dracu'…? spuse, apoi adăugă: Scuze, domnule pastor.

— În actualele circumstanțe, e de înțeles, zise pastorul. S-ar părea c-au luat-o de la capăt.

Ceea ce reprezenta un adevăr rostit numai pe jumătate, chiar și pentru un contemporan. Tunul din Battersea Park trăgea din toate puterile, așa că fu nevoit să strige ca să se facă auzit.

— Sper că fetele alea sunt bine. Cele care-ncercau să găsească Glouchester Terrace.

Tunul din Kensington Gardens reîncepu să tragă și Irene se ridică și ea în capul oaselor, frecându-se la ochi.

— Șșș, culcă-te le loc, murmură doamna Brightford, cu ochii la domnul Dorming, care se holba la ușă.

Raidul părea să se desfășoare exact dincolo de ea, bufnituri înfundate, pocnete și explozii prelungi, cutremurătoare, în zgomotul cărora se treziră Nelson, domnul Simms și restul femeilor. Expresia doamnei Rickett sugera iritare, însă toți ceilalți părură mai întâi extrem de atenți, apoi îngrijorați.

— Poate n-ar fi trebuit să le lăsăm pe fete să plece, zise domnișoara Luburnum.

Trot se târî în poala mamei ei.

— Șș, spuse doamna Brightford, mângâind-o. E în ordine.

Nu, nu e, se gândi Polly, privindu-le fețele. Aveau aceeași expresie din momentul când începuseră bubuiturile. Dacă bombardamentul nu se domolea în curând…

Toate tunurile antiaeriene din Londra trăgeau — un cor de bufnituri asurzitoare, punctat de pocnete surde și de exploziile bombelor. Zgomotul devenea tot mai puternic. Privirile tuturor se plimbau pe tavan, de parcă s-ar fi așteptat să se prăbușească în orice clipă. Se auzi un scrâșnet, ca de metal sfâșiat, apoi o bubuitură care păru să le spargă timpanele. Domnișoara Hibbard sări în sus și-și scăpă împletitura, iar Bess începu să plângă.

— Atacul pare mult mai cumplit în seara asta, comentă pastorul.

Mult mai cumplit. Avioanele și tunurile antiaeriene păreau să poarte lupta în altarul de deasupra lor. Kensington n-a fost lovit, își spuse ea.

— Poarte-ar trebui să cântăm, strigă pastorul, acoperind zgomotul.

— Excelentă idee, încuviință doamna Wyvern și se lansă într-un „Trăiască nobilul nostru rege”. Domnișoara Laburnum și apoi domnul Simms i se alăturară, dar abia dacă se auzeau din cauza bubuiturilor și a țipetelor de afară. Pastorul nu făcu nicio încercare de a continua cu a doua strofă. Toată lumea încetă rând pe rând să cânte, holbându-se cu încordare și neliniște la tavan.

O bombă de mare putere explodă la o distanță atât de mică încât grinzile adăpostului se cutremurară, urmată imediat de o alta, căzută și mai aproape, acoperind zgomotul tunurilor, dar nu și huruitul monoton, neîncetat și înnebunitor al avioanelor.

— De ce nu se domolește? întrebă Viv, și Polly îi simți panica din glas.

— Nu-mi place, se tângui Trot, punându-și mâinile mici peste urechi. E prea tare!

— Într-adevăr. „Insula e plină de zgomote”[17], spuse, din colțul său, bătrânul gentleman, iar Polly îl privi surprinsă.

Vocea i se schimbase cu desăvârșire, trecând de la tonul calm al omului bine-crescut la unul

profund, poruncitor, care le făcu până și pe fetițe să se oprească din plâns și să-l privească.

Bătrânul închise cartea și-o așeză alături, pe podea.

— „Fără veste, ne-a trezit", continuă el, „o larmă…" Își aruncă pardesiul de pe umeri, ca și cum ar fi azvârlit o mantie, dezvăluindu-și identitatea de magician, de rege. „… de urlete, un zăngănit de lanțuri și alte zvonuri înfricoșătoare"[18].

O porni brusc, cu pași mari, către centrul pivniței.

— „Am dat pe mâna tunetului focul", strigă, iar Polly avu impresia că i se dublase înălțimea „Zguduind din temelii înaltul promontoriu!" Vocea lui răsunătoare ajungea în toate colțurile pivniței. „Ardeam în multe locuri dintr-odată", continuă, rostind cuvintele în timp ce arăta, cu gesturi spectaculoase, către tavan, către podea și către ușă, „pe vela mare, pe catarg, pe vergi…." Își aruncă brațele în lateral. „Și m-adunam apoi într-o văpaie."[19]

Afară căzu o bombă, destul de aproape ca să zăngănească și ceainicul, și ceștile, dar nimeni nu le aruncă nicio privire. Se uitau cu toții la bătrân, iar sentimentul de frică începea să-i părăsească. Deși vacarmul terifiant nu-și pierduse din intensitate și cuvintele declamate, în loc să distragă atenția, îl scoteau în evidență, descriindu-l, nu mai era înspăimântător. Devenise un simplu efect scenic — talgere lovite și coli zornăitoare de tinichea — oferindu-i vocii un fundal dramatic.

— „Dar-ar ciuma-n ei cu zbieretele lor!" strigă bătrânul. „Răcnesc mai avan decât furtuna, ba chiar decât noi…"[20]

Apoi intră direct în epilogul declamat de Prospero, de la care trecu la scena nebuniei lui Lear și, în final, la Henric al V-lea, în timp ce spectatorii îl ascultau vrăjiți.

La un moment dat, zgomotele din exterior se estompaseră, scăzând până la un soi de bum-bum-bum înăbușit al tunului antiaerian din nord, dar niciunul dintre cei de față nu observase. Și tocmai ăsta era, de fapt, scopul. Polly se uita la recitator cu admirație.

— „De noi vor spune fiilor părinții — de astăzi până la sfârșitul lumii” declamă el, cu vocea răsunându-i în pivniță, „să nu fim prăznuiți noi, cei puțini, puțini și norocoși, legați ca frații”[21]. Glasul i se stinse la ultimele cuvinte, așa cum se pierde în tăcere ecoul unui dangăt de clopot. „Cu glas de-aramă miezul nopții sună”, apoi șopti: „Somn ușor, copii!”[22]

Și-și înclină fruntea, cu mâna pe inimă.

Tăcerea se așternu, hipnotică, pentru o clipă.

— Vai, ce frumos! exclamă domnișoara Howard, și imediat răsunară aplauzele tuturor.

Trot bătea din palme cu frenezie, și exemplul îi fu urmat până și de domnul Dorming.

Bătrânul gentleman le mulțumi cu o plecăciune adâncă, își recuperă pardesiul și se întoarse la cartea lui, în colțul încăperii. Doamna Brightford își trase fetițele mai aproape, iar Nelson, Lila și Viv se liniștiră și adormiră pe rând, cum adorm copii după ce li s-a citit povestea de seară. Polly se duse să se așeze lângă domnișoara Laburnum și lângă pastor.

— Cine e? șopti ea.

— Vrei să spui că nu știi? se miră domnișoara Laburnum.

Polly speră că nu era chiar atât de celebru încât faptul că nu-l recunoscuse să stârnească suspiciuni.

— E Godfrey Kingsman, o lămuri pastorul, actorul shakespearian.

— Cel mai mare actor al Angliei, adăugă domnișoara Laburnum.

— Dacă e un actor atât de celebru, pufni doamna Rickett, ce caută-n adăpostul ăsta? De ce nu e pe scenă?

— Știi foarte bine că teatrele sunt închise din cauza bombardamentelor, ripostă cu aprindere domnișoara Laburnum. Până când le redeschide guvernul…

— Eu nu știu decât că nu le închiriez camere actorilor, zise doamna Rickett. Nu poți pune bază pe ei când e vorba de plata chiriei.

Obrajii doamnei Laburnum se împurpurară din belșug.

— Sir Godfrey…

— A fost făcut cavaler? se grăbi Polly să-ntrebe.

— De regele Edward, răspunse domnișoara Laburnum. Mi-e greu să-mi imaginez că n-ai auzit niciodată de el, domnișoară Sebastian. E celebru pentru rolul lui Lear! Eu l-am văzut în *Hamlet*, când eram doar o copilă, și-a fost pur și simplu magnific!

Mai degrabă e magnific acum, medită Polly.

— A jucat în fața tuturor capetelor încoronate din Europa, continuă domnișoara Laburnum. Și când te gândești că ne-a făcut cinstea să ne ofere un spectacol în noaptea asta!

Doamna Rickett pufni din nou și singurul lucru care-o împiedică pe domnișoara Laburnum să-i adreseze cuvinte pe care le-ar fi regretat fu semnalul sirenei. Somnoroșii își îndreptară spatele căscând și toată lumea începu să-și adune lucrurile. Sir Godfrey își puse un semn în carte, o închise și se ridică în picioare. Domnișoara Laburnum și domnișoara Hibbard se grăbiră să se apropie de el, să-i spună cât de minunat fusese.

— Mi-a dat fiori, spuse domnișoara Laburnum, mai ales monologul din *Hamlet*.

Polly își reținu un zâmbet. Sir Godfrey le mulțumi celor două femei, cu voce din nou calmă, distinsă. Privindu-l cum își punea pardesiul și-și lua umbrela, îți venea greu să crezi că tocmai le oferise un spectacol fascinant.

Lila și Viv își strânseră păturile și-și adunară revistele, domnul Dorming își ridică termosul,

doamna Brightford o luă în brațe pe Trot, apoi se îndreptară cu toții spre ușă. Pastorul trase zăvorul și o deschise și, în acest timp, Polly întrezări o umbră a privirii încordate și înspăimântate pe care-o remarcase în ochii tuturor înainte de intervenția lui sir Godfrey, acum fiindcă se temeau de ceea ce ar fi putut descoperi dincolo de ușă și de trepte: casele lor dispărute, Londra în ruine. Sau tancurile germane înaintând pe Lampden Road.

Pastorul se retrase din fața ușii deschise ca să-i lase să iasă, dar nu se clinti nimeni, nici măcar Nelson, care se închisese în sine încă dinainte de miezul nopții.

— „Grăbește-te și vezi să nu întârzii!”[23], trâmbiță vocea lui sir Godfrey. „Hai, cât mai iute”[24].

Și Nelson se repezi afară.

Toată lumea râse.

— Nelson, vino înapoi! zbieră domnul Simms, luând-o la fugă după el. Apoi strigă de pe treapta de sus: Nu se vede nicio stricăciune.

Și toți ceilalți urcară treptele împreună și se uitară în toate părțile, inspectând strada liniștită, scăldată în firava lumină cenușie dinaintea zorilor. Toate clădirile erau intacte, deși în aer pluteau un giulgiu de fum și mirosurile pătrunzătoare de cordită și de lemn ars.

— Lambeth a încasat-o azi-noapte, spuse domnul Dorming, arătând către coloanele de fum negru din sud-est.

— Și Piccadilly Circus, pe cât se pare, adăugă domnul Simms, întorcându-se împreună cu Nelson și arătând către ceea ce erau de fapt Oxford Street și fumul de la John Lewis.

Și domnul Dorming se înșela. Shoreditch și Whitechapel suportaseră greul primei runde a bombardamentului, nu Lambeth, dar, după cum arăta fumul, în niciun loc din East End nu te-ai fi aflat în siguranță.

— Nu pricep, comentă Lila, privind scena liniștită din jurul lor. Suna de parcă ar fi căzut peste noi.

— Mă-ntreb cum ar suna dacă ar cădea peste noi, spuse Vic.

— Se zice c-auzi un urlet foarte puternic și foarte ascuțit, începu domnul Simms, însă domnul Dorming clătină din cap.

— N-auzi nimic, spuse el. Nu știi niciodată ce te-a lovit.

Și se îndepărtă cu pași apăsați.

— Ce amuzant! zise Viv, urmărindu-l cu privirea.

Lila rămăsese cu ochii la fumul de pe Oxford Street.

— Cred că metroul nu merge, spuse, posomorâtă, și-o să ne ia un secol ca s-ajungem la lucru.

— Și când o s-ajungem, completă Viv, geamurile vor fi din nou sparte. O să ne petrecem toată ziua curățând dușumele.

— „Ce-i asta, secăturilor?” tună sir Godfrey. „Aud vorbindu-se de groază, de înfrângere?… Fă-ți trupul coardă, toarnă-ți foc în sânge!”[25]

Lila și Viv chicotiră.

El își apucă umbrela ca pe o sabie.

— „La zidul spart dați iureș iar, băieți!”[26] strigă, ridicând-o în sus. „Luptăm pentru Anglia!”

— O, ador *Richard al III-lea*! exclamă domnișoara Laburnum.

Sir Godfrey strânse cu înverșunare mânerul umbrelei și, pentru o clipă, Polly crezu că avea de gând s-o străpungă pe sărmana domnișoară, dar el și-o îndesă în schimb sub braț.

— „De nu ne-om mai vedea decât în cer, vă las cu bine, nobili lorzi, războinici, rude, adio!”[27]

Și se îndepărtă cu pași mari, cu umbrela în mână, ca și cum ar fi plecat la luptă.

Și de fapt chiar asta face, medită Polly, cu ochii la el. Asta fac cu toții.

— Ce frumos! spuse domnișoara Laburnum. Credeți că, dacă-l rugăm, o să ne recite mâine dintr-o altă piesă? Poate din *Furtuna*, sau din *Henric al V-lea*?

DESPRE AUTOR

Connie Willis a obținut șapte premii Nebula, mai multe decât orice alt scriitor, prima care a fost distinsă cu acest premiu pentru toate cele patru categorii.

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

15 Grup de voluntari din subordinea Marinei Regale. (*N.t.*).

16 *Furtuna* de William Shakespeare, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1958, traducere de Petre Solomon. (*N.t.*)

17 *Furtuna* de William Shakespeare, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, București, 1958, traducere de Petre Solomon. (*N.t.*)

18 Idem. (*N.t.*)

19 Idem. (*N.t.*)

20 Idem. (*N.t.*)

21 *Henric al V-lea* de William Shakespeare, în *Opere Complete*, vol. V, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1958, traducere de Ion Vinea. (*N.t.*)

22 *Visul unei nopți de vară* de William Shakespeare, în *Opere Complete*, vol. III, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1958, traducere de Șt. O. Iosif, revizuită de Florin Tornea. (*N.t.*)

23 *Romeo și Julieta* de William Shakespeare, în *Opere Complete*, vol. I, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1958, traducere de St. O. Iosif, revizuită de Al. Philippide. (*N.t.*)

24 *Îmblânzirea scorpiei* de William Shakespeare, în *Opere Complete*, vol. IV, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1958, traducere de Dan A. Lăzărescu.(*N.t.*)

25 *Henric al V-lea* de William Shakespeare, în *Opere Complete*, vol. V, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1958, traducere de Ion Vinea. (*N.t.*)

26 Idem. (*N.t.*)

27 Idem. (*N.t.*)

INTRODUCERE

Urmează „Umbrela”, de Howard Hendrix, poezia care a primit anul acesta premiul Dwarf Star.

UMBRELA

HOWARD HENDRIX

Noaptea, o umbrelă albastră, amăgită cu sori îndepărtați și cu planete, nu trebuie deschisă sub acoperișul tău — sporește ghinionul, sau mai rău.

Păstreaz-o-n cerul gândului. C-un deget pe butonul de pe mânerul ei.

Un meteor străpunge firmamentul — precum glonțul. Universul se-nchide șuierând.

Scutură stropii de stele de pe întinsa pânză fină a întunecimii.

Nu te gândi să îți dorești ceva. Pășește într-altă casă.

DESPRE AUTOR

Howard V. Hendrix a scris șase romane, trei volume de proză scurtă și o mulțime de poezii pe care ar trebui realmente să le strângă, cât de curând, între aceleași coperte. Predă literatură engleză și scriere creativă la nivel de liceu. A colaborat recent, în calitate de redactor invitat, la realizarea unui număr din *Pedestal Magazine* cu tema „Visul unei Nopți de Vară”, și a fost redactor-șef al volumului *Visions of Mars: Essays on the Fiction and Science Red Planet*.

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

INTRODUCEREA AUTORULUI

Recent, mi-am dat seama, cu un sentiment vecin cu oroarea, că mă apropii rapid de al douăzeci și cincilea an ca autor publicat. Dacă m-ați întreba unde a zburat timpul, n-aș fi în stare să vă spun. Poate că în același loc cu părul meu, sau cu o conformație corporală care a fost descrisă cândva ca „emaciată”, iar acum se apropie de „sferică”.

„VeRe” este a șasea mea nominalizare la premiile Nebula și, ca întotdeauna, mă face să mă scarpin în cap nedumerit în privința forțelor misterioase ce aduc pe lume un text, în timp ce altul — care poate fi la fel de promițător — rămâne întemnițat în cripta creierului și nu dă semne că s-ar grăbi să fie eliberat. Geneza lui a fost trucul SF standard de a răsturna statu-quoul lumii reale și a vedea ce se întâmplă. În cazul acesta s-a pornit de la premisa că viața începe în mod legal în momentul nașterii; m-am întrebat cum ar fi dacă acela ar fi momentul în care viața s-ar sfârși în mod legal.

Sunt mândru că povestirea a fost interpretată, de diverși partizani din taberele opuse ale dezbaterii privind avortul, ca fiind atât pro, cât și contra… în vreme ce alții au criticat-o pentru că a refuzat să-și declare o poziție fermă. Eu mă declar pentru posibilitatea de a opta, însă textul în sine nu se încadrează în niciuna dintre categoriile de mai sus; nu este decât o extrapolare despre alt mod de a trăi și o demonstrație a truismului că, până și în societățile care oferă oportunități nelimitate de fericire cetățenilor cei mai privilegiați, există întotdeauna cineva, undeva, care ispășește cumplit.

VERE

ADAM TROY-CASTRO

Declarația de intenție

Aceasta este o poveste despre o mamă, despre o fiică și despre dreptul la viață, și despre demnitatea tuturor creaturilor vii, și despre unele suflete care au căpătat destine mărețe în momentul conceperii lor, și despre altele damnate să rămână idioții utili ai societății.

Conținutul

Așteptați-vă la animăluțe drăguțe din pluș și fluid amniotic și un sfârșit mai mult sau mai puțin fericit pentru toată lumea, deși definiția fericirii poate să depindă de capacitatea emoțională trunchiată a celor incapabili să simtă altceva. Unele personaje sunt bogate și faimoase, altele sunt minore, iar o eroină este moartă din punct de vedere legal, deși s-ar putea să fie cea care să vă placă cel mai mult.

Apariția

Facem cunoștință cu Molly June în a cincisprezecea ei zi de moarte, când monitoarele care decid asemenea lucruri o declară aptă pentru pasageri. După ce o felicită pentru că a terminat unica etapă importantă a dezvoltării ei, o transportă cu un skimmer capitonat la showroomul VeRe[28], unde este cerută, imediat, de un Viu.

Vânzarea rapidă nu surprinde pe nimeni, în niciun caz pe servurile care au antrenat-o, aducând-o în actuala ei stare de sănătate și atractivitate, nici pe rutinele IA care gestionează

showroomul, și cel mai puțin dintre toți pe Molly June, căreia în pruncie și începutul copilăriei i-a fost ștearsă din spectrul emoțional capacitatea de a simți surprindere sau orice care depășește o vagă satisfacție. Plânsetele, a învățat ea pe când mai era capabilă de așa ceva, aduceau pedeapsă, în timp ce acceptarea necondiționată a orice considerau inginerii potrivit aducea lumină, parfum de flori și căldură. În acest punct al existenței, ea nu va reacționa mai intens decât o vagă îngrijorare față de nimic cu excepția exploziei unei bombe. Comparativ, vânzarea ei este un progres minor: un progres fericit, care-i consolidează sentimentele de satisfacție fadă. Să nu vă pară rău pentru ea. Întreaga ei viață, sau, mai corect, moarte, este un sfârșit fericit. Tot ce trebuie să facă este să-i petreacă restul purtând un pasager.

Specificațiile vehiculului

Credeți că trebuie să știți cum arată Molly June. De fapt nu-i chiar așa, întrucât aspectul nu joacă niciun rol în viața ei. Însă, deoarece informațiile vă vor ajuta să simțiți empatie față de ea, vi le vom oferi oricum.

Molly June este o creatură a nimănui cu fețișoară rotundă și nas micuț, cu buze și obraji trandafirii marcați de îmbujorare permanentă: părul blond îi încadrează chipul perfect în parantezele buclelor opulente, elastice. Ochii albaștri, lărgiți prin ani de manipulări genetice și chirurgie estetică, sunt de trei ori mai mari decât cei imperfecți pe care natura i-ar fi așezat pe fața ei. Asemănători unor ochi de lemurian, îi domină trăsăturile ca două mărgele, umezi și triști și adorabili. Nu dezvăluie nimic din personalitatea ei esențială, ceea ce nu reprezintă mare pierdere, fiindcă nu i s-a îngăduit niciodată să-și dezvolte așa ceva.

Corpul însă este cu totul altceva. A fost antrenat la perfecțiune, prin genul de regim zilnic istovitor

care poate fi îndurat numai când mintea în sine nu conștientizează durerea sau epuizarea. Molly June a lucrat cu ligamente smulse, cu articulații fărâmate, cu răni desfiguratoare. Și-a retezat coloana vertebrală, și-a zdrobit craniul și ambele i-au fost înlocuite, cu aceeași ușurință cu care inginerii au folosit-o, în paisprezece rânduri, pentru a-i înlocui pielea cu o versiune imaculată, neînsemnată de cicatrice. Din ea a rămas acum un amalgam spălăcit din părțile cel mai bine dezvoltate, majoritatea fiind pe deplin naturale, cu excepția uterului, care este desigur un palat plușat și cablat, mult mai sigur pentru viitorul său ocupant decât învelișul pe care l-ar fi asigurat doar carnea. Poate supraviețui la accidente care ar reduce-o pe Molly June la o pastă organică.

Pe scurt, ea este exact ceea ce trebuie să fie, acum când au trecut cincisprezece ani de la nașterea ei și, ca atare, potrivit tuturor standardelor cunoscute societății civilizate moderne, Moartă.

Eroina

Jennifer Axioma-Singh nu se născuse niciodată și de aceea se află la o depărtare substanțială de a fi Moartă.

Din toate punctele de vedere, era complet tipică. Scrisese opere lirice, escaladase munți, se bucurase de plonjoane cutezătoare din atmosfera superioară la bordul unor vehicule de mărimea ceștilor de ceai, manipulase acționari din șaptesprezece multinaționale majore, câștigase devotamentul lipsit de speranțe al tuturor amanților, își scrisese numele în nisipurile timpului, luptase în campanii într-o sută de războaie conceptuale, supraviețuise la douăzeci de schimbări de regimuri și în trei rânduri se decuplase ea însăși pentru a putea petrece un an-doi reflectând la scopul vieții, în vreme ce fluxul sangvin îi condimenta viziunile cu toate halucinogenele cele mai la modă.

Ea reușise toate acestea din interiorul diverselor imersiuni în fluid amniotic.

Jennifer încă nici măcar nu deschisese ochii, cărora nu li se îngăduise să se dezvolte mai mult de primul trimestru și care, pentru a recunoaște adevărul, semănau cu bile din marmură neagră îndărătul pleoapelor din foițe de ceapă translucide. Desigur, asta n-o priva de fapt de vedere. Când a revendicat-o pe Molly June ca VeR, se bucurase de cortexul vizual de șaptezeci de ani, deplasându-se înainte și înapoi prin sistemul solar, colectând chitanțele turistice pe care le câștigi fiindcă ai văzut toate minunile umanității din epoca modernă: de la gravurile planetei Marte făcute de strămoșii ei imediați pe oase de animale, până la chipul radiant al lui Iisus Nenăscutul, strălucind din atmosfera multicoloră reconfigurată artistic a lui Saturn. Ea savurase catalogul de panorame minunate asigurate de Dumnezeu și de toți viii harnici dinaintea ei.

În tot acest timp fusese binecuvântată cu vedere mult mai bună decât orice vom cunoaște noi vreodată, întrucât interfața ombilicală îi îngăduie imagini capabile să pârjolească ochii organici, iar ea este o persoană mult prea sofisticată pentru a fi satisfăcută de limitările banale ale spectrului doar vizual. Decenii de viață îi conferiseră lui Jennifer Axioma-Singh mult mai multă profunzime. Și încă ceva: o nevoie perversă, mai ciudată decât orice făcuse vreodată, și imposibil de satisfăcut fără a se instala mai întâi într-un VeR tânăr și sănătos.

Trecutul

Jennifer Axioma-Singh deținuse VeRe și înainte, fiecare personalizat din momentul morții sale. Deținuse masculi, femele, neutri și câteva sexe dezvoltate abia în ultimul deceniu. Avusese VeRe concepute pentru îndemânare sportivă, VeRe concepute pentru senzații erotice și VeRe concepute pentru supraviețuirea în medii extreme.

Avusese până și un VeR cu receptori hipersensibili la durere; asta în decursul unei perioade reci și confuze de masochism.

Ultimul dinaintea acestuia, căruia îi duce încă dorul, și despre care se simte uneori ușor vinovată, a fost o fată drăguță pe nume Peggy Sue, cu un metabolism de șase ori peste cel normal și un traiect digestiv capabil să supraviețuiască la aproximativ o sută de specii diferite de abuzuri non-stop. Peggy Sue putea înfuleca un munte de delicatese exotice fără măcar să se simtă plină sau fără să-și declanșeze reflexul de vomă și se bucura de receptori gustativi cuplați direct la centrii plăcerii. Sorbitura cea mai mică de lapte de cocos îi putea inunda sistemul cu talazuri de extaz înnebunit de endorfine. Efectele ciocolatei erau de-a dreptul obscene.

Din păcate, era încă vulnerabilă la repercusiunile negative ale hrănirii nesănătoase și a trecut prin patru transplanturi de ficat și șase transfuzii de urgență în primii zece ani de ocupare a lui Jennifer.

Consecința medicală cumulativă a atâtor ani de lăcomie decisă a contat puțin pentru Jennifer Axioma-Singh, întrucât propriul ei consum caloric era reglementat de dispozitive care împiedicau ca efectele negative ale exceselor de consum ale lui Peggy Sue să cauzeze vătămări de partea ei a peretelui uterin. Prin cordonul ombilical al lui Jennifer treceau doar acele componente necesare pentru a o ține în viață și sănătoasă. Prin interfața ei cu spectrul senzorial al lui Peggy Sue, Jennifer nu simțea decât bucuria de a mânca; nu percepea decât comoara reală, copleșitoare a gusturilor.

Iar dacă Peggy Sue a devenit între timp obeză, diabetică și icterică — așa cum s-a întâmplat, îndurând ultimii ani de VeR ai lui Jennifer ca un munte imobil de grăsime urât mirositoare, abia având putere ca să-și poziționeze gura pentru altă mușcătură —, atunci asta a fost de asemenea

neimportant, deoarece ea progresase dincolo de dezvoltarea prenatală și ca atare trecuse de acel stadiu al vieții în care se poate spune cu adevărat despre ființele umane că au suflet.

Filosofia

Viața, viața adevărată, durează doar din momentul conceperii până în momentul nașterii. Jennifer Axioma-Singh subscrie la acest principiu și se agață de el în maniera tuturor cetățenilor implicați, conștientă că înseși temeliile societății ei depind de faptul ca toți să continue să-l creadă fără să pună întrebări. Ea însă este capabilă să-și formeze atașamente, indiferent cât de iraționale, și ca atare a simțit un fior de vinovăție odată ce a decis că se săturase și mașinile au efectuat operația de cezariană care a extras-o din uterul lui Peggy Sue. La urma urmelor, răsplata lui Peggy Sue pentru atâția ani de servicii, eutanasia, părea complet neadecvată, ținând seama de tot ce oferise.

Dar ce altceva ar fi putut fi o compensare justă, ținând seama de forma în care se afla deja Peggy Sue? În niciun caz un ultim prânz! Jennifer Axioma-Singh, care nu fusese în stare să se gândească la nicio alternativă, a chibzuit asupra problemei până a ajuns la aceeași concluzie la care ajungeau întotdeauna cei care beneficiau de vieți privilegiate, și anume că este mai bine că există astfel de inechități și că oricum ea nu putea face mare lucru în privința lor. Compasiunea ei liberală a fost satisfăcută de promisiunea sinceră pe care și-o făcuse, că va avea grijă să acționeze cu mai multă responsabilitate, dacă va mai cumpăra vreodată un VeR.

Și acesta este gândul ei când containerul interim o aduce în showroomul întins și alb-strălucitor unde Molly June așteaptă un pasager.

Instalarea

Mulțumirea lui Molly June este ca suprafața unui ocean vast și pacific, neagitat de talazuri sau vânturi. Evenimentele vieții ei plonjează fără efect în suprafața aceea ca oglinda, neiscând nici vălurele, nici furtuni. Rămâne neatinsă chiar și acum, când mecii anestezist și obstetrician ies din nișele lor pentru a-i ghida forma întotdeauna pasivă de pe patul din sala de așteptare, unde fusese lăsată mai devreme în cursul dimineții, spre blocul operator unde își va începe etapa utilă a existenței. Difuzoare murale continuă s-o calmeze cu un aranjament de coarde melodioase, conceput ca prioritar asupra oricăror paraziți emoționali nedoriți.

Totul este destul de uman: pentru că până și atunci când Molly June se întinde, lasă capul pe spate și capătă permisiunea de a închide ochii, ea rămâne perfect senină. Ritmul cardiac i se iuțește totuși nițel, doar atât cât să fie remarcat de instrumente, când servurile îi răsfrâng spre înapoi pielea abdomenului, dar până și rafala aceea instinctivă de frică se destramă din cauza absenței oricărei dureri identificabile. Reacția ei față de procedura invazivă se topește la nivelul unui interes pur teoretic, similar cu ceea ce Jennifer însăși ar simți față de o bârfă despre oameni pe care nu-i cunoaște și care trăiesc în locuri unde n-a fost niciodată.

Molly June plutește, se gândește la ape albastre și lumină solară intensă, ratează instalarea lui Jennifer în interiorul ei și reacționează față de schimbarea masivă din corp doar după ce inciziile sunt închise și Jennifer și-a revenit îndeajuns pentru a izbi din picioare. După aceea buzele i se curbează într-un surâs cald, dar absent. Ea este fericită. Poate că VeRe sunt moarte, în termeni legali, totuși ele își iubesc pasagerii.

Ambiția

Jennifer nu-și anunță intențiile decât după două zile, după ce se acomodează cu noul mediu de viață. La momentul acela, Molly June este întinsă pe o sofa, pe un balcon cu vedere spre un oraș cunoscut cândva ca Paris, dar care de atunci a avut cel puțin o duzină de alte nume de popularitate trecătoare; în acest moment se numește într-un fel care ar putea fi tradus ca Noapte Eternă, fiindcă planificatorii lui urbani observaseră că arăta cel mai bine când turnurile i se profilau pe un fundal întunecat și de aceea aranjaseră să-l elibereze de lumina solară ce-i diluase anterior frumusețea câte o jumătate din fiecare zi.

Balconul, un loc popular printre vizitatori, nu este atașat de fapt vreunei clădiri. Stă pur și simplu, ca un raft neancorat, la o altitudine calculată pentru a zări luminile orașului în gloria lor cea mai decadentă. Orașul în sine nu mai este locuit, desigur; adăpostește câteva mecanisme importante pentru întreținerea șabloanelor climatului local, dar altfel există doar pentru a-i opune cerului nopții constelații de lumină reflectată. Jennifer, care-i percepe frumusețea prin ochii lui Molly June și vântul tăios de la altitudine prin pielea lui Molly June, simte cu orașul acesta o conexiune care trece dincolo de estetică. Îl consideră profetic, rezonant și romantic, locul perfect pentru a începe aventura cea mai mare a unei vieți care i-a oferit deja foarte multe.

Ea întinde gâtul lui Molly June pentru a privi sutele de VeRe care împart cu ea balconul acesta: toate tinere, toate frumoase, toate pretinzând fericire în vreme ce pasagerii lor plictisiți se străduiesc să planifice experiențe noi, care să nu se fi tocit încă prin exces. Ea vede VeRe bând, VeRe luptându-se, VeRe declamând poezii insipide, VeRe acuplându-se câte trei și câte patru; VeRe colorate în nuanțe diverse, de felurite forme și mărimi; femele însărcinate și masculi însărcinați, toți suficient de transparenți pentru un ochi exersat

ca al lui Jennifer, pentru ca esența caracterelor pasagerilor lor să sclipească dinăuntru. Toți strălucesc de la lumina lunii, care nu este Luna, deoarece originalul a fost îndepărtat cu ceva timp în urmă, ci o piesă superbă de măiestrie scenică, proiectată pentru a accentua la maximum efectul orașului de dedesubt.

Oare vreunul dintre toți oamenii aceștia s-a gândit vreodată la un act atât de ieșit din comun de creativ precum cel la care se gândește Jennifer? Probabil că nu. Mai mult chiar, Jennifer este sigură că răspunsul este negativ. Simte mândrie, iar VeRul ei Molly June râde, cu o bucurie care amenință să readucă nedoritul blestem al luminii solare peste orașul luminilor. Și pentru prima dată își anunță intenția cu glas tare, fără măcar a ridica vocea, știind că vorbele ce ies prin gura lui Molly June sunt de prisos, atâta timp cât semnalul realmente necesar călătorește prin rețeaua care transmite nevoile lui Jennifer către cuvenitele agenții de facilitare. Niciunul dintre celelalte VeRe de pe balcon n-o aude măcar pe Molly June vorbind. Dar cei cuplați o aud pe Jennifer rostind cuvintele destinate să declanșeze un vârtej de controverse.

Vreau să nasc.

Clarificarea

Este imposibil de minimalizat perversitatea acestei solicitări.

Nimeni nu Naște.

Nașterea este un proces murdar, neplăcut și dezgustător, care ejectează creaturi vii din mediul lor cald și protejat în alt mediu dur și neiertător, cu care nimeni nu vrea să aibă de-a face, decât dinlăuntrul protecției uterelor, fie ele organice sau artificiale.

Nașterea este trecerea din Viață, și toate minunile ei infinite, în alt loc populat doar de cei care au fost abandonați. Este sfârșitul teribil pe

care civilizația modernă îl amânase la infinit, îngăduindu-le ființelor omenești să trăiască în interiorul uterelor fără să renunțe vreodată la oportunitățile bogate de experiență și creștere. Este trist, desigur, că pentru ca Viața să fie măcar posibilă, unui procentaj însemnat de Cetățeni trebuie să li se îngăduie să treacă prin vălul acela teribil, într-o existență în care nu mai sunt buni pentru nimeni decât ca părți de schimb, muncitori manuali și VeRe, dar chiar și în societățile cele mai iluminate există țărani, care efectuează trudele grele pentru a-i elibera de ele pe oamenii importanți. Tot ce putem face este să le apreciem contribuția și în același timp să-i menținem cât mai mulțumiți cu putință.

Lucrul cel mai rău care putea fi spus vreodată despre existența lui Molly June este că, atunci când Creșele i-au măsurat potențialul genetic, l-au descoperit inadecvat și au decis că trebuia să abordeze Nașterea nerestricționată, ea a fost de asemenea lipsită în mod omenos de îmbunătățirile neurologice care le permiteau fetușilor din primul trimestru toate răsplățile și responsabilitățile Cetățeniei. Molly June nu s-a dezvoltat niciodată suficient pentru a se teme de trecerea care o aștepta și n-a știut niciodată cât de trist limitată avea să-i fie existența. Și-a petrecut mult prea scurta Viață în uter, ignorantă în privința tuturor binecuvântărilor ce aveau să-i fie negate pe vecie, și a fost ținută ferită și mulțumită și fericită și drogată și stupidă de la naștere. La urma urmelor, așa cum a spus cândva o persoană înțeleaptă, pentru a avea un vas perfect ai nevoie de un vasal perfect. Nimeni nu poate spune că ar fi ceva greșit în privința aceasta. Însă deposedarea celor ca ea, care face posibilă viețile unora ca Jennifer Axioma-Singh, rămâne un lucru dizgrațios despre care oamenii decenți pur și simplu nu vorbesc.

Aspirația lui Jennifer de a simți nașterea din punctul de vedere al unei mame, icnind și asudând

pentru a expulza altă nefericită ca Molly June din singura lume care contează în lumea sclaviei reci șochează astfel vasta majoritate ca fiind jignitoare, scandaloasă, insensibilă, egoistă și crudă. Dar pentru că nimeni nu și-a imaginat vreodată un Cetățean îndeajuns de irațional pentru a dori așa ceva, nimeni nu s-a gândit vreodată că ar fi în defavoarea legii. Ca atare, cei aflați la putere acceptă perversiunea lui Jennifer și în același timp promulgă iute legi pentru a se asigura că nimeni nu va mai beneficia vreodată de o asemenea permisiune; și toate mașinăriile medicinei moderne sunt orientate spre problema de a-i oferi ceea ce dorește. Și, nu după mult timp, purtând-o pe Molly June ca surogat, ea este însărcinată.

Implantarea

Nu este necesară nicio copulație dezagreabilă. Sexul, așa cum se desfășoară prin intermediul VeReurilor, continuă să pună lumea în mișcare, determinând numărul obișnuit de relații dulci-amare, despărțiri furtunoase, triunghiuri amoroase turbulente și cântece prostești de amor.

În zilele ei mai tinere, înainte ca practica să fi devenit plictisitoare prin simpla repetare, Jennifer uzase câteva VeRe regulându-se ca o iepuroaică. Nu existase însă niciun pericol, nicio clipă, al vreunei conceperi nedorite, în niciun caz când unica sursă posibilă a spermatozoizilor mobili sunt creșele care-i produc după cum este necesar, fără a recurge la teste arhaice neplăcute. Zigoții și embrionii constituie actualmente competența liniilor de montaj. Creșterea unuia în interiorul unui VeR, cu atât mai mult a unuia deja ocupat de o ființă umană, prezintă o sumedenie de dificultăți birocratice, care implică alcătuirea de protocoale noi și rearanjarea paradigmelor acceptate și o sumedenie de strâmbături oficiale, dar odată ce totul a fost spus și făcut, procedurile se pot dovedi destul de simple și chirurgii întâmpină puține

dificultăți în a o înzestra pe Molly June cu un al doilea uter în care să crească fiica lui Jennifer Axioma-Singh, în timp ce Jennifer Axioma-Singh însăși plutește neschimbată la depărtare de câteva membrane protectoare.

Spre deosebire de uterul care o găzduiește pe Jennifer, acesta nu va fi cablat în niciun fel. Ocupanta sa nu va fi în stare să influențeze acțiunile lui Molly June, ori să se bucure de întregul spectru al simțurilor ei. Ea nu va înțelege, decât în modul cel mai primitiv, nedezvoltat, ce sau unde se găsește, sau cât de bine este îngrijită. Aflată literalmente lângă Jennifer Axioma-Singh, va fi, potrivit tuturor comparațiilor rezonabile, o idioată lipsită de minte. Dar va trăi și va crește, atâta timp cât va dura completarea acestui moft pervers al lui Jennifer.

Gestația (I)

În lunile ce urmează, Jennifer Axioma-Singh se bucură de o formă nouă de celebritate. Așa ceva nu reprezintă, desigur, nici pe departe o noutate pentru ea, fiindcă până atunci mai fusese de câteva ori celebră și, dacă își va trăi durata de viață anticipată, se așteaptă să mai fie de câteva ori. Dar într-o lume altfel imposibil de epatat, ea nu trăise niciodată, și nici măcar nu văzuse, genul acela special, aproape dispărut, de celebritate care provine din epatare și care cândva era mai bine cunoscut prin termenul arhaic „notorietate”.

Pe aceasta o savurează. Pe aceasta o mulge pentru fiecare angstrom. Pe aceasta o călărește ca o expertă, supunându-se la nenumărate interviuri, construind nenumărate replici spirituale, trăgând toate sforile posibile și scandalizând publicul.

Ea spune:

— Nu văd motivul pentru toată agitația asta.

Ea spune:

— Oamenii au partajat dintotdeauna utere.

Ea spune:

— Așa ceva se întâmpla în mod natural la nașterile multiple: eram doi, trei, patru sau chiar șapte, înghesuiți laolaltă ca boabele de strugure, uneori absorbindu-ne reciproc părțile corpului ca niște mici și drăgălași canibali.

Ea spune:

— Nu știu dacă să numesc ceea ce fac „sarcină” sau „artă interpretativă”.

Ea spune:

— Nu credeți că Molly June arată extraordinar? Nu vi se pare că radiază?

Ea spune:

— Când se va naște copila, s-ar putea s-o numesc Halo.

Ea spune:

— Nu, nu văd nicio problemă în a o condamna la Naștere. Dacă este îndeajuns de bună pentru Molly June, atunci este îndeajuns de bună și pentru copila mea.

Și ea spune:

— Nu, nu-mi pasă ce gândesc alții. La urma urmelor, este VeRul meu.

Și atâță tot mai tare văpăile scandalizării, până când simpatia publică se îndreaptă spre sărmana creatură care doarme în sacul de fluid amniotic, ale cărei viață și viitor au fost deja atât de crud decise. Este ea cu adevărat atât de limitată pentru a fi condamnată la Naștere? N-ar fi trebuit să fi fost stabilizată și să i se fi oferit propria ei șansă la viață, înainte de a fi expulzată, lipicioasă și urât mirositoare, în lumea dură și rece populată doar de VeRe și mașini? Sau Jennifer are dreptate în a menține subiectul la nivelul capriciului unei mame?

Jennifer spune:

— Știu doar că aceasta este experiența cea mai profundă și mai satisfăcătoare spiritual din întreaga mea viață.

Și astfel ea înfruntă mulțimile, reale sau virtuale, utilizând zâmbetul lui Molly June și

inocența lui Molly June, sfidându-i pe analiști să numere toate straturile de ironie.

Gestația (II)

Molly June trăiește aceleași câteva luni într-o pâclă de confuzie buimacă, dar fericită, conștientă că a devenit centrul atenției, dar incapabilă de a înțelege cu exactitate motivul. Știe că o doare regiunea lombară, că i s-au umflat sânii și că abdomenul ei, anterior plat și moale, s-a mărit, ajungând de câteva ori mai mare, știe că uneori simte ceva mișcându-se înlăuntrul ei, că uneori simte grețuri de la stomac și că din ochi îi curge apă mult mai ușor decât s-a întâmplat vreodată, dar nimic din toate acestea nu-i tulbură suprafața vastă și calmă a ființei. Totul este bine, așadar, un motiv suplimentar pentru mulțumire placidă.

Singurele momente cu adevărat neplăcute îi apar în vise, când se pomenește stând pe un câmp cenușiu, incolor, în fața altei versiuni a ei, de două ori mai mică. Miniaturala Molly June o privește de la o depărtare pe care Molly June însăși n-o poate traversa, fără să clipească din ochi, cu o expresie nemiloasă. Lacrimi îi sclipesc pe ambii obraji. Ea arată spre Molly June și rostește un singur cuvânt, incomprehensibil în orice grai pe care-l cunoaște Molly June și irelevant pentru orice viață pe care i s-a îngăduit vreodată s-o ducă:

— Mamă.

Cuvântul nefamiliar o face pe Molly June să simtă simultan căldură și frig. În vis își dă drumul pe ea și se înfioară de căldura neașteptată care-i șiroiește pe coapse. Se înfioară, cuprinsă de o nevoie inexplicabilă de a-și cere iertare. Când se trezește, găsește lacrimi reale, încă ude pe obraji, și urină reală care a îmbibat salteaua între coapsele ei. Asta o sperie.

Însă momentele acelea pălesc. În câteva secunde, agenții calmanți îi inundă deja fluxul sangvin, subjugând orice furtuni interioare,

înlăturând toate posibilele surse de tulburare, făcând-o din nou VeRul obedient care ar trebui să fie. Ea surâde și gângurește, în timp ce servurile se îngrijesc de forma ei voluminoasă, frecționându-i carnea și aplicând emolienții. Ce bună este viața, gândește ea. Și dacă nu este, păi, tot nu poate face nimic în privința asta, așa că de ce să se neliniștească?

Nașterea (I)

Molly June intră în chinurile facerii într-o zi care corespunde cu ceea noi numim „joi". Greutatea insistentă pe care o cunoscuse de atâta vreme lasă loc unei serii de contracții îndeajuns de violente pentru a ajunge la ea chiar și prin coconul de apatie deliberat conceput. Țipă și geme și zbiară lucruri nearticulate, furioase, care ar fi putut să fie blesteme, dacă ea ar fi fost expusă la așa ceva, și imploră mașinile sclipitoare din jur să-i îndepărteze durerea cu aceeași eficiență cu care au îndepărtat totul. Ba chiar își imploră pasagerul — pasagerul despre care știe, pe care l-a perceput văzând prin ochii ei, auzind prin urechile ei și purtând conversații prin gura ei — să fie milos. Nu i-a cerut niciodată nimic prezenței aceleia misterioase și divine, deoarece nu s-a gândit niciodată că ar putea fi îndreptățită la ceva, dar acum are nevoie de ușurare și o pretinde, țipă după ea, nu poate înțelege de ce n-o primește.

Răspunsul, care ar fi mai presus de înțelegerea ei chiar dacă i-ar fi oferit, este că tocmai asta interesează: materialitatea umedă și sordidă a experienței.

Nașterea (II)

Jennifer Axioma-Singh este complet conectată la toate crampele, toate tresăririle, toate broboanele de transpirație. Ea trăiește frumusețea, teroarea, epuizarea și certitudinea că nu se va mai termina niciodată. Consideră că este important, evocativ și

educațional, la niveluri inaccesibile unui burduf de carne fără minte ca Molly June. Și ajunge la multe revelații profunde despre natura vieții, morții și originii biologice a speciei și despre atașamentul straniu și inexplicabil pe care iepele l-au simțit mereu pentru săculeții urlători de carne și oase pentru care corpurile lor au trecut prin atâtea chinuri pentru a-i expulza.

Concluziile

Este ca oricare altă muncă, gândește ea. Nimeni n-a petrecut luni în șir construind o casă, doar pentru a o incendia imediat după ce a bătut ultimul cui. Depui un volum de efort pentru ceva și-ți aparține, pentru totdeauna, chiar dacă rezultatul final nu-i decât o creatură micuț?, care m?n?nc?, defecheaz?ă, care mănâncă, defechează și-ți cere să-i dedici timp.

Asta tot nu explică însă de ce cineva ar repeta genul acesta de durere, cu atât mai puțin cele trei, patru sau șapte ocazii suplimentare uzuale înainte ca nenăscuții să fi ajuns la putere. Da, este destul de interesant la început, însă ea pricepe ideea generală cu mult înainte de încheierea celei de-a treisprezecea ore și de micșorarea la numere dintr-o singură cifră a cotei de piață pentru transmisia ei în timp real. Durerea lăsase loc plictiselii cu mult mai devreme. La ora a cincisprezecea, ea cedează complet, își deconectează inputurile și începe să-și actualizeze corespondența, ratând momentul în care fiica lui Molly June, tovarășa de uter și sora lui Jennifer, este expulzată cu capul înainte într-o tavă argintiu-strălucitor, roz și acoperită de sânge, zbierând din toți rărunchii, inspirând oxigen pentru prima oară, dar, potrivit tuturor definițiilor legale, Moartă.

Finalul (Jennifer)

În conformitate cu dorințele ei anunțate din timp, Jennifer Axioma-Singh este scoasă din

Molly June și instalată chiar aceeași zi într-un VeR nou. Acesta este o creatură înaltă, zveltă, superbă, cu ochi înflăcărați și buze pline, cărnoase; se numește Bernadette Ann, a fost crescută pentru rezistență în medii extreme și în scurt timp o va purta pe Jennifer Axioma-Singh într-o prelungă călătorie solitară peste continentul restaurat al Antarcticii.

Jennifer este atât de nerăbdătoare să înceapă această călătorie, încât nici măcar nu vede pruncul a cărui naștere tocmai a simțit-o. Nu este nevoie. La urma urmelor, ea, personal, n-a văzut niciodată nimic. Iar imaginile sunt accesibile on-line, dacă va simți vreodată nevoia să le vadă. Nu anticipează însă vreun motiv pentru așa ceva. Pruncul în sine n-a interesat-o niciodată. Jennifer n-a vrut să fie mamă, ci a vrut doar să nască. În cele din urmă, pentru ea a contat numai să obțină câteva luni de experiențe indirecte unice, prețioase într-o existență care va continua probabil atâta timp cât servurile mai produc utere și mai cresc VeRe. Tot ce contează acum este să meargă mai departe. Pentru că timpul nu se oprește și nu sunt niciodată destule aventuri ca să-l umple.

Finalul (Molly June)

A fost manipulată și întinată și transformată într-un VeR improbabil de a mai atrage pasageri. Ca atare, este marcată pentru înlăturare miloasă.

Finalul (pruncul)

Pruncul este o problemă. Mama lui biologică, Jennifer Axioma-Singh, nu este deloc interesată de el, iar mama care l-a născut, Molly June, este în drum spre cuptor. Mai multe probleme minore de sănătate, care abia dacă merită menționate, îl fac neadecvat pentru un viitor util ca VeR. Deoarece este Născut, și prin această definiție precisă Mort, ar putea foarte bine s-o urmeze pe Molly June pe tobogan.

Îl așteaptă însă un viitor mai fericit. Se pare că neobișnuita lui gestație și naștere l-au transformat într-un obiect de interes și există mai multe muzee care ard de nerăbdare să-l adauge colecțiilor lor permanente. Ofertele sunt evaluate și termenii negociați, apoi se semnează acordul final și el este expediat într-un habitat recent construit într-o rezervație naturală din ceea ce a fost cândva statul Ohio.

Finalul (copila)

Copila își petrece primii ani ai vieții într-o creșă automatizată, cu jucării, profesori și atenție deosebită acordată tuturor nevoilor ei fizice. La vârsta de cinci ani este mutată într-o cușcă, adică o casă cu două niveluri, pe un domeniu de două hectare de iarbă verde și frumoasă, sub ceea ce pare a fi un cer albastru presărat cu nori albi pufoși. Există până și un loc de joacă. Desigur, nu i se va îngădui niciodată să iasă afară, pentru că nu are unde să se ducă, totuși există un fel de contact uman: aproape în fiecare zi sosește un VeR diferit, locuit pentru ocazia aceea de un șir lung de Vii, care consideră că poate fi interesant să încerce pentru o vreme creșterea copiilor. Fiecare are alt chip, fiecare i se adresează cu alt nume, iar felul în care o tratează variază mult, de la compătimitor, la abuziv și violent.

Ajunsă la vârsta de opt ani, fetița a renunțat de mult să-i roage pe cei buni la suflet să rămână, fiindcă știe că n-o vor face. Nici nu mai continuă să viseze despre ce va face când va crește, deoarece a înțeles de asemenea că nu va cunoaște nimic altceva decât viața aceasta în acvariul acesta. Unica ei mângâiere este să-și pună întrebări despre mama ei reală: unde este acum, cum arată, dacă se gândește vreodată la copilul pe care l-a lăsat în urmă și dacă ar fi fost posibil să-i păstreze dragostea, dacă aceasta i-ar fi fost oferită sau măcar posibilă.

Întrebările rămân aceleași, de la o zi la alta. Însă răspunsurile și le poate imagina, iar ele se schimbă de la minut la minut: la fel de mutabile ca stările sau visurile ei, sau motivele pentru care ar fi putut fi condamnată la pedeapsa aceasta, cea mai crudă dintre toate cele posibile.

DESPRE AUTOR

Ficțiunile scurte ale lui Adam-Troy Castro au fost nominalizate de șase ori pentru premiul Nebula, de două ori pentru Hugo și de două ori pentru Bram Stoker. A câștigat premiul Philip K. Dick pentru romanul *Emissaries from the Dead*. Următoarele lui cărți vor fi o serie de romane pentru adolescenții de vârsta gimnaziului pe care Editura Grossett and Dunlap le-a publicat în 2012, începând cu *Gustav Gloom* și *People Taker*. Trăiește în Miami cu soția lui, Judi, și pisicile lui zăpăcite, Uma Furman și Meow Farrow.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

28 Prescurtarea VeR (pluralul VeRe) provine de la „Vehicul Recreațional”. (*N.t.*)

INTRODUCEREA AUTORULUI

Totalul lucrărilor mele publicate este în jur de nouăzeci; iar la vârsta de șaptezeci și șapte de ani mai sunt încă trei-patru cărți pe țeavă. Am dus Viața Model. Am atins o celebritate minoră și sunt cu Susan de douăzeci și cinci de ani. Sunt Grand Master SFWA și m-am numărat printre fondatorii organizației; am fost primul ei vicepreședinte. Iar în ultimele cinci luni am fost răsplătit cu multe onoruri, primind printre altele premiul Eaton, care a fost acordat de numai patru ori până acum. Este un premiu SF academic foarte, foarte prestigios. Mi se pare surprinzător… mi-au numit opera „profund intelectuală”. Și am fost înscris în Enciclopedia Britanică. Dusesem cu adevărat Viața Model. Am scris peste o mie șapte sute de povestiri și eseuri, am editat antologii și am câștigat premii, inclusiv Hugo, Nebula și Edgar.

În „Ce interesant, un omuleț”, care a apărut în *Realms of Fantasy*, îl consider pe narator o persoană inocentă, la fel de inocentă ca inventatorul bombei atomice. Este povestea unei trădări din partea unei societăți semiconștiente. Are două finaluri și-l puteți alege pe cel pe care-l doriți… sau pe niciunul.

PREMIUL NEBULA PENTRU POVESTIRE (LA EGALITATE)

CE INTERESANT, UN OMULEȚ

HARLAN ELLISON ™

Am creat un omuleț. A fost o muncă foarte grea. Mi-a luat mult timp. Dar am reușit, în cele din urmă: era înalt de cincisprezece centimetri. Micuț; era foarte micuț. Și faptul că l-am creat, crearea lui în sine, a părut o idee a naibii de bună la momentul respectiv.

Nu-mi amintesc de ce am dorit să-l creez, mai exact nu-mi amintesc începutul, momentul inițial când mi-a venit ideea să realizez acest omuleț atât de mic. Știu că am avut un motiv excelent, sau cel puțin un concept excelent, dar să fiu al naibii dacă pot, în momentul acesta, să-mi amintesc care a fost. Bineînțeles, „acum” este mult ulterior momentului concepției.

A fost însă, din câte îmi reamintesc, un motiv foarte bun. Atunci.

Când l-am arătat tuturor celor din laboratorul de la Eleanor Roosevelt Tech, l-au apreciat ca fiind interesant.

— Ce interesant, au spus unii dintre ei.

Mi s-a părut un mod firesc de a-l privi, modul de a privi un omuleț care practic nu făcea nimic, ci doar stătea pe loc și privea în sus, uluit și amuzat, lucrurile înalte de deasupra și din jurul lui.

N-a cauzat niciun fel de necazuri. N-a fost o problemă să-i facem haine pe măsură. I le-am comandat. Cunoscusem o tânără, o tânără foarte drăguță pe nume Jennifer Cuffee; ieșiserăm de câteva ori împreună, dar n-a rezultat mare lucru din ieșirile acelea — nu cred că ne potriveam noi —, însă rămăseserăm prieteni. Și am întrebat-o dacă ar putea croi câteva rânduri de haine pentru omuleț.

— Este prea înalt ca să i se potrivească ceea ce există deja gata-făcut pe piață, de pildă garderoba lui Ken, prietenul lui Barbie. Iar costumele pentru figurinele după eroii din filme ar fi prea trăsnite. Cred însă că ți-aș putea improviza vreo două rânduri de haine. N-ar fi tocmai croite „la comandă", dar va arăta bine. La ce te-ai gândit?

— La costume, am răspuns. Probabil că nu va călători mult și nici nu va avea activități sportive… da' haide să ne limităm la două costume. Cu niște cămăși frumoase și poate una-două cravate.

Și a fost splendid. Omulețul arăta întotdeauna elegant, rafinat, sigur pe el, dar în același timp destul de serios. Nu scrobit ca un avocat, îngâmfat și superior, ci cu o gravitate modestă. De fapt avocatul meu, Charles, a spus despre el:

— Are o eleganță cotidiană.

De obicei stătea locului, cu o mână în buzunarul pantalonilor, încheiat la sacou, cu cravata ușor și confortabil slăbită în jurul gulerului cămășii, privind cu încântare la tot ce-l înconjura. Uneori, când îl luam ca să vadă mai mult din lume, se apleca în față și privea peste marginea buzunarului hainei mele, peste care își petrecea strâns brațele pentru a nu luneca în lateral, fredonând într-un registru tenor bizar.

N-a avut niciodată un nume. Chiar nu-mi pot aminti vreun motiv pentru asta. Numele păreau un pic prea drăgălașe pentru cineva atât de unic și, haide să presupunem că l-aș fi numit, să zicem, Charles, ca pe avocatul meu. Până la urmă cineva

i-ar fi spus „Charlie” sau chiar „Chuck”, iar poreclele ajung să implodeze din nume. Poreclele ar fi fost insipid de inimaginabile pentru el. Nu credeți?

Vorbea, bineînțeles. Era un omuleț complet format. După ce-l creasem au fost necesare câteva ore pentru ca limbajul să-i devină fluent și desăvârșit. Am reușit asta prin contact prelungit (mai mult de două ore) cu lexicoane, enciclopedii, dicționare, lucrări etimologice și alte referințe de felul acesta. Am pronunțat alături de el, ori de câte ori avea vreo problemă. Am folosit exclusiv cărți, nimic care să implice ecrane. Nu cred că a dovedit mult interes față de surogatele electronice. A menționat o dată că termenul lui favorit era „vademecum” și de aceea am încercat să nu-l las să fie expus computerelor, televizoarelor sau oricăror altor scârboșenii portabile. Cuvântul lui, nu al meu.

Avea o memorie excelentă, mai ales pentru limbi. De exemplu, vademecum, care provine din cunoscuta expresie latină *vade mecum* și definește un ghid sau manual mic și util pe care-l porți cu tine ca să-l folosești la nevoie. În mod literal, înseamnă „mergi cu mine”. Ei bine, el l-a auzit și l-a citit, iar după aceea l-a folosit absolut corect. Ca atare, când a zis „scârboșenii”, nu s-a referit la nimic mai eufemistic. (Mărturisesc că în răstimpuri, când mintea îmi încremenea, străduindu-se să-și reamintească un cuvânt anume care lunecase înapoia vălului uitării, îmi puteam înclina capul puțin și omulețul meu cât buzunarul îmi devenea „vademecum” personal. Funcția urmează forma.)

Peste tot unde am mers, impactul copleșitor a fost de forma „Ce interesant, un omuleț”. Da, *ignorantia legis neminem excusat*[29]. Ar fi trebuit să fi înțeles mai bine natura umană. Ar fi trebuit să fi știut că sub fiecare colonadă superbă există și o

sală a cazanelor, unde domnesc șobolanii, viermii, gândacii și bezna.

Am fost rugat să vin, cu omulețul pe care-l creasem, la un fel de emisiune TV intelectuală de duminică dimineața. Am ezitat, deoarece el nu avea afinități pentru mediul respectiv; mi s-au dat însă asigurările că toate camerele vor fi acoperite cu huse negre, iar monitoarele vor fi întoarse cu spatele la el. Așadar, în esență, era doar o altă întrunire a unor spirite fascinante, care încercau să priceapă structura etică a universului. Omulețul gusta cu plăcere astfel de ceremonialuri.

A fost o ieșire plăcută.

Nimic nefavorabil.

Toți ne-au mulțumit și am plecat, și nimeni — în tot cazul, nu eu — nu s-a mai gândit deloc la cele întâmplate.

A durat mai puțin de douăsprezece ore.

Când se ajunge la natura umană — iată ce ar fi trebuit să știu mai bine. Dar n-am știut și *ignorantia legis neminem excusat* dacă există cu adevărat „legi” pentru natura umană. Șobolani, viermi, gândaci și o beznă inexplicabilă a sufletului. Un mare filosof pe nume Isabella[30] — ăsta-i numele, nu prenumele — a afirmat cândva: „Nici iadul nu-i mai furios decât neimplicații”. În mai puțin de douăsprezece ore am învățat relevanța străpungătoare de inimi a aforismului aceluia: pentru mine, și pentru el.

O femeie pe care n-o cunoșteam a început totul. N-am înțeles de ce ar fi făcut așa ceva. Nu avea nicio legătură cu ea. Poate că era la fel de crudă ca toți ceilalți, cu excepția audienței ei servile. Se numea Franco. Nu-știu-cum Franco. Era foarte slabă, ca și cum n-ar fi putut reține solidele. Și părul îi era blond-strălucitor. Nu era o femeie urâtă din punctul de vedere al standardelor faciale, dar avea ceva sălbatic în liniile fizionomiei și zâmbetul ei era cel al unei nevăstuici, cu ochi zornăitor de reci.

Ea l-a numit o monstruozitate. Și alte cuvinte, dintre care pe unele nu le mai auzisem până atunci: anomalie, perversiune a naturii, batjocură abjectă a creației primordiale a Domnului, crimă hidoasă a științei ne-naturalului. A spus, mi s-a relatat: „Creatura aceasta l-ar fi făcut să vomite pe Iisus însuși!”

Apoi au urmat comentatorii. Și moderatorii de emisiuni. Și videocamerele manuale și cele montate pe trepieduri și teleobiectivele. Au urmat bărbați nepieptănați și nebărbieriți de câteva zile, care au găsit moduri de a ne înfrunta ce au fost considerate eroice. Au urmat ziare groaznice pe care le poți cumpăra alături de cărți de joc și diverse sortimente de chewing-gum de la casele din farmacia de unde îi luam picături pentru ochi.

S-a discutat mult despre Dumnezeu și „asta-i natural” și „aia-i nenatural”, iar majoritatea discuțiilor mi s-au părut foarte prostești. Însă femeia Franco nu s-a oprit. A apărut peste tot și a spus că era în mod limpede o tentativă din partea ateilor nelegiuiți și a unora pe care i-a numit elită culturală și „liberali cu limuzine” de a perverti Voia Domnului și Calea Domnului. Am fost etichetat „Dr. Frankenstein”, iar bărbați cu păr vâlvoi și obraji nerași au izbutit să pătrundă în laboratorul de la Eleanor Roosevelt Tech, în căutare de cabluri electrice, bobine galvanice și generatoare Van der Graaf. Dar, desigur, în laborator nu existau asemenea lucruri. Nu exista nici măcar creșa în care-l creasem pe omuleț.

Situația s-a înrăutățit din ce în ce mai tare.

Pe coridoare, nimeni nu vorbea cu mine. De frică, a trebuit să-l port în buzunarul interior. Până și Jennifer Cuffee s-a speriat și s-a situat pe o poziție opusă mie și lui. Mi-a cerut să-i restitui hainele. Am făcut-o, bineînțeles, dar m-am gândit că era, așa cum spusese omulețul: „Destul de laș din partea cuiva care obișnuia să fie atât de drăguț”.

Au urmat amenințări. Foarte multe amenințări. Unele dintre ele cu greșeli bizare de ortografie — „nui” în loc de „nu-i” — și altele similare. Cineva mi-a aruncat prin fereastră ușa din sticlă, pe jumătate spartă, a unei vechi cabine telefonice. Omulețul s-a ascuns, dar n-a părut prea înspăimântat de această bruscă transformare a unei lumi cândva amabile. Indivizi care nu aveau nicio legătură cu mine sau cu munca mea sau cu omulețul, indivizi care nu erau nici răniți, nici afectați în vreun fel, au devenit vehemenți și amenințători și atât de fervenți, încât puteai vedea aburii înălțându-se din ei. Dacă între omulețul meu și rasa umană existase vreo asemănare, similitudinea aceea dispăruse. Prin comparație, el părea practic… ei bine, divin.

Apoi mi s-a spus că trebuia să plecăm.

— Unde? i-am întrebat.

— Nu ne pasă, au răspuns și aveau buzele îngustate.

Am rezistat. Eu îl creasem pe omulețul acesta și eram acolo ca să-l protejez. Există și responsabilitate individuală. Face parte din natura grandorii noastre. Negarea ei înseamnă a deveni o lighioană de pe câmp. În niciun caz. Nu eu.

Așa încât, cu omulețul meu — care era îmbrăcat în cea mai mare parte în Kleenex, dar care făcea progrese remarcabile cu dialectele urdu și quechua, și cu broderiile —, am fugit.

După cum au spus studenții din Eleanor Roosevelt, ne-am „lăsat în voia vântului”.

Știu să șofez și am o mașină. Deși destui mă numesc hodorog și mă-ntreabă dacă folosesc două cutii de conserve și o sfoară ca să vorbesc cu prietenii, dacă dragostea mea pentru Ginastera și Stravinsky îmi afectează cumva aprecierea pentru Black Sabbath și Kanye West, sunt un om al zilelor noastre. Iar în privința responsabilității individuale pentru mine, și pentru faptele mele, privesc la fel lumea ca ansamblu. Aleg și resping.

Acesta, cred curat și-adevărat, este modul în care acționează un individ responsabil.

De aceea am automobil, folosesc zahăr nerafinat în loc de aspartam, nu port pantaloni care mi se răsfrâng peste pantofi și șofez o mașină perfect utilitaristă. Modelul și anul de fabricație nu contează pentru această disertație. Soarta omulețului contează.

Am fugit, ne-am „lăsat în voia vântului".

Dar, așa cum spusese Isabella, „Nici iadul nu-i mai furios decât neimplicații" și peste tot unde am mers, într-un moment neașteptat, fața avea să-mi fie recunoscută de vreo hoașcă dintr-un WalMart sau de o sclavă de tejghea dintr-un Taco Bell și înainte de a-mi da seama, aveam să fiu abordat de (minimum) o blondă cu chip de șacal ținând un microfon în mână, sau de un tânăr cu pieptănătura în creastă și aspectul cuiva care nu stătuse suficient de aproape de lama de ras în dimineața aceea, sau chiar de un polițist. Eu nu făcusem nimic, bunul meu prieten omulețul nu făcuse nimic, însă ceea ce ne spuneau toți, sub o formă sau alta, era ceva ce cred că Alan Ladd i-a spus lui Lee Van Cleef: „Băiete, n-ar fi bine ca apusul să te prindă-n orașul ăsta".

Am încercat în Virginia de Vest. A fost un loc neplăcut.

În Oklahoma. Relieful de acolo era arid, însă oamenii erau uzi de transpirație în prezența noastră.

Nici chiar orașele aflate pe moarte, Detroit, Cleveland, Las Vegas, nu ne doreau, nici măcar pentru o clipă.

Pentru ca apoi, totul din cauza blondei aceleia teribile, Franco, cea care n-avea nimic mai bun de făcut cu timpul sau cu mânia ei, pe numele nostru să fie emis un mandat. Un mandat federal. Am încercat să ne ascundem, dar amândoi trebuia să mâncăm. Și niciunul dintre noi, oricât de inteligent devenise omulețul și oricât de agil devenisem eu,

nu era abil la a se „sustrage justiției”. Federalii ne-au încolțit într-un motel Super 8 din Aberdeen, statul Dakota de Sud.

Omulețul s-a așezat mulțumit de sine pe mapa de pe birou și ne-am privit deschis, ochi în ochi. El știa, așa cum și eu știam. M-am simțit, oarecum, ca Dumnezeu însuși. Eu creasem omulețul acesta, care nu făcuse rău nimănui, care la apogeul său n-ar fi trebuit să fi atras o opinie mai serioasă decât „Ce interesant, un omuleț”.

Însă eu ignorasem legile naturii umane și amândoi știam că era responsabilitatea mea. Începutul, perioada aventurii și, acum, sfârșitul.

Primul sfârșit

Am luat în mâini cartea de telefon din Aberdeen, Dakota de Sud, am ridicat-o deasupra capului și, în clipa dinainte de a o coborî, lovind pe cât de feroce am putut, omulețul a ridicat ochii spre mine, melancolic, calm și a spus:

— Mamă.

Al doilea sfârșit

Am rămas privindu-l și abia îl puteam vedea printre lacrimi. El a ridicat ochii spre mine cu compasiune și înțelegere și a spus:

— Da, întotdeauna s-ar fi ajuns la asta.

Iar după aceea, fiind Dumnezeu, a distrus lumea, lăsându-ne doar pe noi doi, iar acum, întrucât este o divinitate miloasă, mă va distruge pe mine, un omuleț încă și mai mărunt.

DESPRE AUTOR

Exceptând titlul de Grand Master SFWA pe care l-a primit în 2006, acesta este al patrulea Premiu Nebula pentru Harlan Ellison. „«Repent, Harlequin!», Said the Ticktockman” a câștigat primul Nebula atribuit pentru povestire în 1965, iar cu premiul din anul acesta obținut la aceeași

categorie pentru „Ce interesant, un omuleț”, dl Ellison este singura persoană care a câștigat de trei ori această categorie.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

29 „Necunoașterea legii nu scuză pe nimeni” — proverb latin. (*N.t.*)

30 Referirea este la Tony Isabella (n. 1951), autor american de comicsuri, editor, artist şi critic. (*N.t.*)

INTRODUCEREA AUTOAREI

„Casa Jaguarului, din umbră” este a doua mea încercare de-a aduce cultura aztecă în secolul XX: prima tentativă m-a lăsat cam nemulțumită, așa că am luat-o de la capăt cu povestirea asta. Parte din provocare (și din ceea ce-mi dejucase planurile la prima încercare) e de a fi sigură că „modern” nu sfârșește prin a deveni echivalentul lui „cultură occidentală din secolul XX” și de a fi convinsă, în egală măsură, că nu transform cultura aztecă într-o versiune osificată a tot ce au văzut conchistadorii (ceea ce ar fi cam tot atât de realist precum, să zicem, Anglia modernă care încă ar mai respecta moravurile și obiceiurile sociale ale epocii lui Shakespeare).

O cale rapidă de a realiza aceste deziderate — și motivul atacării acestei probleme, în primul și-n primul rând — a fost de a mă ocupa de religia aztecilor care fusese strâns legată de război și de purtarea bătăliilor. Pe măsură ce duceam societatea înainte în timp, mi-am imaginat că războiul ar fi făcut loc spionajului (în același mod în care l-a luat și în cel de-al XX-lea secol al nostru); și, dacă e să intrăm și mai în detaliu, spionajului industrial. Războinicii Jaguar s-au preschimbat, așadar, din trupele de elită ale secolului al XV-lea, în spionii și agenții provocatori ai secolului XX: eponima Casă a Jaguarului este un melanj între o mănăstire, o bază de instruire pentru recruți și sediul MI6, și m-am distrat de minune inventându-i obiceiurile.

Peste acestea am suprapus povestea însăși — care e despre prietenie și loialitate, și onoare, și până unde să mergi în numele lor. Inițial, nu intenționasem să fie despre o bandă de surate, dar, ținând cont că, mult prea adesea, când vine vorba

despre ficțiunea speculativă, taman opusul e adevărat, și e vorba mai mereu doar despre personaje masculine, sunt destul de mulțumită c-a ieșit așa — cu trei personaje principale feminine și cu bărbații maziliți, discret, în fundal. Sunt bucuroasă că povestea sfârșește prin a face o declarație despre locul lor în societate și despre puterea femeilor, chiar dacă este o declarație foarte subtilă.

CASA JAGUARULUI[31], DIN UMBRĂ

ALIETTE DE BODARD

Mintea începe să-ți hoinărească atunci când iei *teonanácatl*[32].

Dacă și-ar fi îngăduit să gândească, ar fi simțit miros de clor, amestecat cu acela slab acrișor de sânge; ar fi zărit jgheaburile celulei, mânjite cu ceva ce-ar fi putut fi sânge sau fecale.

Și-ar fi amintit — durerea i s-ar fi insinuat în măduva oaselor, până când suferința însăși ar fi devenit, de asemenea, mocnită, o chestie de obișnuință —, și-ar fi amintit să se târască și să se ridice-n capul oaselor când se vor ivi zorile prin ferestrele ca niște fante: prea ostenită și prea lividă pentru a-și oferi sângele lui Tonatiuh Soarele, ar murmura doar o rugăciune care ar aduce din ce în ce mai mult a scuză.

Zeul, desigur, va insista ca ea să trăiască până la capăt, pentru că viața și sângele sunt prea prețioase pentru a fi irosite — indiferent cât de distrusă sau de inutilă ar deveni ea însăși, ofilindu-se în beznă.

Și uite care-i șpilul: ea însăși nu-i sigură cât timp va mai putea rezista.

Căpitanul Jaguar Palli fusese cel care-i dăduse *teonanácatl* — deschizându-și palma pentru a da la iveală cele două ciuperci negre sfărâmate, hrana zeilor, medicamentul celor rătăciți, al celor damnați — n-ar fi putut spune dac-o făcuse pentru că îi era milă de ea sau dacă nu cumva asta era doar o altă capcană, o altă ambuscadă în care sperau ei c-o să cadă.

Totuși… Le luase. Le ținuse strâns, în pumnul ei, în timp ce străjerii o duceau înapoi. Și, atunci când rămăsese din nou singură, stătuse cu privirea ațintită la ele multă vreme, simțind cum tremurul începe să-i miște degetele — o, foamea, tânjirea după normalitate! — după uitare.

Mintea hoinărește — înapoi, spre singurul răstimp care mai merită rememorat.

○ ○ ○

Fotografia zăcea pe masă, lângă ghimpii-pentru-venerare însângerați ai lui Onalli. Înfățișa o fată stând în picioare lângă o tarabă din piață, prezentând, cu un aer șovăielnic, de parc-ar fi putut să sară și s-o muște-n orice clipă, o mantie din pene de *quetzal* verde-smarald. Siluetele a două alte fete se conturau în umbrele din spatele ei, de parcă se estompau deja într-o totală lipsă de importanță.

Nu era cea mai bună poză a lui Xochitl[33] pe care-o avea Onalli, nici pe departe —, dar se tot gândise la ea de nenumărate ori, în zilele din urmă —, la fundamentala ironie a întregii tărășenii care semăna c-o farsă supremă pe care i-ar fi jucat-o un zeu.

— Te-ai răzgândit, cumva? a întrebat-o Atcoatl, din spatele ei.

Onalli și-a-ntins mâna, să-ntoarcă fotografia, și s-a oprit când a priceput, în sfârșit, ce transmitea tonul lui.

S-a-ntors să se uite la camaradul său: chipul lui lătăreț bronzat era nepăsător — cel al unui adevărat Războinic care n-arată nimic din ceea ce simte

— Nu, i-a răspuns, cu grijă. Nu m-am răzgândit. Dar tu ai făcut-o, nu-i așa?

Atcoatl s-a strâmbat:

— Onalli…

El fusese cel care-o ajutase de la bun început — îi procurase aparatele de radio codate, nanoboții

ilegali pentru reducerea temperaturii corpului, seringile mici care conțineau de toate, de la inhibitori de *teonanácatl* până la nanoboți care măreau anduranța. Mai mult decât atât: crezuse în ea — crezuse că pariu-i disperat avea sorți de izbândă, că o va scoate pe Xochitl vie din sminteala care devenise Casa Jaguarului…

— Chestia asta e prea mare, a spus Atcoatl.

A clătinat doar din cap și Onalli a auzit restul, vorbele pe care bărbatul nu le rostise.

„Și dacă ne prind?”

Onalli a ales cel mai ușor mod de alungare a spaimei: mânia.

— Vasăzică, ai de gând să stai pe margine și să nu faci absolut nimic?

Ochii lui Atcoatl au sclipit de-o ură arzătoare — și nici nu-i de mirare. El văzuse căderea propriei Case, îi văzuse pe tovarășii lui, Războinicii Vultur, legați fedeleș și abandonați în ruina mistuită de flăcări a propriilor iatacuri; îi văzuse pe Războinicii Vidră și pe Războinicii Craniu omorâți, schilodiți sau împrăștiați să respire colbul din minele de argint.

— Nu sunt laș. Într-o bună zi Preaslăvitul Vorbitor[34] și clica lui vor plăti pentru faptele lor. Dar ăsta… ăsta-i doar un mod de a-i face curte Doamnei cu coasa.

Privirea lui Onalli s-a abătut din nou spre fotografie — spre chipul lui Xochitl, înghețat în acel moment de-o dubioasă nevinovăție.

— Nu pot s-o las acolo.

— Rezistența… a-nceput Atcoatl.

Onalli a pufnit:

— Pân-o să poată Rezistența să dărâme Casa, va fi prea târziu. Și tu știi prea bine asta.

Ce-i drept e drept, atacuri fuseseră: două gări de trenuri cu levitație magnetică, de maglevuri, atacate cu bombe, disidenți politici dispăruți în mod misterios înainte de-a fi arestați. Ea, una, nu nega existența unei mișcări subterane, dar

recunoștea prea bine semnele: aceasta era încă slabă, încă se străduia să se organizeze.

Atcoatl n-a mai spus nimic, dar Onalli era un Războinic Jaguar, iar antrenamentul ei îi permitea să citească urma de dezaprobare din ținuta lui.

— Uite care-i treaba, a spus femeia, în cele din urmă. Eu sunt cea care-și asumă cel mai mare risc. Tu o să fii în exteriorul Casei, având la dispoziție o grămadă de timp s-o ștergi dacă ceva merge prost.

— Dacă vei fi prinsă…

— Crezi c-o să te trădez? l-a întrebat. După tot ce i-au făcut lui Xochitl, crezi că i-aș ajuta?

Chipul lui Atcoatl era sumbru:

— Știi doar ce fac ei în interiorul Casei.

Onalli nu avea habar… dar își putea imagina totul mult prea bine. Ceea ce reprezenta exact motivul pentru care trebuia s-o scoată pe Xochitl de-acolo. Prietena ei nu merita una ca asta, nu merita nimic din toate astea.

— Sunt Războinic Jaguar, a spus, ușurel. Și îți dau cuvântul meu de onoare că mai degrabă mi-aș lua singură viața decât să-i las pe ei să smulgă ceva de la mine.

Atcoatl a privit-o:

— Ești sinceră, dar ce crezi nu schimbă absolut nimic.

— Nu? Cred că stăpânirea Preaslăvitului Vorbitor e nelegiuită. Cred că, totodată, Casa Jaguar nu are niciun drept să-și trădeze propriii disidenți sau să-i interogheze. Nu asta credem cu toții?

Atcoatl s-a foit și n-a vrut să răspundă.

— Spune-mi în ce crezi tu, i-a cerut Onalli.

El a rămas tăcut o vreme:

— Lua-te-ar Negrul-Ponegrul[35], i-a spus, cu sălbăticie. Numai de data asta, Onalli. Numai de data asta te mai ajut.

Onalli încuviință cu o înclinare a capului:

— Promite-mi!

După aceea vor merge spre nord — în Statele Unite sau în Xuya, în țările unde libertatea era mai mult decât un cuvânt pe-o bucată de hârtie. Acolo vor fi în siguranță.

Și-a prins părul într-un coc îngrijit — un obicei pe care-l căpătase în timpul misiunilor ei din străinătate — și și-a strecurat ghimpii-pentru-venerare la cingătoare, ungându-și costumul mulat cu sânge. O rugăciune, pentru oricare dintre zeii care s-ar fi întâmplat s-asculte în seara aceea, pentru Ursită, pentru Negrul-Ponegrul, zeul Oglinzii Fumegânde, pe care poți întotdeauna să-l înrâurești sau să-l abați de la tine, dacă ai tragerea de inimă și îndrăzneala de a profita de șansa ta atunci când se ivește.

Atcoatl o aștepta la ușa pe care-o ținea deschisă în scârbă.

— Să mergem! a spus Onalli.

A lăsat fotografia pe masă știind, în același timp, de ce făcea astfel: nu pentru că ar fi împovărat-o, ci din cauza unui lucru tare simplu. Teama. Teama că o va găsi pe Xochitl și că o va privi direct în față, și va zări, în fundul ochilor, mintea rătăcită, distrusă — nimic care să mai semene cu fata curajoasă, timidă pe care și-o amintea.

Afară, aerul era curat și rece, și o sută de stele străluceau deasupra orașului Tenochtitlan: o sută de demoni care așteptau în beznă să se pogoare și să facă mii fărâme tot ce-i viu. Onalli și-a frecat ghimpii-pentru-venerare, încercând să-și readucă în memorie încrederea pe care o simțea întotdeauna în misiunile ei — de ce nu-și putea aminti nimic acum, că era acasă? — acum, că intra cu forța în propria ei Casă?

În urmă cu șase luni

Preotul Negrului-Ponegrului stă turcește pe rogojină — cu fața spre Xochitl și făcându-și gura pungă de parc-ar medita la o problemă aparte. Părul îi este slinos și încâlcit, încleiat de sângele

adorărilor sale, iar duhoarea pe care o emană e aceea a caselor mortuare — cu o ușoară aromă de clor. Încercase să se spele pe mâini înainte de a veni, dar nu reușise.

Amuzant, cum se-ascute mintea când tot restul e legat fedeleș.

Xochitl ar râde, dar ea, una, nu s-a dat niciodată-n vânt după râs: cea care-l iubea era Onalli sau, poate, Tecipiani.

Nu, nu trebuie să se gândească la Tecipiani, nu acum — trebuie să rămână calmă și stăpână pe sine, e singura sa șansă de a supraviețui acestui chin.

Nu trebuie să-și pună întrebarea „de ce?”.

— Mi s-a spus c-ai fi pus bazele unui cerc de disidenți în lăuntrul acestei Case.

Xochitl rămâne așezată cu spatele la perete, foarte dreaptă. Curelele taie-n brațele și gleznele ei, iar cea mai strânsă o ține legată de gât. N-ar face decât să se epuizeze dac-ar vrea să le rupă: a încercat de nenumărate ori și singurul lucru cu care s-a ales au fost vânătăile.

Preotul îi dă înainte, de parcă ea i-ar fi răspuns:

— Mi s-a spus că ai trudit să subminezi loialitatea Războinicilor Jaguar, cu scopul de a-l răsturna de la putere pe Preaslăvitul Vorbitor.

Xochitl își scutură capul, amuzată-n mod macabru. Să-l răstoarne de la putere — de parcă asta ar avea sorți de izbândă… Mișcarea de rezistență înfloritoare e mică și insignifiantă; nu au deloc acces înăuntrul Casei, nici măcar la facțiunea patetică și făcută țăndări de-acum a lui Xochitl.

Dar există binele și răul și, atunci când Xolotl[36] va veni să-i ia sufletul, ea îl va privi-n ochi cu chipul senin și inima neșovăielnică, știind de partea cui alesese să fie.

Preotul îi dă înainte, îngâmfat, mulțumit de sine:

— Trebuie c-ai știut că totul era sortit eșecului. Casa aceasta este loială, comandanta voastră este

loială. Ea te-a denunțat, mai degrabă decât să-ți rabde trădarea.

Tecipiani — nu, nu trebuie să se gândească la asta, nu trebuie — nu-i nicio surpriză, n-a fost niciodată, nu după tot ce făcuse…

— Bineînțeles că m-a denunțat, spune Xochitl, păstrându-și vocea cât mai calmă. Războinicii Jaguar nu sunt anchetatori. V-am lăsat vouă asta.

Preotul se foiește ușor — și, fără niciun avertisment, o pălmuiește, iar inelele lui din obsidian îi taie brazde adânci în piele. Xochitl simte gustul sângelui, o furnicătură usturătoare-n gură — își ridică apoi capul, provocându-l s-o lovească din nou.

El o face — iar și iar, fiecare lovitură făcându-i capul să se clatine spre spate, și-o explozie albă de durere să vuiască în oasele obrazului său, în timp ce sângele cald i se prelinge pe față.

Când se oprește, în cele din urmă, Xochitl atârnă fără vlagă, holbându-se la podea printr-o pâclă ce crește și tot crește — cureaua îi sapă în trahee, o neplăcută atenționare a cât de aproape e de asfixiere.

— S-o luăm de la capăt, ce zici? Vocea lui e calmă, netulburată: Îmi vei arăta respectul cuvenit, așa cum îi datorezi unui agent al Preaslăvitului Vorbitor?

El e… nu, nu asta… el e un nimic, un om fără credință, care îndrăznește să folosească durerea ca pe-o armă, întinând-o pentru lucruri lumești cum ar fi un interogatoriu. Dar durerea nu înseamnă numai asta, n-a fost niciodată numai asta. Xochitl se luptă să-și amintească cuvintele nimerite; să le aștearnă la picioarele Negrului-Ponegrului, cântecul ei de devoțiune din acest loc fără de dumnezeu:

— „Cad înaintea ta, mă arunc înaintea ta,

Oferind înaltului prețioasa apă a sângelui meu, oferind înaltului durerea mea ca de foc,

Mă arunc în locul de unde nimeni nu se mai ridică, de unde nimeni nu mai pleacă,

O, Domn al aproapelui și al mai aproapelui, O, stăpân al Oglinzii Fumegânde,

O, noapte, o, vânt…”

Cu siguranță, rostise cuvintele cu voce tare, căci el o plesnește din nou — o lovitură rapidă, violentă pe care o simte doar atunci când capul i se lovește de perete — și lovitura îi răsună-n în minte, întreaga lume se contractă și se dilată, iar culorile-s prea strălucitoare, prea țipătoare…

Și iar, și iar, și totul se contopește încetișor, împăturindu-se spre înăuntru ca hârtia mototolită — durerea se răspândește de-a lungul mușchilor ei ca focul.

— „Cu apă-nghețată-mi fac canonul,

Cu urzici și ghimpi îmi dezgolesc chipul, inima

Prin tărâmul schingiuiților, tărâmul celor ce-s pe moarte…”

Crede, dar nu-i sigură, că preotul a plecat, când ușa se deschide din nou și pași răsună cu ecou sub tavan — înceți și măsurați, deliberați.

Și-ar ridica, desigur, capul, dar nu mai poate aduna energia necesară. Până și să se concentreze numai asupra podelei a devenit aproape prea obositor, când tot ce dorește e să se lase pe spate, să-și închidă ochii și să viseze la o lume unde Tonatiuh Soarele o scaldă-n lumina Lui, unde mirosul uleiului de gătit și al ardeiului iute Cayenne adie dinspre standurile vânzătorilor de mâncare, unde mantiile-din-pene sunt moi și mătăsoase pe mâinile ei…

Picioarele se opresc: mocasini din piele și pene verzi ca smaraldul și zădărâtorul miros de conuri de pin și de tămâie *copal*.

Tecipiani. Nu, nu mai e fata pe care-o știa ea, ci Comandantul Tecipiani, cea care-i vânduse pe ei toți preoților — care-o aruncase pe Xochitl însăși stelelor-demoni, să fie ruptă-n bucăți și nimicită.

— Ai venit să te bucuri de răul meu? o întreabă Xochitl sau, cel puțin, încearcă s-o facă, pentru că întrebarea nu-i va ieși de pe buze decât ca o șoaptă.

Nici măcar nu poate să-și dea seama dacă Tecipiani o aude, fiindcă lumea o presează din toate părțile, și-n fruntea ei e o durere zvâcnitoare ce se-ntinde spre câmpul său vizual — până când totul se dizolvă într-o beznă febrilă.

○ ○ ○

Onalli a străbătut în fugă terenul jocului-cu-mingea[37], coborând din tribune în forma literei *I* a terenului. De fiecare parte se ridicau amenințătoare zidurile, cu cercurile de piatră verticale prin care echipele s-ar bate să trimită o minge — numai că era sezonul Ridicării Stindardelor și echipele se bucurau de o bine meritată odihnă.

Ceea ce mai însemna, totodată, că numai un războinic imperial păzea intrarea protejată de intruși doar printr-o sfoară pe post de barieră: fusese o joacă de copii să-l doboare.

Un lucru pe care oamenii adesea îl uită despre terenul jocului-cu-mingea e că a fost construit cu spatele sprijinit de Casa Jaguar și că lojile demnitarilor din cel mai îndepărtat capăt împărțeau un perete cu cea mai îndepărtată curte a Casei.

Curtea aceea avea să fie păzită, dar nu era nimic insurmontabil. Îl lăsase pe Atcoatl la intrare, deghizat ca un războinic imperial: de la depărtare, ar fi înfățișat o iluzie satisfăcătoare pentru a descuraja investigațiile, și o putea avertiza prin radio dacă afară avea să fie ceva în neregulă.

Lojile erau pustii; prin beznă, Onalli și-a croit drum spre cea a Preaslăvitului Vorbitor, care era decorată cu basoreliefuri de modă veche ce înfățișau fapte de vitejie ale zeilor: Șarpele-cu-Pene întorcându-se din lumea de dincolo cu oasele omenirii, Negrul-Ponegrul doborând Cel de-al Doilea Soare într-o învălmășeală de flăcări și vânt.

Loja se afla la cea mai mare înălțime din întregul teren de joc, dar tot îi lipsea o bucată zdravănă ca s-o ajute să treacă peste zid — în fond, dac-ar fi existat până și cea mai slabă posibilitate să poată sări cineva pe acolo, ei ar fi păzit-o ca pe ochii din cap.

Onalli a stat o vreme în picioare, respirând încetișor. Și-a frecat urechile sfâșiate, simțind cum o șuviță de sânge i se prelinge prin piele. Pentru Negrul-Ponegrul, de se va hotărî s-o aibă-n pază. Pentru Tonatiuh Soarele, care s-ar da de-a dura din cer fără hrana Lui.

Pentru Xochitl, care merita lucruri mai bune decât soarta pe care i-o hărăzise Tecipiani.

S-a întins, într-un singur gest fluid, nepăsător: unghiile îi erau ascuțite ca diamantele, prin bunăvoința nanoboților lui Atcoatl, și îi era lesne să găsească puncte de sprijin pe basoreliefuri — fără să se gândească la sacrilegiu, la ce ar putea să creadă Negrul-Ponegrul despre degetele care-și sfârtecau drumul prin efigiile Lui, nu mai era timp pentru asta de acum…

Onalli s-a săltat pe acoperișul lojii, respirând anevoios. Zidul din fața ei era mult mai neted, dar avea totuși ceva de care să se prindă, dacă era atentă. Într-adevăr, nu era mai rău decât ultima cățărare pe care-o făcuse, agățându-se de partea din afară a celei mai mari clădiri din complexul companiei Jiajin Tech, în drumul ei spre sustragerea unor planuri dintr-un seif. Nu era mai rău decât nenumăratele ore de antrenament, când îndrumătorii o ocărau pentru neglijența ei…

Dar îndrumătorii săi erau morți cu toții sau vârâți prin cine știe ce vizuini — și de partea cealaltă a acestui zid se afla Casa, singurul cămin pe care-l cunoscuse vreodată — locul care-o crescuse din copilărie, locul unde putea fi în siguranță și unde nu era nevoită să joace jocul fără de sfârșit al prefăcătoriei — unde putea începe un banc și să aibă o grămadă de oameni care să dea

glas poantei, unde cântau imnuri la solstițiul de iarnă, lăsându-și sângele să li se adune, laolaltă, în același vas.

Mâinile ei, alunecoase de transpirație, au scăpat dintr-o spărtură-n zid. Pentru o clipă imposibil de lungă, a simțit cum se prăbușește în beznă — s-a prins din nou c-un icnet, chiar în timp ce bucăți mari de piatră cădeau zgomotos.

Auzise cineva larma asta? Partea cealaltă a zidului părea cufundată-n tăcere…

Era doar bezna care-o încercuia ca o îmbrățișare a Bunicii Pământ. Onalli a scrâșnit din dinți și s-a împins în sus, pipăind după alte prize pentru mâini.

Cu doi ani în urmă

Discursul de învestire al Comandantei Tecipiani e temperat și, deloc caracteristic ei, sumbru. Predecesorul ei, Comandantul Malinalli, rostise elogii grandilocvente despre Casă și locul acesteia în lume, de parcă totul li s-ar fi cuvenit, în această Epocă și-n următoarea.

Dar Tecipiani nu suflă un cuvințel din toate astea. În schimb, vorbește de vremurile grele care vor veni și despre nevoia de a fi puternici, și despre nevoia de a răbda.

Nu pronunță cuvintele „război civil”, dar, cu toate astea, le aud cu toții.

Xochitl și Onalli stau în spate. Fiindcă Onalli a sosit cu întârziere și Xochitl a așteptat-o, singurul loc pe care l-au mai putut găsi a fost lângă novici: băieți și fete cu caș la gură care se instalează, stânjeniți, în uniformele lor de bumbac și-n mantiile de blană, încă prea tineri pentru a-și simți buclele copilăriei ca pe o povară — încă atât de tineri și de inocenți c-aproape că doare să te gândești la ce vor deveni în vremurile ce urmează.

După ceremonie, toți se scurg înapoi la companiile lor sau către sala de mese. Îndrumătoarea novicilor a organizat o bătălie de antrenament în curte și Onalli se uită cu aceeași

fascinație concentrată pe care-ar avea-o și pentru un joc-cu-mingea ceremonios.

Xochitl o privește pe Tecipiani: comandanta a terminat de strâns mâinile cu căpeteniile companiilor ei și, după ce le dă liber gărzilor de corp, se îndreaptă direct spre ele. Îi surprinde privirea lui Xochitl — și, aproape rugătoare, i-o susține o vreme.

— Onalli, spune Xochitl, pe un ton care nu suportă amânare.

Onalli abia dacă-și ridică privirea:

— Știu. Trebuia să se-ntâmple, oricum, la un moment dat, nu?

Tecipiani le ajunge din urmă și le salută c-o înclinare scurtă din cap. Încă mai poartă toate însemnele funcției de comandant: o mantie din blană de jaguar și pantaloni scurți din pene de *quetzal* verzi ca smaraldul. Coiful său are forma unui cap de jaguar, iar chipul îi iese dintre fălcile animalului de parc-ar fi mâncată de vie

— Faceți câțiva pași cu mine? le roagă.

Cu singura diferență că nu le roagă, nu o mai face de-acum, căci vorbește cu glasul Negrului-Ponegrului și până și cea mai măruntă sugestie a sa a devenit un ordin.

Pentru o vreme, nu vorbesc deloc — se plimbă doar prin curțile unde Războinicii se ciorovăiesc deasupra tablelor de *patolli,* unde novicii se provoacă unul pe altul să sară peste fântâni: babilonia familiară și mângâietoare a vieții în interiorul Casei.

— Nu te așteptam atât de curând, Onalli, deși mă bucur să văd că te-ai întors, spune Tecipiani. Cuvintele-i sunt călduroase, vocea, nu: Am nădejde că totul e în bună regulă.

Onalli își întinde mâinile în lateral, într-un gest care exprimă nesiguranța:

— Am documentele, răspunde. Williamsburg Tech realiza un nou prototip de computer, încă și

mai complex. Doar un pas îl mai despărțea, probabil, de dobândirea conștiinței de sine.

Xochitl se întreabă ce fel de inteligență vor dezvolta computerele atunci când vor deschide, în cele din urmă, brești dintre sarcinile automatizate și facultatea de a simți și de a raționa — ținând cont că toată cercetarea se face în unitățile militare de la nordul graniței, în timp ce este urmărit inamicul de la sud.

„Vor fi exact ca noi", își spune ea. „Se vor întinde după echivalentul lor pentru bâte și pumnale, pretinzând c-o fac doar ca să se apere, și nu va mai trece mult până când le vor împlânta în pieptul cuiva.

Exact ca noi."

— Păi, atunci înseamnă că americanii au făcut avansuri în ceea ce privește tehnologia, spune Tecipiani, cu un aer grav.

Asta e datoria Casei, în fond: să urmărească dezvoltările științei din celelalte țări ale Celei de A Cincea Lumi și să se asigure că niciuna dintre ele nu va egala vreodată avansul pe care Marele Imperiu Aztec îl are în domeniul electronicii — folosind, în acest scop, orice mijloc necesar: furtul, mituirea, asasinarea.

Onalli își clatină capul, nerăbdătoare:

— Asta nu-i ceva cu care merită să ne batem capul.

— Poate că merită mai mult decât îți dai seama. Vocea lui Tecipiani e ușor enervată: Războiul nu va dura veșnic, iar noi trebuie să privim înainte, în viitor.

Onalli îi răspunde:

— Războiul, da… Ai ținut un discurs interesant.

Zâmbetul lui Tecipiani nu se lățește suficient ca să-i cuprindă și ochii:

— Nimerit, așa simt. Uneori, trebuie să ni se aducă aminte ce se petrece acolo, departe.

— Am văzut ce-i acolo, departe, spune Onalli. Totul devine din ce în ce mai urât.

— Urât? întreabă Xochitl.

Privirea lui Onalli se abate spre nicăieri:

— L-am văzut la Curte, Xochitl. Pe Preaslăvitul Vorbitor Ixtli. El e…, și mâinile i se-ncleștează: e un câine turbat. Se vede-n ochii lui, în ținuta lui. Nu va trece mult până când puterea i se va urca la cap. A și-nceput deja. Războiul…

Tecipiani clatină din cap:

— Să nu îndrăznești să faci o asemenea afirmație. Vocea îi este tăioasă, la fel de ascuțită precum o lamă de obsidian: Noi suntem Războinici Jaguar. Noi servim Imperiul Aztec și pe Preaslăvitul său Vorbitor. Nu suntem nimic mai mult de atât. Niciodată.

— Dar…, începe Xochitl.

— Nu suntem nimic mai mult de atât, spune din nou Tecipiani.

Nu, asta nu-i adevărat. Ele sunt Războinice Jaguar, ele au învățat să judece oamenii după un cuvânt sau un singur gest — deoarece, atunci când ești plecată-n misiune, asta marchează linia care desparte viața de moarte Ele știu…

— Ești nebună, spune Onalli. Pe vremuri, pe când Comandantul Malinalli mai era încă în viață, toate Casele, toți Războinicii vorbeau deschis împotriva lui Ixtli — inclusiv ai noștri. Ce crezi că ne va face Preaslăvitul Vorbitor de îndată ce-și va fi impus puterea?

— Eu sunt comandanta voastră, îi răspunde Tecipiani, ridicând ușor vocea. Și asta e ceva ce de asemenea trebuie să-ți amintești, Locotenent Jaguar. Vorbesc în numele Casei.

— Îmi voi aduce aminte, o asigură Onalli, și glasul îi este grav și amenințător.

Iar Xochitl știe că aici, acum, au ajuns la adevăratul moment când drumurile lor se despart — nu o făcuseră atunci când Tecipiani fusese numită liderul companiei sau comandant, nu atunci când devenise cea care le încredința misiuni

vechilor ei prietene — ci se despărțeau aici, acum, cu această supremă mărturisire a lașității.

— Bine, a spus Tecipiani. Pare oarbă la curenții de adâncime, la sentimentele neexprimate, la privirile lungi pe care le schimbă între ele Onalli și Xochitl; dar, în fond, ea nu a fost niciodată bună la remarcat detalii: Vei veni în biroul meu mai târziu, Onalli. O să am o altă misiune pentru tine.

Și asta, de asemenea, e tot lașitate: Tecipiani va scăpa de tot ce nu poate controla. Xochitl se uită la Onalli și-apoi la comandanta care încă nu s-a clintit, și simte cum primele învolburări ale nesupunerii i se agită în stomac.

○ ○ ○

Onalli s-a lăsat să cadă pentru ultimele palme de zid pe care le mai avea de coborât până în curte și imediat s-a lipit și s-a făcut una cu zidul din spate — un reflex prost. La doar câteva palme de ea se găsea o cameră de luat vederi a celor de la pază, numai că tot ce putea surprinde aceasta în beznă era o altă pată: costumul ei mulat era făcut din materiale izolante care n-ar fi apărut dac-ar fi fost filmate-n infraroșii, și ea înghițise nanoboți ca să-și reducă temperatura pielii. Va plăti mai târziu cu foc și sânge, dar nu prea-i mai păsa cu adevărat.

Totul era tăcut, mult prea tăcut. Unde erau străjile și cei de la pază — unde era dominația exercitată asupra Casei de mâna de fier a lui Tecipiani? Ar fi trebuit să simtă încă de afară groaza celor dinăuntru — asta dacă țineai cont de spațiul larg, pustiu, din fața intrării, de ochii bântuiți ai Căpitanului Jaguar pe care-l storsese de informații în maglev, de toate poveștile de groază pe care le auzise pe drumul ei spre Tenochtitlan.

Și totuși…

A început să simtă furnicături în ceafă. O capcană. Ei știuseră, probabil, că ea avea să vină. O așteptau.

Dar mersese prea departe ca să mai dea înapoi și, oricum, zidul fusese al dracului de greu de urcat.

Și-a scos primul dintre pumnalele ei de aruncat și, cu grijă, a înaintat mai adânc în interiorul Casei. Tot nimic… tăcerea flămândă a stelelor… răsuflarea călduță a Bunicii-Pământ sub tălpi… prezența numinoasă a lui Xolotl, Zeul Morții, care-i pășea pe urme…

O umbră s-a mișcat dincolo de intrarea în curte, pe sub nedeslușitele forme ale coloanelor. Mâna lui Onalli s-a încleștat pe plăselele cuțitului. Să rămână nemișcată i-ar aduce moartea. Trebuia să se miște rapid, să-i reducă la tăcere înainte ca ei să poată da alarma.

Și-a îndreptat spinarea și a sărit, cu viteza unui șarpe cu clopoței, drept spre umbra care o aștepta. Intenționase ca pumnalul ei să lovească spectrul în piept, dar tăișul îi fusese parat cu o surprinzătoare iuțeală. Tot ce putea vedea din stafie era o pată în beznă, o siluetă mai mare care părea să se miște în același timp cu ea. Năluca nu țipa, toată energia îi era concentrată în luptă, pură, incandescentă, dansul care le oferă zeilor ce li se cuvine, care îl menține pe Tonatiuh Soarele pe boltă și pe Bunica-Pământ sătulă, cel pentru care ambii se pregătiseră toată viața lor.

Ceva era greșit, teribil de greșit în modul în care se mișca spectrul… Ea a parat o lovitură îndreptată spre picioarele sale și s-a năpustit din nou, încercând să-l dezarmeze.

În lumina stelelor, ea abia dac-a zărit arcul larg al cuțitului celuilalt care se mișca în diagonală peste partea ei slabă — Onalli și-a ridicat propria lamă pentru a para, a prins cuțitul dușman și l-a trimis, zdrăngănind, la pământ, apoi a preluat inițiativa pentru a-l ucide.

Prea târziu, mult prea târziu a zărit cea de-a doua lamă. S-a aruncat pe spate, dar nu înainte ca

spectrul să fi desenat o tăietură fioroasă de-a curmezișul costumului ei mulat.

Au stat drepți, privindu-se unul pe altul, în tăcere.

— Tu… tu te miști ca noi, a spus umbra.

Vocea era ascuțită, tremurătoare și, brusc, Onalli a înțeles ce fusese în neregulă cu mișcările spectrului: înflăcărarea, degajarea specifice unui novice neînsângerat vreodată.

— Ești doar un băiețel, a gâfâit ea. Un copil.

Negrule-Ponegrule, nu, rogu-Te!

— Nu-s deloc un copil, a protestat novicele și s-a mișcat, în lumina lunii, lăsând-o să-i zărească-n fugă greoaia-i stângăcie. Să nu care cumva să faci greșeala de-a mă crede unul.

— Îmi cer scuze, și Onalli și-a pus toată părerea de rău de care era capabilă în glas; și-a înmuiat mușchii spatelui ca să se cocoșeze într-o poziție de adâncă supușenie: el s-ar putea să nu fie capabil s-o vadă prea bine, dar tot o s-o zărească suficient cât să recepteze, subconștient, indicii de bază ale posturii.

Băiatul nu s-a clintit. În cele din urmă însă a spus, de parc-ar fi fost o convorbire obișnuită:

— Dacă strig, ei vor fi aici cât ai clipi din ochi.

— Și, totuși, n-ai strigat pân-acum, a remarcat Onalli menținându-și vocea calmă, încercând să-l încurajeze, cumva, să nu remedieze această neglijență.

În lumina stelelor l-a văzut cum clatină din cap:

— Aș fi deja mort înainte ca ei s-ajungă aici.

— Nu, l-a asigurat, iar cuvântul s-a smuls de pe buzele sale înainte să poată să-l planifice. Nu mă aflu aici ca să te ucid.

— Te cred. O pauză, apoi: Ai venit pentru Casă. Pentru a-i răzbuna pe-ai tăi.

Pe-ai ei? Și-atunci a înțeles. Băiatul credea că-i un Războinic, dar nu un Jaguar. Un Vultur, probabil, sau o Vidră: oricare din fosta elită a Marelui Imperiu Aztec, aceia pe care Preaslăvitul

Vorbitor Ixtli îi șterse de pe fața Celei de A Cincea Lumi.

Uitase că acesta nu era un băiat oarecare, ci un novice al ordinului ei care-ntr-o bună zi avea să devină Războinic, așa ca ea, ca Tecipiani, ca Xochitl. El auzise și văzuse destule cât să știe că Onalli ura de moarte Casa, dar încă nu făcuse legătura între acest sentiment și cine era ea cu adevărat.

— Nu sunt aici decât pentru o prietenă, a spus femeia. Ea… ea are nevoie de ajutor.

— Ajutor! Vocea lui devenise mai sigură, mai calmă, aproape meditativă: Genul de ajutor care necesită infiltrare și-un pumnal.

Onalli avea mult mai multe arme decât niște pumnale: toate accesoriile unui Războinic aflat în misiune, pistoale cu electroșocuri, seringi pline cu nanoboți analgezici și pentru creșterea anduranței. Dar nu le scosese. Nu știa prea sigur de ce. Tecipiani transformase Casa în ceva întunecat care merita să fie ucis, iar ea va face tot ce-i posibil în acest sens. Totuși…

Încă mai era Casa ei.

— Prietena mea e în celule, a spus Onalli.

— În încurcătură, a repetat băiatul, monoton. Sunt sigur că n-ar fi arestat-o fără un motiv bine întemeiat.

Lua-l-ar Negrul-Ponegrul să-l ia azi și mâine, era atât de inocent, atât de încrezător în îndreptățirea a tot ce făcea Casa, ca ea și Xochitl, cu mii de ani înainte ca ochii să li se deschidă! Voia să-l scuture și să-l trezească la realitate:

— N-am timp să stau să-ți demonstrez ție ce și cum. Mă lași să trec?

O vreme, băiatul n-a spus nimic. În lumina stelelor simțea că novicele ezită, dar, pentru că era Războinic Jaguar, știa totodată că asta nu era de ajuns și că băiatul va striga după străji, mai degrabă decât să se încreadă într-o nedeslușită străină care încercase să-l ucidă.

Nu mai era, așadar, nicio altă opțiune.

S-a mișcat înainte ca novicele să poată reacționa — și-a mutat toată greutatea spre el și l-a pus la pământ, chiar în clipa când mâna ei se mișca să-i acopere gura. Când au aterizat, s-a auzit un scrâșnit, ca de oase rupte — pentru un moment, a crezut că-l omorâse, dar novicele încă se mai uita la ea ca și cum nu i-ar fi venit să creadă, încercând s-o muște. Cu cealaltă mână, Onalli a scotocit prin costum și-a scos o seringă.

Băiatul a icnit când l-a injectat, și-a dat ochii peste cap, și i-a văzut corneea de-un alb straniu în lumina stelelor. Acum, că ochii i se obișnuiseră pe deplin cu întunericul, îl vedea clar: pielea lui era netedă și întunecată, mâinile se încleștau și se descleștau pe măsură ce inhibitorul din *teonanácatl* punea stăpânire pe el.

Putea doar să spere că nimerise cum trebuie doza: era mai vânos decât mulți adulți, dar metabolismul lui era încă acela al unui copil.

Când a părăsit curtea, novicele avea convulsii, încleștat în strânsoarea halucinațiilor care veneau ca un efect secundar. Cu puțin noroc, avea să se trezească doar cu o durere de cap și cu amintirea vagă că totul nu e chiar în regulă —, dar nu-și va aminti coșmarurile vii pe care le dă drogul. Se gândea să-i implore pe zei pentru milostenii mari și mici, dar singurii doi care-o însoțeau erau Negrul-Ponegrul și Xolotl, Primitorul Morților.

— Îmi pare rău, a șoptit, știind că n-o putea auzi, știind că avea s-o urască și să se teamă de ea câte zile-o mai avea. Dar nu pot să am încredere în dreptatea împărțită de această Casă… pur și simplu, nu pot.

Cu nouă ani în urmă

Xochitl stă lângă chioșc, ținând la piept, nesigură, mantia din pene de *quetzal:*

— E cam exagerat, nu credeți?

— Nici vorbă, răspunde Onalli.

— Dacă după părerea ta hainele trebuie să fie țipătoare, sigur că nu-i exagerat, intervine Tecipiani, cu o clătinare amuzată din cap. Ăsta-i un flecușteț numa' bun pentru turiștii cu ochii migdalați.

Și, într-adevăr, sunt mai mulți asiatici la acest chioșc decât azteci pur-sânge — Onalli, care-i jumi-juma, aproape c-ar putea trece drept asiatică ea însăși:

— Hai, zău așa! spune Onalli. E perfectă. Gândește-te la toți băieții care-or să stea la coadă pentru un sărut de-al tău. Va trebui să-ncepi să le vinzi bilete.

Xochitl se face c-o-njunghie pe Onalli, de parcă și-ar fi scos un pumnal de sub tunică. Dar prietena ei e prea iute și face-un pas în lături, lăsând-o să-mpungă-n joacă doar aerul.

— Care-i problema? Ți-au halit Vulturii mușchii? o zgândărește Onalli, care-ntotdeauna subliniază ceea ce-i evident.

Xochitl se uită din nou la mantie — strălucitoare și țipătoare, dar nu tocmai în felul potrivit:

— Nu, spune, în cele din urmă. Dar Tecipiani are dreptate. Nu-și face banii.

Nici măcar pentru a-i smulge o privire lui Palli — care, oricum, e mult prea matur pentru a mai fi cucerit de asemenea trucuri elementare.

Tecipiani, care adesea se laudă cu numeroasele ei cuceriri amoroase, dă aprobator din cap:

— E un chioșc un pic mai jos, spune ea. Poate c-acolo găsim ceva…

Un țipăt se aude de la marginea pieței: nu ca al cuiva care e jefuit, ci ca al unui nebun.

În numele Celei de-A Cincea Lumi, ce mama…

Xochitl pune jos mantia și se mișcă, simțind greutatea alinătoare a pumnalelor de obsidian de la cingătoare. Onalli și le-a scos deja pe-ale sale, dar Tecipiani s-a mișcat de-acum înaintea amândurora, îndreptându-se cu pași mari spre sursa zgomotului. Mâinile-i sunt goale.

În fața lor, la intrarea în piață, se află un aerobuz cu ușa larg căscată. Restul vehiculelor din procesiunea care-l urmase se opresc încetișor, unul câte unul, deși cu dificultate, căci nu e suficient spațiu printre chioșcurile înghesuite unu-ntr-altul pentru cincisprezece aerobuze.

Marea de fețe bombănitoare care coboară din aerobuze e un talmeș-balmeș de rase și culori, de la europene la asiatice, și chiar cu vreo câțiva azteci presărați pe ici, pe colo. Poartă cu mândrie pe spinări flamuri însăilate într-o manieră deliberat de modă veche: coioți și iepuri conturați din pene se deschid ca niște evantaie înapoia capetelor lor.

Totul e, în același timp, familiar și respingător, un vestigiu viu al altei epoci.

— Reînvietori, spune Xochitl cu voce tare.

Ceea ce înseamnă că…

Se răsucește pe călcâie, examinând cu atenție piața după un om care aleargă: victima refractară a sacrificiului, singurul care are un motiv să evadeze și s-o rupă la fugă.

Xochitl vede în schimb cum Tecipiani merge plină de hotărâre către o alee laterală a pieței de parc-ar căuta un chioșc anume.

Reînvietorii sunt adunați la un loc de un preot care le tot perorează și care organizează echipe de cercetare.

— Idioții, înjură Onalli cu jumătate de gură.

Ea, una, a crezut întotdeauna mai mult în penitență decât în sacrificiile umane, iar reînvietorii au călcat-o întotdeauna pe nervi. Xochitl nu e cine știe ce religioasă și n-are nicio părere, nici de-un fel, nici de altul.

— Vino! îi spune.

O găsesc pe Tecipiani lângă partea din fund a țarcului cu animale de vânzare — și, îngenuncheat în fața ei, stă un bărbat cocârjat care încă mai poartă rămășițele unui costum complicat care-l evidențiază ca fiind victima sacrificiului. Bărbatul tremură din toate încheieturile, chipul i se

contorsionează în timp ce rostește cuvinte pe care Xochitl nu le poate înțelege în mijlocul zgomotelor scoase de papagalii trăncănitori și de maimuțele care urlă din cuștile lor de fier.

În timp ce ele se apropie, Tecipiani face un gest de alungare și bărbatul reînvie și sare-n picioare, fugind cât mai departe, în străfundurile pieței.

— Echipa de cercetare vine-ncoace, spune Onalli.

O vreme, Tecipiani nu răspunde: se uită după bărbat — și, în timp ce se-ntoarce cu spatele spre prietenele sale, Xochitl zărește în privirea ei nădejde arzătoare și milă.

— Nu-l vor prinde, spune Tecipiani. E puternic și iute. O să scape cu bine.

Onalli se uită de parc-ar vrea să protesteze, dar nu scoate nicio vorbuliță.

— Ar cam trebui să ne-ntoarcem, sugerează, în cele din urmă, Tecipiani, iar vocea îi este, din nou, inexpresivă, iar ochii uscați și nepăsători.

Pe drumul lor de întoarcere, cele trei se întâlnesc cu grosul echipelor de căutare: ochii febrili ai preotului se opresc asupra lor o clipă, de parc-ar cântări cât de potrivite ar fi să-i ia locul celui fugit.

Tecipiani se mișcă, ușor, astfel încât să-i stea preotului în cale, toată numai un zâmbet orbitor și amenințător. Clatină din cap o dată, de două ori:

— Noi nu suntem o pradă ușoară, spune cu glas tare.

Preotul se concentrează asupra ei și, după câteva momente bune, își ferește privirea. Sunt mai mult decât ar putea el duce. Tecipiani are dreptate: nu pot fi învinse prea ușor.

Fetele merg mai departe, pe străzile dosnice de lângă piață, îndreptându-se înapoi spre Casă, pentru a găsi puțină răcoare.

Cu toate acestea, Xochitl se simte de parcă soarele-ar fi fost complet acoperit de nori. Tremură:

— Ăia-s niște oameni bolnavi.

— Doar niște descreierați, spune Onalli. Nu te mai gândi la ei. Nu merită să-ți irosești timpul.

Lui Xochitl i-ar plăcea să poată face asta, dar știe prea bine că ochii preotului îi vor bântui coșmarurile în lunile ce vor veni. Și nu-i vorba atât de mult de nebunie, ci de faptul că, pur și simplu, e lipsită de sens această frenezie de a vărsa sânge refractar, întinat.

Tecipiani așteaptă până când sunt aproape de Casă pentru a vorbi:

— Să știi că nu sunt descreierați.

— Mda, vezi să nu! sare Onalli.

Privirea lui Tecipiani e glacială:

— Există logică în ceea ce fac. Să verși sângele celui care nu dorește asta e un păcat, dar Tonatiuh are nevoie de sânge pentru a continua să lumineze asupra noastră din ceruri. Bunica Pământ are nevoie de sânge pentru a da la iveală porumbul și bumbacul, și nanomașinăriile.

— E tot un păcat de tot rahatul, indiferent cum o iei, spune Onalli care pare să trateze disputa ca pe-o provocare.

Tecipiani nu spune nimic pentru o vreme:

— Presupun că da. Totuși ei nu fac decât ceea ce cred că e bine.

— Și se înșală amarnic, intervine Xochitl cu o vehemență care o surprinde până și pe ea.

— Poate că da, răspunde Tecipiani. Sau poate că nu. Ți-ai asuma, mai degrabă, riscul ca lumea să piară? Se uită în sus, spre cer: Ca toate stelele să se pogoare asupra noastră, monștrii nerăbdători să ne facă mii fărâme?

Apoi se lasă tăcerea. Xochitl încearcă să se gândească la ceva, orice, ca s-o contracareze pe Tecipiani, dar nu reușește. Prietena a fost prea șireată. Întotdeauna este.

— Dacă tu chiar crezi una ca asta, spune Onalli încruntându-se, atunci de ce l-ai lăsat să fugă?

Tecipiani clatină din cap și în ochii ei se întrezărește-o umbră a ceea ce văzuse și Xochitl mai devreme, în piață — nădejde și milă.

— Am spus c-am înțeles. Nu că aș aproba. N-aș face ceva în care nu cred din toată inima. Niciodată.

Și Xochitl își spune că tocmai asta și e problema. Va fi întotdeauna problema. Tecipiani face numai lucrurile în care crede; doar că nu poți fi niciodată sigur ce crede ea cu adevărat.

○ ○ ○

În celulă a fost îngrijorător de lesne de pătruns, odată ce Onalli se ocupase de cei doi străjeri de la intrare — care, deși erau Specialiști Jaguar abia c-o treaptă deasupra novicilor, chiar c-ar fi trebuit să aibă mai multă experiență, pe bune. Atacase spre traheea primului și lăsase o seringă înfiptă-n umărul celui de-al doilea care își pierduse cunoștința în mai puțin timp decât îi fusese ei necesar ca să deschidă ușa.

Înăuntru era întuneric și înăbușitor. Un miros acru, ca de capelă mortuară sau ca de spital se înălța spre ea în timp ce mergea.

— Xochitl? a șoptit.

Nu se-auzea niciun zgomot. Dar, sprijinită de peretele din fund era o mogâldeață întunecată — și, în timp ce se apropia, s-a stabilizat în forma unui om prăbușit.

„Nu, Negrule-Ponegrule, orice, dar nu asta! Te rog, veghează asupra ei, veghează asupra noastră, a tuturor!”

Curele și lanțuri o țineau pe Xochitl cetluită de perete și tuburi subțiri șerpuiau în sus și pătrundeau într-o mașină care bătea ca o inimă.

Teonanácatl și *peyotl,* și serul-adevărului, și numai zeii știau ce altceva…

Doar instinctul era cel care-o făcea să-i dea înainte: o părticică îngrozită, pervertită, care n-avea de gând să se oprească și care trebuia să

analizeze situația fie ce-o fi. A descoperit sonda intravenoasă pe pipăite… și a simțit pielea întărită acolo unde o frecaseră seringile… vânătăile de pe față, nasul spart… ochii care se deschideau fără s-o vadă însă.

— Xochitl, Xochitl! E-n regulă. Aici sunt. Totul o să fie bine. Îți făgăduiesc.

Dar trupul era flasc, chipul schimonosit într-o grimasă a terorii, și nu mai rămăsese, într-adevăr, nimic din fotografia pe care-o ținuse-n mână nu cu atât de mult timp în urmă.

— Vino, vino! a șoptit, bâjbâind după curele — unghiile ei ascuțite prindeau pielea, orbecăind în jurul nodurilor.

Partea ei rece, detașată, a preluat în cele din urmă controlul; și, căznindu-se să nu se gândească la ceea ce făcea, a tăiat curelele cu totul, una câte una — a scos tuburile intravenoase și, cu blândețe, a desprins trupul, prinzându-i toată greutatea în brațe.

Xochitl s-a cutremurat, un spasm ca acela al unei femei aflate pe moarte:

— Tecipiani, a șoptit. Nu…

— Ea nu-i aici, a asigurat-o Onalli și, ușurel, a ridicat-o în brațe, culcușind-o strâns la piept, ca pe un copil rănit.

„Lua-te-ar Negrul-Ponegrul să te ia azi și mâine, Tecipiani! Căderea-n neființă e-o soartă prea blândă pentru cei de teapa ta! Nădăjduiesc să arzi în Iadul Creștin, cu păcătoșii și blasfematorii și trădătorii. Nădăjduiesc să fii mistuită de flăcări…”

Ieșise pe jumătate afară din Casă, târșâindu-și picioarele prin cea din urmă curte înainte de-a ajunge la cazarma novicilor, când și-a dat seama că nu mai era singură.

Prea târziu.

Luminile s-au aprins, orbitoare, neiertătoare.

— Am știut întotdeauna că te vei întoarce, Onalli, a spus o voce. Indiferent cât m-am străduit să te trimit departe.

Negrul-Ponegrul o luase de proastă. Prea ușor! Totul fusese prea ușor, de la început pân-la sfârșit; nimic altceva decât încă unul dintre jocurile ei bolnave.

— Fute-te-ar Negrul-Ponegrul! scuipă Onalli spre lumină. Asta-i tot ce meriți, nu-i așa, Tecipiani?

Comandanta nu era decât o siluetă care stătea, după cum o auzea, doar la câțiva pași distanță de Onalli. Dar Xochitl îi zăcea în brațe, o povară flască pe care nu putea s-o lepede-n lături, nici măcar pentru a lovi.

Tecipiani n-a vorbit, dar bineînțeles c-avea să păstreze tăcerea și să spună ceva doar atunci când îi convenea.

— Ne-ai vândut pe toți, a șoptit Onalli. „Câinilor cu ficații galbeni și stăpânilor lor, măciucilor și seringilor…” A însemnat chiar atât de puțin pentru tine?

— La fel de puțin și la fel de mult ca toți ceilalți, i-a răspuns Tecipiani.

Ochii lui Onalli se obișnuiau încet cu lumina, suficient pentru a vedea că brațele comandantei erau coborâte, ca și cum ar fi cărat ceva. O nouă armă… sau doar un mijloc de a-și chema trupele?

Și apoi, având senzația că un pumnal de gheață îi alunecă printre coaste, Onalli a văzut că nu despre asta era vorba. A văzut ce căra Tecipiani: un corp, exact ca acela purtat de ea — forma moale a băiatului pe care-l doborâse în curte.

— Tu… a murmurat.

Tecipiani s-a mișcat brusc. Chipul ei, care încet-încet devenea clar, ar fi putut fi acela al unei statui asiatice — ochii uscați și imposibil de citit, gura subțiată atât de mult că devenise doar o linie mai întunecată pe piele:

— Ezpetlatl, din clanul Marii Case, a *Calpulli*-ului[38] Atempan. Încredințat grijii noastre acum cincisprezece ani.

Rușinea purtă război cu mânia și-l pierdu în inima lui Onalli:

— Nu-mi pasă! Crezi că asta o să ispășească toate celelalte grozăvii pe care le-ai comis?

— Poate că da, a răspuns Tecipiani. Poate că nu. Glasul îi tremura, ușor — o neînsemnată urmă de emoție, nu însă suficientă, niciodată suficientă: Iar tu crezi că salvarea lui Xochitl prețuia cât viața lui?

Onalli a cercetat cu atenție bezna, încercând să vadă câți străjeri erau — câți dintre pupincuriștii nesimțitori ai comandantei. N-ar putea să-i scoată pe toți din luptă — pe tot focul și sângele lumii, ea, una, nu era nici măcar sigură că putea s-o pună la pământ pe Tecipiani! Dar luminile erau fixate toate de jur-împrejurul curții — pe acoperișurile clădirilor, fără îndoială —, iar ea nu putea distinge nimic altceva în afară de comandanta însăși.

Așa cum, fără îndoială, Tecipiani intenționase de la bun început. Curva!

— Tragi de timp, nu-i așa? a întrebat-o Onalli. Asta n-are de-a face cu mine. N-a avut niciodată nimic de-a face cu mine.

„Dar are de-a face cu tine, Tecipiani; cu Casa și preoții și Xochitl…”

— Nu, a încuviințat grav cealaltă. În cele din urmă, un lucru asupra căruia putem să cădem de acord.

— Păi, și-atunci de ce Xochitl? O certitudine glacială s-a unit într-un tot în stomacul ei, ca un șarpe de gheață: Ne voiai pe amândouă, nu-i așa?

— Oh, Onalli! Vocea lui Tecipiani era tristă: Credeam c-ai înțeles. N-are nimic de-a face cu tine sau cu Xochitl. Are de-a face cu Casa.

Cum putea să spună una ca asta?

— Ai ucis Casa, i-a scuipat Onalli.

— Tu, una, n-ai fost niciodată în stare să privești în viitor, îi spune Tecipiani. Nici măcar în urmă cu doi ani, când te-ai întors.

— Și când ne-ai prevenit în legătură cu trădarea? Tu ești cea care n-a fost în stare să vadă că Preaslăvitul Vorbitor era dement, tu ești cea care…

— Onalli, i-a spus Tecipiani cu o voce care e tăioasă ca lama unui pumnal: Casa a rămas încă în picioare.

— Pentru că tu ai vândut-o.

— Pentru că am făcut compromisuri, a corectat-o comandanta.

— Tu… Lui Onalli i-au rămas în gât toate cuvintele pe care încercase să le rostească: Ai otrăvit-o până-n măduvă și creier, și vii să-mi vorbești mie despre compromisuri?

— Da. Ceva ce nici tu, nici Xochitl n-ați înțeles, din nefericire.

Asta era chiar prea de tot — era iremediabil. Fără să se gândească, Onalli a mutat-o pe Xochitl pe-un umăr și s-a mișcat, iar pumnalul i s-a arcuit liber din teacă — îndreptându-se spre beregata lui Tecipiani. Dacă nu avea să se miște, dacă nu avea să dea drumul așa-zisei ei vieți prețioase, foarte rău atunci… va fi ultima greșeală pe care-o va mai face vreodată…

Se așteptase pe jumătate ca Tecipiani să pareze ridicând trupul în brațe — să-l sacrifice, așa cum sacrificase atât de mulți dintre ei —, dar comandanta, rapidă ca un șarpe, a îngenuncheat pe pământ, așezându-l pe băiatul inconștient la picioarele sale — și prima lovitură a lui Onalli a devenit prea largă și-a tăiat doar aerul. Până când ea și-a revenit, Tecipiani era din nou în picioare, c-un pumnal în mâna stângă.

Onalli s-a dat la o parte și-a împoldit-o din nou. Tecipiani a parat iar și iar, și iar.

Niciuna din ele nu ar fi trebuit să fie în avantaj. Erau amândouă Războinici Jaguar; probabil că Tecipiani era mai puțin în formă, căci se ținuse departe de câmpul de antrenament atât de multă

vreme, dar Onalli era stingherită de trupul lui Xochitl pe care trebuia să-l țină strâns lipit de ea.

Și totuși…

Și totuși, gesturile lui Tecipiani nu erau atât de iuți pe cât s-ar fi cuvenit să fie. O fi fost încă unul dintre jocurile ei?

Lui Onalli nu-i păsa, nu-i mai păsa de-acum. Într-unul din gesturile exagerat de largi ale comandantei și-a zărit breșa și-a profitat de ea. Pumnalul ei a șerpuit înainte, s-a împlântat, cufundându-se adânc deasupra încheieturii.

Tecipiani a sărit înapoi — mâna stângă i se bălăbănea în van, dar își trecuse deja pumnalul în dreapta — și, ca mulți stângaci, era ambidextră.

— Încă ești iscusită, a recunoscut comandanta, cu lehamite.

Onalli a privit din nou în jur — luminile erau încă aprinse — și a spus:

— N-ai adus pe nimeni altcineva, nu-i așa? Nu suntem decât tu și eu?

Tecipiani a încuviințat dând scurt din cap, dar, atunci când i-a dat răspunsul, acesta nu avea nimic de-a face cu întrebarea pe care i-o pusese:

— Casa rămâne în picioare. Era o atât de disperată intensitate în glasul ei, că, pentru câteva secunde, a oprit-o pe Onalli-n loc: Războinicii Vultur au fost arși de vii, Vidrele au fost împrăștiate prin minele de argint să respire praful până când asta i-a ucis pe toți. Coioții au murit până la unul, apărându-și Casa împotriva gărzilor imperiale.

— Au murit cu onoare, i-a tăiat-o Onalli.

— Onoarea e un cuvânt fără niciun înțeles, i-a răspuns Tecipiani — vocea îi era calmă de acum. Sunt cinci sute de Războinici în Casa aceasta, dintre care o sută sunt copii și novici care n-au sângerat încă. Trebuie să mă gândesc la viitor.

Onalli și-a încleștat pumnii:

— Și Xochitl nu făcea parte din acest viitor?

Tecipiani nu s-a clintit din loc:

— Sacrificiile sunt necesare. Cine altcineva și i-ar ataca pe-ai săi în afară de oamenii absolut loiali Preaslăvitului Vorbitor?

Răceala se-ntorsese-n măruntaiele sale, și-n inimă:

— Ești bolnavă, i-a spus Onalli. Asta nu merita prețul supraviețuirii noastre… asta nu merita…

— Poate că da, i-a răspuns Comandanta. Poate că a fost o greșeală s-o fac. Dar nu vom ști decât după mult timp, în viitor, nu-i așa?

Cu asta i-a tăiat complet elanul — nu-i era deloc în obicei lui Tecipiani să admită că greșise, să-și pună faptele sub semnul întrebării. Și totuși… totuși, asta nu mai schimba nimic.

— Și-acum ce facem? a întrebat-o Onalli. Tu ți-ai făcut jocul. Pentru că asta-i tot ce am fost noi două vreodată pentru tine, nu-i așa?

Tecipiani nu s-a clintit. În cele din urmă, a făcut un gest care-i arăta nepăsarea:

— Ar fi putut să aibă două rezultate diametral opuse. Doi Războinici, uciși într-o încercare de a evada care a luat-o razna în mod tragic. Vorbise ca și cum nimic nu ar mai fi contat, vocea îi era rece, lipsită de orice umbră de emoție —, și, sub multe aspecte, tocmai ăsta era cel mai cutremurător lucru: Sau un succes, poate, din punctul tău de vedere?

— Te-aș putea omorî, a spus Onalli și a știut că acesta era adevărul.

Nimeni nu era ambidextru în mod perfect și, dacă Onalli ar fi lăsat-o jos pe Xochitl așa cum îl lăsase comandanta pe băiat, ar fi putut apela la întreaga sa gamă de aptitudini.

— Da, așa e, a răspuns cealaltă. Constatarea unui fapt, nimic mai mult: Sau ai putea evada.

— Futu-te-n aripă! i-a aruncat Onalli.

Vrusese să spună altceva — că, atunci când Preaslăvitul Vorbitor avea să moară, în cele din urmă, ea și Xochitl se vor întoarce pentru a face Casa una cu pământul —, dar și-a dat seama, în

clipa aceea, că doar mulțumită lui Tecipiani va mai exista o Casă pe care ele s-o pună la pământ.

Numai că tot nu merita tot ce făcuse. N-avea cum.

A mișcat-o, cu blândețe, pe Xochitl, prinzând-o din nou în brațe, ca pe un copilaș rănit:

— N-am venit aici să te ucid, a spus, în cele din urmă. Dar tot mai sper c-o să te ardă focu', Tecipiani, pentru tot ce-ai făcut. Indiferent dac-a meritat sau nu.

A mers spre partea din spate a curții, spre lumina orbitoare — spre zid și terenul jocului-cu-mingea, și spre ieșire. Tecipiani n-a făcut nicio încercare s-o oprească, ci doar a stat neclintită lângă trupul inconștient al băiatului, privind spre un punct aflat la mare depărtare.

Și, pe tot drumul ei de plecare — prin suburbiile lui Tenochtitlan, în aerobuzul condus de Atcoatl — Onalli n-a putut să-și scoată din minte răspunsul lui Tecipiani și nici arzătoarea disperare pe care-o auzise în vocea fostei sale prietene.

„Ce te face să crezi că nu sunt deja mistuită de flăcări?"

Comandanta fusese dintotdeauna o actriță cu mult prea bună.

— Lua-te-ar Negrul-Ponegrul să te ia azi și mâine! a spus Onalli cu voce tare.

Și nu mai era cu adevărat sigură dacă făcuse rugămintea către zeu pentru a o face pe Tecipiani să sufere, sau pur și simplu din milă.

○ ○ ○

Singură, din nou, în biroul său, mâinile ei — mâinile ei subțiri, scheletice — se întind după ciupercile veștejite de *teonanácatl* și totul se dizolvă încetișor în simple modele colorate, în vise lipsite de orice brumă de sens.

Chiar și în vise, totuși, știe ce-a făcut. Zeii și-au întors fețele de la ea și în fiece noapte se trezește cu amintirea camerelor de tortură — consecințele a

ceea ce ea a ordonat, consecințele a ceea ce ea se căznise să înfrunte ca un adevărat războinic.

Și uite care-i șpilul: ea însăși nu-i sigură cât timp va mai putea rezista.

Arde, e mistuită de flăcări — în fiece zi a vieții sale, întrebându-se dacă tot ce făcuse fusese vrednic de prețul plătit —, dacă ferise Casa de rău sau o corupsese dincolo de orice putință de-a o mai recunoaște.

Nu. Nu. Nu.

Doar asta merită să-și aducă aminte: că, asemenea prizonierului evadat, Onalli și Xochitl vor supraviețui — mergând spre nord, în deșert, în vreo altă țară primitoare și păstrând vii amintirile zilelor petrecute împreună.

Și, deasupra Marelui Imperiu Aztec, Tonatiuh Soarele va răsări iar și iar, indicând zilele domniei Preaslăvitului Vorbitor — și, totodată, mereu crescătorul flux al spaimei și nemulțumirii care într-o bună zi îl va răsturna pe acesta de la putere. Și, atunci când totul va fi luat sfârșit, în cele din urmă, Casa pe care singură o salvase va merge mai departe, spre viitorul unei Noi Epoci: o Epocă pură și minunată, în care oamenii asemenea ei nu vor mai avea ce căuta.

Ăsta e un gând pe care mintea poate să-l cuprindă.

DESPRE AUTOR

Aliette de Bodard trăiește și muncește în Paris unde are o slujbă de zi ca inginer IT și mult prea multă imaginație pentru orice hobby normal. După ce a încercat fără succes să dea lovitura ca artist ce realizează origami și chitaristă, în prezent scrie literatură SF, ceea ce-i oferă o scuză pentru a se delecta cu dragostea ei pentru istorie și mitologie. Nuvelele sale au apărut, printre altele, în *Interzone, Asimov's* și în *The Year's Best Science Fiction*. Romanele ei, fanteziile *noir* aztece *Obsidian*

(„Obsidian”) și *Blood* („Sânge”) sunt publicate de *Angry Robot*.

Traducerea: Alina Sârbu

31 Războinicii sau Cavalerii Jaguar (*ocēlōtl,* plural *ocēlōmeh* în limba nahua a vechilor azteci) reprezentau una dintre trupele de elită ale armatei aztece. Jaguarul era animalul sacru al lui Tezcatlipoca, zeul nopții, al vrăjitoriei și protectorul tinerilor războinici. Pentru a deveni Războinic Jaguar, un soldat al armatei aztece trebuia să ia doisprezece prizonieri în două bătălii consecutive. Aici și în continuare vom folosi denumirea de Războinici Jaguar, deoarece *ocēlōmeh* erau infanteriști de elită. (*N.t.*)

32 *Teonanácatl* („ciupercă sacră” în nahua, cuvânt compus din *teó,* „zeu; sacru” și *nanácatl,* „ciupercă”), denumire pe care aztecii o dădeau ciupercilor halucinogene pe care le foloseau în ritualurile religioase. (*N.t.*)

33 *Xochitl* (în nahua), „floare; ceva prețios, delicat”. (*N.t.*)

34 *Huey Tlatoani* (în nahua), Revered Speaker (în engl.), „Preaslăvitul Vorbitor“ sau „Marele Vorbitor“, denumirea dată domnitorului Imperiului Aztec. (*N.t.*)

35 Tezcatlipoca (al cărui nume în nahua însemna „Oglindă fumegândă“) era zeul nopții şi al vrăjitoriei, protectorul regilor azteci şi al tinerilor războinici. Îi era asociat obsidianul (materialul din care se făceau oglinzile şi care era folosit pentru divinație şi pentru realizarea lamelor ce încrustau *macuahuitl*, sabia de lemn a Războinicilor Jaguar).

36 Tezcatlipoca (al cărui nume în nahua însemna „Oglindă fumegândă”) era zeul nopții și al vrăjitoriei, protectorul regilor azteci și al tinerilor războinici. Îi era asociat obsidianul (materialul din care se făceau oglinzile și care era folosit pentru divinație și pentru realizarea lamelor ce încrustau *macuahuitl,* sabia de lemn a Războinicilor Jaguar).

37 Jocul-cu-mingea, *ōllamaliztli* în limba nahua, era un joc ritual practicat de popoarele precolumbiene ale Mexicului antic şi ale Americii Centrale. Avea importante funcții rituale şi era asociat cu sacrificiile umane şi cu războiul.

38 *Calpulli* (nahua), „Marea Casă“, denumirea unei unități organizatorice aztece aflate sub aceea de *altepetl,* „oraş-stat“.

Atempan era unul dintre noile *calpulli* ale lui Tenochtitlan, nu dintre cele considerate fondatoarele oraşului. (*N.t.*)

INTRODUCEREA AUTORULUI

Fac parte din prima generație de cetățeni canadieni de origine libaneză a familiei mele, dar ultimii trei ani m-au surprins trăind în sud-vestul Angliei: deasupra unui bar unde se bea vin și într-o bibliotecă veche construită din corăbii desfăcute-n bucăți — cât timp am muncit la lucrarea mea de doctorat despre zâne în scrierile din perioada romantică.

„Cartea verde” a început ca un jurnal verde cât se poate de concret pe care l-am cumpărat pentru Nicole Kornher-Stace. Nu am vrut să i-l ofer gol-goluț, așa că am început să mâzgălesc o poveste în el, despre o femeie care, la momentul morții, fusese absorbită într-o carte. Am umplut-o cu pete de cerneală și cu diverse tipuri de scris de mână, încercând să creez din el un artefact. Nicole a transcris mai târziu povestea la cererea mea, așa că am putut continua s-o cizelez.

Dăm pe repede-înainte un an, și iată cum Cat Valente îmi cere să contribui la revista *Apex*. De ceva vreme tot clocisem o poveste despre oceane de diamante conștiente de pe Neptun, dar încă nu aveam limbajul necesar pentru a o scrie și, cum termenul-limită se apropia, deveneam din ce în ce mai frustată. Cu o zi înainte de predare, m-am dat bătută și i-am spus lui Cat că nu puteam s-o termin. Cat a devenit Foarte Severă și mi-a spus că ea avusese altă părere despre mine și mi-a mai dat o zi în plus; am lăsat baltă oceanele de diamante și am reluat „Cartea Verde”. Opt ore mai târziu, aveam o poveste. O zi întreagă m-am ascuns de internet după ce-am trimis-o, convinsă că nu era bună de nimic — și-acum iată-mă, scriind această introducere.

CARTEA VERDE

AMAL EL-MOHTAR

MS. Orre. 1013A Miscelaneu de materiale copiate din interiorul bilbiotecii Maestrului Leuwin Orrerel (d. Anul Domniței 673, Luminoase Fie-I Marginile) de către Dominic Merrowin (d. Anul Domniței 673, Luminoase Fie-I Marginile). Conține Actele I și II ale piesei lui Aster *Ultima corabie a Băiatului-de-Aur,* Actul III, Scena 1 din *Petala trandafirului* și, în totalitatea sa, *Stejarul blestemat*. Copie incompletă a materialului intitulat doar *Cartea Verde,* paternitate literară multiplă și nesigură. Remarcabil pentru extinsele note personale ale lui Merrowin menite a fi scrisori către un destinatar necunoscut, în care sunt descrise în amănunțime dovezile legăturii personale dintre Orrerel și Surorile Pumnalelor. În mod regretabil, multe pagini s-au pierdut, în special din cadrul textului *Cărții Verzi:* dovezi ale unei convorbiri despre filosofiile oculte și religioase ale Anului Domniței, tradiții despre educația muzicală a surorilor secunde și recepția complicată de care s-a bucurat poezia lui Aster, toate, descompuse dincolo de orice recuperare. Semne plasate în dreptul locurilor unor posibile omisiuni.

○ ○ ○

Dragul meu prieten,

Copiez asta aici câtă vreme mai pot s-o fac. Leuwin e plecat, m-a lăsat pe mine să răspund de bibliotecă. Face asta din ce în ce mai des în ultima vreme — comisioane pentru Surori, spune, dar știu

că, în general, e vorba doar de cercetarea lui bolândă. Acum am habar și de ce.

Mintea îi este răvășită. Doisprezece ani m-a tot învățat și nici măcar o dată nu m-a oprit de la citirea oricărei cărți, dar asta… lucrul ăsta a pus stăpânire pe el, sunt încredințat că se joacă doar cu el. La început, m-am gândit c-o fi jurnalul lui, obișnuia să scrie în el atât de adesea, se zăvora cu el ceasuri întregi și părea să-i aducă atâta bucurie! Dar de-acum simt că are ceva cumplit și venit parcă dintr-o incantație, și-ți cer părerea asupra întregii tărășenii, ca să putem dimpreună trudi la salvarea lui Leuwin.

Cartea pe care o copiez e mică — doar patru pe cinci inci. E de un verde intens, frunzele de stejar din copac luminate de razele soarelui, și la fel de pestriță; coperta e din carton din fibre reciclate, învelită în hârtie, iar paginile sunt groase, cu ace de mărăciniș și ceva ce miroase a cimbru.

Sunt prezente șase soiuri diferite de scris de mână, de scrieturi. Primul, invocația, este arhaic: litere majuscule lăbărțate doar cu câte-o rară înfloritură. Îl situez în timpul Anului Călătoriei 200–250, Lung A Mai Șerpuit, și este scris aproape numai cu o pastă verde: am remarcat textura granulară a literelor, deși nu cutez să le ating. Uneori, verdele lor este estompat de pete maro-ruginii care presupun că sunt de sânge, date fiind circumstanțele care au avut drept rezultat apariția celui de-al doilea scris.

Cel de-al doilea soi de scris de mână e modern, așa cum sunt și restul, deși variază în mod semnificativ unul de altul.

Cea de-a doua scriitură prezintă dovezi de elocvență, exersare și ușurință a scrisului, deși contextul a fost, fără îndoială, sumbru. E înscrisă cu cărbune dur și e, în mare parte, estompată, dar încă lizibilă.

Cel de-al treilea scris e bălăbăneala nesigură a unui copil, unde literele sunt mari și inegale; e

înscris cu o cerneală fină, cu un instrument de scris greu. M-am trezit întrebându-mă dacă n-o fi fost, cumva, un pumnal.

Cel de-al patrulea e lin, o agonie de spire și bucle înclinate spre dreapta, un scris legat ca un laț de spânzurătoare ce-mi prinse cu arcanul grumazul în timp ce mă tot gândeam la cine trebuie că l-o fi scris.

Cel de-al cincilea scris e foarte asemănător cu al doilea. E îmbunătățit în mod spectaculos, dar nu-i nicio îndoială c-a fost creat de aceeași ființă ce pretinde să fie numită Cynthia. E însemnat cu cerneală mai degrabă decât cu cărbune, numai că e o cerneală stranie. În forma literelor nu există nicio urmă a vreunei peniță sau a vreunei pene de scris. E ca și cum acestea ar fi erupt, pur și simplu, la suprafață din interiorul paginii.

Cel de-al șaselea e al lui Leuwin.

Încerc să le copiez pe cât de exact posibil și pun între paranteze drepte propriile mele completări.

Mergi în Aur,
Dominic Merrowin

○ ○ ○

[Primul scris: invocație]
Salutare!
Doamnei Răscrucilor, [pată de sânge în partea dreaptă]
Strigoaicei Pădurilor,
Cotoroanței Zăpodiei
A mortacilor gălăgie,
Vrăjitoare-amețitoare și mlădie, și fee!
Salutare [nedeslușit din cauza unei pete de sânge], Mamă a Schimbărușilor
a îngemănatelor poteci și a căilor întreite,
din coșmaruri chinuite și a sării, și-a cenușii.
Salutare!

○ ○ ○

[Cel de-al doilea scris: pete mânjite de cărbune pe două pagini, umezite și pătate]

… rece aici — moarte și umbre — amuzant că s-a nimerit să fie o carte! universul pune la dispoziție cele necesare pentru testament și cea mai de pe urmă dorință! [ilizibil]

[Ilizibil] nu pot să scriu, nu trebuie să [ilizibil] ele vin le aud o s-audă zgrepțănatul tocului [ilizibil] pumnale ca să-mi gâdile gâtlejul oh rogute

ele spun că sunt binevoitoare. Cred că asta-i ceea ce ne spunem nouă înșine pentru a ne teme mai puțin, căci, oare, cum ar putea cineva să știe? oare [pată de sânge] morții vorbesc?

oare limbile care se-nnegresc-ponegresc în jurul gâturilor lor cântă?

de ce scriu? salvează-mă, te rog, piatră și iederă, și os, vreau să trăiesc vreau să respir ele nu au niciun drept [ilizibil]

○ ○ ○

[Cel de-al treilea scris: verzale antiqua. Instrument de scris îndoielnic — probabil un pumnal cu vârful muiat în cerneală.]

Ce carte frumoasă e aceasta! Mă întreb unde a găsit-o ea. Aș putea scrie poeme aici. Această hârtie e atât de groasă, atât de catifelată, că îmi readuce în minte oasele din iederă. Oasele ei erau încântătoare! Abia aștept să văd cum vor înmuguri vrejii de iederă prin ele — i-am păstrat osul zigomatic, dar bucățelele rămase din cel lacrimal vor alcătui un model atât de drăguț printre frunze!

Aproape că pot simți cum orice dâră de cerneală pe hârtia aceasta ar putea fi un poem, mi-ar consola lipsa de măiestrie.

Trebuie să le-o arăt surorilor mele. Mi-aș dori să am mai multă hârtie să le-o pot dărui. Ne-am putea scrie una alteia așa niște taine cum numai oasele fărâmate-n hârtia cărnoasă ar putea afla. Sau aș scrie despre cât de frumoși sunt ochii surioarei-verzi, cât de sfioase sunt buzele surioarei-sare, cât de auriu râsul surioarei-clopot.

○ ○ ○

[Cel de-al patrulea scris: legat, aplecat spre dreapta; cerneală de foarte bună calitate, netedă și fină]

Ciudat, cum nu vrea să ardă, cum de paginile nu i se sfâșie. Ciudat că există atâta plăcere când îi brăzdezi cu cerneală crema ei; această hârtie mă face să vreau s-o ating și cu buzele. Drăguț lucru, ai fost zburdalnic de le-ai tentat pe Surioarele mele să-și verse secretele.

E o magie puternică aici. Poate că Maestrul Leuwin, în turnul lui, ar prețui așa o ciudățenie. Ciudat că scriu în ea, atunci — neobișnuită magie. Leuwin, ai dezlegarea mea să râzi când vei citi acestea. Poate că îmi vei scrie în scurtă vreme despre istoria ei dinainte ca acea fată fără de noroc și Surioara mea neascultătoare să fi mâzgălit în ea.

Adică, numai dacă mă-ndur să ți-o trimit. Vraja îi e puternică — s-ar putea să doresc s-o cercetez în continuare, să văd dacă am putea s-o cufundăm în vin de soc și să descoperim ce tinctură poate să iasă.

○ ○ ○

[Cel de-al cincilea scris: cerneala e stranie; nicio dovadă a existenței unui instrument de scris; stilul seamănă foarte mult cu acela al Celui de-al doilea scris]

bună?

unde mă aflu?

vă rog, să-mi vorbească și mie cineva

o

o nu

○ ○ ○

[Cel de-al șaselea scris: Maestrul Leuwin Orrerel]

O să vorbesc eu cu tine. Bună!

Cred că înțeleg ce s-a întâmplat, și înțeleg că și tu înțelegi. Îmi pare rău pentru tine. Dar cred că, de fapt, cel mai bine ar fi dacă ai încerca să dormi.

O să închid verdele peste negru și trebuie să te gândești că te cufunzi în dulceață, să te gândești că visezi cum zbori. Gândește-te la ecouri și la cântece. Gândește-te la ceai parfumat și la stele. Nimeni n-o să-ți mai facă vreun rău de-acum, micuțo. O să te ascund între două tomuri mari cu coperte din piele…

○ ○ ○

[Cel de-al cincilea scris — alternează cu acela al lui Leuwin de acum încolo]

O cunoști pe Domnița Aster?

Da, de bună seamă.

Ai putea să mă așezi lângă ea, te rog? Îi ador piesele de teatru.

Eu, unul, întotdeauna i-am preferat poezia.

Piesele ei de teatru SUNT poezie.

De bună seamă, ai dreptate. Lângă ea, atunci. Care este numele tău?

Cynthia.

Eu sunt Maestrul Leuwin.

Știu. E foarte amabil din partea ta să vorbești cu mine.

Tu ești… [pată de cerneală] iartă-mi pata de cerneală, rogu-te. Te doare?

Nu mai mult decât mă doare atunci când se scrie fără multă măiestrie.

○ ○ ○

Leuwin? Ești acolo?

Da. Ce pot face pentru tine?

Vorbește-mi, un picuț. Locuiești singur?

Da… ei bine, în afară de Dominic, învățăcelul și ucenicul meu. Mă socotesc să-i las lui această bibliotecă într-o bună zi — vezi tu, aceasta-i o bibliotecă aflată într-un turn, pe un delușor, la vreo șapte mile depărtare de târgul Leech — îl cunoști?

Nu. Am auzit, totuși, de el. Un monarh violent pe-acolo, din câte am auzit.

Nu îmi bat prea mult capul cu politica. Eu scriu doar hronicul, atâta tot.

Cât de norocos ești, să nu fii nevoit să îți bați capul cu politica. Despre ce e hronicul?

Despre tot ce pot să scriu. Cunoaștere. Învățare. Curiozități. Istorie și filosofie. Descoperiri științifice, compoziții muzicale și teorie muzicală — anumite lucruri le caut eu însumi, altele îmi sunt date de oamenii care ar dori să fie păstrate, să le facă să dăinuie.

Cât de ironic!

… Da. Da, presupun că da, așa-i, în cazul tău.

[[DEGRADARE, CÂTEVA PAGINI S-AU PIERDUT]]

Erai foarte frumoasă, ca femeie?

Ce femeie în situația mea ar spune „nu”? Una cinstită.

Mă îndoiesc că ți-aș fi părut mai frumoasă ca femeie decât sunt acum în formă de carte… Prea cinstită.

[[DEGRADARE, CÂTEVA PAGINI S-AU PIERDUT]]

Ce altceva se mai găsește în biblioteca ta?

Ar fi mai ușor să-ntrebi ce nu se găsește aici! Sunt în căutarea unui tom incrustat cu oglinzi — textul este atât de puternic, încât a fost scris de la coadă la cap și nu poate fi citit decât reflectat pentru a se preveni efectele nedorite.

Fascinant! Cine l-a scris?

Am o teorie că a fost comandat de un profesor universitar nemulțumit, care-a făcut un joc de cuvinte despre „a reflecta” menit să-i rușineze pe învățăceii lui să analizeze mai îndeaproape textele.

Ha! Nădăjduiesc că așa stau lucrurile. Ce altceva?

O, mai e și o istorie a Războiului Elefantului scrisă de unul dintre căpitanii armatei care a pierdut, un codice al Anului Crizantemei (Cu Îndrăzneală Înflorit-A!) despre cele șapte întrebuințări ale osului pe care Surorile ar vrea ca eu să-l găsesc…

Cynthia, îmi pare atât de rău! Te rog să mă ierți!

Nu are importanță. Nu e ca și cum aș fi uitat cum am ajuns la tine de la bun început, deși tu pari să uiți destul de des.

De ce…

Gândește-te cu FOARTE MULTĂ atenție dacă vrei cu adevărat să pui întrebarea asta, Leuwin.

De ce te-au ucis?… Cum au făcut-o?

Întrebări interzise venite de la bibliotecarul lor preferat? Da' știu că lucrurile se mai și schimbă! Chiar ții cu tot dinadinsul să știi?

Da.

Și eu. Pesemne c-ai putea să le întrebi în numele meu.

[[DEGRADARE, CÂTEVA PAGINI S-AU PIERDUT]]

Dac-aș putea găsi o cale să te scot afară…

Tu și propozițiile tale eliptice! Aia se presupune c-ar fi trebuit să fie o întrebare?

S-ar putea s-o transform în ținta căutărilor mele.

Sunt moartă, Leuwin. Nu mai am alt trup în afară de acesta.

Ai o voce. O minte.

Sunt doar o voce, doar o minte. Nu mai am nimic altceva.

Cynthia… Ce se va întâmpla când vom ajunge la sfârșit? Când nu vom mai avea nicio pagină goală?

Sfârșiturile nu se deosebesc atât de mult unele de altele, presupun. Fericite sau triste, ele sunt, totuși, niște sfârșituri.

Sfârșitul tău a avut o continuare destul de surprinzătoare.

Adevărat. Deși eu, una, o consider mai degrabă un antract — un interminabil antract în timpul căruia actorii s-au abătut pân-acasă să se-mbete.

[[DEGRADARE, CÂTEVA PAGINI S-AU PIERDUT]]

Cynthia, cred că te iubesc.

Cynthia?

De ce nu-mi răspunzi?

Te rog, vorbește cu mine.

Sunt ostenită, Leuwin.

Te iubesc.

Tu iubești cerneala pe-o pagină. Și aici nu duci lipsă de așa ceva.

Te iubesc.

Doar pentru că îți vorbesc. Doar pentru că nimeni altcineva în afară de tine nu mai citește aceste vorbe. Doar pentru că eu sunt singura carte scrisă ție, pentru tine. Doar pentru că îți îngădui, în acest mărunt mod, să fii tu însuți o carte.

Te iubesc.

Încetează!

Nu mă iubești și tu?

Cynthia.

Tu nu poți minți, nu-i așa?

Nu poți minți, așa că refuzi să mai spui adevărul.

Te urăsc.

Doar pentru că mă iubești.

Te urăsc, dă-mi pace!

O să scriu piesele de teatru ale Domniței Aster să le poți citi. O să-ți scriu poezia ei. O să umplu cartea asta cu tot ce este frumos pe lume pentru tine, să poți trăi în ea.

Leuwin! Nu!

O să mă opresc cu câteva pagini înainte de sfârșit și-o să le poți citi iar și iar, cele mai drăguțe lucruri…

Leuwin! Nu!

Dar eu…

ÎNCETEAZĂ! VREAU SĂ TRĂIESC, VREAU SĂ TE ȚIN ÎN BRAȚE ȘI SĂ TE FUT ȘI SĂ-ȚI FAC CEAI ȘI SĂ-ȚI CITESC PIESE DE TEATRU. VREAU CA TU SĂ-MI ATINGI OBRAZUL ȘI PĂRUL ȘI SĂ MĂ PRIVEȘTI ÎN OCHI CÂND ÎMI SPUI CĂ MĂ IUBEȘTI. VREAU SĂ TRĂIESC!

Iar tu, tu vrei o femeie într-o carte. Vrei să tremuri deasupra scoarțelor mele și să-mi răsfoiești

paginile, și să verși cerneală pe mine. Nu, nu pot să mint. Doar cei vii pot minți. Eu sunt moartă. Sunt copaci morți și cai morți fierți să se transforme-n clei. Te urăsc. Dă-mi pace.

[FINIȘ. Au mai rămas câteva pagini albe.]

○ ○ ○

Vezi bine că-i nebun.

Știu că el caută căi de a o scoate din carte. Mă tem pentru el, e atât de încurcat cu Surorile… mă tem pentru ce le va cere…

Dulci Stele, e mai mult de atât. Văd cum apare pe măsură ce scriu aceste slove… nefiresc, invocator lucru! Nu o să-i răspund, nu trebuie să-i răspund, ca nu cumva să cad în capcana ei așa cum a căzut el! Dar o să scriu asta pentru tine — m-am dedicat desăvârșirii.

Urmând imediat după ultima, așadar.

○ ○ ○

Dominic, de ce faci asta?

Nu vrei să-mi răspunzi? Prea bine.

Pot să simt când sunt citită, Dominic. E un sentiment frumos, în anumite feluri — te-ai simțit vreodată frumos? Uneori cred că doar oamenii care nu sunt frumoși se pot simți astfel, pot simți cum forma unei excepții se pogoară peste ei ca o mantie, ca o pâclă de dimineață.

Să fii citit e ca și cum te-ai simți frumos, știind că părul îți stă numai bine și că veșmintele îți sunt în bună rânduială, și că ai o culoare distinsă și strălucitoare, și să simți, în acest moment de frumusețe, că ți se acordă atenție.

Lumea se schimbă. Pretinzi că nu vezi că ești admirată, dorită. Te gândești dacă să joci sau nu jocul de-a privitul galeș și-ți zâmbești, și știi că persoana cealaltă ți-a văzut zâmbetul și că și el a fost, la rându-i, frumos. Încetișor, devii conștientă de felul în care te văd ei și, fără să te uiți de-a dreptul, știi că și ei joacă jocul acesta, că își

imaginează că tu îi consideri frumoși și că, într-adevăr, este un joc superb.

Leuwin mă citește destul de des, fără să îmi mai spună însă nimic. Tânjesc atunci când face asta, tânjesc să-i răspund, să vorbesc, dar a noastră-i o tăcere pe care nu eu pot s-o curm. Așa că el citește și eu sunt citită, și asta-i toată iubirea noastră acum.

Simt că asta te tulbură. Nu mă simt în mod deosebit frumoasă când mă citești tu, Dominic. Dar știu când se întâmplă.

Chiar nu o să-mi răspunzi, într-adevăr? Doar mă vei scrie în propria-ți cărticică? Oh, Dominic! Și chiar crezi că-ți vei lua tălpășița? Să-i cauți lui remediu? Ești atât de dulce, că-mi provoci carii.

Știi, dintotdeauna mi-am dorit să-mi scrie cineva poeme.

Dacă n-aș fi moartă, ironia singură m-ar da gata.

Mă întreb cine o fi fost Domnița Răscrucilor. Salutare, presupun c-ar trebui să-ți spun, dacă vei citi vreodată asta… dacă Dominic va împărtăși vreodată asta cu tine.

Voi încerca să adorm. Îmi pare rău că scrisul meu nu este mai drăguț. Nici eu, una, n-am fost vreodată astfel.

Presupun că Leuwin trebuie c-o fi ghicit asta, la un moment dat, tot așa cum trebuie c-a ghicit că, în cele din urmă, nu-i vei da ascultare. Îmi pare rău că va afla despre amândouă acum. Nu e ca și cum aș putea să șterg ce-am scris. Fără îndoială c-o să fie teribil de furios. Fără îndoială că Surorile vor afla că știi ceva mai mult despre ele decât ți-ar îngădui, exact așa cum am știut și eu.

A trecut ceva vreme de când mi-a mai părut rău pentru cineva care nu era Leuwin, dar acum chiar că-mi pare rău pentru tine.

Noapte bună!

○ ○ ○

Asta e tot. Nu mai apare nimic altceva. Te rog, trebuie să-l ajuți. Eu, unul, nu știu ce să fac. Nu pot distruge cartea — nu o pot ascunde de el, o caută în fiecare ceas în care se află aici…

O să-ți scriu mai multe în scurtă vreme. El se întoarce. Îi aud pașii pe scări.

DESPRE AUTOARE

Amal El-Mohtar este autoarea volumului *The Honey Month*, o culegere de poeme și proză scrisă după gustul a douăzeci și opt de soiuri diferite de miere. A câștigat de două ori premiul Rhysling pentru „Cea mai bună poezie scurtă”. Lucrările ei au fost publicate în *Apex, Strange Horizons, The Thackery T. Lambshead, Cabinet of Curiosities, Welcome to Bordertown* și *The Mammoth Book of Steampunk*. Împreună cu Jessica P. Wick, coeditează *Goblin Fruit,* o publicație electronică trimestrială dedicată poeziei fantastice, și scrie un blog oarecum îngrijit la adresa tithenai.livejournal.com.

Traducerea: Alina Sârbu

INTRODUCEREA AUTORULUI

Una dintre cele mai vechi amintiri ale mele este aceea în care privesc lansarea unei navete Apollo la televizor, iar părinții îmi spun că racheta pleacă spre Lună, vasăzică am fost interesat de călătoria în spațiu aproape toată viața mea. Am citit și-am tot citit literatură SF aproape imediat după ce am învățat literele, iar tati avea o minunată colecție de antologii și de romane care mi-au captat interesul.

Deși m-am îndeletnicit cu activitatea scriitoricească în vreme ce studiam științele politice la Brigham Young University, am abandonat-o pentru aproximativ un deceniu doar pentru a mă trezi într-o bună zi cu un impuls copleșitor de a scrie un roman. Am decis că, dacă aveam de gând să mă ocup serios de scris, trebuia să-l și studiez cum se cade. De atunci, am participat la diferite ateliere de creație scriitoricească și la diverse cursuri, pentru a-mi îmbunătăți măiestria.

În 2008, am fost la un seminar care a durat un weekend, predat de Dean Wesley Smith, Kristine Katherine Rusch și Sheila Williams. Cât am stat acolo, se presupunea că trebuia să scriu o întreagă povestire pe baza replicii „Te afli în centrul unui soare și nu poți să faci rost de-o fată cu care să-ți dai întâlnire”. Am dat greș. Chestia pe care-am produs-o era incompletă, în loc să aibă un final adevărat — sau un mijloc adevărat, dacă e s-o spunem pe-a dreaptă — se oprea pur și simplu, pentru că nu mai avusesem timp înainte de termenul-limită. Dar cei care au citit-o m-au încurajat s-o duc până la capăt, așa că, după ce m-am dus acasă, am scris un mijloc și-un sfârșit pentru „Leviatanul acela pre carele l-ai zidit”.

PREMIUL NEBULA
PENTRU NUVELĂ

LEVIATANUL ACELA PRE CARELE L-AI ZIDIT

ERIC JAMES STONE

Stația „Miezul lui Sol” plutea în mijlocul hidrogenului care fuziona din miezul solar, la 741 200 de kilometri sub suprafața Soarelui, protejată numai de carapacea subțirică a unui scut energetic, dar nu ăsta era motivul pentru care sudoarea palmelor mele ungea amvonul din plastic al capelei interconfesionale a stației. Ca mormon de-o viață-ntreagă, cuvântasem în biserică încă de pe când eram doar un țânc, așa că nici ăsta nu era motivul agitației mele. Numai că era pentru prima oară când luam cuvântul în cadrul unei adunări, iar în public se aflau și non-umani.

Aparțineau de Ramura Sol a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă doar șase umani, inclusiv eu și doi misionari, dar ea avea ca membri patruzeci și șase de pârjoliți. Ca ființe alcătuite din plasmă, pârjoliții nu puteau frecventa biserica în capela propriu-zisă, desigur, ci un monitor cu ecran lat care se-ntindea pe un întreg perete din spate înfățișa o imagine în culori false a liniilor lor de formă magnetică, strânse în pâlcuri de albastru și roșu pe un fundal galben ce reprezenta interiorul Soarelui. Ecranul nu oferea niciun indiciu despre mărime, dar, la peste 60 de metri lungime, cel mai mic pârjolit era aproape dublu în lungime față de balena albastră. Din câte

auzisem, cea mai mare pârjolită mormonă, Sora Emma, se-ntindea până la aproape 152 de metri —, dar ea n-ajungea nici măcar pe-aproape față de cei 35 de kilometri ai celui mai mare pârjolit din Soarele nostru.

— Dragii mei frați și surori, am spus în mod mecanic, apoi m-am oprit, rușinat. Salutul tradițional nu se putea aplica tuturor membrilor pârjoliți, deoarece ei aveau trei sexe: Și neutri, am adăugat.

Speram ca întârzierea mea să nu fie ușor de recunoscut în transmisiunea directă. Ar fi fost un dezastru dacă în primul meu discurs ca președinte al ramurii mi-aș fi îndepărtat o treime din populația de pârjoliți.

La câteva minute după ce-mi începusem discursul despre iertare, m-am oprit când o femeie într-un costum mulat a intrat pe ușă și-a mers ca într-o plimbare în josul naosului. Costumul ei era unul *haute couture* făcut pe comandă, nu chestia standard a stației, cu colorare activă care înfățișa norișori durdulii ce pluteau peste un cer plasat pe sâni și cu valuri care băteau plaja înnisipată de pe șoldurile ei. A luat loc pe al doilea rând și s-a uitat în sus la mine cu niște ochi căprui închis.

Inelarul mâinii sale stângi nu era împodobit de nimic.

Mi-am silit ochii să se desprindă de ea și-am privit în jos, la notițele pe care mi le făcusem pentru cuvântare. În timp ce încercam să regăsesc locul unde rămăsesem, mi-a trecut prin minte că, poate, această femeie era răspunsul la rugăciunile mele. Singura femeie umană înregistrată în catastifele cu membrii ramurii avea 64 de ani și era măritată. Din câte știam, nu mai exista picior de mormonă necăsătorită cale de vreo 167 de milioane de kilometri în orice direcție ai fi apucat-o, ceea ce limita destul de crunt rezerva de persoane cu care mi-aș fi putut da întâlnire.

Poate că această femeie era mormonă, dar nu fusese trecută încă în catastiful membrilor deoarece, ca și mine, venise abia recent pe „Miezul lui Sol”. Părea olecuță cam neverosimil, deoarece un membru s-ar fi îmbrăcat probabil într-un mod mai corespunzător pentru venirea la templu. Poate că nu era membră, dar era interesată să ni se alăture?

Folosindu-mi absolut toată puterea de stăpânire, am reușit să mă concentrez asupra cuvântării suficient cât să o termin într-un mod coerent. După imnul de încheiere și după rugăciune, mi-am îndreptat cravata și am coborât de pe podium pentru a mă prezenta nou-venitei.

— Bună, am spus, întinzându-mi mâna. Eu sunt Harry Malan.

Am prins o adiere din parfumul ei, ceva ce-mi amintea de căpșune.

Mâna îi era uscată și rece, și am regretat că nu mi-o ștersesem pe a mea de costum înainte de a i-o da.

— Doctor Juanita Merced, a spus. Tu ești noul conducător al acestei congregații?

Am simțit junghiul dezamăgirii. Un membru ar fi întrebat dacă eram președintele ramurii.

— Eu sunt. Cu ce vă pot ajuta?

— Ai putea să încetezi să-ți mai bagi nasul unde nu-ți fierbe oala și să te amesteci în studiile mele.

Tonul îi era prozaic, dar ochii mă priveau sfidător.

— Îmi cer scuze, am spus. Mă tem că nu am nici cea mai vagă idee cine sunteți și în ce studii s-ar putea să mă fi amestecat.

— Sunt solcetologă. Probabil că am privit-o tâmp, pentru că a adăugat: Studiez solcetaceele… pârjoliții.

— Aha!

Știam că erau oameni de știință care protestau față de ceea ce ei considerau a fi o imixtiune cu cultura pârjoliților, dar mă gândisem că, de vreme

ce, din punct de vedere legal dreptul de a face prozeliți din rândul pârjoliților fusese stabilit în urmă cu doi ani, controversa fusese închisă. În mod clar, mă înșelam:

— Regret că aveți impresia că studiile dumneavoastră au fost periclitate, doamnă doctor Merced, dar pârjolițiii sunt făpturi inteligente care au liber-arbitru și cred că au dreptul de a-și alege credințele religioase.

— Introduci instabilitate într-o cultură care există de mai multă vreme decât întrega civilizație umană, a spus tânăra, ridicând vocea. Ei călătoreau de la o stea la alta cu cel puțin o sută de mii de ani înainte de nașterea lui Hristos. Tu îi înveți mituri umane care nu au nicio aplicabilitate pentru societatea lor.

Cei doi misionari, tineri bine făcuți în costume închise la culoare și cu cravate la gât, s-au apropiat de noi:

— E vreo problemă? a întrebat Vârstnicul Beckworth.

— Nu, am răspuns. Doamnă doctor Merced, aveți toată libertatea să le spuneți pârjoliților ce mi-ați spus și mie: că dumneavoastră considerați că învățăturile noastre sunt false. Dar pârjolițiii care s-au alăturat bisericii noastre au făcut asta pentru că toți cred în ceea ce noi predicăm, și vă cer să îi respectați, vă rog, suficient de mult cât să le permiteți să facă această alegere.

S-a uitat urât la mine cu ochii ei frumoși:

— Vrei să spui că nu-i respect? Nu eu sunt cea care le spune că sunt creaturi păcătoase care au nevoie de un om ca să-i mântuiască.

— Nu mă aflu aici ca să mă iau la harță, am zis. Și suntem pe punctul de a începe lecția școlii de duminică, așa că mă tem că va trebui să vă cer să părăsiți sala.

S-a răsucit pe călcâie și a plecat țanțoșă. Am privit-o cum se îndepărta, incapabil să neg faptul că trupul meu îl dorea pe al ei, în ciuda

divergențelor noastre. Și ce-i și mai grav încă e că pentru mine inteligența era o trăsătură atrăgătoare, așa că am regretat amarnic că, la nivel intelectual, era împotriva mea.

N-o s-o pot adăuga rezervei de persoane cu care mi-aș fi putut da întâlnire. Cumva, mă îndoiam că faptul aceasta avea s-o dezamăgească.

Vârstnicul Beckworth preda școlii de duminică lecția care avea drept subiect castitatea. M-a luat un val de stânjeneală în cel mai acut mod cu putință atunci când el a vorbit despre învățătura lui Hristos referitoare la faptul că „tot cel ce să uită la muiare, ca să o poftească pre ea, iată, au curvit cu ea întru inima sa”[39].

○ ○ ○

Deoarece Biserica Mormonă are un cler neremunerat alcătuit din voluntari, chemarea mea ca președinte al ramurii era rezultatul faptului că fusesem trimis pe „Miezul lui Sol”, iar nu motivul trimiterii acolo. Lucram ca manager de fonduri pentru CitiAmerica și venirea mea la post aici îmi oferea un avans de opt minute și jumătate înaintea altor manageri de fonduri cantonați pe Pământ atunci când venea vorba de a acționa pe baza știrilor sosite din alte sisteme solare prin intermediul portalului interstelar aflat în inima Soarelui.

Din câte înțelegeam, necesarul de energie pentru deschiderea unui portal era atât de uluitor de ridicat, că acesta nu putea fi construit decât în interiorul unei stele. Deși pârjoliții tot creau portaluri de atât de multă vreme că nu mai păreau să știe exact unde se afla steaua lor de baștină, Stația „Miezul lui Sol” era nexul interstelar al civilizației umane, iar eu, unul, eram profund impresionat că mă aflam acolo, în ciuda restrânselor mele șanse de a-mi da întâlnire cu vreo femeie.

Luni, după prima mea zi la templu, mă aflam în mijlocul analizării unui contract de arbitraj care implica transporturi între două sisteme de colonii când am primit un apel pe telefonul stației.

— Harry Malan, am răspuns.

— Președintele Malan? a întrebat o melodioasă voce de alto. Eu sunt Neutru Kimball, din ramură.

De vreme ce numele propriu-zise ale pârjoliților erau o serie de pulsuri magnetice, ei luau nume umane atunci când interacționau cu noi. Atunci când se alăturau bisericii, pârjolții mormoni își alegeau nume noi din istoria mormonismului. Neutru Kimball se autodenumise, pare-se, după un profet al bisericii din secolul XX:

— Ce pot face pentru tine, Neutru Kimball?

După o pauză care s-a scurs, puțin câte puțin, câteva secunde bune, Kimball a spus:

— Aș avea nevoie să mărturisesc un păcat.

Ăsta era lucrul de care mă temusem cel mai tare când devenisem președinte de ramură — că trebuia să-mi asum responsabilitatea de a-i ajuta pe membrii să se pocăiască pentru păcatele lor. Doar păcatele serioase trebuiau spovedite unui conducător ecleziastic, așa că mi-am adunat toate puterile, m-am întărit emoțional și am spus o rugăciune rapidă ca să fiu inspirat să-l ajut pe Neutru Kimball să treacă prin procesul pocăinței. Lăsându-mă pe spate în scaunul meu pivotant, am spus:

— Zi mai departe, Neutru Kimball, te ascult.

— O femelă și-a îmbinat modelele reproducătoare cu ale mele.

Cu toate că mulți pârjoliți au învățat cum să sintetizeze și să transmită vorbirea umană, înțelegerea pe care o au despre vocabular și gramatică nu e întotdeauna pe potriva înțelegerii tonalităților emoționale. Adesea ei au același ton indiferent de subiectul despre care vorbesc.

Am așteptat, dar Neutru Kimball n-a intrat în amănunte.

E nevoie de trei pârjoliți pentru reproducere: un mascul, o femelă și un neutru. Neutrul abia dacă joacă rolul celui care înlesnește toată treaba; spre deosebire de mascul și de femelă, modelele sale reproducătoare nu sunt transmise progeniturii. Aplicând regulile castității la pârjoliți, doctrina Bisericii spune că în activitatea reproducătoare trebuie să se angajeze doar pârjoliții care sunt căsătoriți unii cu alții, și nu permite decât căsătoria a trei pârjoliți, câte unul din fiecare sex.

— Nu ești căsătorit cu femela, nu-i așa?

— Nu.

— N-ați fost decât tu și ea? întreb. Niciun mascul?

— Da și da.

Conform limitatelor mele cunoștințe de biologie a solcetaceelor, o astfel de activitate nu putea să ducă la reproducere. Totuși, oamenii erau perfect capabili să comită păcate de natură sexuală care nu implicau câtuși de puțin posibilitatea reproducerii, așa că mi-am imaginat că toată povestea asta era similară.

— De ce ai făcut una ca asta? am vrut să aflu.

— Ea mi-a făcut-o mie.

— Ea ți-a făcut-o? Vrei să spui că te-a forțat? Tu nu ai fost de acord?

— Da, da și nu.

— Păi, atunci nu-i niciun păcat, am spus, în același timp îngrozit de viol și ușurat pentru că Neutru Kimball era nevinovat și fără de păcat. Dacă ți-a impus cineva cu forța să ai contact sexual, nu este vina ta. Tu, unul, nu ai niciun motiv de pocăință.

— Ești sigur?

— Pe deplin, am răspuns. Dar s-ar putea să vrei să o denunți autorităților pe pârjolita care a făcut asta ca să nu mai procedeze așa cu nimeni altcineva.

— De ce n-o s-o mai facă nimănui altcuiva? a întrebat Neutru Kimball.

— Pentru că ei o vor pedepsi.

— Asta-i legea oamenilor, a răspuns Neutru.

Ultima remarcă m-a lăsat cu gura căscată:

— Vrei să spui că nu-i și legea pârjoliților?

— Nu există nicio astfel de lege la poporul meu.

Pârjoliții pasămite fuseseră civilizați mai multă vreme decât toată istoria omenirii și, cu toate astea, n-aveau o lege împotriva violului?

— Asta-i groaznic! am spus. Dar cel mai important lucru e că tu n-ai făcut nimic rău.

— Chiar dacă mi-a plăcut?

— Hâm!

Vreme de-o clipă m-am întrebat de ce-oi fi fost numit să slujesc aici eu mai degrabă decât vreunul dintre Autoritățile Generale ale Bisericii[40] care ar fi avut mai multe cunoștințe doctrinare decât mine. Aveam vaga bănuială că fusesem numit doar pentru ca Biserica să-mi poată cu ușurință dezavua faptele dac-aș fi făcut vreo boacănă colosală. Pârjoliții erau singurii extratereștri inteligenți pe care omenirea-i descoperise până în acel moment —, iar pârjoliții înșiși nu par să cunoască alții —, așa că metodele Bisericii de a trata cu non-umanii erau încă nou-nouțe.

Am alungat acele gânduri și m-am concentrat asupra întrebării Neutrului Kimball:

— Pentru a comite un păcat trebuie să ai intenția de a-l săvârși. Dacă tu nu ai intenționat să întreții raporturi sexuale, ci ai fost forțat, atunci nu cred că mai contează dacă ți-a plăcut sau nu.

După alte câteva încurajări, Neutru Kimball a părut satisfăcut că nu se făcuse vinovat de niciun păcat și a încheiat convorbirea.

Mi-a luat zece minute să mă liniștesc după stresul cauzat de activitatea de povățuire. Dar tot mai simțeam nevoia de a acționa, așa că am căutat numărul de telefon al doamnei doctor Merced.

○ ○ ○

Ne-am întâlnit în cabinetul ei. Un ecran cât peretele, similar celui din capelă, lăsa să se vadă cârduri de pârjoliți mișcându-se cu ajutorul curenților solari.

M-am așezat pe-un scaun din fața biroului său și am încercat să-mi împiedic ochii să vagabondeze către galaxiile animate care intrau în coliziune pe pieptul costumului ei mulat.

— Vă mulțumesc pentru că ați acceptat să mă primiți, am spus. Nu ne-am despărțit în cei mai amiabili termeni ieri.

A ridicat din umeri:

— Sunt curioasă. Predecesorii tăi nu m-au căutat niciodată. Pot să-ți ofer o cană de cafea?

— Nu beau cafea.

— Ceai?

Am zărit o scânteiere în privirea ei și-am înțeles că mă lua la mișto oferindu-mi băuturi despre care știa limpede că erau interzise de religia mea.

— Nu, mulțumesc. Dar, dacă vreți să beți, dați-i drumul. Interdicțiile *Cuvântului de Înțelepciune* se aplică doar membrilor Bisericii.

Și-a ridicat cana de cafea și a luat o sorbitură lungă:

— Mmm! E-așa de bună!

Abia dacă i-am zâmbit.

— În regulă, a spus. De fapt, cafeaua de-aici e groaznică. N-o beau decât pentru cafeină. De ce ai venit?

— Un membru al Bisericii mele a fost violat.

A făcut ochii mari:

— Ce? Ia stai, doar nu vrei să spui un solcetaceu, nu?

— Ba da.

— Solcetaceele nu au conceptul de viol, m-a informat.

— Indiferent dac-or avea sau nu conceptul, am spus, o pârjolită s-a implicat într-un raport sexual cu unul dintre membrii neutri ai congregației mele

fără consimțământul acestuia. Mie, unuia, asta-mi miroase a viol, sau, cel puțin, a agresiune sexuală.

A luat o gură de cafea:

— Poate să-ți miroasă ție așa, dar solcetaceele nu sunt oameni. Cultura lor e diferită…

— Asta tot nu face să fie în regulă o asemenea faptă.

— … Iar fiziologia lor e diferită. Ia zi-mi, a fost membrul tău rănit sau i s-a cauzat durere?

— Nu. Dar se temea că a păcătuit.

A împuns aerul cu degetul în direcția mea:

— Asta-i numai și numai vina ta, că l-ai învățat că e un păcat să ai un comportament sexual. Dar, din punct de vedere fiziologic, contactul sexual între solcetacee e întotdeauna plăcut pentru toți cei implicați. Și, de vreme ce reproducerea nu poate să aibă loc decât atunci când toți trei fac sex în mod deliberat cu acest scop, sexul întâmplător nu duce niciodată la sarcină. Așa că solcetaceele nu au dezvoltat niciodată tabuurile pe care și le-au creat oamenii referitor la contactul sexual.

Am dat aprobator din cap:

— Vasăzică, dacă noi, oamenii, n-am fi dezvoltat tabuuri în legătură cu sexul și n-ar exista nicio șansă de a rămâne însărcinată, atunci tu, una, n-ai avea nicio obiecție ca eu să te siluiesc să ai un orgasm.

A avut decența să roșească:

— Nu vreau să spun una ca asta. Ce încerc să spun eu e că nu poți judeca niciodată comportamentul solcetaceean pe baza normelor culturale umane. În fond, până și propria ta Biserică a fost nevoită să-și adapteze doctrinele pentru a ține seama de diferențe precum cele trei sexe. Ca să nu mai pomenim că nu-i niciun mod în care să vâri un solcetaceu în apele botezului.

— „Adevăr, adevăr grăiesc ție, de nu să va naște omul din apă și din Duh, nu va putea să între întru Împărățiia lui Dumnezeu”, am citat. Pârjolții nu sunt oameni, aș cum ai subliniat deja. Nu-i nicio

contradicție aici. Dar eviți subiectul — oricine, pârjolit sau om, are dreptul să fie scutit de a face sex dacă nu vrea. Dacă pârjoliții nu recunosc încă acest drept, a venit vremea să le vorbim despre el.

S-a ridicat din scaun și a înconjurat biroul pentru a sta drept în fața ecranului ei lat cât peretele. A mărit imaginea unui anumit pârjolit. Era etichetat drept Leviatan (Clasa 10), iar indicația lui de mărime arăta 38 400 de metri. Era de sute de ori mai lung decât Neutru Kimball și chiar decât Sora Emma.

— Solcetaceele cresc pe toată durata vieții, a spus ea, cu spatele întors spre mine. Corelația dintre mărime și vârstă nu este precisă, dar, în general, cu cât e mai mare, cu atât e mai bătrân. Unii dintre cei mai bătrâni erau deja astfel înainte de construirea piramidelor egiptene. Toți membrii solcetaceeni ai Bisericii tale sunt foarte tineri și au puțină influență în cadrul comunității lor. Vârstnici precum Leviatanul sunt respectați. Chiar crezi că poți convinge tu o făptură mai bătrână decât civilizația umană să se schimbe doar pentru că un om crede că este ceva în neregulă? Toată viața ta nu-i decât o clipire din ochi pentru ea, dacă ar avea ochi care să și clipească.

M-am scuturat de sentimentul copleșitor provocat de simpla mărime a Leviatanei:

— Poate că ai dreptate. Dar eu cred într-un Dumnezeu chiar mai bătrân de atât, care i-a creat atât pe oameni, cât și pe pârjoliți. Trebuie să încerc.

S-a răsucit pe călcâie și m-a privit în ochi. I-am susținut privirea până când a suspinat și a spus:

— M-am dat întotdeauna în vânt după un bărbat plin de hotărâre.

S-a îndreptat spre biroul său, a scris ceva pe un bilețel și mi l-a înmânat. Era o adresă anonimă de comunicații cu un cod de acces privat.

— Sunt măgulit, i-am spus, și problema nu e că nu te-aș găsi atrăgătoare, dar…

Și-a dat ochii peste cap:

— E adresa personală a Leviatanei.

M-am îmbujorat:

— Ă, mulțumesc. O să discut cu ea.

— Să nu te bazezi pe chestia asta. Nu s-a obosit să stea de vorbă cu niciunul dintre noi de vreo câțiva ani buni, dar nimeni n-a încercat, totuși, să-i vorbească despre religie, așa că…

— O să-mi dau toată silința.

Și, cu aceste cuvinte, am bătut într-o retragere zorită ca să-mi pot reveni din rușine în deplină singurătate.

— Încearcă să n-o jignești, a strigat solcetologa după mine.

○ ○ ○

E-mailul meu despre întreaga situație pe care i l-am trimis președintelui misiunii care își avea baza în Colonia L5, dar avea jurisdicție asupra micii mele ramuri a Bisericii a primit doar un răspuns scurt care mă sfătuia următoarele: „Folosește-ți cea mai bună judecată, mergi după cum te conduce Duhul Sfânt”.

După vreo două zile în care mi-am petrecut orele mele de după muncă studiind pârjoliții și cultura pârjolitilor, și pregătindu-mi argumentele despre drepturile pârjoliților mormoni de a-și controla propriile trupuri, nu mă simțeam tocmai pregătit să contactez Leviatana. Dar simțeam nevoia intensă de a face, totuși, ceva.

Stând la biroul din locuința mea, am format adresa de comunicații pe care doamna doctor Merced mi-o dăduse și am așteptat să se facă legătura. A sunat de câteva ori înainte ca vocea sintetizată a unui neutru să se audă la celălalt capăt și să spună:

— Persoana pe care încercați să o contactați nu este, momentan, disponibilă. Vă rugăm să lăsați un mesaj după…

Am închis înainte să vină tonul. Nu mă pregătisem pentru lăsarea unui mesaj pe mesageria vocală, dar ar fi trebuit să-mi dau seama că deținerea codului personal de acces al Leviatanei nu era o garanție că ea îmi va și răspunde când o voi suna. Așa că mi-am petrecut zece minute bune scriind mesajul pe care urma să i-l las în căsuța vocală.

Mulțumit că aveam ceva care-mi exprima poziția în mod ferm, dar respectuos, am format din nou numărul.

După două apeluri, a răspuns o voce de bas:

— Cine ești?

Surprins, fiindcă mă așteptasem să intre din nou mesageria vocală, m-am împleticit în propriile mele cuvinte:

— Eu sunt… acesta este președintele Malan al bisericii… al ramurii „Miezul lui Sol” a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Doamna doctor Merced mi-a dat această adresă de comunicații pentru a putea vorbi cu dumneavoastră despre unul dintre… despre un membru pârjolit al ramurii mele. Șovăielnic, fiindcă vocea de bas nu mă izbise a fi în mod particular feminină, am adăugat: Sunteți, cumva, Leviatana?

— Pe mine religiile nu mă interesează.

Sintetizatorul ei de voce era suficient de bun cât să-i pot percepe desconsiderare în ton:

— Dar drepturile pârjoliților, în general, vă interesează?

— Nu. Mărunții nu mă preocupă.

Am simțit pur și simplu cum toate argumentele mele cu grijă pregătite mă părăsesc pe furiș. Cum aș fi putut să intru în relație cu o ființă care nu avea pic de considerație pentru drepturile membrilor mai mărunți ai propriei sale specii?

Înainte să apuc să mă gândesc cum se cade la un răspuns, am trântit-o:

— Dar măreții vă preocupă?

În timpul celor câtorva lungi secunde de tăcere care au urmat, m-am gândit că am jignit-o pe Leviatană până într-atât încât mi-a trântit telefonul în nas. Doamna doctor Merced avea să fie teribil de mânioasă.

Când vocea i-a revenit, aproape că a bubuit din receptoare:

— Cine e mai mare decât mine?

Asta nu făcea parte din plănuita mea abordare, dar, cel puțin, ea încă îmi mai vorbea. Poate că, dac-aș putea-o face să înțeleagă că nu i-ar plăcea să fie tratată cu bădărănie — cu… pârjolinire — de pârjoliți mai mari decât ea, aș putea s-o conving de necesitatea de a respecta drepturile pârjoliților mai mititei.

— Din câte înțeleg, pârjoliții devin din ce în ce mai mari odată cu înaintarea în vârstă, am spus. Prin urmare, părinții dumneavoastră nu ar trebui să fie mai mari decât dumneavoastră?

— Nu am niciun părinte. Nimeni nu este mai bătrân decât mine; nimeni nu este mai mare; nimeni nu este mai măreț. Eu sunt sursa din care toți ceilalți provin.

Stupefiat, am tăcut mâlc câteva secunde înainte de a putea vorbi din nou:

— Dumneavoastră sunteți pârjolita originară?

De vreme ce nu păreau să moară de bătrânețe, ar fi putut chiar să fie adevărat.

— Eu sunt viața originară. Înainte de a exista viață pe orice planetă, am fost eu. După eoni întregi petrecuți în singurătate, am crescut pentru a deveni o pârjolită, apoi le-am dat viață și altora. Unde era Dumnezeul tău când îi cream pe ei?

Un verset din Cartea lui Iov mi-a venit în minte: „Unde ai fost când am întemeiat pământul? Spune-mi de ai cunoștință”.

Absolut nimic din toată cercetarea mea nu mă pregătise pentru asta. Speculațiile despre evoluția pârjoliților presupuneau, în general, că solcetaceele descindeau din făpturi plasmatice mai

puțin complexe dintr-o altă stea, de vreme ce nicio formă de viață mai simplă decât ei nu fusese descoperită în Soare. Dar, dacă tot ceea ce pretindea Leviatanul era adevărat, atunci nu existau forme de viață mai simple — ea evoluase ca o singură ființă.

Chestia asta mă depășea complet, dar am clătinat din cap să-mi limpezesc gândurile. Toate astea n-aveau nimic de-a face cu subiectul discuției noastre:

— Ceea ce contează e că Neu…, mi-am dat seama ce boacănă era să fac și m-am oprit singur, înainte să încalc taina spovedaniei. Unul dintre membrii pârjoliți ai Bisericii mele crede într-un Dumnezeu care a legiuit împotriva raporturilor sexuale ce se desfășoară în afara căsătoriei. Și pur și simplu nu e corect ca pârjolițiii mai mari să îi forțeze pe cei mai mici să facă sex. Apelez la dumneavoastră ca la prima și la cea mai măreață dintre toți pârjolițiii: Porunciți poporului dumneavoastră să nu mai siluiască pe nimeni să se implice în activități sexuale.

Secundele de liniște au ticăit mai departe.

○ ○ ○

— Veniți la mine, mi-a spus ea. Tu și pârjolitul membru al Bisericii tale.

Și legătura s-a întrerupt.

— „Veniți la mine?” vocea doamnei doctor Merced era complet lipsită de încredere.

— A cam fost un ordin, i-am spus, așezându-mă comod în scaunul din fața biroului ei. Presupun că-i destul de ușor pentru pârjoliți să se deplaseze, dar eu, unul, nu am acces la o navetă solară.

Solcetologii aveau acces, așa că nădăjduiam că aș fi putut s-o duc cu zăhărelul și s-o conving să mă transporte și pe mine.

— Norocul începătorului. Tonul ei era exasperat: Sunt aici de cinci ani, și n-am avut niciodată șansa de a observa de aproape un

solcetaceu de Clasa 10. A scos un oftat: Nu că i-am putea observa cumva direct, totuși e ceva special în a fi propriu-zis acolo, în loc de a prelua de la distanță indicații ale aparatelor.

— Ei bine, acum e șansa ta, am adăugat. Du-mă la Leviatană.

— Nu-i chiar atât de ușor. Naveta noastră pentru observații e rezervată deja pentru diverse proiecte cu luni întregi în avans.

— Oh!

Și uite-așa s-a ales praful și de ideea aceea. Cum se presupunea că puteam să…

— A zis Leviatana de ce voia să te duci la ea?

— Nu. Mi-a spus doar să vin, apoi a închis.

Și-a făcut gura pungă, apoi a afirmat:

— E foarte neobișnuit. Nu-i nimic ce ți-ar putea spune Leviatana în persoană și să nu-ți poată transmite prin intermediul conexiunilor de comunicații.

— M-am gândit și eu la asta și cred că-i vorba de mărimea sa. Poate că ea crede că, dacă un membru al Bisericii vede cât de mic sunt comparativ cu Leviatana, o să renunțe la mormonism.

— De fapt, asta chiar e o teorie valabilă. Doctor Merced s-a uitat la mine cu un aparent respect proaspăt descoperit: Mărimea chiar contează pentru solcetacee. Și membrii Bisericii tale sunt printre cei mai tineri, cei mai lipsiți de putere și, prin urmare, cei mai nimeriți pentru a se lăsa atât de copleșiți încât să se supună unuia mai mare. Și probabil că nu prea se fabrică modele mai mari decât Leviatana.

— După spusele ei, e cea mai mare.

Aplecându-se în față în scaunul ei, doctorul Merced m-a întrebat:

— Ți-a mărturisit ea asta?

— Nu doar asta. A pretins că e nu doar pârjolita originară, ci și forma de viață plasmatică originară. A zis că ea, una, a devenit pârjolită.

Pe un ton uimit, doctorul Merced a luat numele Domnului în deșert. S-a întins spre receptorul ei de comunicații și a apăsat pe mai multe butoane, introducând o adresă. Când de la celălalt capăt i-a răspuns un bărbat, i-a spus:

— Taro, cred că trebuie să auzi asta. Și, uitându-se la mine, m-a informat: Domnul doctor Sasaki s-a specializat în teoria evoluției solcetaceelor.

Când doctorul Sasaki, un gentleman japonez cu părul grizonant, a sosit, în cele din urmă, i-am relatat și lui ce-mi spusese Leviatana despre propria sa istorie. Când am terminat, el mi-a spus:

— Nu este imposibil. Am bănuit dintotdeauna că solcetaceele de Clasa 10 știu mai multe despre originile lor decât se osteneau să ne spună și nouă. Dar, vă rog să mă iertați domnule Malan, cum știm noi că Leviatana chiar v-a spus că ea e forma de viață originară? De ce ar alege să vă spună dumneavoastră una ca asta, iar nu unuia din noi? și a făcut un gest cu mâna spre el însuși, apoi spre doamna doctor Merced.

Am hotărât să nu mă las jignit de aluzia lui c-aș fi fost un mincinos:

— Nu pot spune că am habar de ce Leviatana face un anumit lucru, dar… Voi, oamenii de știință care studiați pârjoliții, aveți reguli stricte în ceea ce privește amestecul în cultura lor și încercați mereu să evitați să-i insultați. Mie, unuia, asta-mi miroase a condescendență — voi presupuneți, cu îngâmfare, că, de fapt, cultura pârjoliților e atât de slabă că nu poate face față niciunei influențe din afară. Ei bine, poate că pârjoliții tind să creadă același lucru despre cultura umană, așa că evită orice imixtiune și încearcă, la rândul lor, să nu ne insulte.

Doctorul Sasaki s-a uitat la mine, încruntându-se:

— Nu sunt de acord cu interpretarea pe care o dați motivelor regulilor noastre privitoare la

imixtiunea în cultura solcetaceeană. Și nici nu văd de ce un astfel de lucru ar avea vreo relevanță.

— Pare-se că eu, unul, am jignit-o pe Leviatană. I-am aruncat o privire doamnei doctor Merced și am continuat: Îmi pare rău, dar nu mi-am dat seama că aveam s-o ofensez sugerând c-ar exista pârjoliți mai mari decât ea. Răspunsul său a fost să-mi spună că mă înșelam, că nu puteau exista pârjoliți mai mari, și atunci mi-a explicat că ea era cea dintâi. Deoarece am înfuriat-o — ceva ce voi, oameni buni, ați evitat mereu, grație regulilor voastre — Leviatana a reacționat fără să-și facă griji că m-ar putea ofensa sau că s-ar putea să producă vreo ingerință în cultura umană.

— Cum ar putea o astfel de informație să constituie o ingerință în cultura umană? m-a întrebat doctorul Merced.

— Anumite secte veneratoare-de-pârjoliți deja au răsărit pe Pământ, i-am răspuns. Imaginați-vă numai ce se va întâmpla când vor ieși la iveală veștile că Leviatana pretinde că e forma de viață originară din întregul univers.

Cu o privire încărcată de suspiciune, doctorul Sasaki a intervenit:

— Vești pe care dumneavoastră înșivă veți fi mult prea bucuros să le răspândiți, sunt convins. Nu e decât un singur Leviatan, iar Harry Malan e profetul său.

Mi-a picat fața:

— Ce face?

— Într-acolo ne îndreptăm, nu-i așa? mi-a cerut el confirmarea. O să te duci și-o să vorbești cu Leviatana și-apoi o să te-ntorci cu cine știe ce „revelație” de la…

— Nu! și-am țâșnit în picioare. Indiscutabil, nu! Eu, unul, cred în propria mea religie și nu am nicio intenție să devin profetul Leviatanei. Tot ce vreau e ca pârjolițiii din ramura mea să fie feriți de hărțuire. Ești pur și simplu gelos pentru că mi-au fost înmânate informații, pe când tu te-ai împleticit

și șontâcăit de colo-colo de amar de vreme încercând să le descoperi.

A sărit și el în picioare, dar, înainte să apuce să spună o vorbuliță măcar, doamna doctor Merced a intervenit:

— Încetați odată!

Amândoi am rămas țepeni și tăcuți în picioare, aruncându-ne căutături crunte unul altuia.

— Taro, a continuat doamna doctor Merced, cred că ești nedrept cu domnul Malan. Eu cred cu adevărat că el încearcă doar să facă tot ce-i mai bine pentru membrii congregației sale.

I-am aruncat o privire recunoscătoare.

— Chiar dacă e cu totul și cu totul nechibzuit, a adăugat ea. În ceea ce vă privește, domnule Malan, nu există niciun motiv să îl jigniți pe doctorul Sasaki.

Cu o înclinare a capului, am spus:

— Îmi cer scuze, domnule doctor Sasaki.

— Vă accept scuzele, mi-a răspuns el.

Am remarcat că nu-mi ceruse la rându-i să-l iert, dar, după un moment, asta n-a mai contat deloc, fiindcă doamna doctor Merced a spus:

— Și-acum, că suntem din nou amici cu toții… Taro, ne dai voie să ne declarăm prioritatea și să-ți luăm locul, devenind noi următoarea expediție care folosește naveta ca să mergem să vorbim cu Leviatana?

○ ○ ○

Cu zborul în navetă deja aranjat pentru ziua următoare, m-am întors la reședința mea pentru a desăvârși ultimele detalii.

Managerul meu care-și avea baza pe Pământ mi-a aprobat cererea de acordare a două zile de concediu.

Apoi am format numărul de comunicații al Neutrului Kimball.

— Bună, președinte Malan, mi-a spus.

— Bună, Neutru Kimball. Îți mai amintești discuția noastră de alaltăieri cu privire la permisiunea acordată pârjoliților de a-i obliga pe alți pârjoliți să întrețină raporturi sexuale?

— Desigur.

— Ei bine, am vorbit cu Leviatana despre asta, și ea ne-a cerut să mergem s-o vedem.

Neutru Kimball nu a dat niciun răspuns.

— Mai ești la aparat? am vrut să aflu.

— Tu… i-ai spus Leviatanei despre mine? m-a întrebat.

O fi fost doar sintetizatorul de voce de vină, dar mi s-a părut că i se citea spaima în glas.

— Nu ți-am menționat numele, am răspuns, bucuros că reușisem să evit să-l las să-mi scape. Dar a cerut să te aduc în fața ei. Cred că aceasta e o oportunitate de a convinge o pârjolită cu reală autoritate să ia niște măsuri pentru stoparea atacurilor sexuale.

După o scurtă pauză, Neutru Kimball a spus:

— De ce spui că Leviatana are o reală autoritate?

— Mi-a spus că e prima și cea mai mare dintre voi, toți pârjoliții. Nu este adevărat? am întrebat, îngrijorat dintr-odată că fusesem dus cu preșul de un șarlatan pârjolit.

— Ea ți-a spus așa? m-a cercetat Neutru Kimball. N-avem voie să vorbim despre asta cu oamenii, dar, dacă ea ți s-a revelat ca un zeu, atunci e alegerea ei.

— Un zeu? Leviatana nu-i niciun zeu. Ea e doar…

M-am oprit. Ce aveam de gând să spun: o ființă antică și nemuritoare care crease o întreagă rasă de făpturi inteligente? Păi, dacă nici asta nu se potrivea definiției unui zeu, atunci cu siguranță că era destul de pe aproape:

— Neutru Kimball, dacă tu crezi că Leviatana e un zeu, de ce te-ai alăturat Bisericii?

— Pentru că nu o vreau ca Dumnezeu al meu.

— De ce nu?

Altă pauză lungă.

— Probabil că n-ar fi trebuit să-ți spun nimic despre ea.

Să mă duc și să mă întâlnesc cu Leviatana pentru a pleda cazul Neutrului Kimball păruse o oportunitate extraordinară. Acum nu mai eram chiar atât de convins:

— Dacă tu crezi c-o să te afli în primejdie din cauza Leviatanei, nu trebuie să mergi.

— Tu crezi că Dumnezeu e mai mare decât Leviatana? vocea îi era tânguioasă.

— Da, cred, am răspuns.

— Atunci o să-mi pun credința în Dumnezeu și-o să vin cu tine.

○ ○ ○

Spre deosebire de naveta solară mult mai mare care mă adusese pe Stația „Miezul lui Sol", naveta pentru observații nu avea loc decât pentru două persoane. Mi-am prins centurile de siguranță din scaunul copilotului de lângă cel al doamnei doctor Merced, deși amândoi eram, practic, pasageri, de vreme ce doar computerul navetei urma să piloteze propriu-zis.

După ce am obținut autorizația de plecare a navei de la turnul de dirijare a traficului aerian, computerul a început să rotească tot mai repede magneții superconductori ai propulsorului Heim[41] și am părăsit stația.

Pe un monitor, priveam vizualizările generate de computer ale navetei noastre care se apropia de scutul din energie care ne proteja stația de cele peste 15 milioane și jumătate de grade Celsius și de cele 340 de miliarde de grade de presiune atmosferică. Mi-am ținut respirația în timp ce scutul s-a întins, formând o protuberanță de jur-împrejurul navetei. În curând, ne aflam într-un balon ce mai era conectat încă printr-un tub subțire de scutul din jurul stației. Apoi, tubul s-a rupt, și

bula noastră s-a bălăbănit nițeluș înainte de a se liniști și-a deveni o sferă.

— Poți să reîncepi să respiri, mi-a spus doamna doctor Merced cu un zâmbet strâmb.

Și asta am și făcut:

— A fost chiar atât de ușor de remarcat?

Ea mi-a răspuns, cu un chicotit:

— Scutul energetic n-o să intre-n pană. Se bazează pe o reacție care se autoîntreține, alimentată de energia plasmei solare aflate de jur-împrejurul său.

— Mda, dar pe stație pot evita, de obicei, să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă, dintr-un motiv sau altul, ar da rateuri.

— Vestea bună e că, dacă într-adevăr va da rateuri, tu nici n-ai să bagi de seamă.

— Există un sistem de rezervă? am întrebat.

— Nu. A rânjit cu gura până la urechi: Numai c-ai fi mort de-a binelea înainte să apuci măcar să observi ceva.

— Vă mulțumesc pentru observația înspăimântător de încurajatoare, doamnă doctor Merced, am spus.

— Uite ce-i, o să fim tovarăși de navă pentru următoarele două zile, așadar ce-ai zice să renunți la partea cu „doamnă doctor Merced” și să-mi spui Juanita?

Am aprobat-o dând din cap:

— Îți mulțumesc, Juanita. Iar tu poți să-mi spui… Excelența Voastră.

Juanita a pufnit:

— Deja pot să-mi dau seama că asta va fi o călătorie lungă-lungă. Oh, pare-se c-a ajuns și însoțitorul nostru.

Pe monitor s-a ondulat mai aproape de noi un pârjolit cu o mărime cam de două ori mai mare decât aceea a bulei scutului nostru energetic. Un text suprapus scria: „Kimball (Clasa 1, Neutru)”.

— Hai să obținem toată priveliștea, a spus femeia și a apăsat câteva butoane.

Mi s-a tăiat respirația în timp ce un display complet holografic ne-a înconjurat, de parc-am fi călătorit brusc doar într-o sferă de sticlă. Pe fundalul galben al Soarelui, un turbion gigantic de roșu și portocaliu înota alături de noi. Cuvântul „Kimball" era suprapus peste el în litere verde-închis.

— Pot vorbi cu Kimball? am întrebat.

— Computer, deschide un canal de comunicații cu Kimball, a cerut Juanita.

— Canal deschis, a spus computerul.

— Bună, Neutru Kimball, am salutat. E o plăcere să te pot întâlni, în cele din urmă.

— Și pentru mine e o plăcere să te cunosc, Președinte Malan, deși sper c-o să mă ierți că nu-ți strâng mâna.

Am zâmbit:

— Ești pe deplin iertat. Eram în permanență surprins să descopăr cât de multe păreau să știe pârjoliții despre obiceiurile și cultura noastră, comparativ cu cât de puțin păream să știm noi despre ale lor: Mă aflu aici cu doamna doctor Merced, care este un om de știință…

Juanita a izbucnit în râs:

— Pe mine mă știe de mai multă vreme decât te știe pe tine.

— Bună, Juanita, a salutat-o Neutru Kimball. Mă bucur că ne însoțești.

— La scurtă vreme după ce mi-am început lucrul aici, mi-a spus Juanita, a fost primul solcetaceu pe care l-am observat personal. Pe atunci era cunoscut sub numele uman de Pemberly.

— Un alt pârjolit îmi transmisese *Mândrie și prejudecată,* așa că mă hotărâsem să caut societatea oamenilor și să văd cum sunt ei cu adevărat, a spus Neutru Kimball. Sunteți o rasă fascinantă.

Mi-a trecut prin minte gândul că, probabil, între mine și Juanita existaseră încă de la început sentimente mânate de mândrie și prejudecată —

probabil pentru că ea fusese enervată că un pârjolit pe care îl plăcea în mod special devenise mormon. Dar poate că am putea să ne aplanăm neînțelegerile și… Am lepădat cât mai departe gândul ăla.

— Pârjoliții sunt în egală măsură fascinanți. Sper ca într-o bună zi să vă înțeleg la fel de bine pe cât ne înțelegi tu pe noi.

— Kimball, naveta noastră s-a înscris pe un curs care să ne ducă la Leviatană, așa că n-ai altceva de făcut decât să ne urmezi, a spus Juanita. Dar rămâi la cel puțin cincizeci de metri depărtare de noi.

— O să păstrez distanța, ne-a asigurat Neutru Kimball.

Probabil că mi-oi fi arătat nedumerirea în vreun fel, căci Juanita a apăsat un buton pentru a opri sonorul canalului de comunicații și mi-a explicat:

— Solcetaceele și scuturile energetice nu prea se împacă. Cu câțiva ani în urmă, o Clasa 1 — cam de mărimea lui Kimball — s-a dat mare pentru câțiva observatori și a ricoșat de pe un scut energetic care a sfâșiat o bucată zdravănă din solcetaceul ce a avut nevoie de luni bune ca să se vindece.

— Și naveta ce-a pățit? Dar oamenii dinăuntru?

Uneori aveam impresia că îi păsa mai mult de pârjoliți decât de oameni.

După un moment, mi-a zis:

— Naveta asta e cea care a înlocuit-o.

— Ce s-a întâmplat?

— Scutul nu s-a prăbușit, numai că o parte din solcetaceu a reușit să treacă prin el — probabil pentru că acest scut funcționează în mod similar cu acela în care solcetaceele își mențin trupurile unitare, așa că scutul s-a contopit oarecum cu „pielea” solcetaceului. Când au recuperat naveta, au descoperit că plasma vaporizase o parte din ea, inclusiv compartimentul echipajului.

— Bine că n-am auzit povestea asta înainte de a veni în călătorie, am spus.

— Nu-ți face griji — naveta noastră a fost construită cu un fuzelaj ce poate fi îndepărtat, menit să reziste la genul ăsta de accidente, m-a lămurit ea. Așa că mai degrabă îmi fac griji pentru ce i s-ar întâmpla lui Kimball dacă s-ar buși de noi.

— Sau Leviatanei?

— Ea e atât de mare, încât s-ar putea ca nici măcar să nu bage de seamă că s-a ciocnit de noi.

○ ○ ○

Mi-am petrecut cea mai mare parte a călătoriei noastre de șaisprezece ore șlefuind și îmbunătățind ceea ce aveam de gând să-i spun Leviatanei pentru a o convinge să scoată în afara legii actele sexuale impuse cu forța. Participasem la competiții de dezbateri în liceu și facultate, așa că simțeam că știu cum să construiesc o demonstrație convingătoare. Dar, în cele din urmă, am ajuns în punctul în care simțeam că îmi înrăutățeam discursul pregătit, în loc să-l îmbunătățesc.

— Ne apropiem de destinație, ne-a anunțat computerul.

Am clipit de câteva ori să-mi limpezesc ochii, mi-am îndreptat spinarea în scaun și am început să mă uit în jur. Forma portocalie și roșie a Neutrului Kimball se mișca în tăcere lângă noi. Am examinat cu grijă imaginea holografică căutând mai mult portocaliu și roșu, dar n-am mai zărit nicio altă pată.

— Acolo, a spus Juanita arătând cu degetul undeva, în fața noastră, apoi a apăsat un buton și litere verde-închis au țâșnit pe ecran: „Leviatana (Clasa 10, Femelă)”.

Holbându-mă și mai abitir, am observat un punct strălucitor deasupra literelor. Pe măsură ce ne apropiam, am putut distinge turbioane albastre, violet și albe cum se învârtejesc împreună:

— Nu-i portocalie sau roșie.

— Oricum, totul nu-i decât culoare falsă, mi-a spus Juanita, dar sistemul ăsta generator de

imagini folosește culori pentru a indica niveluri de energie. Leviatana e, de fapt, mai caldă decât plasma solară care o înconjoară. Noi credem că ea efectuează procese de fuziune în interiorul său.

Leviatana a crescut din ce în ce mai mult în câmpul nostru vizual, lățindu-se pentru a umple aproape tot ecranul holografic din fața noastră. Dansul complicat al violetului și albastrului din interiorul albului era pur și simplu hipnotic. În cele din urmă, ea a strălucit atât de intens, încât a trebuit să-mi mijesc ochii pentru a mai reduce luminozitatea:

— Nu ne apropiem prea mult? am întrebat.

— Suntem încă la trei kilometri depărtare, m-a informat Juanita. Dar a adăugat: Computer, menține poziția aceasta relativă față de Leviatană.

— Neutru Kimball, ești pregătit? am vrut să aflu.

— Mă simt oarecum ca Abinadi[42] când a mers înaintea regelui Noe, mi-a răspuns.

Am fost întru câtva de acord, dar am zis:

— Încearcă să te gândești că, în loc de asta, e ca atunci când Ammon a mers înaintea regelui Lamoni.

— Asta ar fi mai bine, a încuviințat Neutru Kimball. Dar sunt pregătit în ambele cazuri.

Juanita a apăsat din nou butonul de oprirea a sonorului:

— Despre ce-a fost vorba?

— Referiri la *Cartea lui Mormon*. Abinadi a fost ars pe rug după ce i-a predicat regelui Noe, dar regele Lamoni a fost convertit de predicile lui Ammon.

Ea a clătinat doar din cap, murmurând ceva despre basme, apoi a spus cu glas tare:

— Computer, deschide un canal de comunicare cu Leviatana.

— Canal deschis, a confirmat computerul.

— Leviatană, acesta este președintele Malan, m-am prezentat. Am venit cu membrul Bisericii mele,

Neutru Kimball, așa cum ne-ați solicitat. Vă înaintăm o cerere pentru ca dumneavoastră să spuneți poporului vostru…

— Liniște, umanule! a bubuit vocea din difuzoare. Încă n-a sosit vremea ca tu să vorbești.

Am tăcut.

— Veți veni cu mine, a spus Leviatana.

Forma ei s-a luminat. A fost doar o fulgerare orbitoare, apoi sistemul holografic a compensat și a redus luminozitatea.

Au trecut câteva secunde până când imaginea remanentă s-a limpezit suficient din fața ochilor mei, încât să pot deslușI din nou forme. Leviatana încă se mai ițea în fața noastră, iar Neutru Kimball rămăsese alături.

— Ma-mă! Oh! a exclamat Juanita.

— Ce-i? am clipit din răsputeri, încercând să-mi limpezesc vederea; fundalul oferit de Soare părea albastru în loc de galben.

— Nu cred că mai suntem în Kansas, Dorothy! și Juanita a bătut ceva pe tastatura ei. Leviatana ne-a transportat într-o altă stea — una cu un miez mult mai fierbinte decât Sol. Pare că scutul nostru rezistă, cel puțin până acum. A luat numele Domnului în deșert — sau poate că nu era decât o rugăciune spusă din toată inima în care cerea ajutor — și-a adăugat: Suntem blocați aici dacă nu cumva nu ne duce ea însăși înapoi.

— Dar Neutru Kimball? am întrebat.

— Doar un solcetaceu de Clasa 6 sau mai mare poate deschide un portal de unul singur.

Litere verzi au început să se ivească pe neașteptate pe ecran: „Necunoscut (Clasa 10, Mascul)”, „Necunoscut (Clasa 9, Femelă)”, „Necunoscut (Clasa 10, Neutru)”, „Necunoscut (Clasa 8, Mascul)”. Ochii mi s-au obișnuit suficient de mult încât am putut să le zăresc formele. Nenumărați pârjoliți ne înconjurau, toți etichetați a fi din Clasa 8 sau chiar mai mari.

— În ce ne-ai vârât? m-a luat la rost Juanita.

Am spus în gândul meu o rugăciune și am sperat la tot ce se putea mai bine:

— Este o uriașă oportunitate pentru amândoi. Gândește-te numai la ce o să descoperi.

A tras adânc aer în piept:

— Ai dreptate. Numai că mă pregătisem să studiez Leviatana, nu șaizeci de pârjoliți de Clasa 8 și mai mari. Nimeni nu a zărit vreodată mai mult de trei sau patru gigantici la un loc.

— E Leviatana cea mai mare de aici?

După ce a verificat niște afișaje, Juanita a spus:

— Da, dar nu cu mult. Mi-a arătat cu degetul un pârjolit aflat mult spre stânga ecranului: Masculul acela e doar cu aproximativ două procente mai mic.

— Vasăzică, pare-se că nu ne-a mințit în legătură cu asta.

A dat aprobator din cap, apoi a adăugat:

— De ce ai spus că-i o uriașă oportunitate pentru tine?

Am indicat cu brațul întreaga priveliște:

— Aceștia trebuie să fie cei mai prestigioși pârjoliți, conducătorii. Dacă pot vorbi cu ei, dacă-i pot convinge să alcătuiască o lege împotriva violului, atunci pârjoliții mai mici o vor accepta. Probabil că de-asta ne-a adus Leviatana aici pe mine și pe Neutru Kimball.

— Te înșeli, a spus Neutru Kimball.

Probabil că Juanita decuplase butonul de oprire a sonorului la un moment dat.

— De ce spui asta?

— Acesta este un sinod de priveghere a condamnaților la moarte, mi-a explicat Neutru Kimball. Ei se află aici pentru a mă privi cum mor, ca să le poată spune tuturor pârjoliților că mi-am meritat pe deplin sfârșitul.

— Ce? am sărit ca ars. Dar ce-ai făcut?

— Sunt sigur că Leviatana va…

Vocea Leviatanei a acoperit-o pe aceea a Neutrului Kimball:

— Mărunțelul acesta m-a abandonat în favoarea unui zeu omenesc. O astfel de greșeală pot ierta. Dar, în numele lui, piticania umană caută să ne impună nouă codul său moral. Mintea omenească e infinitezimală în comparație cu a noastră. Viața omenească e scurtă; istoria rasei lui e scurtă. E cel mai becisnic dintre noi și, totuși, caută să dobândească puterea asupra noastră.

— Eu nu caut să dobândesc puterea…, am început.

— Liniște! a tunat Leviatana. Umanul trebuie să înțeleagă unde greșește. Kimball!

— Da, Leviatană?

— Viața ta se confiscă. Dar o să-ți acord o suspendare a pedepsei dacă te lepezi de religia omenească și te reîntorci la mine.

Toată viața mea citisem despre martiriu în scripturi și în istoria Bisericii. Dar în zilele noastre se presupunea că acesta nu trebuia să mai fie decât un biet exercițiu academic menit să te ajute a-ți examina credința și a vedea dacă era suficient de puternică încât să fii gata să-ți dai viața pentru evanghelia lui Hristos. Omorârea propriu-zisă a cuiva din cauza convingerilor sale religioase se presupunea că este scoasă din uz.

Am descoperit că-mi lipsea credința, căci am nădăjduit ca aceea a Neutrului Kimball să slăbească, iar apoi să și-o lepede mai degrabă decât să fie ucis.

— Până la urmă, tot Abinadi o să fiu, președinte Malan, mi-a spus Neutru Kimball. Aleg să trăiesc ca un mormon și voi muri ca unul dacă aceasta este voința lui Dumnezeu.

— Este voința mea, a glăsuit Leviatana, și eu sunt singurul zeu care trebuie să te preocupe.

Cârcei de plasmă albă s-au întins spre Neutru Kimball.

— Eu sunt cel mai mare dintre toți, a spus Leviatana. Fiți martorii judecății mele.

Am apăsat butonul care oprea sonorul și am spus:

— Trebuie să pun capăt chestiei ăsteia. Totul e numai din vina mea.

Juanitei i-au sclipit ochii:

— Te-am prevenit în legătura cu imixtiunea. Dar e prea târziu pentru a mai face acum ceva.

— Nu, i-am răspuns. Dacă ești dispusă să conduci chestia asta drept în cârceii Leviatanei, s-ar putea să-i ofere Neutrului Kimball o șansă să fugă.

Ea m-a țintuit cu privirea:

— Naveta e făcută să supraviețuiască doar unei ciocniri oblice. O lovitură directă ca asta… s-ar putea să murim.

Cârceii se strângeau de-acum în jurul Neutrului Kimbal.

— Știu, și tocmai de aceea te rog. Nu te pot obliga să îți riști viața pentru a o salva pe a altcuiva.

Nădăjduiam că avusesem dreptate în legătură cu cât de mult ținea la pârjoliți — și la Neutru Kimball în particular.

După ce s-a uitat afară la Neutru Kimball, apoi înapoi la mine, a spus:

— Computer, treci în modulul de navigare manuală.

A înșfăcat comenzile și a început să ne cârmească înspre benzile albe care o legau pe Leviatană de Neutru Kimball.

Am închis butonul care oprea sunetul:

— Leviatano, pretinzi a fi cea mai mare. În dimensiuni, probabil că ești.

Albul umplea câmpul vizual în fața noastră.

— Dar nu și în iubire, am continuat, vorbind repede, căci nu știam cât timp mai aveam la dispoziție. Isus a spus: „Mai mare dragoste decât aceasta nimene nu are, ca să-și puie cineva sufletul său pentru priiatinii săi.” El a fost dornic să moară

pentru becisnicii de noi, câtă vreme tu ești dornică să ucizi pe cel mai…

O explozie de lumină strălucitoare și de căldură mistuitoare mi-a tăiat vorba din gură. Am simțit o izbitură bruscă.

Apoi beznă.

Și stare de vomă. După câteva momente, mi-am dat seama că greața însemna, probabil, că eram încă în viață.

— Juanita?

— Aici sunt, mi-a răspuns.

Bezna era totală. Și eram imponderabil. Poate că eram mort… deși nu așa îmi imaginasem viața de apoi.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— O să-ți zic ce nu s-a întâmplat: scutul energetic nu s-a deteriorat. Nu am murit.

— Păi, și-atunci ce s-a întâmplat de fapt?

Juanita a expirat lung, încetișor, a ușurare:

— Cea mai bună presupune a mea e că pulsul electromagnetic ne-a ras complet toate sistemele electronice. Motoru-i mort, gravitația artificială, prăpădită, sistemele de susținere a vieții, prăpădite, cele de comunicații, prăpădite, totu-i prăpădit.

— Vreo șansă ca…

— Nu, mi-a zis.

— Nici măcar nu m-ai lăsat să termin…

— Nu-i nicio șansă de nimic. Nu mai poate fi reparat nimic, și chiar dacă s-ar fi putut repara, n-aș fi avut nici cea mai vagă idee despre cum ar trebuie depanate oricare dintre chestii, chiar dacă aici n-ar fi fost întuneric beznă. Te pricepi tu, cumva?

— Nu.

— Iar de la „Miezul lui Sol” nu va veni niciun ajutor, nu doar pentru că ei habar n-au că suntem în încurcătură, ci și pentru că ne aflăm într-o altă stea care ar putea fi la o jumătate de galaxie distanță de stația noastră. Când se va termina aerul, vom muri. E simplu.

— Of! Mi-am dat seama că avea dreptate: Crezi că, poate, am reușit să-l eliberăm pe Neutru Kimball?

— Poate. Numai că, de fapt, Kimball nu părea să-și dea chiar toată silința să scape.

— Ei bine, i-am zis, poate că se gândea la felul în care martiriul lui Abinadi l-a făcut pe unul dintre preoții regelui celui hain să se pocăiască și să devină, la rându-i, un mare profet. Poate că Neutru Kimball credea că un lucru similar avea să se întâmple vreunuia dintre marii pârjoliți care…

— Indiferent ce-o fi crezut Neutru Kimball, mi-a tăiat-o c-o voce usturătoare, era din cauză că tu și Biserica ta i-ați împuiat mintea cu basme despre martiri.

Am înghițit un răspuns plin de mânie. O parte din mine simțea că ea avea, de fapt, dreptate. La sfârșit, Neutru Kimball păruse să-și fi îmbrățișat rolul de martir. Ar mai fi făcut-o, oare, dacă n-ar fi fost toate poveștile despre martiri din scripturi?

Și eu fusesem dispus să-mi risc viața, dar acum, că eram pe punctul de a muri, m-am trezit cuprins de teamă.

Juanita nu părea să mai aibă nevoie de vreun răspuns de la mine:

— Și care-i sensul martiriului, în fond? Un Dumnezeu cu adevărat puternic ar putea mai degrabă să-și salveze adepții, decât să-i lase să piară. Unde-i Dumnezeu acum, când ai cu adevărat nevoie de El? La ce bun toate astea?

— Uite, îmi pare sincer rău, i-am zis. Dacă n-aș fi fost eu, ai fi fost acum în siguranță acasă, iar Neutru Kimball ar mai fi încă în viață. Am făcut varză totul.

— Da.

Și orele au trecut… plutind în beznă, era greu să-ți dai seama câte anume. Mi-am petrecut timpul în reculegere și rugăciune, descriindu-mi în amănunțime toate greșelile care mă aduseseră aici. Cea mai mare dintre toate era trufia: ideea că eu,

Harry Malan, aș fi putut — prin simpla forță a voinței mele și cu ajutorul unor discursuri bine chibzuite — să schimb o întreagă cultură care exista de miliarde și miliarde de ani. M-am gândit în urmă, la ce mi se spusese pe când serveam ca un misionar de nouăsprezece ani pe Marte: „Nu tu îi convertești pe oameni, Duhul Sfânt al Domnului face asta, și până și atunci dacă și numai dacă ei sunt dornici să fie convertiți”.

— Tu nu încercai decât să faci ceea ce credeai că e bine. Și mai încercai să protejezi drepturile pârjoliților mai mititei. Așa că te iert, a rostit Juanita.

— Îți mulțumesc, i-am răspuns.

Naveta s-a hurducat.

— Ce-a fost asta? am întrebat.

Trupul mi s-a cufundat în scaun.

— A părut să fie…

Dinspre partea dreaptă a navetei s-a auzit un sunet ascuțit care-ți spărgea timpanul și care a înecat restul răspunsului ei. Mi-am răsucit capul și am zărit cum zburau scântei din corpul navetei.

Apoi o bucată din fuzelaj a căzut și lumina s-a strecurat înăuntru, orbindu-mă temporar.

— Sunt încă în viață! a strigat un bărbat. Spuneți-i lui Kimball că sunt încă în viață.

○ ○ ○

Tot ce-am putut smulge de la paramedici a fost că un pârjolit uriaș ne lepădase naveta și pe Neutru Kimball chiar lângă scutul energetic al Stației „Miezul lui Sol”. Neutru Kimball apelase stația și naveta fusese remorcată într-un doc unde se tăiase fuzelajul ca să ne salveze.

Cu Neutru Kimball am reușit să vorbim abia mult mai târziu, doar după ce eu și Juanita stăteam deja într-un salon de spital unde un autodoctor ne făcea injecții pentru a ne trata arsurile provocate de radiații.

— Leviatana a fost cel care ne-a adus pe toți înapoi aici, ne-a spus.

Eram înmărmurit:

— Dar de ce? Și de ce nu te-a mai omorât pe tine?

— Când a văzut că voi erați dispuși să muriți pentru a mă salva, deși nici măcar nu fac parte din specia voastră, asta i-a stârnit curiozitatea. M-a întrebat de ce ați face una ca asta, așa că i-am transmis Biblia și *Cartea lui Mormon*. Apoi, ea ne-a adus aici, în caz că mai erați încă în viață.

— Și nu ești rănit din cauza a ceea ce ți-a făcut? am întrebat.

— O să mă vindec, mi-a spus Neutru Kimball. Înainte să plece, Leviatana a declarat că de acum încolo nu mai e îngăduit ca pârjoliții mormoni să fie siluiți să aibă raporturi sexuale.

— Asta-i o veste grozavă! am strigat.

Câștigasem! Nu — m-am corectat imediat — victoria nu-mi aparținea. Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, am murmurat.

— Leviatana a lăsat, de asemenea, un mesaj pentru tine, domnule președinte Malan. A zis să-ți aduc aminte de ce i-a spus regele Agrippa lui Pavel.

Am dat din cap, aprobând:

— Înțeleg. Îți mulțumesc că mi l-ai transmis.

După ce convorbirea a luat sfârșit, Juanita m-a întrebat:

— Despre ce-a fost, de fapt, vorba în mesajul ăla? O altă poveste din *Cartea lui Mormon?*

— Nu, e din Biblie. Sfântul Apostol Pavel a predicat înaintea regelui Agrippa, iar răspunsul regelui a fost: „Cu puțin de nu-i să faci să fiu creștin”. Așa că nu, Leviatana nu a devenit mormonă. Dar Dumnezeu i-a înmuiat inima, așa că nu l-a ucis pe Neutru Kimball. Sau pe noi, de altfel. Când eram pe navetă, erai sigură că urma să murim. Ai întrebat unde era Dumnezeu când

aveam cu adevărat nevoie de El. Ei bine, Dumnezeu și-a ținut făgăduiala.

— Tipic! a pufnit ea exasperată.

— Ce vrei să zici cu asta? am întrebat-o în timp ce autodoctorul îmi semnaliza că tratamentul meu fusese încheiat.

— Într-unul din basme, predicatorul îl convertește pe rege. În altul, regele îl ucide pe predicator. Iar în cel de-al treilea, nu se întâmplă niciuna din cele două. Nu-i nicio dovadă că Dumnezeu și-a ținut vreo făgăduială. M-a împuns cu degetul: După părerea mea, tu ești cel care și-a ținut făgăduiala. Pomenind chestia aia cu „cine are iubirea mai mare", ai lovit-o pe Leviatană unde o doare mai rău: în mândria ei de a fi cea mai mare.

Am clătinat din cap:

— Nu mi se cuvine laudă pentru asta.

După ce am ieșit din spital, m-a strâns într-o îmbrățișare care mi-a amintit cât de mult eram atras de ea. Dar știam că între noi lucrurile n-ar fi putut merge bine niciodată: viziunile noastre asupra lumii erau mult prea diferite.

Așa că încă mai sunt un mormon singur, care nu întrezărește nicio perspectivă de a avea parte de vreo întâlnire romantică preț de vreo 167 de milioane de kilometri în orice direcție ai apuca-o.

Și nu, nicio mormonă singură și atrăgătoare nu a sosit pe stație cu următoarea navetă solară. Care-ar mai fi hazul vieții dacă Dumnezeu mi-ar rezolva chiar toate problemele?

> *„Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate întru înțălepciune le-ai făcut; umplutu-s-au pământul de zidirea Ta. Marea aceasta e mare și largă; acolo jiganii, cărora nu easte număr. Jivini mici cu mari; acolo corăbiile umblă. Leviatanul acesta, pre carele ai zidit a se juca în ea, toate către Tine așteaptă să le dai lor hrană la bună vreame."*
>
> *— Psalmul 103, 25–28*

DESPRE AUTOR

Câștigător al premiului Nebula, nominalizat la premiul Hugo și câștigător al Concursului Writers of the Future, Eric James Stone și-a văzut lucrările publicate, printre altele, în *Year's Best Science Fiction 15, Analog, Nature,* precum și în antologiile de horror umoristic ale lui Kevin J. Anderson din seria *Blood Lite*. Eric este, totodată, editor-adjunct pentru revista online a lui Orson Scott Card, *Intergalactic Medicine Show.*

În 2011, Editura Paper Golem a publicat *Rejiggering the Thinga-majig and Other Stories,* o culegere care conține majoritatea povestirilor scrise de Eric între anii 2005 și 2010.

Scrisul lui a fost influențat în mare măsură de participarea la Literary Boot Camp a lui Orson Scott Card, precum și de Seminarul de Arta Scrisului Odyssey.

Traducerea: Alina Sârbu

39 Toate citatele biblice au fost preluate din Biblia de la Blaj (1795). (*N.t.*)

40 În Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, Autoritatea Generală este unul dintre membrii organizațiilor de conducere care dețin puterea administrativă şi ecleziastică asupra întregii Biserici, nu doar asupra unor biserici, zone sau departamente locale.

41 Burkhard Heim (1925–2001), fizician teoretic german care a propus o teorie unificată a câmpului (Teoria Heim). (*N.t.*)

42 Potrivit *Cărții lui Mormon,* Abinadi a fost un profet care a trăit pe continentul american în jurul anului 150 î.Hr. (*N.t.*)

INTRODUCERE

Premiul Andre Norton pentru carte science-fiction sau fantasy la categoria Young Adults a fost înființat de SFWA în 2006. Premiul a fost numit în cinstea răposatei Andre Norton, Grand Master SFWA, autoare a peste o sută de romane, dintre care multe s-au adresat adolescenților (Young Adults). Opera lui Norton a influențat generații de tineri, creând noi fani ai genurilor fantasy și science-fiction și stabilind un standard pentru excelență în scrierile de fantasy.

Câștigătorul de anul acesta este *I Shall Wear Midnight* de Terry Pratchett.

FRAGMENT DIN I SHALL WEAR MIDNIGHT (VOI PURTA MIEZ-DE-NOAPTE)

TERRY PRATCHETT

Capitolul unu: o minunată fetiță mare

Oare de ce, s-a întrebat Tiffany Suferind[43], oamenilor le plăceau atât de mult zgomotele? De ce erau zgomotele atât de importante?

Ceva aflat destul de aproape suna ca o bovină în chinurile facerii. S-a dovedit a fi o flașnetă veche, a cărei manivelă era învârtită de un bărbat zdrențăros cu un joben uzat. L-a ocolit pe cât de politicoasă a putut, dar, în ceea ce privește zgomotele, era unul dintre cele mai lipicioase; aveai impresia că dacă-i îngăduiai, va încerca să te urmeze până acasă.

Acela nu era însă decât un sunet oarecare din cazanul uriaș de zgomote din jurul ei, toate fiind produse de oameni și toate fiind produse de oameni care se străduiau să producă zgomote mai puternice decât ceilalți oameni care produceau zgomote: certându-se la tarabele improvizate, sărind după mere sau broaște [Asta se făcea cu ochii legați.], ovaționându-i pe concurenți și pe o doamnă cu paiete care mergea pe sârmă la înălțime, zbierând din adâncul rărunchilor pentru a vinde vată-de-zahăr și, fără să insiste prea mult

asupra acestui detaliu, consumând cantități remarcabile de alcool.

Deasupra ținutului verde și unduitor, văzduhul era practic un corp solid de zgomote. Părea ca și cum toți locuitorii din două-trei așezări suiseră pe culmile dealurilor. Așa încât, aici, unde tot ce se auzea de obicei era zumzăitul ocazional al unui bondar, se auzea acum zumzăitul permanent al… al tuturor. Asta se numea „a te distra”. Singurii care nu produceau niciun zgomot erau hoții de buzunare, care-și vedeau de treburi în tăcere lăudabilă, iar ei nu se apropiau de Tiffany; cine ar fi furat de la o vrăjitoare? Te-ai fi considerat norocos dacă ai fi retras mâna cu toate degetele întregi. Cel puțin de asta se temeau ei, iar o vrăjitoare pragmatică i-ar fi încurajat în temerea respectivă.

Când ești o vrăjitoare, ești întruhiparea tuturor vrăjitoarelor, a gândit Tiffany Suferind mergând prin mulțime și trăgând după ea mătura cu coadă aflată la capătul unei sforicele. Mătura plutea la un metru deasupra solului și începuse s-o cam deranjeze pe Tiffany. Părea să funcționeze destul de bine, dar, întrucât bâlciul era plin de copilași care remorcau baloane, tot la capătul unor sforicele, îi era imposibil să nu se gândească la faptul că imaginea aceea o făcea să pară chiar ridicolă, iar ceva care făcea o vrăjitoare să pară ridicolă le făcea pe toate vrăjitoarele să pară ridicole.

Pe de altă parte, dacă ai fi legat-o de vreun gard viu, pe undeva, nu se putea să nu apară vreun pușți care s-o dezlege și să se suie pe ea plin de cutezanță, caz în care era cel mai probabil că avea să urce direct până la limita superioară a atmosferei, acolo unde aerul îngheța, și cu toate că, teoretic vorbind, Tiffany putea să recheme mătura, mamele deveneau foarte iritabile când trebuiau să-și dezghețe progeniturile într-o zi frumoasă de la sfârșitul verii. Asta n-ar fi lăsat o impresie

favorabilă. Oamenii ar fi comentat. Oamenii comentau mereu despre vrăjitoare.

S-a resemnat să târască mătura mai departe. Cu puțin noroc, s-ar fi crezut că ea se alăturase spiritului locului într-o modalitate glumeață.

Chiar în ceva atât de amăgitor de vesel ca un bâlci existau o sumedenie de ritualuri ce trebuiau respectate. Ea era vrăjitoarea; cine știa ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi uitat numele cuiva sau, mai rău încă, dacă l-ar fi reținut greșit? Ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi uitat toate micile dihonii și facțiuni, oamenii care nu vorbeau cu vecinii lor și așa mai departe și așa mai departe și mult mai departe și încă mai departe? Tiffany nu cunoștea termenul „zonă minată”, dar dacă l-ar fi știut, i s-ar fi părut destul de familiar.

Ea era vrăjitoarea. Pentru toate satele de pe Cretă, ea era vrăjitoarea. Nu doar pentru satul ei, ci și pentru toate celelalte, ajungând până hăt la Slănină-pe-secară, care se găsea la o zi bună de mers de aici. Regiunea despre care o vrăjitoare considera că era a ei, și pentru ai cărei oameni făcea ceea ce era nevoie, se numea „fermă” și, în ceea ce privește fermele, era una destul de bună. Nu multe vrăjitoare aveau un întreg afloriment geologic numai al lor, chiar dacă acesta era acoperit în majoritate de iarbă, și iarba era acoperită în majoritate de oi. Iar azi oile de la poalele dealurilor erau lăsate de capul lor, să facă ceea ce făceau când rămâneau singure, adică probabil cam tot ceea ce făceau și dacă le-ai fi privit. Iar oile, de obicei alintate și mânate, și în general privite, nu mai erau acum de niciun interes, deoarece chiar aici se desfășura cea mai minunată atracție din lume.

Firește, bâlciul curățitor era una dintre cele mai minunate atracții din lume, numai dacă nu obișnuiai să te îndepărtezi cu peste șase-șapte kilometri de casă. Dacă trăiai în jurul Cretei, era imposibil să nu-i întâlnești la bâlci pe toți pe care-i

cunoșteai [În calitate de vrăjitoare, ea îi cunoștea pe toți foarte bine.]. Destul de des, bâlciul era locul unde întâlneai persoana cu care aveai probabil să te căsătorești. Bineînțeles toate fetele purtau rochiile cele mai bune, în timp ce băieții purtau expresii de speranță și părul netezit cu pomadă ieftină sau, mai uzual, cu salivă. Cei care optaseră pentru salivă ieșeau de obicei în câștig, fiindcă pomada pentru păr era într-adevăr foarte ieftină și adesea se topea și curgea când era cald, făcându-i pe tineri să nu mai prezinte interes pentru tinere, așa cum speraseră cu fervoare, ci pentru muște, care își luau prânzul din scalpurile lor.

Cu toate acestea, întrucât nu prea putea fi numit „bâlciul la care te duci sperând să capeți un sărut și, dacă erai norocos, promisiunea încă unuia”, bâlciul era numit „curățitorul”.

Curățitorul se ținea pe durata a trei zile la sfârșitul verii. Era sărbătoarea pentru majoritatea locuitorilor Cretei. Aceasta era ziua a treia, și se spunea că dacă până acum nu căpătaseși un sărut, puteai la fel de bine să pleci acasă. Tiffany nu căpătase un sărut, dar, la urma urmelor, ea era vrăjitoarea. Cine putea ști în ce ar fi putut să fie transformat?

Dacă vremea de la sfârșitul verii era îngăduitoare, nu era neobișnuit ca unii să doarmă sub cerul liber și sub tufișuri. Și de aceea, dacă voiai să te plimbi noaptea, merita să fii atent, să nu te împiedici de picioarele cuiva. Ca să nu insist, abunda ceea ce Țața Ogg — o vrăjitoare care avusese trei soți — numea „crearea propriei satisfacții”. Era păcat că Țața locuia sus pe munte, deoarece i-ar fi plăcut curățitorul, și lui Tiffany i-ar fi plăcut să-i fi văzut expresia chipului când l-ar fi zărit pe uriaș. [Ulterior Tiffany și-a dat seama că toate vrăjitoarele zburaseră probabil peste uriaș, mai ales pentru că ar fi fost greu să-l ratezi dacă zburai din munți spre orașul cel mare. Oricum, el

sărea cumva în ochi. Însă Țața Ogg probabil că s-ar fi întors ca să-l mai privească o dată.]

El — și era în mod destul de clar un „el”, în privința asta nu exista nicio îndoială — fusese decupat din pă?une cu mii de ani ?n urm?. Un contur alb pe fundalul verde, careșune cu mii de ani în urmă. Un contur alb pe fundalul verde, care aparținea zilelor când oamenii trebuiau să se gândească la supraviețuire și fertilitate într-o lume periculoasă.

Și de asemenea fusese decupat, sau cel puțin așa se părea, înainte să se fi inventat pantalonii. De fapt nu era pur și simplu suficient să afirmi că nu avea pantaloni. Lipsa pantalonilor lui umplea lumea. Era într-adevăr imposibil să hălăduiești pe drumeagul care trecea pe la poalele dealurilor fără să observi o enormă, fiindcă asta era realitatea, lipsă de ceva — de pildă, pantaloni — și ceea exista în locul lipsei. Era în mod evident silueta unui bărbat fără pantaloni și în niciun caz a unei femei.

Toți participanții la curățitor trebuiau să aducă o săpăligă micuță, sau măcar un cuțit, și să coboare pe panta abruptă pentru a desțeleni buruienile care crescuseră acolo în decursul anului anterior, făcând creta de dedesubt să strălucească proaspăt și uriașul să iasă în evidență semeț, de parcă n-ar fi fost deja.

Întotdeauna se auzeau o sumedenie de chicote când fetele lucrau la uriaș.

Iar motivul chicotelor și circumstanțele chicotelor nu puteau decât s-o pună pe Tiffany în mintea Țației Ogg, pe care în mod obișnuit o zăreai undeva îndărătul Bunei Batevreme, cu un rânjet mare pe chip. În general era considerată un suflet voios și plin de bunătate, însă bătrâna avea multe alte calități. Oficial ea nu fusese niciodată profesoara lui Tiffany, însă lui Tiffany îi era imposibil să nu învețe fel de fel de la Țața Ogg. Ea surâse în barbă când se gândi la asta. Țața cunoștea

toate chestiile vechi și tainice: magia de demult, magia care nu avea nevoie de vrăjitoare, magia care era încorporată în oameni și în peisaj. Se refereau la evenimente ca moartea, căsătoria și logodna. Și la făgăduielile care erau făgăduieli, chiar dacă nu exista nimeni care să le fi auzit. În plus toate lucrurile care-i făceau pe oameni să bată în lemn și niciodată, dar niciodată, să treacă pe sub o pisică neagră.

Nu trebuia să fii vrăjitoare ca să înțelegi asta. În momentele acelea speciale, lumea din jurul tău devenea mai… ei bine, mai reală și mai fluidă. Țața Ogg o numea „numinos” — un cuvânt necaracteristic de solemn din partea unei femei care era mult mai probabil să spună: „Aș dori un coniac, mulțumesc tare mult, și dacă tot ai început să torni, pune unul dublu.” Ea îi povestise lui Tiffany despre vremurile de altădată, când se părea că vrăjitoarele se distrau ceva mai mult. De pildă, chestiile pe care le făceai în preajma schimbării anotimpurilor; toate tradițiile care erau acum moarte și existau numai în memoria populară, care, spunea Țața Ogg, este adâncă, întunecată și vie, și nu pălește nicicând. Mici ritualuri.

Lui Tiffany îi plăcea în mod deosebit cel legat de foc. Lui Tiffany îi plăcea focul. Era elementul ei favorit. Era considerat atât de potent, și atât de înspăimântător pentru puterile întunericului, încât oamenii se și căsătoreau sărind împreună peste un foc. [Evident, se gândea Tiffany, când sari peste un foc împreună cu altcineva, trebuie să ai grijă să porți veșminte protectoare și să existe în apropiere oameni cu găleți de apă, pentru orice eventualitate. Vrăjitoarele pot fi de multe feluri, dar, în primul și în primul rând, sunt pragmatice.] Aparent era de ajutor să rostești o mică incantație, potrivit Țației Ogg, care i-a spus lui Tiffany cuvintele și acestea s-au întipărit imediat în mintea fetei; multe din spusele Țației Ogg manifestau tendința de a fi lipicioase.

Însă vremurile acelea pieriseră. Toți erau mult mai respectabili acum, cu excepția Țaței Ogg și a uriașului.

Pe tărâmul din cretă erau și alte desene. Unul dintre ele era un cal alb, despre care Tiffany credea că se desprinsese cândva din pământ și galopase în salvarea ei. Acum se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă și uriașul ar fi făcut la fel, deoarece ar fi fost tare greu să găsești repede o pereche de pantaloni lungi de douăzeci de metri. Și una peste alta, ai fi dorit să te miști repede.

Ea chicotise doar o singură dată când îl văzuse pe uriaș, iar asta se întâmplase cu mult timp în urmă. În lume trăiau de fapt doar patru tipuri de oameni: bărbați, femei, magicieni și vrăjitoare. În majoritate, magicienii locuiau în universitățile din marile orașe și nu li se îngăduia să se însoare, deși motivul interdicției aceleia îi scăpa complet lui Tiffany. Oricum, îi zăreai rareori pe-aici.

Vrăjitoarele erau în mod clar femei, însă majoritatea celor mai bătrâne pe care le cunoștea Tiffany nu se măritaseră nici ele, în general pentru că Țața Ogg îi consumase deja pe toți soții eligibili, dar și probabil pentru că ele nu aveau timp. Desigur, la răstimpuri, o vrăjitoare se putea mărita cu un soț măreț, așa cum făcuse Magrat Usturoi de Lancre, deși, potrivit tuturor relatărilor, ea se ocupa în prezent doar de ierburi. Însă singura vrăjitoare tânără pe care o cunoștea Tiffany și care avusese vreodată timp pentru curtat era prietena ei cea mai bună, care locuia sus în munți: Petulia, o vrăjitoare care se specializa acum în magia porcilor și care avea să se mărite în curând cu un tânăr drăguț care urma să moștenească în scurt timp ferma de porci a tatălui său [Era posibil ca ambițiile romantice ale Petuliei să fi fost ajutate de felul misterios în care porcii tânărului se îmbolnăveau întruna și aveau nevoie de tratamente pentru rosături, hidropizie, carii, exoftalmie, iritații, îmbârligături, amețeli și anchiloză

poliarticulară. Ăsta era un ghinion teribil, întrucât mai mult de jumătate din bolile respective nu apar în mod normal niciodată la porci, iar una dintre ele este o boală întâlnită doar la peștii de apă dulce. Însă vecinii erau impresionați de volumul de muncă depus de Petulia pentru a le ușura suferința. Mătura ei sosea și pleca la toate orele din zi și din noapte. La urma urmelor, a fi vrăjitoare înseamnă să dai dovadă de dedicație.], ceea ce însemna că el era practic un aristocrat.

Totuși vrăjitoarele nu erau doar foarte ocupate, ci și distante; Tiffany învățase asta devreme. Te aflai printre oameni, dar nu erai la fel ca ei. Întotdeauna exista un soi de distanță sau separare. Nu trebuia să acționezi în privința asta, pentru că se petrecea oricum. Fete pe care le cunoscuse când toate erau atât de micuțe, încât alergau de colo-colo și se jucau împreună fără să poarte altceva decât lenjeria intimă, schițau acum o reverență discretă spre ea când trecea pe lângă ele pe drum, ba chiar și bărbații în vârstă își atingeau zuluful de pe frunte, sau ceea ce credeau ei probabil că era zuluful lor de pe frunte, la trecerea lui Tiffany.

Asta nu se întâmpla doar din cauza respectului, ci și din cauza unui fel de teamă. Vrăjitoarele aveau secrete; ele erau prezente pentru a ajuta la nașterea pruncilor. Când te căsătoreai, era o idee bună să ai o vrăjitoare în preajmă (chiar dacă nu știai sigur dacă pentru noroc, sau pentru a preîntâmpina ghinionul), iar când mureai, o vrăjitoare era de asemenea prezentă, ca să-ți arate calea. Vrăjitoarele aveau secrete pe care nu le destăinuiau niciodată… mă rog, nu le destăinuiau persoanelor care nu erau vrăjitoare. Între ele, când se puteau strânge laolaltă pe vreo costișă de deal ca să bea un păhărel sau două (sau în cazul domnișoarei Ogg un păhărel sau nouă), ele sporovăiau ca gâștele.

Dar niciodată despre secretele adevărate, cele pe care nu le rosteai niciodată, despre lucruri făcute,

auzite și văzute. Secretele erau atât de numeroase, încât te temeai că ar putea să se scurgă. Vederea unui uriaș fără pantaloni nu merita nici pe departe să fie comentată, prin comparație cu unele lucruri pe care le-ar fi putut vedea o vrăjitoare.

Nu, Tiffany nu invidia idila Petuliei, care trebuie să se fi desfășurat bineînțeles în cizme înalte, șorțuri din cauciuc neatractive și ploaie, ca să nu mai menționez o cantitate îngrozitor de mare de guițături.

În același timp însă o invidia pentru că era atât de pragmatică. Petulia pusese totul la punct. Ea știa cum dorea să-i fie viitorul și-și suflecase mânecile și-l ajutase să se întâmple, afundată până la genunchi în guițături dacă ar fi fost necesar.

Toate familiile, chiar și sus în munți, aveau cel puțin un porc care să slujească drept tomberon în timpul verii și drept slănină, șunci, șorici, carne și cârnați în restul anului. Porcul era important; Țaței îi puteai face frecție cu terebentină când nu se simțea bine, dar când se îmbolnăvea un porc, trimiteai imediat după o vrăjitoare de porci, și o plăteai, ba încă bine, în general cu cârnați.

Peste toate astea, Petulia era specialistă în sacrificarea porcilor prin plictisire, ba chiar fusese campioana de anul acesta în nobila artă a plictisirii. Tiffany aprecia că n-ar fi existat o definiție mai potrivită: prietena ei se putea așeza lângă un porc și să-i vorbească, blând și calm, despre lucruri extrem de plictisitoare, până ce intra în acțiune un straniu mecanism porcin, în urma căruia animalul căsca încetișor și fericit și cădea din picioare, nemaifiind un porc viu, ci gata să devină o contribuție foarte importantă la dieta familiei în anul următor. Poate că pentru un porc nu reprezenta finalul cel mai dorit, dar, ținând seama de felul murdar și, mai presus de orice, gălăgios în care porcii muriseră înainte de inventarea plictisirii porcine, în tabloul general al

universului era în mod clar o modalitate mult mai bună de rezolvare a problemei.

Singură în mulțime, Tiffany a oftat. Era greu, când purtai pălăria neagră și țuguiată. Pentru că, fie că-ți plăcea, fie că nu, vrăjitoarea era pălăria țuguiată, și pălăria țuguiată era vrăjitoarea. Îi făcea pe oameni atenți în privința ta. Ei deveneau foarte respectuoși, o, da, și adesea ușor nervoși, ca și cum s-ar fi așteptat să privești în interiorul capetelor lor, ceea ce de fapt probabil că ai fi putut, utilizând vechile și bune ajutoare vrăjitorești ale Văzului Dintâi și Gândului de-al Doilea. [Văzul Dintâi înseamnă că poți să vezi ceea ce există cu adevărat, iar Gândul de-al Doilea înseamnă să te gândești la ceea ce gândești. În cazul lui Tiffany existau uneori Gândul de-al Treilea și Gândul de-al Patrulea, deși acestea erau destul de dificil de stăpânit și uneori o făceau să se izbească de uși.] Ele nu erau însă magie adevărată. Oricine le putea învăța dacă avea măcar un picuț de minte, dar uneori până și un picuț este greu de găsit. Adesea oamenii sunt atât de ocupați cu trăitul, încât nu încetează să se întrebe „de ce”. Vrăjitoarele o fac, iar asta înseamnă că este nevoie de ele. Da, da, este nevoie — practic, este nevoie tot timpul de ele, dar, într-un mod foarte politicos și clar nerostit, nu sunt tocmai dorite.

Aici nu erau munții, unde oamenii erau foarte obișnuiți cu vrăjitoarele; cei de pe Creta puteau fi prietenoși, dar nu erau prieteni, nu prieteni reali. Vrăjitoarea era diferită. Vrăjitoarea cunoștea chestii de care tu n-aveai habar. Vrăjitoarea era alt gen de persoană. Vrăjitoarea era cineva pe care poate că n-ar fi trebuit să înfurii. Vrăjitoarea nu era ca alți oameni.

Tiffany Suferind era „vrăjitoarea” și ea se făcuse vrăjitoare, fiindcă aveau nevoie de una. Toți au nevoie de o vrăjitoare, însă uneori pur și simplu n-o știu.

Și funcționa. Pozele din cărțile de basme cu babornițe băloase erau șterse de fiecare dată când Tiffany ajuta o tânără mamă la prima naștere sau netezea calea unui bătrân spre mormânt. Totuși istoriile vechi, zvonurile vechi și pozele din cărțile vechi de basme continuau să pară că aveau propria lor putere asupra memoriei lumii.

Situația era îngreunată și mai mult de faptul că pe Cretă nu exista o tradiție a vrăjitoarelor — nimeni nu s-ar fi stabilit vreodată acolo, în timpul vieții Țaței Suferind. Așa cum știa toată lumea, Țața Suferind fusese o femeie înțeleaptă și îndeajuns de înțeleaptă ca să nu fie vrăjitoare. Pe Cretă nu se întâmplase niciodată nimic ce ar fi dezaprobat Țața Suferind, cel puțin nu pentru mai mult de zece minute.

Așa că Tiffany era o vrăjitoare singură.

Și nu doar că nu mai exista sprijinul vrăjitoarelor din munți ca Țața Ogg, Buna Batevreme și domnișoara Level, dar oamenii de pe Cretă nu erau foarte familiarizați cu vrăjitoarele. Desigur, probabil că alte vrăjitoare ar fi venit și ar fi dat o mână de ajutor dacă le-ar fi cerut, însă, deși ele n-o spuneau, asta putea însemna că nu erai în stare să faci față responsabilității, că nu erai pe măsura sarcinilor, că nu erai sigură pe tine, că nu erai destul de bună.

— Iertați-ne, donșoară?

Au urmat câteva chicote nervoase. Tiffany a privit în jur și a zărit două fetițe în rochițele lor de sărbătoare, cu pălărioare de pai. O priveau nerăbdător, poate doar cu o umbră de zburdălnicie în ochi. Ea s-a gândit iute și le-a zâmbit.

— Ah, da, Becky Pardon și Nancy Corect, așa-i? Ce pot face pentru voi?

Sfioasă, Becky Pardon a scos de la spate un buchețel și i l-a întins. Tiffany l-a recunoscut, desigur. În copilărie îl adunase și ea pentru fetele mai mari, pur și simplu pentru că așa se făcea, era parte din curățit: un buchețel de flori sălbatice

culese de la poalele dealurilor, legate laolaltă cu — acesta era detaliul important, detaliul magic — câteva fire de iarbă smulsă pentru a expune creta albă și proaspătă.

— Dacă veți pune asta sub pernă diseară, vă veți visa alesul, a rostit Becky cu o mină destul de serioasă acum.

Tiffany a luat cu grijă buchețelul de flori care începuseră să se ofilească.

— Ia să văd…, a spus ea. Avem aici bolboroseli-dulci, pernele-cuconițelor, trifoi cu șapte foi — foarte norocos —, o crenguță de nădragii-moșului, sperietoarea-din-perete, ah — sângerânde-minciunele-de-iubire și…

A privit fix floricica alb-roșie.

— S-a-ntâmplat ceva, donșoară? au spus fetițele.

— Uită-mă-de-ndată! [Uită-mă-de-ndată este o floare alb-roșu frumoasă, dăruită de obicei de domnișoare pentru a le semnala iubiților lor că nu mai doresc să-i vadă niciodată, sau cel puțin până nu învață să se spele așa cum se cuvine și-și iau o slujbă.] a zis Tiffany, mai tăios decât intenționase.

Însă fetițele nu observaseră, așa încât ea a continuat, voios:

— Destul de neobișnuit s-o văd aici. Trebuie să fie vreo sălbăticită. Și, după cum sunt sigură că știți amândouă, le-ați legat pe toate laolaltă cu fâșii de țipirig, din care, cândva, oamenii făceau fitiluri pentru lumânări. Ce surpriză plăcută! Vă mulțumesc tare mult. Sper că v-ați distrat la bâlci…

Becky a ridicat mâna.

— Iertați-mă, donșoară?

— Ar mai fi ceva, Becky?

Becky s-a îmbujorat și a purtat o conversație grăbită cu prietena ei. A revenit către Tiffany, părând și mai îmbujorată, totuși hotărâtă să ducă lucrurile până la capăt.

— Nu poți avea necazuri pentru că pui o întrebare, nu-i așa, domnișoară? Vreau să spun, dacă pui numai o întrebare?

Va fi „Cum pot s-ajung vrăjitoare când voi fi mare?” a gândit Tiffany, pentru că asta era de obicei. Fetițele o văzuseră pe mătură și crezuseră că asta însemna să fii vrăjitoare. Cu glas tare, a răspuns:

— Nu, nu poți avea necazuri, cel puțin din partea mea. Te rog, pune-ți întrebarea.

Becky Pardon și-a coborât ochii spre pantofiori.

— Dumneavoastră aveți părți pasionale, domnișoară?

Alt talent necesar pentru o vrăjitoare este abilitatea de a nu-ți lăsa chipul să trădeze ceea ce gândești și mai ales să nu-i îngădui, indiferent despre ce ar fi vorba, să înlemnească precum o scândură. Tiffany a izbutit să spună, fără un singur tremur în voce și fără nicio urmă de zâmbet stânjenit:

— Aceasta este o întrebare foarte interesantă, Becky. Pot să te întreb de ce dorești să știi?

Fetița părea mult mai fericită acum când întrebarea devenise, așa cum se întâmplase, de domeniu public.

— Păi, domnișoară, am întrebat-o pe mamaia mea dacă pot să fiu vrăjitoare când voi fi mare și mi-a spus că nu mi-aș dori-o, fiindcă vrăjitoarele n-au părți pasionale.

Tiffany s-a gândit iute în fața celor două priviri solemne ca de bufnițe. Astea sunt fete de la țară, și-a spus ea, așa încât au văzut cu siguranță o pisică având pisoi și o cățea având cățeluși. Au asistat la nașterea mieilor și probabil la fătarea unui vițel de o vacă, ceea ce este întotdeauna o chestie zgomotoasă pe care cu greu o poți rata. Ele știu despre ce mă întreabă.

În clipa aceea Nancy a intervenit pițigăiat:

— Și-atunci, dac-așa stau lucrurile, domnișoară, am cam dori să ne luăm florile înapoi, acum că vi

le-am arătat, pentru că poate c-ar fi cam irosite, fără supărare.

S-a retras iute un pas.

Tiffany a fost surprinsă de propriul ei râs. Trecuse mult timp de când nu mai râsese. Capete s-au rotit pentru a vedea care fusese gluma, iar ea a izbutit să le prindă pe ambele fetițe înainte de a fugi și să le întoarcă cu fața spre ea.

— Voi două v-ați descurcat frumos, le-a spus. Îmi place să văd la răstimpuri o gândire practică. Să nu șovăiți niciodată să puneți întrebări. Iar răspunsul la întrebarea voastră este că vrăjitoarele sunt la fel ca toată lumea când se ajunge la părțile pasionale, însă adesea sunt atât de ocupate alergând de colo-colo, încât n-au timp să se gândească la ele.

Fetele au părut ușurate că munca nu le fusese complet zadarnică, iar Tiffany era pregătită pentru următoarea întrebare, care a sosit de la Becky.

— Deci, donșoară, aveți un ales?

— Nu chiar în clipa de față, a spus energic Tiffany optând pentru o expresie mai severă, care să nu trădeze nimic. A ridicat buchețelul: Dar cine știe — dacă l-ați făcut așa cum trebuie, atunci mă voi alege cu unul, iar în cazul acela veți fi vrăjitoare mai bune decât mine, asta-i sigur.

Amândouă s-au luminat la față la auzul minciunii aceleia oribil de sfruntate, care a pus capăt unui șuvoi de întreări nerostite.

— Și acum, a spus Tiffany, rostogolirea cașcavalului va începe dintr-o clipă în alta. Sunt sigură că nu vreți s-o scăpați.

— Nu, donșoară, au răspuns ele la unison.

Cu o clipă înainte de a se îndepărta, plină de ușurare și importanță de sine, Becky a bătut-o ușor pe Tiffany pe mână.

— Aleșii pot fi foarte dificilă, donșoară, a rostit ea cu înțelepciunea celor, după știința sigură a lui Tiffany, opt ani ai ei petrecuți în lume.

— Mulțumesc, a zis Tiffany. În niciun caz nu voi uita asta.

Când se ajungea la distracțiile oferite de bâlci, cum erau strâmbăturile făcute de oameni printr-un gâtar sau bătaia cu perne pe un stâlp uns cu grăsime sau chiar săriturile după broaște, Tiffany le putea urmări sau le putea lăsa de capul lor, și de fapt prefera foarte mult să le lase de capul lor. Îi plăcuse însă mereu să asiste la o rostogolire de cașcaval bună — asta însemna rostogolirea cașcavalului pe pantă, până la poalele dealului, dar fără să treacă peste uriaș, deoarece nimeni n-ar mai fi vrut să mănânce cașcavalul după aceea.

Erau roți de cașcaval tare, create uneori special pentru circuitul de rostogolirea cașcavalului, iar producătorul câștigător, care ajungea cu cașcavalul întreg la poale, primea un brâu cu pafta de argint și admirația tuturor.

Tiffany era expertă în cașcaval, însă nu participase niciodată. Vrăjitoarele nu puteau lua parte la genul acesta de concursuri pentru că, dacă învingeai — și ea știa că făcuse un cașcaval sau două care puteau câștiga —, toți ar fi spus că era incorect, fiindcă erai vrăjitoare; mai exact, așa ar fi gândit, dar foarte puțini ar fi spus-o. Și dacă nu câștigai, oamenii ar fi spus: „Ce fel de vrăjitoare este cea care nu poate face un cașcaval care să învingă cașcavalurile simple, făcute de oameni simpli ca noi?”

La startul concursului de rostogolire a cașcavalului se adunase deja o gloată, deși taraba cu salturile după broaște continua să fie înconjurată de mulți spectatori, fiind o sursă de divertisment foarte amuzant și garantat, mai ales pentru cei care nu săreau. În mod regretabil, individul care-și băga nevăstuici în pantaloni, și care se părea că ajunsese la recordul personal de nouă nevăstuici, nu venise anul acesta, iar oamenii se întrebau dacă nu cumva își ieșise din formă. Însă mai devreme sau mai târziu, toți aveau să se

îndrepte către startul rostogolirii cașcavalului. Era o tradiție.

Panta era într-adevăr foarte abruptă aici și întotdeauna exista o rivalitate gălăgioasă între proprietarii cașcavalurilor, care ducea la împingeri, îmbrânceli, șuturi și vânătăi; ocazional, se consemnau brațe sau picioare rupte. Totul se desfășura în mod uzual, cu participanții aliniindu-și cașcavalurile, când Tiffany a văzut, și s-a părut că a fost singura care a văzut, un cașcaval periculos care s-a apropiat rostogolindu-se de unul singur. Sub stratul de praf se vedea că avea culoarea neagră și era legat cu o cârpă alb-albastră murdară.

— O, nu, a rostit ea. Horace. Iar unde apari tu, necazurile nu-ntârzie să sosească. S-a rotit, căutând cu grijă semne a ceva ce n-ar fi trebuit să fi existat acolo: Ascultați-mă cu atenție, a continuat în șoaptă. Știu că măcar unul dintre voi este în preajmă. Asta nu-i pentru voi, ci numai pentru oameni. Ați înțeles?

Era însă prea târziu. Maestrul de Ceremonii, cu pălăria mare și pleoștită cu borul tivit cu dantelă, a suflat în fluier și rostogolirea cașcavalului, cum o anunțase, a debutat — care este un cuvânt mult mai impresionant decât „a început”. Iar un bărbat cu pălăria tivită cu dantelă nu va folosi niciodată un cuvânt simplu acolo unde ar merge unul mai impresionant.

Tiffany abia dacă a cutezat să privească. Concurenții nu alergau, ci mai degrabă se rostogoleau și derapau în spatele cașcavalurilor lor. A putut însă auzi strigătele care s-au înălțat când cașcavalul negru nu numai că a țâșnit pe prima poziție, dar apoi s-a mai și întors și s-a repezit în sus pe deal, pentru a izbi unul dintre cașcavalurile obișnuite și nevinovate. Tiffany abia i-a putut prinde mormăitul slab, când aproape c-a ajuns în vârful pantei.

Rostogolitorii de caşcaval au strigat la el, au încercat să-l înhaţe şi au aruncat cu beţe, dar caşcavalul pirat s-a rotit şi şi-a continuat cursa, ajungând la poale cu puţin înaintea carnagiului teribil de oameni şi caşcavaluri, care nimereau unii peste alţii. Apoi a rulat din nou în sus pe deal şi a rămas acolo modest, şi doar vibrând încetişor.

La baza pantei au izbucnit bătăi între jocheii de caşcaval care încă mai erau capabili să lovească pe cineva şi, fiindcă toată lumea se holba acum la asta, Tiffany a profitat de ocazie pentru a-l înhăţa pe Horace şi a-l strecura în traista ei. La urma urmelor, îi aparţinea. Mai precis, ea îl făcuse, deşi ceva straniu trebuie să se fi strecurat în compoziţie, deoarece Horace era singurul caşcaval care mânca şoareci şi, dacă nu-l ţintuiai într-un cui, şi alte caşcavaluri. Nu era de mirare că se înţelesese atât de bine cu Nac Mac Fulgeriii [Dacă nu ştiţi încă cine sunt Nac Mac Fulgeriii: 1) Fiţi recunoscători pentru viaţa voastră lipsită de evenimente şi 2) Fiţi pregătiţi să bateţi în retragere dacă auziţi pe cineva cam de înălţimea gleznei voastre strigând: „Crivens!” Ei fac parte, strict vorbind, dintre spiriduşi, dar probabil că nu-i o idee bună să le spuneţi asta dacă vă doriţi un viitor în care să mai aveţi dinţi.], care-l făcuseră membru de onoare al clanului. Era genul lor de caşcaval.

Pe furiş şi sperând că n-o va remarca nimeni, Tiffany a ridicat traista la gură şi a rostit:

— Ăsta-i mod de a te comporta? Nu ţi-e ruşine?

Traista a tremurat puţin, însă ea ştia că termenul „ruşine” nu figura în vocabularul lui Horace şi nici vreun altul. A coborât traista, s-a îndepărtat puţin de mulţime şi a spus:

— Ştiu că eşti aici, Fură Peoricine.

Era într-adevăr acolo, pe umărul ei. Îi putea simţi mirosul. În ciuda faptului că aveau în general puţine legături cu baia, exceptând cazul când ploua, Nac Mac Fulgeriii miroseau întotdeauna ca nişte cartofi beţi.

— Matca voia s-afle cum îți merge, a rostit căpetenia Fulgeriilor. De două săptămâni n-ai mai fost la gorgan s-o vezi și cred că se teme să nu pățești ceva, fiindcă muncești din greu și-așa mai departe.

Tiffany a gemut, dar numai pentru sine. Cu glas tare a spus:

— E foarte amabil din partea ei. Întotdeauna sunt tare multe de făcut; cu siguranță matca știe asta. Nu contează ce fac eu, pentru că mereu există și mai multe de făcut. Dorințele sunt fără de sfârșit. Nu are însă de ce să se teamă. Mă descurc bine. Și, te rog, nu-l mai duce pe Horace în public — știi că-l surescită.

— Păi, ca fapt divers, pe pancarta de colo scrie c-asta-i pentru poporul acestor dealuri, iar noi ie mai mult ca popor. Noi ie poporalitate! Nu poți contrazice oralitatea! Și-n plus, voiam să vin și să-mi aduc omagiul celui mare făr-de nădragi. Ieste un flăcău a-ntâia, nimic de zis. Fură Peoricine a tăcut, apoi a continuat încetișor: Așa că-i pot spune că iești bine, da?

În purtarea lui se simțea un soi de nervozitate, ca și cum ar fi dorit să spună mai multe, dar știa că n-ar fi fost primit cu brațele deschise.

— Fură Peoricine, aș fi foarte recunoscătoare dacă ai face doar asta, a spus Tiffany, fiindcă am o mulțime de oameni de bandajat, dacă apreciez corect.

Arătând brusc ca un om aflat într-o misiune ingrată, Fură Peoricine a rostit agitat cuvintele pe care i le spusese soția lui să le zică:

— Matca zice că mai ie mulți pești în mare, donșoară!

Iar Tiffany a rămas perfect nemișcată pentru o clipă, după care, fără să-l privească pe Fură, a răspuns încetișor:

— Mulțumește-i mătcii pentru informația legată de pescuit. Dacă nu te superi, acum trebuie să plec. Te rog să-i mulțumești mătcii.

Mulțimea ajunsese de acum la baza pantei, pentru a căsca gura, a salva sau poate a încerca să ofere un prim-ajutor amatoricesc rostogolitorilor de caşcaval care gemeau. Desigur, pentru spectatori nu era decât un alt spectacol; nu vedeai prea des o grămadă satisfăcătoare de oameni și cașcavaluri, și — cine putea ști? — s-ar fi putut să existe niște accidentări cu adevărat interesante.

Mulțumită că putea să facă ceva, Tiffany nu trebuia să se înghiontească prin gloată; pălăria neagră țuguiată îi putea deschide o potecă mai rapid decât un proroc printr-o mare puțin adâncă. A fluturat din mâini, îndepărtând puhoiul fericit și aplicând unul-două brânciuri mai energice pentru cei care pricepeau mai greu. Ca fapt divers, așa cum avea să se dovedească, lista felcerului n-a fost foarte mare în anul acesta, doar un braț rupt, o încheietură ruptă, un picior rupt și un număr enorm de vânătăi, tăieturi și spuzeli cauzate celor care lunecaseră pe cea mai mare parte a coborârii — iarba nu-i întotdeauna prietenul cel mai bun. Drept urmare mai mulți tineri dăduseră de necaz, dar erau absolut fermi că nu-și vor discuta vătămările cu o doamnă, deși mulțumim tare mult. De aceea ea le-a spus să se ducă acasă și să-și pună comprese reci pe zonele lezate, indiferent unde ar fi fost acestea, și i-a urmărit cum se îndepărtau, păşind grijuliu.

Făcuse totul așa cum se cuvenea, nu? Își folosise talentele în fața mulțimii de gură-cască și, potrivit celor auzite de la bătrâni și bătrâne, se descurcase destul de bine. Poate că-și imaginase că una-două persoane fuseseră stingherite când un bătrân cu barba până la brâu spusese rânjind: „O fată care poate-ndrepta oasele n-ar trebui să aibă greutăți în a-și găsi un soț”, dar asta trecuse și, neavând altceva de făcut, oamenii începuseră lungul urcuș înapoi spre vârful dealului… și trăsura a trecut, iar apoi, și asta a fost mai rău, s-a oprit.

Purta zugrăvit pe părți blazonul familiei Keepsake. Un tânăr a coborât dinăuntru. Destul de chipeș în felul lui, dar de asemenea atât de țeapăn în felul lui, încât l-ai fi putut utiliza ca scândură pentru călcatul rufelor. Acesta era Roland. Nu făcuse mai mult de un pas, când un glas destul de neplăcut din trăsură i-a comunicat că ar fi trebuit să aștepte ca lacheul să-i deschidă portiera, și să se grăbească, fiindcă nu aveau toată ziua de pierdut.

Tânărul s-a grăbit spre mulțime și toți și-au netezit veșmintele, întrucât, la urma urmelor, el era fiul baronului care deținea majoritatea Cretei și aproape toate casele lor, și deși era un flăcău la locul lui, în măsura în care sunt flăcăii, nițică politețe față de familia lui era în mod clar o mișcare isteață…

— Ce s-a întâmplat aici? a întrebat el. A pățit cineva ceva?

Viața era în general plăcută pe Cretă, iar relația dintre stăpân și om era una de respect reciproc, totuși fermierii moșteniseră ideea că putea fi lipsit de înțelepciune să schimbi prea multe cuvinte cu oamenii puternici, pentru eventualitatea în care vreunul dintre cuvintele acelea se dovedea a fi nelalocul lui. În castel încă exista o cameră de tortură și chiar dacă nu fusese utilizată de sute de ani… era mai bine să rămâi prudent, mai bine să stai la locul tău și s-o lași pe vrăjitoare să vorbească. Dacă dădea de necaz, ea își putea lua zborul.

— Mă tem că a fost unul dintre acele accidente inevitabile, a răspuns Tiffany perfect conștientă că era unica femeie prezentă care nu făcuse o reverență. Câteva oase rupte care se vor tămădui și câteva fețe îmbujorate. Totul s-a rezolvat, mulțumim.

— Văd, văd! Foarte bine lucrat, tânără doamnă!

Pentru o clipă lui Tiffany i s-a părut că-și poate simți gustul dinților. „Tânără doamnă” din partea… lui? Era aproape, dar nu complet,

insultător. Totuși nimeni altul nu părea să fi observat. La urma urmelor era genul de limbaj pe care-l folosesc nobilii când încearcă să fie prietenoși și veseli. Încearcă să le vorbească, a gândit ea, așa cum face tatăl lui, dar tatăl lui o făcea din instinct și era priceput la asta. Nu le poți vorbi oamenilor ca la o întrunire publică. De aceea a replicat:

— Mulțumesc frumos, domnule.

Până aici nu fusese prea rău, atât doar că acum portiera trăsurii s-a deschis din nou și un picioruș alb a atins delicat cremenea. Era ea: Angelica sau Letitia sau altceva scos din grădină; de fapt, Tiffany știa foarte bine că era Letitia, dar cu siguranță poate fi iertată pentru o răutate micuță în adâncul minții. Letitia! Ce mai nume! La jumătatea dintre o salată și un strănut. În plus, cine era Letitia ca să-l țină pe Roland departe de bâlciul curățitor? El trebuia să fie prezent! Bătrânul lui tată ar fi fost acolo, dacă ar fi putut! Și ia priviți! Pantofiori albi! Cât ar fi rezistat în picioarele cuiva care ar fi avut de făcut fie și puțină treabă? Tiffany s-a oprit acolo: O micuță răutate era suficient.

Letitia s-a uitat la Tiffany și la gloată cu un sentiment vecin cu frica și a spus:

— Te rog, haide, putem pleca? Mama o să se neliniștească.

Așa că trăsura a plecat și din fericire a plecat și flașnetarul, soarele a plecat și unii oameni au rămas în umbrele calde ale amurgului. Dar Tiffany a zburat spre casă singură, acolo sus unde numai liliecii și bufnițele îi puteau zări chipul.

DESPRE AUTOR

Înnobilat cavaler în 2009, Sir Terence „Terry” Pratchett este faimos pentru seria sa de romane despre „Lumea Disc”. Tirajul cărților publicate depășește 65 de milioane de exemplare. *I Shall Wear Midnight* a apărut la editura Gollancz, Harper.

43 Unele nume şi toponime au fost preluate din *O pălărie plină de cer* şi *Scoţiduşii liberi*, ambele publicate de Editura Corint, în 2004, respectiv 2006, ca şi din seria Lumii Disc publicată parțial de Editura RAO. (*N.t.*)

INTRODUCERE

Urmează câștigătoarea din acest an a premiului Rhysling la categoria poezie scurtă.

PENTRU THEIA

ANN H. SCHWADER

Theia, o protoplanetă ipotetică, se află în centrul Teoriei Marelui Impact, care oferă o explicație a originii Lunii.

Că tu erai pământul menit nouă & nu această altă
marmură imperfectă pe care ne târâm, de care ne-agățăm, pe care visăm,
convulsionându-ne, s-o părăsim — e cu siguranță o suspiciune
ce-a împletit cândva Atlantida prin noi, ne-a cioplit Edenul
între coaste.

Că suntem creaturi scindate
ne garantează textele noastre sacre, dar nu ne spun de ce
fierul, stigmatizant al sângelui din noi, n-are odihnă, căutând
o altă inimă, dincolo de inimile noastre.

Nu ne e dată șansa reunirii sufletelor
într-un al doilea impact: prin mila lui Lagrange
primim doar pietricele, stele căzătoare
ce nu sunt demne a fi dorite.

Veniți, voi, nopți de vară
când cântă câinii serenade pentru ultimul tău ciob,
iar noi nu încetăm să ne-nălțăm de-asemeni fețele
către acele fericiri atâta de departe reflectate
& să urlăm la tine, Theia, pierduta noastră casă…

DESPRE AUTOARE

Ultimul volum de poezii SF sumbre apărut sub semnătura lui Ann K. Schwader, *Wild Hunt of the Stars* (Ed. Sam's Dot Publishing, 2010), a intrat în finala competiției pentru decernarea premiului Bram Stoker. La Editura Hippocampus Press urmează să apară o culegere a tuturor poeziilor ei stranii, intitulată *Twisted in Dream* (redactată de S.T. Joshi). Versurile i-au fost publicate în *Strange Horizons*, *Star*Line*, *Dreams & Nightmares*, *Weird Tales*, *Dark Wisdom*, *Tales of the Unanticipated*, *Weird Fiction Review* și în diverse periodice de mic tiraj sau de profil. E membră activă în SFWA, HWA (Horror Writers Association / Asociația Scriitorilor de Literatură Horror) și SFPA. Născută în Wyoming, Schwader locuiește și scrie într-o regiune suburbană din Colorado. Site-ul ei de autor se găsește la adresa http: / / home.earthlink.net / ~schwader / .

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

INTRODUCEREA AUTOAREI

Mi-ar plăcea să spun ceva misterios despre mine însămi, dar mă tem că viața mea e mai degrabă prozaică. Locuiesc în Bakersfield, California, căminul echipei Fighting Drillers, împreună cu soțul meu (1), cu pisicile mele (3) și cu o curte plină cu altele, vagaboande (nenumărate).

Când am început să scriu „Doamna care-a cules flori roșii sub fereastra reginei", m-am întrebat dacă avea să fie cu putință să istorisesc o poveste coerentă din perspectiva unei creaturi invocate. Fiindcă aceasta e chemată, de obicei, numai în momente de criză, urma să fie o relatare care trece la un moment de mare intensitate a conflictului la altul, cu o considerabilă parte a acțiunii lipsind sau petrecându-se în culise.

Tot atunci m-am întrebat și dacă este cu putință să creezi o societate matriarhală credibilă din punct de vedere antropologic. O serie de sociobiologi pretind că rolurile sexuale ale bărbaților și femeilor, pe care le vedem repetându-se în diverse culturi, se bazează pe diferențele inerente, de natură fiziologică, dintre cele două sexe — mai ales pe vulnerabilitatea implicată de purtarea unei sarcini și de îngrijirea copiilor mici. Ținând cont de modul în care se desfășoară aceste lucruri, teza pare suficient de validă, așa că m-am străduit să creez o societate care să elimine un asemenea efect.

E interesant să scrii din perspectiva unui personaj ca Naeva, care preferă mai degrabă să-i facă pe alții să sufere decât să admită că viziunea ei în alb-și-negru e greșită. Am încercat să descopăr aspectele sub care semăn eu însămi cu ea: e speriată; e manipulată; e foarte puternică, dar

își pierde adesea în totalitate controlul. Nu e bună din fire, dar e umană, sau cel puțin eu am vrut să fie.

PREMIUL NEBULA
PENTRU NUVELĂ

DOAMNA CARE-A CULES FLORI ROȘII SUB FEREASTRA REGINEI

RACHEL SWIRSKY

Povestea mea ar fi trebuit să se încheie în ziua în care-am murit. Însă atunci a început.

Călăream prin Munții Unde Se Odihnește Soarele pe care îl simțeam izbindu-mi spatele. Tropotul calului meu se amesteca în ritm sincopat cu al măgarului care alerga în trap mărunt în umbra noastră. Kyan, piticul reginei, și-a întors capul către mine, cu sudoarea picurându-i în josul semnelor protectoare, roșu-cu-albastru, pictate pe fruntea lui diformă.

— N-ar trebui… să… ne oprim? a gâfâit.

Lumina soarelui cădea, roșiatică, peste steiurile calcaroase, abrupte. Vântul puternic aducea dinspre răsărit mirosul florilor de munte. Am arătat către un loc unde două stânci mari se înclinau de-a curmezișul unui afloriment îngust.

— Acolo, am spus, îmboldindu-mi calul să alerge mai repede înainte de a apuca piticul să-mi răspundă.

El a mormăit, suduindu-și măgarul fiindcă rămânea în urmă.

Îl uram pe Kyan, și el mă ura. Dar regina Rayneh ne poruncise să plecăm în recunoaștere

împreună, și ne supuseserăm, din dragoste pentru ea și pentru Ținutul Dealurilor Înflorite.

Am descălecat în locul ales de mine. De acolo, dintre piscurile muntelui, puteam supraveghea forțele dușmanului din valea de dedesubt fără să fim observați. Năvălitorii se răspândiseră de-a lungul pajiștii ca furnicile pe un prânz îmbelșugat. Tabăra femeilor se întindea în spatele grosului oștirii, ca o mică pată întunecată. Chiar și fumul înălțat de focurile lor părea sfielnic. M-am încruntat.

— Ieși între stânci, i-am cerut lui Kyan. Du-te cât mai aproape de margine poți.

A făcut, în batjocură, un gest respectuos.

— Cum dorești, mare doamnă, a rânjit, cu sarcasm, rotindu-și picioarele răsucite ca să coboare de pe măgar.

Prinse cu sfoară, legăturicile cu pietre și semințe ale șamanilor i-au zornăit la glezne.

Am refuzat să las obrăzniciile lui să-mi aprindă furia.

— Uită-te-n vale, l-am instruit. O să iau imaginea taberei lor din mintea ta și-o s-o trimit în bazinul văzător al Reginei. Ai grijă să stai nemișcat.

Pipernicitul s-a apropiat încet de stânci, cu ochii zvâcnindu-i în toate părțile, de parcă s-ar fi așteptat să dea peste năvălitori acolo, sus, pe domeniul Reginei. Am descoperit că ușurința cu care putea fi dezvăluită adevărata fire lașă a piticului mă amuza și mă dezgusta în același timp. Acasă, în castelul Reginei, se plimba de colo-colo fudul, plin de el, privind de sus. Era, ca mulți alți bărbați schimonosiți din naștere, arogant fiindcă stăpânea puțina magie la care putea ajunge mulțumită propriilor diformități. Zvonurile dădeau de înțeles că, în închipuirea lui, se vedea destul de destoinic să se-ndrăgostească de Regină. M-am întrebat ce credea despre bărbații de jos. Visa, cu ochii deschiși, că ei cucereau ținutul? Credea c-

aveau să-l facă puternic, să pună arme în mâinile lui strâmbe și să-i îngăduie să mărșăluiască țanțoș în mijlocul lor?

— Deslușești totul limpede? l-am întrebat.

— Da.

Am închis ochii și am văzut, așa cum îl vedea și Kyan, tabloul văii de sub noi. Am păstrat în minte imaginea cuprinsă de el și m-am întors către vântul din răsărit, care poartă expresia desăvârșită a magiei — zborul — pe vârtejurile sale nevăzute. Am avut viziunea câmpului de luptă desfășurându-se înaintea mea, ca un pergament întins pe o podea de marmură. Cu note joase, distonante, i-am arătat imaginii cum să se preschimbe pentru a-mi atinge țelul. Am învățat-o cum să fie lungime și lățime fără adâncime și cum să fie linii de culoare și lumină reflectate în apă. Când a știut toate astea, am cântat-o în undele bazinului văzător al Reginei.

Viziunea a dispărut brusc — prea curând — din ochiul meu interior. Ceva a șuierat prin aer. M-am întors. Durerea mi-a izbit pieptul ca un trăsnet.

Am țipat. Legăturicile cu semințe și pietre ale lui Kyan au zăngănit deasupra mea. În fața ochilor mi s-a așternut o ceață roșie. Ce căuta pipernicitul lângă mine? Ar fi trebuit să fie pe afloriment.

— Trădătorule! am strigat. Cum ne-au găsit năvălitorii?

M-am zvârcolit orbește pe pământ, străduindu-mă să-l înhaț pe Kyan de picioare. Piticul m-a prins de încheieturile mâinilor. Slăbită de durere, n-am izbutit să mă eliberez.

— Stai liniștită, a zis el. Faci săgeata să semplânte mai adânc.

— Dă-mi drumul, piticanie lașă.

— Nu sunt trădător. Asta-i magia femeii. Pipăie coada săgeții.

Mi-a călăuzit mâna în sus, ca s-ating săgeata îngropată în pieptul meu. Am simțit, amestecată cu durerea, moliciunea uneia dintre penele de pasăre

roc ale Reginei. Era deosebit de rară și de valoroasă, de lungimea brațului meu.

M-am lăsat să cad, vlăguită, sprijinindu-mă de stâncă.

— Magia femeii, am repetat, cu voce pierită. Regina e trădată. Ținutul e trădat.

— Cineva e trădat, asta cu siguranță, a spus Kyan, cu triumf în glas.

— Trebuie să te-ntorci la curte și s-o previi pe regină.

El s-a aplecat, apropiindu-se mai mult de mine. I-am simțit răsuflarea pe gât, grea de mirosul fumului și al mirodeniilor.

— Nu, Naeva. Înc-o mai poți ajuta pe Regină. Mi-a dat cheia de boltă a unei vrăji — o bucată de leucit curat, destul de puternic ca să smulgă un spirit din odihna sa. Dacă-i suflu forța în tine, spiritul tău n-o să se afunde în somn. Se va odihni doar, așteptând să-l cheme ea.

Din gură mi-a țâșnit sânge.

— Nu te las să mă legi…

Vocea i s-a apropiat încă și mai tare, cu buzele lui pe urechea mea.

— Regina are nevoie de tine, Naeva. N-o iubești?

Dragoste: cuvântul m-a prins cum prinde un mărăcine un fir de ață. O, da. O iubeam pe Regină. Voința mi-a slăbit, și am căzut din trupul meu. Cristalul rece m-a atras înăuntrul lui, ca o gură imensă, inhalând.

○ ○ ○

Eram furioasă. Voiam să-mi înfășor degetele în jurul primului gât pe care l-aș fi văzut și să strâng. Dar mâinile mele erau atât de mici, pe jumătate cât cele de care-mi aduceam aminte. Degetele mele scurte și fragile tremurau. Un parfum greu, de mosc, îmi ardea nările. Picioarele mele simțeau căldura lumânărilor aromate, auzeam pocnetul flăcării care devora fitilul. M-am repezit înainte și

am fost oprită brusc. Roșii și negre, noduri de sfoară marcau hotare dincolo de care nu puteam trece.

— O, Mare Doamnă Naeva, intona o voce. Îți căutăm înțelepciunea, în numele Reginei Rayneh și al Ținutului Dealurilor Înflorite.

Prin încăpere susurau murmure. Imaginile întrezărite prin ochii mei încețoșați sugerau tavane boltite și pereți acoperiți de fresce. Auzeam voci omenești, dar nu deslușeam decât niște pete de dimensiunile unor femei — ar fi putut fi cerșetoare, aristocrate, războinice, sau chiar bărbați sau zămislitoare.

Am încercat să urlu. Glasul mi s-a frânt într-un sunet sugrumat, ca vântul printr-un tub. Un sunet scos de o femeie bătrână.

— Mare Doamnă Naeva, vrei să mă recunoști?

M-am întors către vocea înaltă, afectată. Un chip a început să se contureze, cu ochii licărind, albaștri, sub o glugă. Dungi întunecate între buza de jos și bărbie: tatuajele unei șoptitoare a morții.

Groaza mi-a întrerupt furia pentru o singură clipă, extrem de clară.

— Sunt moartă?

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

O altă voce, una familiară. Calmă, autoritară, înceată: vocea cuiva care n-a avut niciodată nevoie să strige o poruncă pentru a o face auzită. Mi-am rotit capul în toate părțile, încercând s-o zăresc pe Regina Rayneh.

— Ascultă-mă, Doamnă Care-ai Cules Flori Roșii Sub Fereastra Mea. Sunt eu, Regina ta.

Câtă ceremonie din glasul ăla! Îmi vorbea folosind titluri în loc de nume? În mine s-a aprins furia.

Vocea a coborât cu un registru, devenind tandră, măgulitoare.

— Ascultă-mă, Naeva. Le-am rugat pe șoptitoarele morții să intoneze chemarea spiritului tău din morți. Sălășluiești în trupul unei membre

vârstnice a ordinului lor. Uită-te-n jos. Vezi singură.

Mi-am coborât privirea și am zărit iepuri brodați sărind pe tivul unei robe turcoaz. De sub mătasea ei ieșeau labele lungi ale unor picioare ciolănoase. Le înfășurau bandajele aspre prescrise de doctori ca să domolească durerile bătrânilor.

Nu erau ale mele. Nu trăisem destul de mult ca să am asemenea picioare.

— M-a nimerit o săgeată vrăjită…., mi-am adus eu aminte. Piticul a spus că s-ar putea să ai din nou nevoie de mine…

— Și a avut dreptate, nu-i așa? Nu ești moartă decât de trei ani. Și avem deja nevoie de tine.

Îngâmfarea din vocea aia. Invulnerabila certitudine a lui Rayneh că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, fie moarte, fie în dizgrație, inimile oamenilor aveau să-și cânte întotdeauna loialitatea.

— Piticul m-a înrobit, am spus, cu amărăciune. A profitat de dragostea pe care ți-o port.

— Ah, Doamnă Care-ai Cules Flori Roșii Sub Fereastra Mea, am știut întotdeauna că mă iubeai.

O, da, o iubisem. Când își dorise urmași, eu fusesem cea care-și pusese mâna pe pântecul ei, folosindu-și puterea magică pentru a-i scoate vlăstarele; eu le hrănisem spiritele cu fertilizatorul bărbatului ales de ea; eu le plantasem în pântecele unei zămislitoare fecunde. Zămislitoarele însărcinate de mine aduseseră pe lume, de trei ori, fiice ale lui Rayneh. Eu încă nu mă hotărâsem să-mi procreez propriile copile, dar între noi existase întotdeauna o înțelegere care spunea că Rayneh avea să fie lucrătoarea mea magică în momentul scoaterii vlăstarului din mine, al amestecului cu bărbatul și a așezării într-o zămislitoare.

Am descoperit cu uimire că n-o mai iubeam. Îmi aminteam emoția, dar pasiunea îmi murise odată cu trupul.

— Vreau să te văd, am spus.

Șoptitoarea morții s-a întors, alarmată, către vocea lui Rayneh. Nasul îi ieșea în afara glugii ca un cioc de pasăre.

— Te poate vedea dacă stai aici, unde sunt eu, a spus. Dar, dacă vraja nu merge cum trebuie, n-o să fiu în stare să…

— E în ordine, Lakitri. Las-o să mă vadă.

Foșnete, zgomot de pași. Rayneh mi-a apărut în față. În afară de luna chipului ei, vederea mea încețoșată îmi dezvăluia frustrant de puțin. Ochii îi scânteiau, negri, pe fundalul pielii netede, de culoare siena. Pe frunte îi străluceau giuvaere din chihlimbar și ambră, îmbinate printr-o vrajă în simbolul triunghiular la Ținutului Dealurilor Înflorite. Îmi doream să-i văd pântecul grațios, gambele musculoase pe care-mi plăcea să i le mângâi — dar, mai jos de bărbia ei, lumea pălea, pierzându-se în cenușiu.

— Ce vrei? am întrebat-o. Te-ncolțesc din nou năvălitorii?

— I-am respins în lupta care-a devenit posibilă datorită morții tale. I-am împrăștiat, au fugit care-ncotro. Mulțumită ție.

Un zâmbet i-a luminat fața. Unul de care-mi aduceam aminte. Ți-ai slujit Ținutul și Regina, asta părea să-mi spună. Poți să fii mândră. Dormisem în așternuturile ei de mătase, al căror model vorbea despre frunze, și mâncasem la masa ei în prea multe dimineți ca să mă las amăgită de tertipuri atât de lipsite de subtilitate.

Rayneh a continuat:

— O uzurpatoare — o femeie care-a crescut hrănindu-se cu grânele și cu mierea noastră — a făurit o oaste de automate și ne atacă. I-a dat fiecăreia câte o inimă de colibri pentru iuțeală, câte o pană de cocor pentru frumusețe și câte un creier de cioară pentru agerimea minții. Au pornit în marș de la Lacul Unde Au Plâns Femeile și au traversat câmpurile până la Valea Amintirii Tonhăi. Se mișcă mai repede decât cele mai agile dintre

războinicele noastre. Ne seduc țăranii pe ogoare. Trebuie să le distrugem.

— O uzurpatoare? am spus.

— Una care ne trădează folosindu-se de propriile noastre vrăji.

Regina m-a privit îndelung pe sub genele pleoapelor lăsate, provocându-mă cu înțelesuri nerostite.

— Soiul de femeie care-ar fi în stare s-o săgeteze pe vrăjitoarea Reginei cu o pană de pasăre roc? am insistat eu.

Privirea ei a lunecat într-o parte.

— Poate.

Chiar și cu aroma ispititoare a răzbunării adiindu-mi sub nări, m-am gândit să refuz rugămintea lui Rayneh. De ce-ar fi trebuit s-o iert fiindcă mă înlănțuise ca să mă păstreze-n slujba ei? Ea și întunecatele ei șoptitoare ale morții ar fi trebuit să-mi poată invoca spiritul trezindu-mi-l pe de-a-ntregul, dar le lăsase să-ncerce să-mi cheme vocea împotriva voinței mele.

Și totuși nu — chiar și fără dragostea care să atragă în cotloane întunecate, nu mă puteam lepăda de Rayneh. Aveam s-o ajut, așa cum făcusem întotdeauna, încă de când eram copile și călăream împreună pe câmpurile bunicii mele. Când cădea de pe cal, eu eram întotdeauna aceea care-și oprea iapa, eu îi alinam durerea rănilor și o ajutam să urce din nou în șa. Chiar și copil fiind, știusem că ea n-avea să facă niciodată același lucru pentru mine.

— Dă-mi ceva pe care să-l ucid, am spus.

— Ce?!

— Vreau să ucid. Dă-mi ceva. Sau ar trebui să-ți ucid șoptitoarele morții?

Rayneh s-a întors către celelalte femei.

— Aduceți o scroafă! a ordonat.

În încăperea cu tavan înalt au răsunat murmure, urmate de pași grăbiți.

Mâini nerăbdătoare au intrat în raza vederii mele, trăgând o formă dolofană, cu pete negre. M-am uitat către locul unde-mi spuneau urechile că stăteau grămadă șoptitoarele morții, îndesându-se unele în altele și pălăvrăgind. Nu știam cât de fioroasă puteam să par în chip de matroană cu picioarele bandajate, dar am mârâit oricum la ele. Am fost răsplătită cu foșnetul tivurilor ce se târau pe dalele podelei, trăgându-se înapoi.

M-am apropiat de scroafă. Picioarele mi s-au izbit de hotarele invizibile ale cercului în care fusesem invocată.

— Aduceți-o mai aproape, am poruncit.

Mai multe mâini au împins scroafa către mine. Animalul grohăia, nedumerit și speriat. Am îngenuncheat, i-am pipăit părul zbârlit și i-am simțit mirosul de nămol uscat, dat n-am putut să-i văd trupul lenevos.

Mi-am înfășurat mâinile osoase în jurul gâtului ei și am răsucit. Puterea spiritului meu a dat deoparte nevolnicia trupului. Capul scroafei s-a desprins cu un pocnet, rămânându-mi în mâini. Sângele mi-a înghițit iepurii săltăreți de pe tiv.

Am întins capul animalului către Rayneh. A căzut în afara cercului invocării și s-a izbit de marmură cu un zgomot surd, rostogolindu-se. Ea s-a îndoit de mijloc, vomând.

Mulțimea a început să tremure și să aclame. Acoperind vacarmul, le-am spus, cu voce autoritară, ce aveau de făcut ca să înfrângă creaturile făurite.

— Amestecați semințe de muștar cu miere ca să le moleșiți limbile viclene. Adăugați saramură ca să le distrugeți frumusețea. Puneți și maci striviți, ca să le-nceteniți inimile iuți. Aruncați amestecul în bătaia unui vânt puternic și lăsați-i suflarea să le aducă distrugerea. Nu e nevoie să le-atingă mai mult de o fărâmă. Mai puțin decât o fărâmă — fărâma e de-ajuns s-atingă un țânțar ce dă peste o

floare pe lângă care vor trece în marș. Se vor prăbuși.

— Luați aminte! Țineți minte! a strigat Rayneh către șoptitoare. Mătasea a foșnit. Ea mi-a adresat o privire ternă. Asta-i tot ce trebuie să facem?

— Aduceți-o pe Lakitri, am răspuns. Vreau să-i pun o întrebare.

O voce neliniștită a vorbit de unde n-o puteam vedea.

— Sunt aici, Mare Doamnă.

— Ce-o să se-ntâmple cu trupul ăsta după ce pleacă spiritul meu?

— Jada o să moară, Mare Doamnă. Spiritul tău l-a alungat pe al ei.

Am simțit încovoierea spatelui gârbovit al Jadei și strânsoarea fâșiilor care-i înfășurau picioarele. Eu n-aveam să am niciodată un astfel de spate, astfel de picioare. Și măcar avea să-și piardă cineva viața fiindcă mi se tulburase moartea.

○ ○ ○

Când m-am trezit din nou, furia mea mai înainte clocotitoare se mulțumea să mocnească. Am scos o mârâială înăbușită și mi-am desfăcut pumnii încleștați. Vederea îmi era limpede: deslușeam contururile unui cort plin cu forme întunecate, semănând a perne și a blănuri. Mi-am descoperit hotarele în apropiere, marcate cu țăruși de lemn pe care fuseseră trasate cu vopsea dungi cafenii ca scorțișoara și albe.

— Venerată mătușă Naeva?

Imaginea din fața ochilor mei a unduit. O siluetă: bicepși musculoși, coapse tari, roba verde a moștenitoarelor. Am avut nevoie de o clipă ca s-o recunosc pe cea mai mare dintre fiicele Reginei Rayneh, aspirată de mine în zămislitoarea ei. La vremea când murisem, era o ajutătoare cu pieptul plat și încă mai învăța să călărească.

— Tryce? am întrebat. Un gând sumbru: De ce ești aici? Palatul a fost cucerit de uzurpatoare?

Regina e moartă?

Ea a râs.

— Ai înțeles greșit, Venerată Mătușă. Eu sunt uzurpatoarea.

— Tu? M-am strâmbat, batjocoritoare. Ce vrea să facă o copilă cu tronul unei femei?

— Vreau ce-mi aparține. Tryce și-a îndreptat spatele. Avea gura mamei ei, severă și arogantă. Dacă nu mă crezi, uită-te la trupul pe care-l porți.

Mi-am coborât privirea. Mâinile mele aveau dimensiunea potrivită, dar erau vopsite în albastrul lui Rayneh și împodobite cu inele de aur și argint. Fâșii de piele omenească tăbăcită îmi împodobeau sânii. Mi-am ridicat vârfurile degetelor către claviculă și am simțit marginile înălțate ale însemnului înfierat pe care știusem că aveam să-l găsesc acolo. Cicatricele alcătuiau triunghiurile din simbolul Ținutul Dealurilor Înflorite.

— Una dintre gărzile de corp al mamei tale, am murmurat. Care?

— Okilanu.

Am rânjit.

— Nu mi-a plăcut niciodată cățeaua aia.

— Știi că-ți spun adevărul. O gardă de corp e prea valoroasă ca să fie sacrificată de cineva, în afară de o uzurpatoare. Port această discuție după legile onoarei, Venerată Mătușă. Mă întâlnesc cu tine singură, doar cu un singur automat care să mă păzească. Informatoarele mi-au spus că mama s-a înconjurat de vrăjitoare ca să-ți poată impune voința ei. Eu îți acord mai mult respect.

— Ce vrei?

— Ajută-mă să câștig tronul care-ar trebui să fie al meu.

— De ce mi-aș trăda iubita și ținutul pentru o copilă cu pretenții?

— Fiindcă n-ai de ce să-i fii loială mamei. Fiindcă eu vreau ceea ce este mai bine pentru acest Ținut și știu cum să obțin ce vreau. Pentru că automatele pe care le-ai făcut bucăți erau ale mele,

și erau suflete bune, frumoase, deși fuseseră create din salivă și noroi. Gudrin e ultimul dintre ele.

Tryce a întins mâna. O alta i-a primit-o, ivindu-se în fața ochilor mei: suplă, cu degete armonios modelate din nămol prin care se încâlceau bețe și bucăți de cuib de pasăre. Era destul de frumoasă ca să-mi trimită fiori de uimire prin piept.

— Mare Doamnă, trebuie s-o asculți pe creatoarea mea și a alor mei, a psalmodiat creatura.

Vocea ei era un tril de pasăre cântătoare. M-am strâmbat, dezgustată.

— Ai făcut automate de parte bărbătească?

— Numai unul, a răspuns Tryce. De aceea i-a supraviețuit vrăjii tale.

— Da, am spus, chibzuind. Nu mi-a trecut niciodată prin gând că ar vrea cineva să creeze bărbați.

— O să m-asculți, Venerată Mătușă? a-ntrebat Tryce.

— Trebuie s-o asculți, Mare Doamnă, a răsunat, ca un ecou, vocea creaturii.

Suna tot atât de melodios cum îi sună poezia unei inimii întristate. Puterea penelor de cocor și a creierului de cioară e imensă.

— Bine, am încuviințat.

Tryce și-a ridicat palmele, ca să m-asigure că spunea adevărul. Am văzut umbra chipului mamei sale ascunsă în ochii ei mari și în fruntea lată, bombată.

— Toamna trecută, când au înroșit frunzele căzute suflarea vântului, mama m-a dat afară din castel. Mi-a aruncat lucrurile în râu și a pus să-mi fie bătute și izgonite servitoarele. Mi-a spus că va trebui să-nvăț să trăiesc ca păsările, zburând din loc în loc, fiindcă ea a hotărât că nimeni nu trebuie să-mi mai ofere un cămin. A spus că nu mai sunt moștenitoarea ei, c-o să le-mbrace pe Darnisha sau pe Peni în verdele moștenitoarelor. O, Venerată Mătușă! Cum ar putea vreuna dintre ele să primească un tron?

Nu i-am luat în seamă efuziunea emoțională. Era adevărat că păruse întotdeauna mult mai responsabilă decât surorile ei, dar se născuse purtând povara moștenirii. Trăisem destul de mult ca să văd vrăbii neastâmpărate ca Darnisha și Peni devenind cu timpul vulturi.

— Treci cu vederea ceva important, am spus. De ce te-a dat afară mama ta, Copilă Nesăbuită?

— Din cauza asta.

Automatul a ajutat-o să-și țină echilibrul când s-a urcat pe un morman de perne ca să-i ajungă trunchiul la înălțimea ochilor mei. Pântecele i se contura imens, ca gușa umflată a unei broaște.

— Te-ai îngrășat, Tryce.

— Nu, a spus ea.

Am priceput: nu se îngrășase.

— Ești gravidă? Adăpostești un copil, ca o zămislitoare oarecare? Ce-ți veni, fetițo? N-am știut niciodată că ești perversă. Mai rău decât perversă. Până și cea mai josnică înghițitoare de viermi știe că trebuie să mestece ciuperci când umblă cu bărbați.

— Nu sunt perversă! Îmi plac femeile. Pornirile mele sunt tot atât de firești ca adierea vântului! Dar sunt de părere că nu trebuie să înjumătățim populația de parte femeiască împărțind-o în femei și zămislitoare. Năvălitorii se țin scai de noi. Da, e adevărat, sunt barbari și nevolnici — acum. Dar devin tot mai puternici. Populația lor crește atât de repede încât sunt deja la fel de mulți ca noi. Când vor fi de trei ori mai mulți, sau de cinci ori, sau de opt ori, ne vor inunda ca un val ce se sparge pe o plajă golașă. E timpul ca femeile să-și poarte copiii în trupurile lor, ca zămislitoarele. Ne trebuie mai multe fiice.

M-am strâmbat, batjocoritoare.

— Năvălitorii își țin femeile ca pe vaci din același motiv pentru care ne ținem noi așa vacile, pentru creșterea numărului de viței. Ce crezi că se va întâmpla dacă bărbații noștri le vor vedea pe

marile femei cu burta umflată de copii și hrănindu-i din trupurile lor? Ne vor considera slabe și se vor revolta, iar zămislitoarele îi vor susține, în schimbul unor bijuterii false și al dulciurilor.

— Zămislitoarele nu vor fi o amenințare pentru noi, a zis Tryce. Fac ceea ce au fost învățate. Le deprindem să ni se supună.

A coborât de pe perne și i-a făcut semn automatului să se retragă în umbră. Am auzit un murmur trist când creatura mi-a dispărut din fața ochilor.

— Situația în care te afli nu-ți îngăduie să faci politică, Copilă Nesăbuită, am spus. Ar fi trebuit să-ți păstrezi pântecele plat.

— Nu e timp! Ce, năvălitorii ne lasă vreun răgaz? Mestecă scoarță de copac lângă foc cât aștept eu să moară mama?

— Și așa e mai bine? Să-mparți ținutul nostru în mai multe tabere și să se războim între noi?

— Am jurat că voi salva Ținutul Dealurilor Înflorite, a zis ea, alături de mama sau în ciuda ei.

S-a apropiat încă și mai mult de mine, ca să-i pot vedea cicatricele triple rămase pe obraji după tăierea nestematelor ce-i pecetluiseră cândva dreptul la moștenire. Lăsaseră în urmă triunghiuri roșii, inflamate. Răsuflarea ei era fierbinte; ochii îi străluceau ca uleiul.

— Chiar și fără automate, am destule mijloace ca să pot lua în stăpânire palatul, a continuat ea, nu-mi lipsește decât un singur lucru.

Am rămas în așteptare.

— Trebuie să-mi spui cum desfac atât vraja ta de apărare a pământului pe care este clădit, precum și pe cea care veghează asupra odăilor mamei.

— Ne-ntoarcem de unde-am plecat. De ce te-aș ajuta?

Tryce a-nchis ochii și a respirat adânc. În poziția ei se simțea acum sfială. Nu mă privea în față.

A început să vorbească.

— Eram tânără când ai murit, încă destul de tânără ca să cred că puterea noastră rămânea de nezdruncinat. Luptele purtate după moartea ta mi-au sfărâmat iluziile. Am câștigat cu greu, am pierdut multe vieți. Mi-am dat seama că aveam nevoie de mai multă putere și m-am gândit că aș putea să capăt puterea asta pentru noi devenind o vrăjitoare care să te-nlocuiască. S-a întrerupt o clipă. În timp ce studiam, ți-am cercetat faptele magice, fie ele importante sau neînsemnate. Am dat, inevitabil, peste vraja ta dinainte de moarte, când ai trimis vești despre poziția năvălitorilor în bazinul invocării.

Atunci am ghicit urmarea. Mi-aș dori să pot spune că mi-am simțit sufletul la fel de neclintit ca un munte, că știusem întotdeauna să pun la îndoială dragostea unei regine. Dar inima îmi răpăia ca o tobă, și mi s-a uscat gura, și am avut senzația că mă prăbușeam.

— O parte dintre sfetnicele mamei au convins-o că tu complotai împotriva ei. Aveau puține dovezi cu care să-și susțină acuzațiile, dar, ideea odată înrădăcinată în mintea ei, a ajuns s-o obsedeze. A încălcat sanctitatea magiei femeii învățându-l pe Kyan cum să invoce o pană vrăjită de pasăre roc, care să-ți străpungă inima. I-a poruncit s-aștepte până când aveai să-i trimiți imaginea câmpului de luptă și apoi să te ucidă și să-ți pedepsească trădarea legându-ți sufletul, ca să fii întotdeauna rătăcitoare și trează.

Am vrut să resping totul, dar ce rost ar fi avut? În momentul acela, când Tryce m-a silit să-mi cercetez moartea cu ochii unui privitor din afară, am văzut coincidențele care dovedeau adevărul spuselor ei. Cum altfel aș fi putut să fiu străpunsă de o săgeată nu modelată de magia femeii, ci făcută dintr-o pană de pasăre roc de-a Reginei? Din ce alt motiv ar fi avut un vierme de soiul lui Kyan asupra lui o bucată de leucit mai puternică decât oricare alta pe care-o văzusem vreodată?

Am încleștat pumnii lui Okilanu.

— N-am complotat niciodată împotriva lui Rayneh.

— Bineînțeles că nu. Cu timpul și-a dat ea însăși seama și le-a condamnat la moarte pe femeile care șușotiseră împotriva ta. Însă îți avea magia, și avea spiritul tău fără odihnă legat de ea, și credea că nu-i trebuia nimic mai mult.

Pentru câteva clipe lungi, amărăciunea mea a fost mai puternică decât furia. Când s-a risipit, hotărârea mi se întărise ca sulița călită în foc.

Mi-am înălțat palmele în gestul celui ce rostește adevărul.

— Ca să-ndepărtezi vraja de apărare a locului unde se înalță palatul, trebuie să te-ntinzi lată pe pământ, cu obrazul lipit de țărână, ca să te poată cunoaște. Și trebuie să-i spui: „Doamna Care-a Cules Flori Roșii de sub Ferestrele Reginei o iubește pe Regină de la o clipă până la o veșnicie, de la dorință până la regret”. Și apoi trebuie să săruți glia ca și cum ar fi tivul rochiei iubitei tale. Așteaptă până când vei simți pământul clintindu-se sub tine și vraja de apărare va fi apoi spulberată.

Tryce și-a înclinat fruntea.

— O să fac asta…

— Odată ce ai terminat, am continuat eu, trebuie să-ți jupoi o fâșie de piele și s-o macini până devine pulbere fină. Pune-o într-o pungă din mătase de steag și îngroap-o sub fereastra Reginei. Îngroap-o repede. Dacă-ți scapă un singur firicel, vraja de pază a odăii ei nu se rupe.

— O să fac și asta, a zis Tryce.

A început să mai spună ceva, dar mi-am ridicat unul dintre degetele albastre, pline de inele, cerându-i să tacă.

— Mai există niște vrăji de apărare de care nu știi. Una a fost aruncată asupra mamei tale. Nu poate fi ruptă decât de sângele proaspăt al vieții, de la ceva la care ții. Aruncă sângele peste Regină,

spunând: Doamna Care-a Cules Flori Roșii de sub Fereastra Ta te-a trădat.

— Sânge al vieții? Vrei să zici că trebuie să ucid…

— Poate automatul.

Mâhnirea a înnegurat fața lui Tryce.

— Gudrin e ultimul! Poate copilul. Pot face un altul…

— Dacă te-ai gândit la copil, înseamnă că nu-l iubești destul. Trebuie să fie Gudrin.

Ea a strâns din buze.

— Atunci o să fie Gudrin, a încuviințat, dar s-a ferit să-mi întâlnească privirea.

Mi-am încrucișat brațele peste pieptul plat al lui Okilanu.

— Ți-am dat ce ți-ai dorit. Acum promite-mi o favoare, Copilă Nesăbuită Care Se Vrea Regină. Doresc să fiu de față când o s-o ucizi pe Rayneh.

Tryce și-a înălțat capul ca o Regină ce voia să fie.

— O să te invoc când va fi timpul, Venerată Mătușă. S-a întors către Gudrin, aflat în umbră. Desfă formele care leagă, i-a poruncit.

L-am zărit pentru prima oară pe Gudrin în întregime. Era înalt ca un copac și subțire ca un băț, dar mișcările sale aveau o grație uimitoare.

— Îți mulțumesc în numele Creatoarei Mele și a Semenilor Mei, a spus, în triluri, cu vocea lui încântătoare, și m-am gândit ce păcat era că, următoarea dată când urma să-l văd, n-avea să se mai afle printre cei vii.

○ ○ ○

Am simțit mirosul de fier și de umezeală al sângelui. Zăream lumea pieziș, de jos, ca și cum mi s-ar fi retezat picioarele de la genunchi. Pe covoarele bogate căzuseră trupuri de femei. Roșul pătrundea adânc în mătase, însângerând frunzele și florile țesute. Mă aflasem în odaia aceea prea des

ca să n-o recunosc, chiar și moartă fiind. Era a lui Rayneh.

Atunci mi-am dat seama: unghiul sub care priveam lumea nu era al unei femei silite să îngenuncheze. Era al unui copil. Sau al unui pitic.

Am întins mâna și am simțit genunchi păroși și brățări de gleznă cu franjuri.

— Ah, Kyan…

— M-am gândit că s-ar putea să-ți placă.

Vocea lui Tryce. Probabil că ale ei erau picioarele pe care le vedeam în fața mea, în pantaloni largi, de mătase verde, strânși deasupra gambelor cu lanțuri din mărgele de aramă.

— O tentă de ironie, pentru plăcerea ta. El ți-a legat sufletul de neodihnă. Tu o să i-l gonești acum pe-al lui din trup.

Mi-am dus mâna la teaca pe care-o ținea atârnată la spate și am scos cea mai bună dintre săbiile lui de ceremonie. Aveam să mă simt bine jupuindu-i pielea trădătoare.

— Eu n-aș face-o, a spus Tryce. Tu o să fii cea care simte durerea.

Am pus lama la loc, în teacă.

— Ai luat în stăpânire castelul?

— Fără niciun efort. A tăcut o clipă. Mint. Nu fără efort.

Și-a dezlegat cracul drept al pantalonilor și a suflecat mătasea. Sângele păta bandajele unei răni oblojite cu grijă.

— Vrăjile tale de apărare au fost puternice.

— Da. Au fost.

Și-a legat pantalonul la loc și a continuat.

— Doamna cu Păr ca Lichenii a-ncercat să ne-mpiedice să intrăm în odaie. Tryce a lovit unul dintre cadavre cu piciorul. Am ucis-o.

— Într-adevăr.

— Nu-ți pasă? Ți-a fost prietenă.

— Ei i-a păsat când am murit eu?

Tryce și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, un gest similar cu o ridicare din umeri.

— Ți-am mai adus încă un cadou.

A ridicat de pe podea un cap retezat. L-a dat de-a dura către mine, cu limba alunecând pe fața însângerată. Am avut nevoie de o clipă ca să recunosc pomeții înalți și ochii înguști.

— Șoptitoarea morții? De ce-ai ucis-o pe Lakitri?

— Sângele Jadei și al lui Okinaru ți-au fost pe plac, nu?

— În momentul ăsta, nu mă interesează decât sângele mamei tale. Ea unde e?

— Aduceți-o pe mama! a poruncit Tryce.

Una dintre slujitoarele ei — având mâinile însemnate cu vopseaua verde a loialității față de moștenitoare — a târât-o pe Rayneh în odaie. Rochia ruptă și plină de sânge a Reginei îi ascundea cele mai urâte răni, dar nu și vânătăile negre cu violet care-i înfloreau pe brațe și pe pulpe. Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei și, în ciuda stării în care se găsea, pe buze i-a lucit o umbră a zâmbetului regal.

A vorbit cu voce ascuțită.

— Tu ești? Doamna Care-a Cules Flori Roșii de sub Fereastra Mea?

— Eu sunt.

A ridicat o mână însângerată și tremurătoare către medalionul pe care-l purta la gât și l-a forțat să se deschidă. Pe covoare s-au împrăștiat petale uscate, rămășițele florilor roșii pe cale le adunasem eu cândva ca s-o apere. Atâta vreme cât dăinuia vraja, rămâneau întregi și proaspete. Acum erau uscate și sfărâmicioase, ca și ceea ce trecuse drept iubirea noastră.

— Dac-o să-ți găsești vreodată odihna, șopârla-lumii o să-ți spargă sufletul între fălci, fiindcă ți-ai ucis regina, a zis ea.

— Nu te-am omorât.

— I-ai stârnit pe alții.

— N-am făcut altceva decât să-ți plătesc o favoare.

Din nou aluzia din zâmbetul ei. Mirosea a fum de lemne, bogat și întunecat. Voiam s-o văd mai limpede, dar sărmanul meu văz îi amesteca roșul rănilor cu culoarea siena a pielii, făcând-o să semene cu pământul golaș, răscolit.

— Presupun că sufletele noastre vor îngheța împreună. S-a întrerupt pentru o clipă. Ar putea fi plăcut.

Undeva, în față, pierdute în umbră, le auzeam pe Tryce și pe femeile ei scotocind prin odaia reginei. Pași, voci tăioase, lemn plesnind.

— Îmi plăceau diminețile reci, a continuat Rayneh. Când eram copii. Îmi plăcea să stau întinsă în pat, cu tine, și să deschid draperiile ca să văd cum cade zăpada.

— Și să trimiți slugile în frig, pentru tot felul de treburi mărunte.

— Și apoi! Când mi se strecura afară vlăstarul și era mai cald să stăm amândouă goale în așternuturi? Ți-aduci aminte?

A râs zgomotos, apoi a tăcut. Când a vorbit din nou, avea vocea mai calmă, mai înceată.

— E ciudat să-mi amintesc cum stăteam întinse alături în frig și apoi să mă uit și să te văd în trupul ăla. O, frumoasa mea Naeva, stâlcită într-un vierme. Merit tot ce mi-ai făcut. Cum am putut trimite un vierme să-mi ucidă cea mai frumoasă dragoste?

Și-a întors capul într-o parte, ca și cum n-ar mai fi fost în stare să vorbească. Un asemenea spectacol al emoțiilor intime, fără nimic regal! Îmi puteam aduce aminte că reușise de mai multe ori să mă manevreze încredințându-mi-se cu o tresărire de durere sau cu o lacrimă ce voia să pară scăpată fără voie. Pe măsură ce am devenit mai cinică, mi-am dat seama că pretențiile ei regale nu dispăreau când mă învăluia într-o privire melancolică, plină de regrete. Astfel de lucruri erau vulnerabilități calculate, menite să mă lege mai tare de ea, sugerându-mi intimitate și

încredere. Le folosea cu multe doamne de la curte, cu acelea care o iubeau.

Nu era nici pe departe prima oară când încerca să mă prindă în laț dezvăluindu-și slăbiciunea, dar, de când nu mai eram înrobită de dragoste, o făcea pentru prima dată.

A continuat, cu vocea o biată șoaptă:

— Îmi pare rău, Naeva. Când s-a întors Kyan și am văzut trupul tău, rece și secătuit de viață — am înțeles imediat că făcusem o greșeală. Am plâns zile de-a rândul. În inima mea mai plâng încă. Dar, ascultă-mă — vocea i s-a asprit — asta nu e ceva ce ne privește doar pe noi două. E în joc ținutul nostru. Știi ce-are de gând Tryce? O să ne distrugă. Trebuie să m-ajuți s-o opresc…

— Tryce! am strigat eu. Sunt gata s-o văd sângerând.

Pașii au răsunat înăbușit pe covoarele de mătase. Tryce a scos un cuțit cu mâner de os și a îngenuncheat asupra mamei ei ca un țăran când se pregătește să-njunghie porcul.

— Gudrin! a zbierat ea. Deschide ușile. Să cadă toată lumea asta.

Pe lângă noi au trecut picioare înguste, noroioase. Când îl văzusem în iarnă, rămurelele împletite prin pielea automatului fuseseră golașe, cafenii. Acum se revărsau într-un triumf de frunze de smarald și de flori stacojii.

— Nătângo! am strigat la Tryce. Ce-ai făcut? L-ai lăsat în viață.

Privirea lui Tryce țintuia gâtul mamei sale.

— Am sacrificat copilul.

Odaia s-a umplut de voci și de pași când oștencele ei le-au adus înăuntru pe curtencele lui Rayneh.

— Ai sacrificat copilul, am repetat. Ce crezi tu că-nseamnă să domnești? Îți închipui că reginele primesc întotdeauna ceea ce vor? Nu-i poți porunci magiei, Copilă Nesăbuită.

— Taci. Vocea lui Tryce era subțiată de furie. Îți sunt recunoscătoare pentru ajutorul tău, Mare Doamnă, dar nu se cade să-i vorbești astfel Reginei tale.

Am clătinat din cap. Las-o pe fetița nătângă să facă doar ce poate. Mi-am adunat puterile pentru inevitabila contralovitură a vrăjii.

Tryce și-a ridicat cuțitul în aer.

— Să vadă toată lumea adunată aici că aceasta este Regina Rayneh, Regina Care-a Vrut să Poruncească Unei Fiice. Eu sunt moștenitoarea ei, Tryce a Pasului Cutezător. Ascultați-mă. Fac asta pentru Ținutul Dealurilor Înflorite, pentru onoarea și pentru puterea noastră. Însă o fac și cu părere de rău. Mamă, sper că vei fi liberă în moarte. Fie ca spiritul tău să zboare purtat de adieri line, alături de marea pasăre a soarelui.

Cuțitul a lovit. Roșul aprins s-a revărsat peste Rayneh, peste covoare, peste picioarele lui Tryce. Pentru o clipă, am crezut că mă înșelasem în privința pruncului celei din urmă — poate-l iubise destul de mult pentru ca vraja distrugătoare de vrajă să lucreze — dar, când sângele s-a scurs peste petalele uscate împrăștiate de Rayneh pe podea, în odaie a licărit cu putere o lumină. Tryce a căzut pe spate, ca și cum ar fi fost lovită.

Rana lui Rayneh a dispărut. Ea m-a fixat cu ochi uimiți, veseli.

— Nu m-ai trădat!

— O, ba da, am spus. Numai că fiica ta nu-i bună de nimic.

Nu vedeam decât o singură soluție a problemei pe care o crease Tryce — sângele vieții izvorât din ceva pe care-l iubisem eu era acolo, încă îmbibând covoarele și băltind pe podeaua de piatră.

Magia are un strop de viață. Uneori preferă adevărurile poetice în locul celor prozaice. Mi-am înmuiat degetele în sângele revărsat al Reginei.

— Doamna Care-a Cules Flori Roșii de sub Fereastra Ta te-a trădat, am rostit.

Am aruncat sângele peste Regină. Petalele uscate s-au preschimbat în praf. Rayneh a țipat în timp ce pierea vraja mea de apărare.

Tryce a reapărut lângă mama ei cât ai clipi. Rayneh m-a privit în secunda dinaintea coborârii cuțitului. Am crezut că, măcar de data aceea, avea să-mi dezvăluie un strop de vulnerabilitate necalculată. Dar nu era nici urmă de așa ceva, nici de durere sau de încredere trădată, sau chiar de oboseală, doar o stăpânire de sine cu desăvârșire regală.

Tryce i-a străpuns inima. I-a lăsat trupul să cadă pe covor.

— Iată victoria mea! a proclamat.

S-a întors către privitori. Stătea într-o postură plină de forță: cu picioarele ferm înfipte în podea, deopotrivă gata de atac sau de apărare. Dacă jumătatea de jos a trupului ei putea să-mi dea ceva de înțeles, atunci avea să fie o regină excelentă.

Am simțit un val de iertare, plăcere, părere de rău și satisfacție, toată amestecate laolaltă. M-am îndreptat spre hotarele între care eram închisă, apropiindu-mi fața de Rayneh, acolo unde zăcea, sorbindu-și ultimele răsuflări întretăiate.

— Curaj, i-am spus. În curând vom fi amândouă libere.

Buzele ei s-au mișcat lent, conturând cuvintele cu o limbă îngroșată.

— Ce te face să crezi…?

— O să mori, am spus, și Kyan va muri, la rândul lui, când am să părăsesc eu acest trup. Atât fără cel care-a aruncat-o, cât și fără cea care-a menit-o, vraja nu va mai avea pe ce să se sprijine.

Rayneh a scos un sunet pe care l-am luat drept râs.

— O, draga mea Naeva, e mult mai complicat…

Am simțit gheara panicii sugrumându-mă.

— Tryce! Ai găsit bucata de leucit…?

— …și vraja e mai puternică până și decât piatra. Nimic altceva în afară de moarte nu-ți poate

adormi spiritul… și tu ai murit deja…

A râs din nou.

— Tryce! am strigat. Tryce!

Fata s-a întors spre mine. Pentru o clipă, vederea mi-a devenit la fel de limpede cum îmi fusese în timpul vieții. Am văzut-o pe Regina Copilă Nesăbuită cu brațele automatului ei în jurul taliei, îmbujorați amândoi de bucurie și de triumf. Ea s-a răsucit să sărute lemnul noduros care-i slujea automatului drept gură și vederea mea s-a încețoșat iarăși.

Reynah a murit în secunda următoare.

Peste încă o clipă, Tryce m-a eliberat.

○ ○ ○

Dacă povestea mea nu s-a putut încheia în clipa morții mele, ar fi putut să se sfârșească acolo, în odaia lui Rayneh, în clipa când m-am răzbunat.

Nu s-a sfârșit.

○ ○ ○

În primii ani ai domniei sale, Tryce mi-a cerut de multe ori sfatul. M-am familiarizat cu imaginile cețoase ale tablourilor din odaia ei, îngustându-mi ochii ca să disting scene blajine, cu păsări cântătoare pe crengi acoperite de zăpadă, scăldându-se în izvoare de munte, avântându-se în văzduhul inundat de soare.

— N-ai sfetnice pentru asta? m-am răstit într-o zi.

Tryce a încetat să mai măsoare încăperea cu pasul și s-a oprit în fața mea, ascunzându-mi imaginea unei pitulici pictate de Artista Fără Milă.

— Îți dai seama cum e pentru mine? Curtea continuă să-mi spună Copila Nesăbuită Care Se Vrea Regină. Din cauza ta!

Gudrin a venit s-o consoleze. Păstra creatura în apropierea ei, răsfățând-o și dezmierdând-o, ca pe o pisică în lesă. Și-a sprijinit capul pe umărul automatului, în timp ce el îi mângâia brațele. Totul părea prea simplu, prea familiar. M-am întrebat cât

de des se lăsa Tryce prinsă în aceste vârtejuri emoționale.

— Femeilor le poate veni greu să accepte porunci de la unele mai tinere decât ele, am zis.

— Am născut două fete sănătoase, a spus ea, arțăgoasă. Când vorbesc cu celelalte femei despre purtarea unei sarcini, continuă să spună că ele nu pot, că „trupurile femeilor nu sunt făcute pentru nașterea copiilor”. Ei bine, dacă femeile nu pot avea copii, eu de ce pot?

M-am abținut să răspund.

— Mă fac să pierd timpul cu dispute mărunte în privința drepturilor de pășunare și a împărțirii grânelor. Cum să pot face planuri pentru un război când ele-mi distrag atenția cu amănunte? Năvălitorii sunt tot în coasta noastră, iar hoaștele tâmpite nu vor să fie de acord cu ceea ce trebuie făcut ca să-i înfrângem și să-i punem pe fugă!

Automatul a zumzăit cu toată înțelegerea. Tryce l-a împins într-o parte și-a reluat mersul dintr-un capăt al odăii într-altul.

— Măcar te am pe tine, Venerată Mătușă.

— Deocamdată. Probabil duci lipsă de gazde.

Mi-am ridicat mâna și mi-am studiat degetele lungi, care nu-mi aduceau aminte de nimeni. Peste unghiile zdrențuite era o crustă de pământ.

— Cine e? Cineva pe care-l cunosc?

— Șoptitoarele morții refuză să mă lase să le folosesc trupurile. Ce fel de vremuri sunt astea, în care o babă pe moarte nu vrea să se stingă cu câteva zile mai devreme pentru binele ținutului?

— Cine e? am repetat eu.

— Am fost nevoită să te invoc în trupul unei hoațe de rând. Vezi cât de rău merg lucrurile.

— La ce te așteptai? Să-ți aducă vântul o sută de păsări cântătoare care să-nalțe triluri de slavă la încoronarea ta? Să plouă din cer cu portocale dulci ca mierea și să se deschidă flori pe tulpinile din miezul iernii?

Tryce mi-a aruncat o privire aspră, furioasă.

— Nu-mi vorbi mie astfel. Oi fi fiind eu o Copilă Nesăbuită, dar sunt Regina.

Și-a îngăduit un moment de pauză, în care să-și recapete calmul.

— Ajunge cu pălăvrăgeala. Dă-mi vraja pe care ți-am cerut-o.

Tryce mă invoca în toate momentele oficiale, la care eram martoră din trupul câte unei servitoare căzute în dizgrație sau al câte unei zămislitoare ajunse la capătul puterilor. Am luat parte la toate cele patru ceremonii în timpul cărora, învești mântată în albastrul regal, i le-a arătat soarelui pe fiicele ei nou venite pe lume: patru pachete mici, cu înveliș verde, născute, toate, chiar din trupul reginei. M-am simțit îngrețoșată, dar am păstrat tăcerea.

M-a invocat și la ceremonia organizată la Curte când l-a înfățișat pe Gudrin acordându-i un titlu oficial născocit, ca să poată face parte din anturajul regal. Onoratul Zefir, sau altă prostie de soiul ăsta. Evenimentul s-a desfășurat toamna, când frunzele roșii și galbene împodobeau umerii automatului ca o capă. Tryce s-a făcut că n-aude murmurele nemulțumite ale femeilor, care au devenit totuși din ce în ce mai puternice.

Când am văzut-o ultima oară, m-a invocat cuprinsă de panică. Stătea în picioare, într-o încăpere necunoscută, cu pereții de piatră goi și cu vântul tăios pătrunzând prin crăpăturile ferestrelor. Sângele altcuiva îi păta roba.

— Surorile mele m-au trădat! mi s-a plâns. Le-au spus femeilor din fânețe că-ncerc să le preschimb în zămislitoare și au condus revolta lor împotriva castelului. O mie de femei în marș! Am fost nevoită să le măcelăresc pe toate. Pe Darnisha am bănuit-o tot timpul. Dar Peni părea mulțumită să se lase condusă. Toamna trecută a născut un copil din propriul ei trup. E adevărat c-a fost un vierme, dar următorul ar fi putut fi fată. Spunea că vrea să-ncerce!

— Ăla e sângele lor?

Și-a întins mâinile înroșite și s-a holbat cu jale la ele, ca și cum n-ar fi făcut parte din ființa ei.

— Gudrin le ajuta. A trebuit să-l sfărâm până n-au mai rămas decât bețe. Probabil c-au aruncat vreo vrajă asupra lui. Nu-mi pot imagina…

Vocea a început să-i tremure. Am așteptat, oferindu-i un moment în care să-și domolească purtarea nedemnă.

— S-ar părea că ai reușit să fii stăpână pe situație, am spus. O regină trebuie să facă din când în când față unor astfel de lucruri. Important e să nu-ți trădezi nicio slăbiciune în fața curtencelor tale.

— Nu înțelegi! Lucrurile stau mult mai rău. În timp ce noi, femeile, ne luptam, năvălitorii au atacat Câmpiile Încălzite sub Cerul Liber. Au luat în stăpânire jumătate din Ținut. Rezistăm în Castelul Unde Flutură Speranța, dar n-o să-i putem respinge la nesfârșit. Doar câteva săptămâni, cel mult. Le-am spus că asta o să se-ntâmple! Avem nevoie de mai multe fiice care să ne apere! Dar ele nu vor să m-asculte!

Rayneh ar fi știut cum să-și reverse furia cu un curaj regesc, însă Tryce era năvalnică și necugetată. Își răspândea emoțiile ca pe un parfum.

— Liniștește-te, am sfătuit-o. Trebuie să te concentrezi.

— Năvălitorii au trimis un mesaj în care descriu ce ne vor face mie și fiicelor mele când vor cuceri castelul. Le-am prins solul, i-am ars limba și l-am dat pe mâna zămislitoarelor, iar după ce-au terminat cu el i-am catapultat rămășițele în tabăra năvălitorilor. Aș putea face același lucru cu fiecare dintre ei și tot n-ar fi de-ajuns ca să răscumpere faptul că le-am ascultat amenințările josnice și lașe.

I-am întrerupt tirada.

— Castelul Unde Flutură Speranța e pe teren înalt, dar, dacă ați pierdut deja câmpiile de la răsărit, o să fie greu de apărat. Ia-ți femeile și du-le la Turnurile Trădării, unde-și hrănesc păstorii vitele. N-o să vă puteți folosi mijloacele tradiționale de apărare, dar lor n-o să le fie ușor să vă atace. N-o să vă rămână nimic altceva de făcut decât să vă înfruntați unii pe alții în grupuri mici, și în asemenea lupte magia femeii ar trebui să vă ofere avantaje.

— Căpetenia oștirii mele a sugerat același lucru, a zis Tryce. Sunt prea numeroși. Ar fi totuna cu a încerca o zăgăzuire a râului cu mătase.

— E mai bine decât să rămâneți aici.

— Chiar dacă ne luptăm ținându-i pe loc la Turnurile Trădării, năvălitorii vor avea câmpurile noastre pe care să le crească hrana și zămislitoarele noastre care să le aducă pe lume copii. Dacă nu ne pot cuceri anul ăsta, ne vor șterge urmele de pe fața pământului în zece ani. Am nevoie de altceva.

— Nu există nimic altceva.

— Gândește-te!

M-am gândit.

Mi-am trimis mintea înapoi, către anii mei de învățătură. Mi-am amintit de camera încuiată din gospodăria clanului meu matriarhal, unde servitorilor nu li se îngăduia niciodată să intre și unde făceam curat eu și verișoarele mele, în zorii și în amurgul fiecărei zile, pentru a învăța să fim statornice și riguroase.

Mi-am adus aminte de masa din lemn de cedru la care stăteam când mă învăța mătușa Finis să pictez păsări, mai întâi apelând la cele mai realiste amănunte pe care le pot reda vopselele în ulei, și apoi reducându-mi desenele la tot mai puține și mai puține trăsături de penel, până când n-am mai avut nevoie de niciuna ca să pot evoca esența unei zburătoare.

Mi-am adus aminte de dulapurile roșii, cu o mulțime de sertare, în care păstram Nervuri-de-

frunze și Fierturi-de-iarnă, pulbere de Greșeală și esență de Urlet. Mi-am adus aminte de despotica mea verișoară Alne, clătinându-se pe coridoare, cuprinsă de panică, după ce forțase sertarul unui dulăpior și amestecase două ierburi care n-ar fi trebuit să se atingă. Gura strâmbată de spaimă i s-a transformat într-un cioc care i-a amuțit pentru totdeauna limba ascuțită.

Mi-am adus aminte de anul pe care mi l-am petrecut călătorind ca să-nvăț magia unor ținuturi străine. Am fost îngrozită de ritualurile întâlnite în locuri unde femeile urinau pe pragurile propriilor sălașe ca să țină departe spiritele și își smulgeau tot părul capului, rămânând cu țeasta cheală, când ajungea cea mai mare dintre fiicele lor la vârsta majoratului. Am umblat alături de trimițătoare, de țesătoare și de șoptitoare și am învățat taine ale magiei pe care poporul meu le înțelesese greșit vreme de veacuri. Mi-am adus aminte de groaza din cele trei nopți petrecute în ruinele străvechi din Pustiul care N-ar Fi Trebuit să Existe, implorând sufletele ce bântuiau locul să-mi încredințeze secretele cetății lor blestemate. Însoțitoarele mele au murit una câte una și mi-am petrecut zilele din deșert săpând morminte pentru cele pe care spiritele le-au considerat nedemne. La al treilea răsărit de soare, m-au binecuvântat cu mărturisirile lor și când m-au trimis departe de acele locuri devenisem o femeie mai înțeleaptă.

Mi-am amintit că m-am întors în Ținutul Dealurilor Înflorite și am sporit la rândul meu cunoștințele păstrate în odăile încuiate ale clanului nostru matriarhal. Mi-am adus aminte de toate astea și totuși n-am reușit să mă gândesc la ceva ce i-aș fi putut spune lui Tryce.

Până când dintr-un loc neașteptat s-a înălțat prigorul unei amintiri — o frântură de magie pe care-o învățasem călătorind alături de păstori, nu de făcători de vrăji. Era ceva foarte vechi, de care

se foloseau ca să scape de animalele născute cu vreun cusur.

— Trebuie să făurești o molimă, am început.

Tryce a rămas cu ochii ațintiți asupra mea. I-am văzut speranța pe chip și mi-am dat seama că se așteptase s-o dezamăgesc și eu.

— Găsește un prunc bolnav și nu-i mai da niciun fel de leacuri. Hrănește-l cu pântece de țânțari, cu stârvuri și cu apă murdară, ca să se-mbolnăvească mai tare. Fă-i răni și lasă-le să se umple de puroi. Când va avea fruntea prea fierbinte pentru ca o femeie s-o poată atinge fără să tresară, ucide-l și dedică răsuflarea lui soarelui. În zorii zilei următoare, molima se va răspândi odată cu lumina.

— Asta o să-i ucidă pe năvălitori?

— Pe mulți dintre ei. Dacă vei isca o boală cu adevărat puternică, s-ar putea să-i ucidă pe toți. Și-o să le secere copii cum taie coasa grâul.

Tryce a bătut din palmele ei pătate de sânge.

— Bun.

— Trebuie să te previn. O să ucidă și copiii voștri.

— Ce?

— O molimă făurită într-un prunc o să ucidă copii oricui. E în firea lucrurilor.

— Nici în ruptul capului! Vin la tine să-ți cer ajutorul și tu mă pui să-mi ucid fiicele?

— Ai mai omorât una, nu-i așa? Ca să-ți salvezi automatul.

— Ești la fel de nebună ca hodoroagele de la curte! Avem nevoie de mai mulți prunci, nu de mai puțini!

— Atunci nu-ți mai rămâne decât speranța că-ți poți convinge femeile să poarte copii, astfel încât să vă sporiți populația mai repede decât și-o sporesc năvălitori.

M-a privit ca și cum ar fi vrut s-arunce asupra mea o mie de blesteme, dar și-a stăpânit limba.

Avea ochii înnegurați și îngustați. A vorbit cu voce scăzută, furioasă:

— Atunci așa se va face.

Folosise aceleași cuvinte când făgăduise că avea să-și ucidă automatul. Dar reușisem s-o salvez, în ciuda neghiobiei ei. De data asta era posibil să nu mai reușesc.

○ ○ ○

Când am fost invocată din nou, n-am putut să văd nimic. Am fost condusă într-o lume a sunetelor ce păreau mugete îndepărtate și a duhorii animalelor îngrămădite prea tare unele într-altele.

O voce îngrijorată a străbătut vacarmul.

— A mers? Ești acolo? Laverna, ești în continuare tot tu?

Dezorientată, am întins mâna, căutând ceva care să-mi spună unde mă aflam. Mâinile mi s-au lovit de hotarul invocării.

— Laverna, nu mai ești tot tu, nu-i așa?

Mirosul de bălegar îmi înțepa gâtlejul. Am tușit.

— Numele meu e Naeva.

— Sfântă zi, a mers. Te rog, Cea Fără Odihnă, avem nevoie de ajutorul tău. Afară sunt bărbați. Nu știu cât de mult timp îi putem respinge.

— Ce s-a-ntâmplat? Regina Tryce e moartă?

— Regina Tryce?

— N-a răspândit molima, nu-i așa? Copilă egoistă. Unde sunt acum năvălitorii? Vă aflați în Turnurile Trădării?

— Cea Fără Odihnă, ia-o mai încet. Nu te pot urmări.

— Unde vă aflați? Pe cât pământ au pus stăpânire năvălitorii?

— Aici nu sunt năvălitori, e doar oastea Regelui Addric. Până acum, oștenii lui erau încântați atâta vreme cât ne plăteam dările și ne plecam capetele la procesiuni. Acum vor să trăim urmând căile lor, să le venerăm zeul, să-i lăsăm pe bărbații noștri să ne poruncească. Unele dintre noi ne-am revoltat,

am mărșăluit prin fața amfiteatrului guvernatorului, și acum a trimis vrăjitori împotriva noastră. Ne-au ars cetatea cu un foc magic. Avem un ultim bastion în hanul din afara orașului. Am intrat într-o despărțitură a grajdului pentru invocare.

— Femeie, ești nebună. Bărbații nu pot face astfel de vrăji.

— Ăștia pot.

Un măgar din apropiere a început să ragă și în aer s-a înălțat o duhoare nouă. De-afară răzbăteau trosnetele focului și strigăte de bărbați și de copii.

— Se pare că am ajuns într-un impas. N-ai auzit niciodată de Ținutul Dealurilor Înflorite?

— Niciodată.

Îmi petrecusem destul timp printre ruinele din Pustiul care N-ar Fi Trebuit să Existe ca să-nțeleg cum se surpau și se destrămau civilizațiile. Femeile și timpul mergeau mai departe, cu neînduplecarea și nepăsarea nisipului.

— Înțeleg.

— Îmi pare rău. Nu mă pricep prea bine. E prima mea invocare. De obicei o făcea mătușa mea, Hatta, dar i-au tăiat gâtul de parcă ar fi măcelărit un porc și i-au lăsat trupul să ardă. Bardus spune că frig cadavrele și le mănâncă, dar eu nu cred c-ar fi cineva în stare de asta. Nu-i așa? Hetta mi-a arătat de mai bine de zece ori cum să fac, dar n-am exersat niciodată. Ei i-ar fi ieșit mai bine.

— Asta ar explica de ce nu văd.

— Nu, e din cauza copilei, a Lavernei. E oarbă. Ea vorbește pentru amândouă. Sora ei geamănă, Nammi, vede, dar e surdă.

— Sora geamănă?

— Nammi e chiar aici. Întinde mâna în cerc și atinge-o pe a surorii tale, Nammi. Bravo.

O mână mică a strâns-o pe a mea. Era lipicioasă de sudoare. Am strâns-o și eu.

— Nu mi se pare cinstit să-i luați sora, am spus.

— De ce i-ar lua-o cineva pe Laverna?

— O să moară când o să părăsesc trupul ăsta.

— Nu, n-o să moară. Sufletul lui Nammi o s-o cheme înapoi. Poporul tău nu folosea gemene?

— Nu. Gazdele noastre mureau.

— Erați un popor crud.

O altă tăcere. Spunea adevărul, deși nu mă gândisem niciodată la asta cu astfel de vorbe. Eram un popor care respecta legile. Un popor neabătut.

— Vrei ajutorul meu ca să-i înfrângeți pe șamani? am întrebat.

— Mătușa Hetta spunea că, uneori, Cele Fără Odihnă pot să stingă toate vrăjile de pe-o întindere de șapte leghe cu o singură clipire din ochi. Sau e de-ajuns să-și fluture mâinile ca să spulbere ca un uragan un întreg șir de bărbați.

— Ei bine, eu nu pot.

Ea a amuțit. Eu am cântărit lucrurile.

— Aveți cu voi animalele poporului vostru? am întrebat.

— Tot ce nu poate sta în grajd e înghesuit în han. Înăuntru e chiar mai puțin plăcut decât îți poți imagina.

— Puteți prinde un soldat de-al lor?

— Am luat câțiva prizonieri când am fugit. Pe unul a trebuit să-l ucidem, dar ceilalți sunt legați în curte.

— Bun. Ucideți-i și amestecați-le sângele cu provizia voastră de grâne, și coaceți apoi pâine. Hrăniți-vă cu ea toate animalele. Vor fi cuprinse de o furie războinică și îi vor vâna pe dușmanii voștri, distrugându-i.

Femeia a ezitat. O auzeam schimbându-și greutatea de pe un picior pe altul pe podeaua plină de fân.

— Dacă facem asta, n-o să mai avem nici grâne, nici vite. Cum o să supraviețuim?

— Oricum ar fi trebuit să vă părăsiți proviziile când ar fi trimis întăriri Viermele-Care-se-

Pretinde-Regină. Când o să puteți fugi de-aici fără să vă puneți în pericol, cereți-i copilei oarbe să vă conducă spre Locul unde E Vesel Soarele. Indiferent ce direcție o s-aleagă, va fi cea mai sigură.

— Mulțumesc, a spus femeia.

Avea vocea încordată și obosită. Părea limpede că se așteptase la o cale mai ușoară, dar era destul de înțeleaptă ca să accepte ce i se oferea.

— Vom avea de netezit o cale anevoioasă.

— Așa e.

Femeia a înaintat. Pașii ei au ridicat în aer parfumul fânului.

— Nu știai nimic despre ținutul tău, nu-i așa?

— Nu știam.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Trebuie să fie…

Copila surdă a scâncit. Afară s-au întețit țipetele.

— Trebuie să plec, a spus femeia.

— Noroc, i-am urat, și chiar i-l doream.

Am simțit-o pe copila Laverna țâșnind pe lângă mine în timp ce mă reafundam în somnul meu agitat. Spiritul ei a licărit, tot atât de strălucitor ca o monedă lăsată în bătaia soarelui.

N-am mai văzut-o niciodată nici pe femeia aia, nici pe altcineva din poporul ei. Îmi place să cred că n-au pierit.

○ ○ ○

Nu mi-a plăcut cum s-a schimbat lumea după dispariția Ținutului Dealurilor Înflorite. Vreme îndelungată, m-au invocat numai bărbați. Cei mai mulți aveau pielea palidă, de o nuanță nesănătoasă, trăsături ascuțite, înguste, și păr nefiresc de deschis la culoare. Vrăjitori cu cioc, prea mândri de talentele lor mărunte, s-au străduit să mă orbească folosindu-se de pirotehnie. Îmi porunceau să le dezvălui secrete ale magiei uitate de popoarele lor. Uneori păstram tăcerea. Alteori le dădeam indicații greșite. La un moment dat, un barbar cocoșat, cu

barba împletită în codițe, mi-a poruncit să-i spun taina zborului. L-am sfătuit să se-ntoarcă în direcția din care bătea cel mai tare vântul și să-o implore pe Iubita Cerului să-i facă o favoare. Când pasărea roc s-a năpustit asupra lui și l-a devorat, am simțit un soi de bucurie sălbatică. Măcar păsările își aduceau aminte cum să-i pedepsească pe viermii care voiau să fure magia femeii.

În schimbul micii mele victorii, am avut de suferit. Fără barbarul care să mă elibereze am rămas blocată pe un petic minuscul de iarbă înconjurat de capetele de iepure cu care marcase cercul invocării. Am tremurat în bătaia vântului nopții până când mi-a venit în sfârșit ideea să-ndepărtez unul dintre capete cu o lovitură de picior. S-a rostogolit prin iarbă și spiritul meu s-a afundat în pământ.

Bărbații mă tratau altfel decât mă trataseră femeile. Fusesem obișnuită să fiu invocată de regine și de conducătoare de oști, care-mi cereau sfatul în privința bătăliilor abia începute. Bărbații se fereau să mă consulte; încercau să-mi fure puterile. Unul m-a invocat într-o cutie, sperând să mă prindă în capcană, ca pe un demon neînsemnat, care poate fi silit să-i îndeplinească dorințele. Am intonat un vers care i-a ars degetele. Când și-a retras mâna, capacul s-a închis cu un pocnet și eu am fost liberă.

Magia noastră avusese în centru păsările și vântul. Acești vrăjitori noi transformau în animale de casă creaturi ale sângelui și ale fălcilor mușcătoare, lupi și urși și jaguari. Noi reprezentaserăm îndurarea soarelui alături de splendoarea lui, înfățișând penele roșii ale luminii orbitoare arcuindu-se în aripi, spre a o purta pe bolta cerului. Soarele lor era grosolan, zimțat — un disc auriu înconjurat de țepușe ce se răsuceau aidoma cuțitelor ordinare pe care le văzusem în orașe străine, în timpul călătoriilor mele din tinerețe.

Bărbații mă numeau Regina Cățea. Pretindeau că îmi urâsem pântecele într-o asemenea măsură încât încercasem să arunc asupra tuturor bărbaților blestemul pierderii fecundității, însă acesta se întorsese împotriva mea, lovindu-mă de moarte. Evident, mă spânzurasem. Sau încercasem să scot măruntaiele tuturor creaturilor de parte bărbătească aflate pe o întindere de o zi de mers de la hotarele mele. Sau aruncasem asupra întregului meu regat vraja unei amorțiri a viermelui, ca nu cumva să rămân însărcinată. Sau făcusem evident toate astea ca răzbunare, fiindcă rămăsesem însărcinată. Mă ferisem de bărbați și lăsasem femeile grele cu ajutorul vrăjilor. Mă măritasem cu o mie de bărbați și-i omorâsem pe toți. Îl ucisesem pe soțul meu, Regele, și-i înfipsesem capul într-un par, în fața castelului meu, silindu-le apoi pe toate femeile înlăcrimate din regat să le facă același lucru bărbaților lor. Înnebunisem când îmi muriseră soțul și fiul și poruncisem să fie executați toți bărbații din țară, declarând că nimeni nu trebuia să se bucure de o plăcere ce-mi fusese refuzată mie. Mă născusem băiat, dar un rival al tatei mă castrase, așa că uram toți bărbații adevărați. Poruncisem să li se taie sânii tuturor femeilor prinse că le dădeau copiilor să sugă. Poruncisem să se taie organele bărbătești ale iubitului meu și să-mi fie cusute mie. Poruncisem să mi se coasă vaginul, ca să nu pot naște niciodată. Poruncisem ca toți oamenii din regatul meu să spună că eram bărbat.

Presupuneau că magia mea provenea din organele mele femeiești: își arătau surprinderea fiindcă nu mă dezbrăcam în pielea goală ca să amestec ingredientele în propriul vagin, sau fiindcă nu făceam vrăji folosindu-mă de sângele menstrual. Și erau surprinși fiindcă mă înfuriam când mă întrebau despre astfel de lucruri.

Cel mai rău dintre toți a crezut că-mi putea fura puterile magice violându-mă. M-a invocat în

trupul unei fete urâte, costelive, de soiul celor pe care noi, în Ținutul Dealurilor Înflorite, le consideram prea bicisnice ca să fie femei și prea plăpânde ca să fie zămislitoare. Ca să-și ducă planul la îndeplinire, s-a văzut nevoit să facă un cerc al invocării în care să-ncapă un pat. Când a vrut să se urce cu de-a sila peste mine, i-am sucit gâtul.

Cel mai bun dintre toți m-a invocat la scurt timp după aceea. Era un bărbat tânăr, cu degete nervoase, tremurânde, care a găsit ceva nou: mi-a chemat spiritul în propriul său trup. Cărțile și pergamentele se revărsau peste marginile tuturor suprafețelor din odaia lui mică, întunecată, multe dintre ele pătate de ceara lumânărilor uitate. Să vorbesc cu el era straniu, ne foloseam amândoi de aceeași gură și priveam lumea prin aceeiași ochi.

Ne-am dat în scurt timp seama că n-aveam nevoie de cuvinte. Cunoștințele noastre se prelingeau de la un spirit la altul ca vopseaua turnată în apă. El mă urmărea cu privirea pe când eram fetiță, călărind alături de Rayneh, simțea soarele arzându-mi spatele în timp ce săpam morminte în Pustiul Care N-ar Fi Trebuit să Existe și tresărea la vederea viermelui care încercase să mă violeze. Eu îi vedeam, pe el și pe cei cinci frați ai lui, orfani și trăind cu toții pe străzi, străduindu-se să găsească resturi. Vedeam cum învățase să citească de la un scrib rătăcitor, care-și căra cărțile după el, din oraș în oraș. Îi simțeam stânjenitorul amestec de dragoste, respect și teamă față de stăpânul care-l ridicase la rangul de scrib și de magician mărunt, în schimbul sexului și al servituții. N-am știut niciodată că asta e ceea ce simți, am spus. Nici eu, a răspuns el. Ne-am holbat unul la altul privind cruciș prin ochii lui mari și verzi.

Pasha trebuia să afle cum putea fi oprit vulcanul din vecinătate înainte de a distruge micul regat în

care trăia. Cutremurele făceau deja să trosnească zidurile, prevestind distrugerea apropiată.

Poate că n-ar fi trebuit să-i dezvălui vraja, dar nu făcea parte din magia profundă a femeii. În plus, lucrurile păreau diferite când locuiam în mintea lui, mai aproape decât mă aflasem vreodată de oricine altcineva.

Am trecut împreună la săvârșirea vrăjii. În timp ce adunam cenușă de la câte o familie din fiecare cele douăsprezece orașe ale regatului, l-am întrebat: De ce nu m-ai trimis înapoi? Nu ți-ar fi fost mai ușor să faci asta singur?

O să mor când va pleca spiritul tău, a răspuns el, și am văzut ceea ce știa și reușise să-mi ascundă.

Nu voiam să moară. Atunci o să rămân, am spus. N-o să mă amestec în viața ta. O să stau cât mai retrasă cu putință.

Nu pot menține vraja prea mult, a zis el, și i-am simțit tristețea și hotărârea. Sub ele am întrezărit o amărăciune mai profundă, pentru toate planurile pe care n-avea să și le mai poată duce la îndeplinire. Voia să-și învețe fratele mai mic să citească și să scrie, pentru ca să poată pleca amândoi din cătunul acela și să-și deschidă într-un oraș un atelier, ca scribi, câștigând poate chiar destui bani ca să le ofere adăpost și hrană și celorlalți frați ai lor.

Mi-am adus aminte de Laverna și Nammi și am încercat să-l conving pe Pasha să preschimbăm vraja gemenilor, ca să lucreze în folosul lui și al fratelui lui. A răspuns că timpul nu ne ajungea decât ca să oprim vulcanul. Regatul e mai important decât mine, a spus.

Am săpat o groapă la poalele vulcanului și am turnat în ea cenușa pe care-o adunaserăm. Am amestecat-o cu o pană de pasăre phoenix până când s-a aprins, ca să-i oferim vulcanului satisfacția simbolică a arderii vetrelor din regat. Din muntele amenințător s-a înălțat un nor de fum gros și pământul s-a liniștit.

Asta a fost, a spus Pasha, cu osteneala și ușurarea vizibile în mintea lui în egală măsură. Am făcut-o.

Am rămas împreună până la căderea nopții, când pe el au început să-l părăsească puterile.

Trebuie să te las să pleci, a spus.

Nu, l-am implorat eu, mai așteaptă. Să ne întoarcem în oraș. Putem da de urma fratelui tău. O să găsim o cale de a te salva…

Dar vraja din creierul lui se deșira. Mi-am adus aminte de tapiserii străvechi, atârnate pe pereții Castelului unde Flutură Speranța, lăsate prea mult timp la bunul plac al moliilor și al toanelor vremii. Pasha și-a pierdut controlul picioarelor, al degetelor. Gândurile au început să-i rătăcească fără noimă. Se conturau încet, departe. Răsuflarea i-a încremenit în plămâni. Înainte de a i se încheia pe deplin viața, spiritul meu a plecat, scufundându-se, lăsându-l să moară singur.

Pe urmă n-am mai avut curaj să răspund la invocări. Când mă chemau bărbații, loveam cu piciorul obiectele folosite ca să mă lege de locul ales și dispăream iarăși. În cele din urmă, invocările au încetat.

Până atunci nu mai fusesem niciodată conștientă de curgerea timpului petrecut sub pământ, dar, pe măsură ce numărul anilor dintre invocări sporea, am început să am senzații vagi: dâre cenușii și albe, alături de o durere surdă, imposibil de descris.

Când a sosit în sfârșit o invocare, m-am simțit aproape ușurată. Iar când mi-am dat seama că invocatoarea era o femeie, am fost cu adevărat surprinsă.

○ ○ ○

— Nu m-am așteptat să meargă, a spus femeia.

Avea pielea de culoarea piersicii și o bărbie dublă, rotundă, care-i înclina falca. Purta ochelari mari, cu lentile verzi, fațetate, ca ochii insectelor.

Niște țepi ca ghimpii de porc spinos îi creșteau alcătuind o linie subțire, ce pornea de pe șaua nasului, prelungindu-se către creștet înainte de a se răsfira într-o chică. Izul de fum — fie el mirosul personal al femeii sau rămășița vreunei vrăji — plutea înțepător în aer.

M-am pomenit, în același timp, atrasă de vibrația lumii vii și neavând chef să fiu o parte din ea. Am rămas neclintită, savurând mirosurile, imaginile și sunetele.

— N-are rost să pretinzi că nu ești aici, a spus femeia. Omul de paie nu obișnuiește să clipească din propria lui voință. Și nici să respire.

M-am uitat în jos și am văzut un trup rudimentar, din paie legate la încheieturi cu ceva care părea să fie sfoară. Mi-am ridicat mâna de paie și mi-am întins degetele pe rând, uimită fiindcă încheieturile se încrețeau, dar nu se rupeau.

— Ce-i asta?

Vocea mi-a sunat sec, pârâind, dar nu știam dacă era ceva firesc pentru paie sau se datora tăcerii mele îndelungate.

— Nu mă miră că e o noutate pentru tine. Oamenii de paie reprezintă o îmbunătățire adusă relativ de puțină vreme. Ne scutește de o grămadă de stres și de neplăceri ale gemenilor, ale celor care refac legăturile și ale oricui altcuiva primește ingrata sarcină de a se ocupa de insomniacii care vor să renunțe la corpurile lor. Olin Nimble — inovatorul care-a introdus omul de paie — și-a încheiat instruirea scolastică în același an cu mine. Douăzeci de ani mai târziu? A transfigurat întregul domeniu. Și uite-mă pe mine aici, pierzându-mi vremea în bibliotecă. Dar presupun că trebuie să-i învețe cineva pe studenți cum să deosebească Răsuflarea Paznicului de Două-flori de Vară.

Femeia și-a întins mâna în cercul invocării mele și m-a tras de lobul urechii. Paiele au pârâit.

— E un gest de salut, a spus. Haide, trage și tu de urechea mea.

Am întins brațul șovăind, așteptându-mă să întâlnesc împotrivirea hotarului nevăzut al cercului invocării. Însă degetele mi-au alunecat prin aerul care nu opunea nicio rezistență și i-au prins lobul urechii.

A zâmbit larg, cu o satisfacție care mi-a adus aminte de înfățișarea mătușilor mele în momentele când îmi arătau o vrajă nouă.

— Sunt erudita Misa Meticulous.

A ridicat globul de cristal pe care-l ținea în mână și s-a uitat în el, îngustându-și ochii. Au apărut semne magice, formând cuvinte cu ajutorul unui alfabet necunoscut.

— Iar tu ești Marea Doamnă Naeva, care-a cules flori în apropierea camerei Reginei, în Regatul unde Domneau Femeile?

M-am încruntat, sau am încercat să mă încrunt, neștiind dacă asta se vedea sau nu pe fața mea de paie.

— Ținutul Dealurilor Înflorite.

— Aha.

A corectat cele scrise cu un instrument lung, ascuțit.

— În înregistrările noastre timpurii apărea cealaltă denumire. Genul ăsta de lucruri se întâmplă mai des decât ar fi de crezut. Faptele se contopesc cu zvonurile. Zvonurile se transformă în legende. În curând, oamenii nu-și mai pot aduce aminte ce e istorie și ce-au inventat ca să-și sperie copiii. De exemplu, aș pune pariu că poporul tău n-avea de fapt o subclasă de femei ținute în turme, ca să poarte pruncii.

— Le numeam zămislitoare.

— Le numeați…

Ochii Misei s-au rotunjit, cuprinși de groază. Expresia șocată i-a dispărut la fel de repede cum apăruse. A pufnit cu un amuzament extrem de sincer.

— Va trebui s-aducem un istoric să stea de vorbă cu tine. Ei pentru asta trăiesc.

— Așa.

Devenea din ce în ce mai clar că femeia mă privea ca pe o relicvă. Mocneam de indignare; nu eram o urnă pe jumătate îngropată în deșert. Și totuși, într-un fel, eram.

— Eu sunt o simplă profesoară care se specializează în domeniul adulmecării, a continuat Misa. Descopăr insomniaci cu care n-am mai stat de vorbă până acum. Poate dura ani lungi, urmărind o pistă prin înregistrări, punând laolaltă frânturi de vrăji vechi. Pe tine te urmăresc de trei ani. Erai cufundată într-un somn întunecat.

— Nu destul de întunecat.

A întins mâna în cercul invocării ca să mă bată cu înțelegere pe umăr.

— Eternitatea e un loc izolat, a spus. Până și academia e izolată, și noi nu facem nimic mai mult decât să studiem eternitatea. Vino. De ce n-am face o plimbare? O să-ți arăt biblioteca.

Paiele mele au foșnit, clipind cu surprindere.

— O plimbare?

Misa a râs.

— Încearcă.

A râs din nou în timp ce făceam un pas nesigur înainte, apoi încă unul. Încheieturile trupului meu de paie scârțâiau la fiecare mișcare țeapănă. Mă simțeam stângace și greoaie, dar nu puteam să neg că mișcarea era o plăcere.

— Vino, a repetat Misa, chemându-mă cu un semn.

M-a condus de-a lungul unui coridor stălucitor, din marmură albă. Pe pereți erau simboluri secrete. Urmele lăsate de vrăji umpleau aerul cu arome de scorțișoară și de ierburi arse, amestecate cu răcoarea curenților ce coborau dinspre tavanul boltit. Podeaua de sub tălpile noastre părea roasă de mulțimea pașilor, totuși eu și Misa eram singurele care o străbăteau. M-am întrebat cum se putea ca o clădire construită pentru a adăposti sute de oameni să fie pustie, cu excepția unei erudite de

rang inferior și a unei femei moarte, invocată ca să sălășluiască un manechin.

Întrebările mele și-au primit răspunsul în curând, când un grup de studenți s-a apropiat, zgomotos, pe un coridor care-l intersecta pe al nostru. S-au oprit, amuțind brusc când au dat cu ochii de noi. Misa s-a încruntat.

— Vedeți-vă de drum! a spus, cerându-le să plece cu o fluturare a mâinii.

Au părut ușurați când s-au repezit înapoi, de unde veniseră.

Capetele rase ale studenților și robele lor informe mă împiedicau să le disting formele trupurilor, dar era clar că văzusem ceva ce nu trebuia să văd.

— Instruiți bărbați aici, am constatat.

— Bărbați, femei, neutri, a răspuns Misa. Pe oricine vine. Dacă se califică, firește.

Am simțit șuierul dezamăgirii: încă o cultură profană, degradată. Ar fi trebuit să știu că n-avea rost să sper.

— Înțeleg, am spus, neizbutind să-mi ascund indignarea.

Misa a părut să nu observe.

— Numeroase culturi au creat sisteme separate de magie pentru bărbați și femei. A voastră a fost extremistă, dar nu neobișnuită. Bărbații se ocupă de magia vindecării, iar femeile cântă magia stihiilor naturii, sau viceversa. Totul foarte rigid, foarte neștiințific. Au încercat vreodată să-nvețe un bărbat să se tânguie, cerând o ploaie în miez de noapte? O, poate-au încercat și, dacă s-a ajuns la reușită, atunci unul singur a făcut-o, și nu cumva spiritul lui era mai degrabă de parte femeiască decât de parte bărbătească? L-au remarcat ca pe o excepție de la regulă, nu ca pe o eroare a regulii în sine. Gândește-te la Locas Follow, cu greierii, sau la Petrin din Atscheko, sau, din latura feminină, la Regina Urte. Și firește că, dacă bărbatul care-a-nvățat să le cânte melodii de dragoste uraganelor

nu poate stârni nici măcar o adiere, ei bine, asta e dovada. Bărbații nu sunt în stare să-i cânte vremii. Chiar dacă un alt bărbat poate. Rigoarea e unicul lucru care contează. Atâta vreme cât n-ai dovezi, orice poate fi greșit. Acum știm că nu există nicio deosebire între abilitățile magice ale sexelor, însă am fi aflat-o mai devreme dacă s-ar fi pus întrebările potrivite. Știi că, în pustietățile din nord, există un loc unde se crede că numai oamenii care au atât organe genitale de bărbat, cât și de femeie pot face vrăji?

— Sunt neghiobi.

Misa a ridicat din umeri.

— Fiecare dintre noi se dovedește a fi neghiob, mai curând sau mai târziu. Am făcut din asta un joc pentru studenții mei. Ce credem că se va dovedi în viitor a fi greșit? Te invidiez fiindcă ești capabilă să trăiești la nesfârșit și poți să vezi.

— N-ar trebui, am spus, surprinsă de propria mea amărăciune. Oamenii viitorului v-ar putea distruge adevărurile tot atât de bine cum v-ar putea descoperi greșelile.

S-a întors spre mine, cu fața inundată de empatie.

— S-ar putea să ai dreptate.

Am intrat într-o încăpere cu lambriuri de mahon, destul de mare ca s-adăpostească o pasăre roc. Turnuri din rafturi curbate formau un labirint complicat. Misa m-a condus pe aleile înguste dintre ele cu iuțeală și precizie.

Pe rafturi erau prisme de diverse forme și dimensiuni. Piramide de cristal stăteau alături de cilindri metalici și de sfere din obsidian. Erau și obiecte stranii, forme pentru care nu aveam cuvinte, împletite din fire de oțel sau din lavă întărită.

Deasupra capetelor, bolta transparentă lăsa să se vadă cerul nopții, presărat cu stele. Printre vârfurile de ac scânteietoare, n-am recunoscut niciun model; era ca și cum toate stelele pe care le

știam ar fi fost adunate în palma unui uriaș și împrăștiate apoi cu nepăsare, alcătuind desene noi.

Misa mergea sporovăind.

— Ne aflăm în biblioteca academiei. Numai în aripa asta sunt trei sute de mii de vrăji, și aproape că am umplut-o și pe a doua. Studenții mei fac pariuri în privința datei când vor începe construcția celei de a treia. Pariază și pe tema persoanei a cărei statuie se va afla la intrare. Favoritul e Olin Nimble, dar nu se știe.

Am trecut pe lângă o serie de separeuri cu mese de lucru pe care se întindeau hărți cu fluvii stranii și cu deșerturi cu tentă roșiatică. În ungherele dintre mese se aflau tuburi cu alte hărți, având capetele etichetate cu un alfabet necunoscut.

— Îi punem pe studenții din primul an să memoreze hărțile lumii, m-a lămurit Misa. Un erudit trebuie să-nțeleagă cât de multe sunt de învățat.

M-am oprit în dreptul unui separeu din capătul șirului. Suprafața hărții era încrețită, scoțând în evidență schimbările de altitudine ale terenului. Am încercat să-mi imaginez cum ar fi arătat ținutul pe care-l înfățișa privit de sus, de pe ciocul unei păsări roc. Era oare cu putință ca Munții unde se Odihnește Soarele să fie ascunși printre piscurile alea zimțate?

Misa s-a oprit în spatele meu.

— Aproape c-am ajuns în locul pe care vreau să ți-l arăt, a spus.

După ce ne-am pus din nou în mișcare, a păstrat tăcerea.

Am ajuns imediat într-un loc unde trepte de marmură duceau către o zonă adâncită. Am coborât și am avut impresia că intram într-o cu totul altă încăpere, cu rafturile arcuite ale bibliotecii de la nivelul principal conturându-se deasupra noastră, ca un inel de copaci foarte bătrâni.

Jur împrejurul nostru, imposibil de văzut de deasupra, erau statui de bărbați și de femei. Țineau sfere ale vrăjilor în palmele sculptate, întoarse în sus.

— Ăsta e cercul insomniacilor, a spus Misa. Cuprinde toți insomniacii. Adică toți cei pe care i-am găsit.

Printre babe cocârjate și bărbați bărboși, cu ochi sălbatici, am zărit creaturi mai stranii. Din șira spinării unei femei ieșeau țepușe lungi, cu înveliș metalic. Mi s-a părut că un bărbat purta un coif în formă de cap de berbec, până când mi-am dat seama că urechile lui se răsuceau înspre ceafă, devenind coarne. Un copil ținea gura deschisă, ca să i se vadă un cerc de dinți ascuțiți ca niște ace, precum ai lipitorilor.

— Ăștia nu sunt oameni, am spus.

— Ba da, sunt. Mai bine zis, erau.

Mi-a arătat locul dintre un bărbat fără dinți și un soldat cu fața umbrită de un coif cioplit.

— Statuia ta va sta aici. Sculptorul o să vrea să-ți vorbească. Sau, dacă nu vrei să discuți cu el, poți discuta cu asistenta lui, și ea o să ia notițe.

M-am uitat îngrozită la mulțumea de chipuri de piatră.

— De asta… de-asta m-ai trezit? Pentru memorialul ăsta sentimental?

Ochii ei au strălucit de entuziasm.

— Statuia e numai unul dintre motive. Vrem să aflăm mai multe despre Regatul unde Domneau Femeile. Scuze, despre Ținutul Dealurilor Înflorite. Vrem să învățăm de la tine și să te învățăm. Vrem să rămâi aici!

Nu mi-am putut abține râsul, hârjâit și fără veselie. Femeia aia ar fi întrebat o piatră dintr-un zid antic dacă vrea sau nu să fie expusă într-un muzeu? Nici măcar viermii care-ncercaseră să-mi fure vrăjile nu avuseseră o asemenea îndrăzneală.

— Îmi cer scuze, a zis Misa. N-ar fi trebuit să trântesc totul așa. Mă pricep la adulmecat. Dar

când trebuie să abordez oamenii sunt groaznică. De obicei, eu sunt aceea care-i găsește pe Cei Măreți, apoi îi invocă alții și îi aduc în bibliotecă. De data asta, consiliul mi-a cerut s-o fac chiar eu din cauză că, înainte de a veni la Academie, am trăit într-o colonie de femei. Sunt ceea ce înțeleg ei prin „axată pe femei”. S-au gândit că avem ceva în comun.

— Să iubești femeile e esențial. E tot atât de firesc ca adierea vântului. Nu e un soi de deviere pe care-o împărtășim.

— Totuși. E mai mult decât ai în comun cu Olin Nimble.

S-a întrerupt, mușcându-și buza. Continua să fie transparent de entuziasmată, deși discuția începuse să meargă prost.

— O să rămâi măcar un timp? m-a întrebat. Ai stat în somnul întunecat vreme de milenii. Ce e un strop de timp în lumină?

M-am încruntat și-am dat să-i poruncesc să mă exileze înapoi, în întuneric — dar entuziasmul ei cărturăresc stârnea valuri într-un lac despre care crezusem că se liniștise pe vecie.

Din hărțile de nerecunoscut și din constelațiile împrăștiate învățasem că tributul plătit eternității era uitarea. Eram singură, dureros de singură. În plus, începuse să-mi placă vorbăria stângace a Misei. Mă trezise, redeschizându-mi ochii către lumină și către atingere — și, după cum se părea, chiar și către uimire.

○ ○ ○

Dacă era să rămân, i-am spus Misei, atunci trebuia să înțeleagă că mă saturasem până peste cap de viermi și de încercările lor de a deprinde magia. Nu voiam să se-mbulzească în timpul meu petrecut în lumină.

Colțurile gurii ei s-au lăsat în jos, a dezaprobare, dar a răspuns:

— Academia ne pune în postura de a ne afla la răscrucea a nenumărate convingeri. Uneori trebuie să le lăsăm pe ale noastre deoparte. A întins mâna să m-atingă. Șederea ta aici, cu noi, reprezintă un dar neprețuit. O să respectăm întotdeauna asta.

În primele mele zile la Academie, am colaborat îndeaproape cu Misa. Ne contraziceam pentru orice. Rolurile ni se inversau, la iuțeală și stârnind controverse, de la maestră la ucenică și înapoi. Ea începea prin a-mi pune întrebări, apoi eu îi spuneam ce învățasem în odăile încuiate din sălașul clanului meu matriarhal, ea mă întrerupea ca să-mi spună că greșeam, că oamenii ei experimentaseră astfel de metode și că niciodată nu merseseră fără greș. Peste câteva momente, țipam amândouă, spunând ce însemna magia, ce semnificații avea și ce urmărea — pentru că eram de acord într-o singură privință, considerând deopotrivă că magia are un strop de viață.

Misa și-a suspendat cursurile cât timp a lucrat cu mine, așa că am avut la dispoziție zile întregi numai pentru noi, în salonul imens în care preda ea. Magia practicată de poporul ei era diferită de a mea, și nu numai superficial. Își construiau vrăjile în forme fizice, geometrice, pornind de la ecuații complicate, care hotărau dacă urmau să fie cilindri sau dodecaedre, confecționate din rubine sau din lapis lazuli, sau colivii din fâșii de aramă. Chiar și clădirea academiei lor reflecta anumite intenții magice, deși Misa mi-a mărturisit că efectele erau vagi, difuze.

— Magia e ca arhitectura, spunea ea. Un recipient trebuie construit așa cum se cuvine pentru ca în el să crească o vrajă. Casa potrivită pentru propria sa inimă.

— Uiți de poezia magiei, susțineam eu. Îi place să fie hărțuită cu imagini, lingușită cu ironie. Vrea să se confrunte cu ceva ingenios, pe măsura sa.

— Vrăjile tale sunt făcute la întâmplare! răspundea Misa. Nici măcar tu nu înțelegi cum

lucrează. Recunoști asta în sinea ta. Efectele sunt variabile, imprevizibile. Magiei tale îi lipsește rigoarea!

— Dar atinge grandoarea, ripostam eu. Câți dintre eruditii tăi se pot măsura cu mine?

Am aflat curând că Misa nu era, așa cum pretindea ea, o erudită lipsită de importanță. Căzând de acord în această privință, le îngăduiam elevelor ei să intre din când în când în salon, pentru consultații. Părând uluitor de nevârstnice în veșmintele lor largi și albe, femeile tinere se apropiau de ea cu o venerație ce friza spaima. La un moment dat, o fată ce părea abia trecută de vârsta pubertății și-a încheiat sesiunea făcând o plecăciune adâncă și sărutând mâna Misei. S-a înroșit ca focul și a fugit din salon.

În timp ce ecourile pașilor copilei se stingeau în depărtare, Misa a clătinat din cap.

— Nu-și dorește nimic altceva decât să învețe de la Olin Nimble.

— De ce continui să te minți astfel? am întrebat-o. Ai în bibliotecă tot atât de multe vrăji ca el. Tu, nu el, ai fost cea rugată să vii la Academie ca erudită.

Mi-a aruncat o privire plină de îndoieli.

— Stai de vorbă cu oamenii?

— Ascult.

— Eu sunt aici de multă vreme, a zis. Au nevoie de oameni ca mine care să se ocupe de lucruri mărunte, pentru ca marile creiere, ca al lui Olin Nimble, să poată rămâne limpezi.

Însă vorbele ei erau evident neadevărate. Toți eruditii din Academie, de la cel mai renumit până la cel mai lipsit de experiență, trimiteau pe câte cineva la ea pentru consultații. Misa le primea comisionarii cu bună dispoziție și cu falsă umilință și se ducea să-i întâlnească pe colegii săi în altă parte, lăsându-și salonul la dispoziția mea, ca să pot studia sau medita, după dorință.

În Ținutul Dealurilor Înflorite existase cândva o învățată vestită, numită Femeia Care-ar Vrea să Întrebe Vântul De Ce și Pentru Ce. Misa era ca ea, veșnic cu capul în nori, întotdeauna pe jumătate preocupată de propriile studii. Mâncam împreună, stăteam de vorbă, dormeam împreună în camera ei, și totuși n-o vedeam niciodată concentrându-se pe de-a-ntregul asupra unui anumit lucru, cu excepția momentelor în care era captivată de transformarea teoriilor ei magice abstracte în obiecte tangibile complicate, superbe.

Uneori mă opream din orice ca să mă gândesc cât de mult se deosebea Misa de prima mea dragoste. Drumul său către cunoaștere, în dezordine și punându-se pe sine însăși în umbră, așa cum o făcea Misa, nu avea nimic în comun cu manifestarea plină de demnitate a puterii lui Rayneh. Rayneh era ca o statuie, creată într-o poziție splendidă, dar permanentă, neînvățând niciodată nimic și rămânând întotdeauna neschimbată. Misa se rostogolea peste tot, ca un vânt mânat de curiozitate, căutând întotdeauna să înțeleagă, să modifice și să colaboreze, dar niciodată să domine.

În primele noastre zile petrecute împreună, ne-am împărtășit o abundență de noutăți chinuitoare, discutabile, copleșitoare. Ne separau culturile noastre și veacurile, și cu toate acestea eram atrase cu atât mai mult una de alta, din cauza stranietății cu care intraserăm una în viața celeilalte.

○ ○ ○

Academia era condusă de un consiliu alcătuit, prin rotație, din erudiți aleși anual, prin tragere la sorți. Își luau deciziile prin consens și-și exercitau controlul asupra tuturor problemelor, importante sau neînsemnate, inclusiv în privința selecției noilor magi invitați să se alăture Academiei, intrând astfel și în grupul oamenilor care ar fi putut ajunge s-o guverneze într-o bună zi.

— În fiecare an mă simt norocoasă când nu mi se extrage numele, a spus Misa.

Stăteam în salonul ei, către sfârșitul după-amiezii, relaxându-ne pe canapele extensibile și sorbind o băutură fierbinte și dulce din cești de porțelan. Alături de noi stătea una dintre studentele ei, o fată cu ochi uimiți, care-și pudra capul lipsit de păr și neted și pe care Misa, după cum îmi mărturisise, o considera promițătoare. Băutura mirosea a portocale și a scorțișoară; o savuram, veșnic uluită de posibilitățile straniului meu trup de paie.

M-am uitat la Misa.

— De ce?

A ridicat din umeri.

— Să fac parte din Consiliu mi s-ar părea… cumplit.

— De ce? am întrebat din nou, dar ea n-a făcut altceva decât să se repete cu voce mai sonoră, din ce în ce mai deranjată de întrebările mele.

Mai târziu, când a plecat să discute despre o vrajă cu unul dintre bărbații erudiți din Academie, studenta mi-a mărturisit:

— Misa nu vrea să fie înălțată deasupra altora. Pentru poporul ei e un tabu de o mare importanță.

— Dacă eviți puterea înseamnă că ești prea indulgentă cu tine însăți. Trebuie s-o dețină cineva. Mai bine cineva plin de forță decât cineva slab din fire.

Studenta Misei s-a foit, stânjenită.

— Oamenii din neamul ei nu văd lucrurile astfel.

Am sorbit din ceașcă.

— Atunci sunt nătângi.

Tânăra nu mi-a răspuns, dar, imediat ce și-a terminat băutura, s-a scuzat și a părăsit salonul.

Când s-a împlinit un an de când mă aflam la Academie, Consiliul mi-a solicitat prezența. Voiau să oficializeze termenii ședерii mele în mijlocul lor. Celor Fără Somn rămași li se cerea să-și țină

propriile cursuri și să contribuie la fondul de cunoștințe al instituției.

— O să predau, i-am spus Misei, dar numai pentru femei.

— De ce?! a întrebat ea. Ce înseamnă atașamentul tău irațional față de această prejudecată?

— N-o să profanez magia femeilor învățând bărbații s-o folosească.

— Cum ar fi profanată?

— Magia femeilor le e menită numai lor. E degradant s-o pui în mâinile bărbaților.

— Dar de ce?!

Cearta noastră s-a încins. Eu am început să zbier. Bărbații nu sunt demni de magia femeii. Au țeste prea mici, și sunt servili, și animalici. Ar fi o greșeală! De ce, de ce, de ce? întreba Misa, citând din dialoguri filosofice și descriind experimente care demonstraseră, chipurile, că între magia bărbaților și a femeilor nu exista nicio deosebire. Ne încercuiam și ne atacam una alteia argumentele, ca două animale care se luptă pentru teritoriu. Ne încâlceam coarnele și vărsam sânge din răni neînsemnate, dar niciuna dintre noi nu părea în stare să dea o lovitură decisivă.

— Ajunge! am strigat. Mi-ai spus întotdeauna că Academia respectă credințele sacre ale altor culturi. Astea sunt ale mele.

— Sunt absurde!

— Dacă nu ești de acord, n-o să predau. Izgonește-mă înapoi, în întuneric. Pentru mine n-are nicio importanță.

Bineînțeles că avea. Mă atașasem prea tare de haos și de vacarm. Și de Misa. Dar refuzam să recunosc.

În cele din urmă, a fost de acord să aducă argumente în favoarea intențiilor mele în fața Consiliului. Era, pe rând, furioasă și abătută.

— Nu vor fi de acord, a spus. Cum ar putea? Dar o să fac tot ce-mi stă în putință.

A doua zi, și-a frecat pielea capului cu unguente grase, florale, și și-a împodobit degetele cu inele purtând însemne oculte. Perii îi tremurau cu vârfurile răsfirate, trădându-i neliniștea.

Sala rotundă a Consiliului strălucea într-o lumină palidă, magică. Aerul rece se împletea cu aromele mosc preferate de erudiții de rang înalt, cu iz vag de fum și de ierburi. Pe direcția fiecărui punct cardinal se contura câte o arcadă. Misa m-a condus prin cea dinspre răsărit, despre care mi-a explicat că era pentru negocieri, și apoi în centrul mozaicului de pe podea.

Erudiții din Consiliu ședeau pe canapele înălțate, înșiruite pe circumferința încăperii. Fiecare stătea sub câte o torță, și lucirea pâlpâitoare, cu nuanțe de roșu și auriu, îi reliefa trupul în culori intense pe fundalul întunecat. Am zărit un bărbat cu roba din straturi suprapuse, roșii și galbene, și deasupra creștetului cu o diademă de alamă, scânteind de luminițe ce licăreau cu vioiciune pentru a dispărea apoi cu iuțeală. Lângă el stătea o femeie înaltă, cu păr ca mușchiul și pielea părând scoarță de copac, iar alături de ea, un bărbat cu două capete și două trunchiuri, susținute de o singură pereche de picioare. O femeie și-a ridicat mâna s-o salute pe Misa, și din braț i s-a revărsat apă în cascadă, amestecându-se într-o ceață și evaporându-se înainte de a atinge podeaua.

Misa îmi spusese că înfățișarea erudiților mai bătrâni era adesea schimbată prin magia poporului ei, care le modela trupurile așa cum își modelau ei vrăjile. Până atunci n-o înțelesesem.

Un bărbat înalt și subțire părea să fie centrul atenției celorlalți consilieri. Avea pielea acoperită de peri fin, senzitivi. Au fremătat, îndreptați spre noi, așa cum adulmecă animalele mici.

— Ce sugerați? a întrebat. Să înființăm o bibliotecă numai pentru femei? Să inspectăm organele genitale ale studenților ca să ne

convingem că printre ei nu sunt bărbați-femei sau femei-bărbați, sau unii cu organele gemene?

— Asta n-are importanță, l-a contrazis o voce din spatele nostru.

M-am întors și am dat cu ochii de o femeie durdulie, învești mântată în plăci masive de metal.

— E irelevant să obiectăm pe baze pragmatice. Cererea e exclusivistă.

— Mai rău, a adăugat femeia cascadă. E imorală.

Consilierii din jurul ei au dat aprobator din capete. Doi bărbați cu înfățișare identică, purtând glugi de piele, și-au fluturat mâinile în semn de susținere.

Privirea Misei a zăbovit, pe rând, asupra tuturor erudiților care împărtășeau aceeași părere.

— Aveți dreptate. E exclusivistă și imorală. Dar vă cer să vă gândiți la aspectele mai profunde. Dacă respingem condițiile Naevei, tot ce știe ea se va pierde. Nu e mai bine să știe cineva decât să uite toată lumea?

— Merită să păstrăm cunoștințele dacă prețul e bigotismul? a întrebat bărbatul slab, cu păr senzorial, dar ochii tuturor celorlalți erau pironiți asupra Misei.

Discuția în contradictoriu a continuat o vreme, dar concluzia se întrevăzuse încă de când începuse ea să vorbească. Nimic nu le e mai drag erudițiilor decât cunoașterea.

○ ○ ○

— Nu ți se pare bizar? am întrebat-o pe Misa. Să-ți petreci atât de mult timp cu cineva captiv într-un trup de păpușă?

Stăteam, singure, în încăperea minusculă și dezordonată în care dormeam. Era o cavitate subterană cioplită grosolan, unde intrai și de unde ieșeai numai folosindu-te de o scară mobilă. Misa recunoștea că Academia oferea locuințe mai bune, susținând că ea preferase o asemenea cameră.

Mi-a răspuns exclamând cu surprindere prefăcută:

— Ești captivă într-un trup de păpușă? Nici măcar n-am observat vreodată!

Mi-a adresat un zâmbet larg. Am răsplătit-o cu un hohot de râs.

— M-am obișnuit cu omul de paie, a continuat, cu mai multă seriozitate. Când stăm de vorbă, mă gândesc la vrăji, la magie și la lucrurile pe care le-ai văzut. Nu la paie.

Cu toate acestea, paiele rămâneau inevitabil stânjenitoare. Misa sugera jocuri și vrăji și instrumente, dar eu refuzam obiectele care ne-ar fi tulburat intimitatea. Stăteam amândouă întinse în noapte și schimbam cuvinte, cu mâinile ei ocupate să-i ofere plăcere în timp ce eu priveam și șopteam. Pe urmă rămâneam una lângă alta, dar nu-i puteam oferi căldura unui trup care-mi lipsea.

Într-o noapte, m-am trezit la mult timp după ce făcuserăm dragoste și am descoperit că nu mai era lângă mine. Am găsit-o în salonul ei, cu ecuațiile spiralându-i-se de-a lungul unui șir de globuri de cristal. De peretele de alături atârna o păpușă, agățată stângaci de ceafă. Avea pielea caldă și moale, și de aceeași nuanță de siena pe care-o avusese pielea mea, cu atâția eoni în urmă. I-am săltat capul și am văzut trăsături identice cu schițele făcute de asistenta sculptorului în timpul discuțiilor noastre.

Misa și-a ridicat privirea, desprinzând-o de calculele ei. Mi-a zâmbit cu o ușoară jenă.

— Ar fi trebuit să știu că o simplă adaptare n-o să meargă, a spus. Altminteri Olin Nimble ar fi renunțat la paie cu ani în urmă. Însă m-am gândit că, dacă mă străduiesc…

Am trecut în spatele ei și m-am uitat la șirul globurilor de cristal, la ecuațiile ca niște păianjeni albi vizibile în oricare dintre ele. Mai jos era o vrajă pe jumătate conturată, din lemn lustruit și așchii de peridot.

Claia de păr a Misei s-a legănat.

— E târziu, a spus, luându-mă de mână. Ar trebui să ne-ntoarcem în pat.

○ ○ ○

Misa își lăsa adesea proiectele pe jumătate terminate, împrăștiate peste tot. Îmi place să cred că păpușa ar fi avut altă soartă. Îmi place să cred că ar fi terminat-o.

Însă a fost atrasă în vârtejul evenimentelor din afara Academiei. A început să mă lase singură în camera ei, petrecându-și tot timpul în salon, purtându-se aproape ca o somnambulă în scurtele perioade când revenea lângă mine și ridicându-se apoi agitată în întuneric, ca să se-ntoarcă la munca ei.

Am preferat să nu mă lămuresc în privința cataclismului exterior, păstrându-i contururile neclare. Nu voiam să fiu atrasă către miezul intrigilor din Academie.

Prelegerile mele reprezentau într-o prea mică măsură o distragere a atenției. Studentele erau la fel de preocupate ca Misa.

— Momentul nu e potrivit pentru teorie! s-a plâns una dintre ele, când am încercat să le atrag într-o discuție despre predispozițiile magiei.

În dimineața următoare nu s-a mai întors. În final, n-a mai apărut niciuna.

Singurătatea m-a atras acolo unde nu reușise să mă atragă curiozitatea și am început să mă duc după Misa în salon. Fiindcă refuzasem s-o ajut să-și facă vrăjile, îmi remarca prezența cu doar ceva mai mult decât o privire fugară înainte de a-și relua munca. Văduvită de atenția ei, studiam și măsuram încăperea cu pasul.

Odată, după ce lipsise câteva ore, s-a întors cu un grup de erudiți agitați — bărbați și femei deopotrivă — cu toții îmbrăcați în culori strălucitoare și zbierând. S-au oprit brusc când au dat cu ochii de mine.

— Am uitat că erai aici, a spus Misa, fără cine știe ce părere de rău.

M-am crispat, furioasă și ostilă, dar n-am vrut să-mi trădez mânia în fața viermilor.

— Mă întorc în camera ta, am răspuns, printre buzele strânse.

Zbieretele au reînceput chiar înainte să părăsesc încăperea. Nu erau voci de erudiți în focul unei dezbateri. Se biciuiau unii pe alții cu vorbe. Erau furioși. Erau speriați.

În noaptea aceea m-am dus la Misa și i-am cerut în sfârșit explicații. E o molimă, a răspuns ea. O molimă care-și făcea victimele să sângereze prin piele și prin ochi, umflându-le apoi limbile până când se sufocau.

Nu reușeau să-i găsească leac. Tratau un simptom numai ca să descopere că se înrăutățeau altele. Mureau mai întâi pacienții, apoi magii care îi îngrijiseră.

Am declarat că boala era probabil provocată de o vrajă. Misa s-a uitat urât la mine, cuprinsă de o furie neașteptată, și a spus: nu! N-avea nicio legătură cu magia! Altminteri ar fi reușit s-o vindece. Era ceva molipsitor, mortal și natural.

Între timp slăbise, cu pernele moi de grăsime de sub bărbie și de pe pântece dispărându-i pe măsură ce i se reliefau tot mai puternic coastele. După ce se trezea, perna ei era plină de țepi care-i căzuseră în timpul nopții, cu vârfurile ascuțite lipsite de strălucire, mătuite.

Nu mai aveam parte de discuții despre magie și despre sex cu care să-mi ocup timpul. Nu mai aveam decât o Misa distantă, distrată. Lumea mea începea să se modeleze în jurul ei — dragostea mea pentru ea, îngrijorarea pe care mi-o stârnea, teama că n-avea să găsească leacul, spaima cu care mă întrebam ce-o să mă fac dacă nu-l găsea. Era slabă și mă conducea către slăbiciune. Mintea mea schița tipare ale viitorului pe care nu voiam să mi le imaginez. Ascultasem șoaptele spiritelor din

Pustiul Care N-ar Fi Trebuit să Existe despre moartea civilizațiilor, despre alegerea între onoare și dragoste.

Misa nu mai dormea. Stătea în schimb așezată pe pat în întuneric. frângându-și mâinile.

— Nu există niciun leac, a murmurat.

Eu eram întinsă în spatele ei, privindu-i silueta.

— Bineînțeles că există.

— O, bineînțeles, s-a răstit ea. Suntem pur și simplu prea ignoranți ca să-l găsim!

O furie atât de lipsită de rațiune! Nu învățasem niciodată cum să mă port cu o iubită atât de influențată de propriile emoții.

— N-am spus că sunteți ignoranți.

— Ai dat de-nțeles.

S-a ridicat în picioare și a început să umble prin cameră, cu pașii răsunându-i înfundat de covoarele pufoase.

Mi-am dat seama că doar îmi făcusem griji, dar nu mi le lăsasem niciodată deoparte ca să mă întreb unde lovise molima, dacă făcea ravagii în comunități în care trăise Misa, printre oamenii pe care-i iubea. Poporul meu considera că dădeai dovadă de slăbiciune dacă lăsai astfel de lucruri să te afecteze.

— Poate că sunteți ignoranți, am spus. Poate că nu puteți vindeca o asemenea molimă construind cutiuțe. V-ați gândit la asta?

Mă așteptasem să se înfurie, însă ea s-a întors spre mine cu o expresie de venerație.

— Poate că asta e, a zis, cu voce înceată. Poate ne trebuie genul tău de magie. Poate avem nevoie de poezie.

Pentru prima oară de când izbucnise molima, ridurile conturate de încordare pe fața ei au început să se netezească. O iubeam. Voiam s-o văd calmă și curioasă, din nou femeia care se minuna de toate lucrurile noi și-și petrecea nopțile alături de mine.

Așa că am făcut ceea ce știam că nu trebuia să fac. Am stat lângă ea în următoarele ore și am

ascultat-o descriindu-mi boala. Apăruse într-o mlaștină, departe, în est, mi-a povestit, într-o încâlceală umedă de rădăcini și crengi, unde sub suprafața apei pândeau o mie de creaturi care înțepau și mușcau. Călătorise către vest purtată de căldura verii, îmbolnăvind mai întâi copiii și bătrânii și lovindu-i apoi pe cei tineri și sănătoși. Copiii și bătrânii își reveneau uneori. Tineri viguroși nu supraviețuiau niciodată.

M-am întors cu gândul la bolile pe care întâlnisem în tinerețe. Mi-a venit în minte una foarte diferită, răspândită în copilăria mea de o femeie care dorea să uzurpe tronul. Ajunsese în ținutul Dealurilor Înflorite adusă de vânturile iernii și-și înghețase victimele, preschimbându-le în statui care nu se sfărâmau sub lovituri și nu se topeau la căldură. După ce mama lui Rayneh o omorâse pe uzurpatoare și pusese capăt bolii, Ținutul Dealurilor Înflorite fusese bântuit ani la rândul de rămășițele înghețate, fantomatice, ale celor cândva dragi. Vrăjitoarele Reginei le dăduseră de urmă rând pe rând și le topiseră cu amintiri ale pasiunii. Se spunea că supraviețuitoarele plânseseră și blestemaseră pe măsură ce le topeau cele pe care le iubiseră, fiindcă ajunseseră să îndrăgească acele nelipsite amintiri de gheață.

Boala de atunci se deosebea de cea care atacase poporul Misei în toate privințele, în afară de una singură — și ea cruțase trupurile vlăguite și le atacase pe cele puternice.

— E o molimă care fură puterea victimelor și-o folosește ca să le ucidă, i-am spus Misei.

Ea respira lent, cu greutate.

— Da, e adevărat, a zis. Asta se întâmplă.

— Victimele trebuie să-i fure bolii puterea înapoi. Trebuie să-și arunce singure vraja lecuitoare.

— Trebuie s-arunce genul tău de vrăji. Vrăji poetice.

— Da, am încuviințat. Vrăji poetice.

Ochii Misei s-au închis, ca și cum ar fi vrut să se descătușeze prin lacrimi. Părea atât de obosită și de plăpândă. Voiam s-o-ntind pe pat și să-i mângâi obrajii până ce ar fi adormit.

Umerii ei se cutremurau, dar nu plângea. În schimb, și-a îndreptat ochelarii și și-a netezit roba.

— Cu un strop de arșiță și… cum s-ar traduce obsidianul în poezie?… a meditat ea cu glas tare. S-a îndreptat către scară, apoi s-a oprit să se uite în urmă. O să vii să m-ajuți, Naeva?

Ar fi trebuit să știe ce urma să spun.

— O să vin, am răspuns, cu voce scăzută, dar asta e magia femeii. Nu e pentru bărbați.

Ce a urmat era inevitabil: tremurul care-a străbătut-o pe Misa când optimismul i s-a prefăcut în scrum.

— Nu, Naeva. N-ai lăsa oamenii să moară.

Dar aveam s-o fac. Și ea ar fi trebuit s-o știe. Dacă mă cunoștea câtuși de puțin.

○ ○ ○

A adus totul în fața Consiliului. A spus că așa trebuia să se hotărască mersul lucrurilor. Prin discuții. Prin consens.

Am intrat prin arcada dinspre apus, arcada conflictului. Erudiții așezați pe canapelele lor înălțate erau tot atât de trași la față ca Misa. Câteva locuri erau goale, iar altele ocupate de bărbați și femei pe care nu-i mai văzusem până atunci.

— De ce e asta o problemă? a întrebat o nouă membră, o bătrână pe fața și pe sânii căreia erau pictate guri minuscule, cu colți. Învățați femeile să rostească vraja. Puneți-le s-o arunce asupra bărbaților.

— Vraja trebuie aruncată chiar de victime, a răspuns Misa.

Bătrâna s-a strâmbat, batjocoritoare.

— De când îi pasă unei vrăji cine-o rostește?

— E magie veche, a lămurit-o Misa. Magie poetică.

— Și ce se înțelege prin asta? a întrebat o voce din spatele nostru.

Ne-am întors și am dat cu ochii de bărbatul subțire, cu peri fini, senzitivi, care întrebase la precedenta mea înfățișare înaintea Consiliului dacă merita să păstrezi cunoștințele dobândite prin bigotism. Și-a coborât privirea către fața mea și perii i s-au întins spre mine, unduindu-se, căutând.

— Unii dintre noi n-au avut ocazia să afle, a adăugat el.

Am sperat că Misa urma să intervină, oferind o explicație, dar ea s-a ferit să-mi întâlnească ochii. Avea buzele strânse, unite într-o linie subțire.

Bărbatul a vorbit din nou.

— Dacă n-ai cumva senzația că-ți încalci principiile fie și numai oferind această descriere în prezența mea.

— Nu. Nu le încalc. Am tăcut, pregătindu-mi cuvintele. Așa cum o înțeleg eu, magia poporului vostru întemnițează vrăjile în construcții ingenioase. Modificați forma și structura vrăjii după cum se modifică forma și structura obiectului care o conține.

Din rândurile consilierilor s-au înălțat murmure dezaprobatoare.

— Îmi dau seama că e o descriere simplistă, am spus. Oricum, e de-ajuns pentru contrast. Poporul meu încerca să îmbine vrăjile cu poezia, alegându-și drept unelte imaginile, simbolurile și aluziile. Poporul vostru îi oferă magiei un loc în care să sălășluiască. Al meu o curta, ca să-i dea o scurtă întâlnire.

— Ce legătură are asta, s-a amestecat bătrâna cu multe guri desenate, cu faptul că victimele trebuie să-și arunce propriile vrăji lecuitoare?

Înainte de a apuca să răspund, a început să vorbească bărbatul cu fața îngustă.

— Trebuie să fie poezie — simetrie, dacă preferi. Trupul și boala se luptă pentru puterea trupului. Acesta trebuie să câștige el însuși lupta.

— Așa e? m-a întrebat bătrâna.

Mi-am înclinat capul, în semn de aprobare.

O femeie cu roba din păr stacojiu s-a uitat la Misa.

— Ești sigură c-o să meargă?

Vocea Misei era încordată și înceată.

— Da.

Femeia s-a întors spre mine, cu buclele stacojii despărțindu-i-se deasupra pieptului și lăsând să i se vadă pielea ca de broască, lucind de umezeală.

— Nu poți fi înduioșată? N-o să dezvălui vraja?

— Nu, am spus.

— Chiar dacă promitem că le-o dăm numai femeilor și lăsăm bărbații să moară?

M-am uitat la Misa. Știam care erau convingerile poporului ei. Consiliul putea să admită o deviație când era vorba de cunoaștere, dar nu și când era vorba de viață și de moarte.

— Nu cred că ați respecta o astfel de promisiune.

Femeia cu piele de broască a râs. Interiorul gurii i-a scânteiat ca o cavernă plină cu cristale.

— Ai dreptate, firește. N-am respecta-o. S-a uitat la ceilalți consilieri. Nu văd nicio altă opțiune. Propun o Obligare.

— Nu, a spus Misa.

— Sunt de acord cu Jian, a zis un erudit înveșmântat în roșu și galben. O Obligare.

— N-o putem călca astfel în picioare, a insistat Misa. Academia se bazează pe respect.

Femeia cu piele de broască a privit-o înălțând din sprâncene.

— La ce e bun respectul dacă lăsăm să moară o mie de oameni?

Misa mi-a luat mâinile.

— Naeva, nu lăsa să se-ntâmple asta. Te rog, Naeva. A venit mai aproape de mine, cu răsuflarea

fierbinte, cu disperarea în ochi. Știi cum pot fi bărbații. Știi că nu sunt neapărat viermi ignoranți sau brute lacome. Știi că pot fi inteligenți și nobili! Adu-ți aminte de Pasha. Lui i-ai dat vraja de care avea nevoie. De ce nu ne-ai ajuta și pe noi?

Pasha — rudă a gândurilor mele, mai apropiat decât propria mea piele. Păruse altfel atunci, în mintea lui. Însă acum mă sprijineam pe propriile mele picioare, priveam prin propriii mei ochi și știam ce știam.

Când se confruntase cu distrugerea inevitabilă a poporului nostru, Tryce făcuse din ea însăși o zămislitoare. Alese să se înjosească pe sine și pe fiicele sale în numele supraviețuirii. Ce s-ar fi ales de Ținutul Dealurilor Înflorite dacă i-ar fi reușit planul? Ce s-ar fi ales de noi, femeile dure și semețe care le porunceam puterilor sacre ale vântului și soarelui?

N-aveam să pângăresc cunoștințele noastre punându-le în mâinile animalelor. Nu era vorba doar de un singur om care ar fi murit de pe urma celor învățate. Ar fi însemnat să descui ușile odăilor tainice din sălașul clanului meu matriarhal, să deschid cu forța dulapurile cu multe sertare. Aș fi lăsat toate lucrurile sacre fără apărare, la bunul plac al putreziciunii.

Consiliul a acționat imediat și în unanimitate, punându-se de acord fără deliberare. Bărbatul cu fața îngustă a creat forma unei vrăji folosindu-se numai de mâinile sale, așa cum îmi spusese Misa că era cu putință, dar numai rareori și numai pentru marii magi. Când degetele sale au conturat forma dorită, a suflat în cușca lor.

O Obligare.

A fost ca și cum aș fi căzut prin întuneric. M-am zbătut, căutând ceva care să mă ridice, dorindu-mi cu disperare să mă cațăr înapoi, în mine însămi.

Gura mi s-a deschis. Nu eram eu cea care vorbea.

— Aduceți-le apă din mlaștină și udați-le frunțile până când vor simți umezeala locului unde s-a născut molima. Spiritul bolii își va căuta locul de baștină, ca orice creatură care s-a născut. Lăsați victimele să cerceteze cu ochii sufletului lor, până când vor zări spiritul bolii stându-le în față. Fiecare îl va vedea altfel, cețos și purulent, sau șiret și tăios, dar îl vor recunoaște. Lăsați victimele să-și deschidă gurile sufletelor și să devoreze boala, până când spiritul ei va fi în interiorul spiritului lor, așa cum e și trupul ei în trupurile lor. De data asta, ei vor fi învingătorii. Când se vor trezi, vor fi mai puternici decât înainte.

Cuvintele mele reverberau în încăpere. Misa s-a cutremurat și a început să verse. Femeia cu piele de broască și-a desprins o buclă din părul stacojiu și i-a dat-o celui mai rapid dintre comisionarii lor, împreună cu o sferă pe care erau gravate cuvintele mele. Voința mi s-a întors brusc, parcă năvălind printr-un baraj sfărâmat. Mă simțeam crescând pe măsură ce îmi revenea puterea.

Magia are un strop de viață. Adoră ironia și adoră pasiunea. Cu toată înverșunarea Ținutului meu dispărut, am început să-mi rup trupul de paie cu propriile sale mâini. Viscerele efigiei au căzut pe podeaua de mozaic făcute bucăți și pocnind…

Dintre toți consilierii, numai bărbatul cu fața îngustă mi-a ghicit intențiile. A sărit în picioare, conturând rapid o vrajă de apărare între degete. A luat ființă licărind, înainte de a-mi încheia eu vraja, dar ardeam de pasiune și de poezie și știam că urma să învingă.

Focul mâniei mi-a sărit din ochi și de pe limbă și a aprins paiele în care fusesem întemnițată. Foc. Magie. Furie. Academia s-a transformat în infern.

○ ○ ○

M-au invocat într-o piatră scobită, care putea să vadă, să audă și să vorbească, dar nu putea să se

mișteș. Au adus-o înăuntru prin arcada de la miazăzi, arcada pedepsei.

Bărbatul cu fața îngustă mi-a vorbit. Perii săi fini, sensibili, fuseseră mistuiți de foc, lăsându-i silueta golașă și patetică.

— Ești periculoasă, a spus. Consiliul a căzut de acord că nu poți rămâne.

Sala consiliului era în ruine. Duhoarea fumului plutea peste moloz ca o ceață deasă. Misa stătea pe una dintre puținele canapele rămase, cu ochii evitându-mi privirea, cu trupul însemnat de cicatrice late, urâte. Își ținea mâna dreaptă în poală, cu degetele topite într-o singură gheară.

Voiam să-i iau în palme mâna distrusă, s-o sărut și s-o alin. O dorință nedemnă. N-aveam în plan regrete consolatoare.

— Ai distrus Academia, cățea, a mârâit, în stânga mea, o femeie.

Mi-am amintit că gesturile ei fuseseră cândva cascade, dar acum brațele îi arseseră, nu-i mai rămăseseră decât niște cioturi.

— Biblioteci, studenți, vrăji…

Vocea i s-a frânt.

— Consiliul înțelege că o Obligare e o nedreptate gravă, a continuat bărbatul cu fața îngustă, ca și cum n-ar fi fost întrerupt. Nu apelăm la înrobirea sufletului cu inima ușoară, mai ales când astfel se încalcă o promisiune, înșelând încrederea. Deși suntem de părere că am acționat corect, suntem conștienți că ți-am făcut o nedreptate. Pentru asta îți datorăm remușcările noastre.

Însă, a continuat el, Consiliul e de acord că nu ți se poate îngădui să rămâi în lumină. E datoria noastră să te trimitem înapoi, în întuneric, și să te legăm acolo, ca să nu mai poți răspunde niciodată la vreo invocare.

Am râs. Un sunet discordant.

— O să-mi îndepliniți cea mai arzătoare dorință.

El și-a înclinat fruntea.

— E întotdeauna cel mai bine când scopurile coincid.

A întins brațul către femeia de lângă el și s-au luat de mână. Ceilalți membri ai consiliului li s-au alăturat, încovoindu-și trupurile până când au alcătuit ei înșiși forma unei vrăji. Misa s-a încadrat printre ceilalți, cu țesutul dur și lucios al cicatricei reflectând lumina. Știam, din lecțiile ei, că textura pielii sale avea să modifice și să modeleze vraja. Am recunoscut că erau geniali în această privință, înțelegând magia atât de bine încât puteau s-o contureze cu propriile trupuri.

Când ultimul erudit și-a ocupat locul, am priceput pentru o clipă sensul formei stranii, distorsionate, perfecte pe care o alcătuiseră. Mi-am dat seama, cu o șfichiuire, că începusem în sfârșit să le descifrez magia. Și apoi m-am scufundat în întunericul deplin, nesfârșit.

○ ○ ○

Îmi aduceam aminte.

Îmi aduceam aminte de Misa, îmi aduceam aminte de Pasha. Îmi aduceam aminte de vremurile când mă invocaseră bărbați de pe meleaguri necunoscute.

Întotdeauna și inevitabil, gândurile mi se întorceau către Ținutul Dealurilor Înflorite, locul pe care-l părăsisem de cea mai îndelungată vreme, dar pe care-l cunoscusem cel mai bine.

Misa și Rayneh. O trădasem pe una. Cealaltă mă trădase. Două iubiri ce sfârșiseră prin a se transforma în tragedie. Poate că așa se sfârșesc toate.

Mi-aduceam aminte de camerele încuiate din locuința clanului meu matriarhal, de toate acele sertare minuscule, lăcuite, pline cu minunății. Mâna mătușii mele fâlfâia deasupra lor ca un fluture palid în timp ce mă întrebam pe care urma să-l deschidă. Ce minune avea să-mi dezvăluie,

dintr-o lume atât de vastă încât nu puteam spera s-o înțeleg vreodată?

— Ca să pictezi o pasăre, trebuie să-i arăți penelului ce înseamnă să zbori, îmi spunea mătușa mea, ținându-mi degetele în jurul mânerului pensulei în timp ce urmăream ecoul perfecțiunii unei pene.

Penelul tremura. Adânc în călimară, înclinare, apăsare. Firele din păr de porc răsfirându-se. Cerneala sângerând pe pergament și… iată! O singură trăsătură grațioasă, aspirând către zbor.

Ce poate face o femeie atunci când dragostea, timpul și adevărul nu se potrivesc unul cu toate celelalte, zăngănind și scrâșnind, tânguindu-se și plângând, implorându-te să intri în lumi care nu seamănă cu nimic din ce-ai mai văzut vreodată și să salvezi acest popor, acest popor, acest popor de oștenii Regelui și de vulcani care mocnesc și de molime? Ce poate face o femeie când convingeri pe care le credea tot atât de nestrămutat ca piatra devin frunze uscate, purtate de vântul toamnei? De ce se poate agăța o femeie când trebuie să-și trădeze iubita sau să se trădeze pe sine însăși?

O femeie nu e o pasăre. O femeie are nevoie de pământ.

Mătușile mele, adunate în cerc în jurul focului din iarnă ca să-și împărtășească noutățile și bârfele, vocile lor sporovăind, adresându-și una alteia sunete liniștitoare, nedeslușite. Vântul își găsește calea și pătrunde în interior prin crăpături, și noi ne întâmpinăm prietenul. Suflă prin mine, aducând miros de pin și de zăpadă. Traversez în fugă podeaua care scârțâie, îndreptându-mă spre genunchii mătușilor mele, tot atât de înalți ca mine, brațele mi se strecoară în jurul unei gambe catifelate și întunecate, și apoi în jurul alteia, pe măsură ce, aidoma vântului, îmi găsesc drumul în jurul cercului, descoperind făgăduiala mângâierii în fiecare nouă îmbrățișare.

○ ○ ○

Lumina a revenit, aruncând peste mine umbre cenușii.

Stăteam pe un piedestal, sub o boltă întunecată, cu încăperea din jurul meu înghițită de beznă. Palmele mi-au atins roba, care mi s-a părut de mătase. S-au întâlnit una cu cealaltă și am simțit carne. Le-am ridicat în fața ochilor și mi-am văzut propriile mâini, maronii, scurte și suple, cu unghiile zdrențuite, fiindcă mă agățasem cu ele de pietre când iscodisem împreună cu Kyan prin Munții unde se Odihnește Soarele.

În jurul meu am zărit, în cerc, mai multe piedestale pe care se aflau siluete bizare, abia vizibile în întuneric. Pe măsură ce mi s-au obișnuit ochii, am distins un oștean cu fața umbrită de coiful cu coarne și o femeie cu armură de spini. Lângă mine stătea un copil cu miros de apă stătură și de pește mort. Ochii i-au alunecat în direcția mea și am văzut că erau ciudat de bătrâni și de obosiți. Și-a deschis gura într-un căscat și am zărit, în interior, un inel de dinți ascuțiți ca acele.

Fiorul recunoașterii m-a străbătut năpustindu-se. Erau insomniacii din biblioteca Misei, cu toții vii și întrupați, numai că eram mult mai mulți, nenumărați, cu toții cocoțați pe piedestale și așteptând.

Magia are un strop de viață. A fost primul meu gând în clipa când înaintea ochilor mi s-a desfășurat creatura, cu trupul de o întunecime stranie, aidoma negrului monoton dintre aștri. Era împodobită cu ferestre și uși ce străluceau argintii, ca lumina stelelor. Se închideau și se deschideau ca și cum ar fi clipit încet, oferindu-ne intrări într-o altă întunecime, sugerând că dincolo exista ceva.

Creatura nu semăna câtuși de puțin cu entitățile despre care crezusem că așteaptă în inima eternității. Nu era o șopârlă dintr-o lume înghețată, dornică să strivească trădătorii între fălcile ei de gheață, nici un soare arzător, primind sufletele fericite, spre a deveni pene ale aripilor sale. Însă

știam, cumva, că acea creatură era cea mai profundă esență a universului — acel ceva bizar și veșnic ce pulsa printre stele ca o inimă.

Avea o voce stranie, corală, ca și cum ar fi vorbit mai multe glasuri în același timp. Pe de altă parte, nu semăna nicidecum cu o voce. A spus:

— Voi sunteți cei care-au ajuns la sfârșitul timpului. Sunteți martorii sfârșitului acestui univers.

Pe când vorbea, s-a lărgit către exterior. La apropierea întunericului, copilul cu colți s-a tras înapoi clătinându-se. S-a uitat la mine cu spaimă în ochi, și bezna s-a umflat apoi și în jurul meu, și am fost înconjurată de umbre și de lumină curgătoare de stele.

Creatura a continuat:

— Din moartea acestui univers va veni nașterea altuia. S-a mai întâmplat de atât de multe ori încât nu pot fi numărate, universuri de nepătruns, clipind unul în următorul, în afara timpului. Singura continuitate e esența care persistă dintr-unul într-altul.

Vocea i s-a stins. Mi-am întins mâinile în întunericul tandru.

— Vrei să renaștem? am întrebat.

Nu eram sigură că, în imensitatea sa, mă putea auzi. Dar a vorbit.

— Noul univers nu va semăna cu nimic din acesta. Va fi o stranietate. Nu va exista „născut”, nu va exista „tu”. Despre un nou univers nu se poate vorbi. E o anatemă asupra limbajului. E imposibil până și să te gândești la asta.

Deasupra mea s-a deschis o fereastră, dar nu era fereastră, ci o parte din ființa aceea stranie. O strălucire argintie, mângâietoare, se scurgea din ea ca apa. S-a revărsat peste mine, vibrând ca diminețile proaspete de primăvară și ca aerul abia pătruns în piept.

Simțeam creatura în jurul meu, așteptând. Mai multe ferestre se deschideau și se închideau pe

măsură ce își luau Cei Fără Somn hotărârile.

Atunci m-am gândit la toate — la tot ce mă gândisem în timpul mileniilor în care fusesem legată și la tot ce ar fi trebuit să mă gândesc, dar nu avusesem curajul s-o fac. Mi-am văzut viața din nenumărate perspective fărâmițate. Rayneh condamnându-mă fiindcă o ajutasem pe propria-i fiică să-i fure tronul și respingându-mi toate faptele care urmaseră, ca pe tot atâtea acte lașe de trădare. Tryce zâmbind batjocoritoare la adresa lipsei mele de voință în timp ce mă urmărea nesocotind o sută de ocazii în care aș fi putut pune mâna pe putere de-a lungul veacurilor de invocări. Misa, cu sprâncenele lăsate într-o expresie de inestimabilă dezamăgire, implorându-mă să abandonez tot ce eram, ca să devin în schimb aidoma ei.

Toate aveau dreptate. Toate se înșelau. Inima mea se sfărâma într-un milion de păcate.

M-am gândit la Pasha, pe care n-ar fi trebuit să-l salvez nicidecum. M-am gândit cum încercase să mă ferească de durerea morții lui, sacrificându-și ultimele puteri ca să mă aline înainte de a muri singur.

Căutasem vreme de milenii uitarea, dar îmi fusese refuzată. Acum, când aveam ocazia de a mă spulbera în sfârșit… acum începeam să înțeleg dorința de ceva nespus și nepătruns de nou.

Am întins mâinile către fereastră. Creatura m-a prins în întunecimea ei enormă și m-a ridicat sus, sus, sus. Am devenit o femeie pictată din tușe de lumină de stele, din ce în ce mai puține, până când n-am mai fost decât pâlpâirea de argint a ceea ce fusese cândva o femeie, acum planând, gata să-și ia zborul. Am scânteiat ca stelele deasupra Pustiului care N-ar Fi Trebuit să Existe, martore eterne ale unor lucruri de mult uitate. Întunericul de dincolo de fereastră m-a atras. M-am avântat către el, și m-am extins, și m-am schimbat.

DESPRE AUTOARE

Rachel Swirsky și-a luat masteratul în arte frumoase de la Atelierul de Creație Literară al Universității din Iowa. Textele ei scurte de ficțiune au fost publicate în numeroase reviste și antologii, a fost nominalizată la mai multe premii și a câștigat un premiu Nebula. Primul volum de povestiri, *Through the Drowsy Dark*, i-a apărut la editura Aqueduct Press, în 2010.

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

PREMIILE NEBULA 2011 NOMINALIZĂRI ȘI CÂȘTIGĂTORI

Povestire

CÂȘTIGĂTOR: „Ponies” / „Ponei”, de Kij Johnson (Tor.com, 17 ianuarie 2010)

CÂȘTIGĂTOR: „How Interesting: A Tiny Man” / „Ce interesant, un omuleț”, de Harlan Ellison (*Realms of Fantasy*, februarie 2010)

„Arvies” / „VeRe”, de Adam Troy Castro (*Lightspeed*, august 2010)

„I’m Alive, I Love You, I’ll See You in Reno”, de Vylar Kaftan (*Lightspeed*, iunie 2010)

„The Green Book” / „Cartea verde”, de Amal El-Mohtar (*Apex*, 1 noiembrie 2010)

„Ghosts of New York”, de Jennifer Pelland (*Dark Faith*)

„Conditional Love”, de Felicity Shoulders (*Asimov’s*, ianuarie 2010)

Nuveletă

CÂȘTIGĂTOR: „That Leviathan, Whom Thou Hast Made” / „Leviatanul acela pre carele l-ai zidit”, de Eric James Stone (*Analog*, septembrie 2010)

„Map of Seventeen” / „Harta celor șaptesprezece”, de Christopher Barzak (*The Beastly Bride*)

„The Jaguar House, in Shadow” / „Casa jaguarului, din umbră”, de Aliette de Bodard (*Asimov’s*, iulie 2010)

„Plus or Minus”, de James Patrick Kelly (*Asimov’s,* decembrie 2010)

„Pishaach”, de Shweta Narayan (*The Beastly Bride*)

„The Fortuitous Meeting of Gerard van Oost and Oludara”, de Christopher Kastensmidt (*Realms of Fantasy*, aprilie 2010)

„Stone Wall Truth”, de Caroline M. Yoachim (*Asimov's*, februarie 2010)

Nuvelă

CÂȘTIGĂTOR: „The Lady Who Plucked Red Flowers beneath the Queen's Window” / „Doamna care-a cules flori roșii sub fereastra reginei”, de Rachel Swirsky (*Subterranean Summer*, 2010)

„The Alchemist”, de Paolo Bacigalupi (*Audible*; *Subterranean*)

„Iron Shoes”, de J. Kathleen Cheney (*Alembical* 2)

„The Lifecycle of Software Objects”, de Ted Chiang (*Subterranean*)

„The Sultan of the Clouds” / „Sultanul norilor”, de Geoffrey A. Landis (*Asimov's*, septembrie 2010)

„Ghosts Doing the Orange Dance”, de Paul Park (*F&SF*, ianuarie / februarie 2010)

Roman

CÂȘTIGĂTOR: *Blackout / All Clear*, de Connie Willis (Ed. Spectra)

The Native Star, de M.K. Hobson (Ed. Spectra)

The Hundred Thousand Kingdoms, de N.K. Jemisin (Ed. Orbit UK; Orbit US)

Shades of Milk and Honey, de Mary Robinette Kowal (Ed. Tor)

Echo, de Jack McDevitt (Ed. Ace)

Who Fears Death, de Nnedi Okorafor (Ed. DAW)

Premiul Ray Bradbury pentru prezentare dramatică de excepție

CÂȘTIGĂTOR: *Inception* / *Începutul*, Christopher Nolan (regizor), Christopher Nolan (scenariu) (Warner)

Despicable Me / *Sunt un mic ticălos*, Pierre Coffin și Chris Renaud (regizori), Ken Daurio și Cinco Paul (scenariu), Sergio Pablos (subiect) (Illumination Entertainment)

Doctor Who: „Vincent and the Doctor”, Richard Curtis (scenarist), Jonny Campbell (regizor)

How to Train Your Dragon / *Cum să îți dresezi dragonul*, Dean DeBlois și Chris Sanders (regizori), William Davies, Dean DeBlois și Chris Sanders (scenariu) (DreamWorks Animation)

Scott Pilgrim vs. the World / *Scott Pilgrim împotriva tuturor*, Edgar Wright (regizor), Michael Bacall & Edgar Wright (scenariu) (Universal)

Toy Story 3 / *Povestea jucăriilor 3*, Lee Unkrich (regizor), Michael Arndt (scenariu), John Lasseter, Andrew Stanton și Lee Unkrich (subiect) (Pixar / Disney)

Premiul Andre Norton

CÂȘTIGĂTOR: *I Shall Wear Midnight* de Terry Pratchett (Ed. Doubleday; Harper)

Ship Breaker de Paolo Bacigalupi (Ed. Little, Brown)

White Cat, de Holly Black (Ed. McElderry)

Mockingjay / *Revolta* (Ed. Nemira, 2010), de Suzanne Collins (Ed. Scholastic Press; Scholastic UK)

Hereville: How Mirka Got Her Sword, de Barry Deutsch (Ed. Amulet)

The Boy from Ilysies, de Pearl North (Ed. Tor Teen)

A Conspiracy of Kings, de Megan Whalen Turner (Ed. Greenwillow)

Behemoth, (Ed. Simon Pulse; Simon & Schuster UK) de Scott Westerfield

Premiul Solstice (pentru impact asupra domeniului)

CÂȘTIGĂTOR: Alice Sheldon / James Tiptree, Jr.

CÂȘTIGĂTOR: Michael Whelan

Service to SFWA

CÂȘTIGĂTOR: John E. Johnston III

LISTA COMPLETĂ A PREMIATELOR NEBULA

1965

Roman: *Dune* de Frank Herbert (Ed. Nemira, diverse ediții)

Nuvelă: *„The Saliva Tree*” de Brian W. Aldiss și *„He Who Shapes*” („Plăsmuitorul”, în *Imperiul oglinzilor strâmbe*, Ed. Adevărul, 1993) de Roger Zelazny

Nuveletă: „The Doors of His Face, the Lamps of His Mouth” de Roger Zelazny

Povestire: „«Repent, Harlequin!’, Said the Ticktockman” de Harlan Ellison

1966

Roman: *Flowers for Algernon* (*Flori pentru Algernon*, Ed. Humanitas, 2003) de Daniel Keyes și *Babel-17* de Samuel Delany

Nuvelă: „The Last Castle” de Jack Vance

Nuveletă: „Call Him Lord” de Gordon R. Dickson

Povestire: „The Secret Place” de Richard McKenna

1967

Roman: *The Einstein Intersection* (*Intersecția Einstein*, Ed. Pygmalion, 2005) de Samuel R. Delany

Nuvelă: *„Behold the Man*” („Ecce Homo”, în *Almanahul Anticipația* 1995) de Michael Moorcock

Nuveletă: „Gonna Roll the Bones” („Dând cu babaroasele”, în *Viziuni periculoase*, Ed. Trei, 2013) de Fritz Leiber

Povestire: „Aye, and Gormorrah” („Da… și Gomora”, în *Viziuni periculoase*, Ed. Trei, 2013) de Samuel R. Delany

1968

Roman: *Rite of Passage* (*Ritual de trecere*, Ed. Multistar, 1992) de Alexei Panshin

Nuvelă: *„Dragonrider*” de Anne McCaffrey

Nuveletă: „Mother to the World” de Richard Wilson

Povestire: „The Planners” de Kate Wilhelm

1969

Roman: *The Left Hand of Darkness* (*Mâna stângă a întunericului*, Ed. Nemira, 2006) de Ursula K. Le Guin

Nuvelă: *„A Boy and His Dog*” de Harlan Ellison

Nuveletă: „Time Considered as a Helix of Semi-Precious Stone” („Timpul considerat ca o spirală de pietre semiprețioase”, în *Jurnalul SF* nr. 45-46) de Samuel R. Delany

Povestire: „Passengers” („Pasagerii”, în *Pasagerii*, Ed. Nemira, 1994) de Robert Silverberg

1970

Roman: *Ringworld* (*Lumea inelară*, Ed. Teora, 1997) de Larry Niven

Nuvelă: *„Ill Met in Lankhmar”* de Fritz Leiber

Nuveletă: „Slow Sculpture” („Sculptură lentă”, în *Almanahul Anticipația* 1988) de Theodore Sturgeon

Povestire: nu s-a acordat

1971

Roman: *A Time Of Changes* (*Timp al schimbărilor*, Ed. Pygmalion, 1995) de Robert Silverberg

Nuvelă: *„The Missing Man*” de Katherine MacLean

Nuveletă: „The Queen of Air and Darkness” („Crăiasa neantului și a nopții”, în *Almanahul Anticipația* 1991) de Poul Anderson

Povestire: „Good News from the Vatican” („Vatican, ultimul conclav”, în *Vatican, ultimul conclav*, Ed. Nemira, 2006) de Robert Silverberg

1972

Roman: *The Gods Themselves* (*Zeii înșiși*, Ed. Teora, 1993) de Isaac Asimov

Nuvelă: *„A Meeting with Medusa*” („Întâlnire cu Meduza”, în *Lumina întunericului*, Ed. Teora, 2002) de Arthur C. Clarke

Nuveletă: „Goat Song” de Poul Anderson

Povestire: „When it Changed” de Joanna Russ

1973

Roman: *Rendezvous with Rama* (*Întâlnire cu Rama,* Ed. Multistar, 1991; Ed. Lucman, 2002; Ed. Nemira, 2012) de Arthur C. Clarke

Nuvelă: „The Death of Doctor Island” („Moartea doctorului Island”, în *CPSF Anticipația*, nr. 534-535) de Gene Wolfe

Nuveletă: „Of Mist, and Grass, and Sand” („Despre Ceață, Iarbă și Nisip”, în *CPSF Anticipația*, nr. 528-529) de Vonda N. Mclntyre

Povestire: „Love is the Plan, the Plan is Death” („Iubire e Planul, Planul e Moarte”, în *CPSF Anticipația*, nr. 531) de James Tiptree, Jr.

Prezentare dramatică: *Soylent Green* / *Hrana verde* Stanley R. Greenberg pentru scenariu (bazat pe romanul *Make Room! Make Room!* de Harry Harrison)

1974

Roman: *The Dispossessed* (*Deposedații*, Ed. Nemira, 1995) de Ursula K. Le Guin

Nuvelă: *„Born with the Dead*” de Robert Silverberg

Nuveletă: „If the Stars Are Gods” de Gordon R. Eklund și Gregory Benford

Povestire: „The Day Before the Revolution” de Ursula K. Le Guin

Prezentare dramatică: *Sleeper* / *Adormitul* de Woody Allen

Grand Master: Robert A. Heinlein

1975

Roman: *The Forever War* (*Războiul etern*, Ed. Pygmalion, 1999) de Joe Haldeman

Nuvelă: „Home Is the Hangman” de Roger Zelazny

Nuveletă: „San Diego Lightfoot Sue” de Tom Reamy

Povestire: „Catch That Zeppelin!” de Fritz Leiber

Scenariu: Mel Brooks și Gene Wilder pentru *Young Frankenstein* / *Tânărul Frankenstein*

Grand Master: Jack Williamson

1976

Roman: *Man Plus* (*Proiectul Omul Plus*, Ed. Pygmalion, 2003) de Frederik Pohl

Nuvelă: *„Houston, Houston, Do You Read?” („Houston, Houston, se aude?”, în Almanahul Anticipația 1993)* de James Tiptree, Jr.

Nuveletă: „The Bicentennial Man” („Omul bicentenar”, în *Povestiri ciberrobotice*, Ed. Științifică și Enciclopedică, 1986) de Isaac Asimov

Povestire: „A Crowd of Shadows” de Charles L. Grant

Grand Master: Clifford D. Simak

1977

Roman: *Gateway* (*Poarta*, Ed. Pygmalion, 1997; Ed. Nemira, 2008) de Frederik Pohl

Nuvelă: *„Stardance*” de Spider and Jeanne Robinson

Nuveletă: „The Screwfly Solution” („Veriga slabă”, în *CPSF Anticipația*, nr. 499) de Raccoona Sheldon

Povestire: „Jeffty is Five” („Jefty”, în *Jurnalul SF* nr. 53-55) de Harlan Ellison

Premiul Special: *Star Wars*

1978

Roman: *Dreamsnake* de Vonda N. McIntyre

Nuvelă: „The Persistence of Vision” de John Varley

Nuveletă: „A Glow of Candles, a Unicorn’s Eye” de Charles L. Grant

Povestire: „Stone” de Edward Bryant

Grand Master: L. Sprague de Camp

1979

Roman: *The Fountains of Paradise* (*Fântânile paradisului*, Ed. Multistar, 1993) de Arthur C. Clarke

Nuvelă: *„Enemy Mine*" (*Dușmanul*, Ed. Orion, 1991) de Barry Longyear

Nuveletă: „Sandkings" („Regii nisipurilor", în *Regii nisipurilor*, Ed. Nemira, 2010) de George R.R. Martin

Povestire: „giANTS" („Furnici gigantice", în *Jurnalul SF* nr. 114) de Edward Bryant

1980

Roman: *Timescape* (*Timperfect*, Ed. Nemira, 2006) de Gregory Benford

Nuvelă: *„The Unicorn Tapestry*" de Suzy McKee Charnas

Nuveletă: „The Ugly Chickens" („Orătăniile slute", în *Jurnalul SF* nr. 125) de Howard Waldrop

Povestire: „Grotto of the Dancing Deer" de Clifford D. Simak

Grand Master: Fritz Leiber

1981

Roman: *Claw of the Conciliator* (*Gheara conciliatorului,* Ed. Leda, 2009) de Gene Wolfe

Nuvelă: *„The Saturn Game*" de Poul Anderson

Nuveletă: „The Quickening" de Michael Bishop

Povestire: „The Bone Flute" de Lisa Tuttle (premiu refuzat)

1982

Roman: *No Enemy But Time* de Michael Bishop

Nuvelă: *„Another Orphan*" de John Kessel

Nuveletă: „Fire Watch" („Cei care pândesc focul" în *Vânturile de la Marble Arch*, Ed. Nemira, 2011) de Connie Willis

Povestire: „A Letter from the Clearys" („O scrisoare de la familia Cleary" în *Vânturile de la Marble Arch*, Ed. Nemira, 2011) de Connie Willis

1983

Roman: *Startide Rising* de David Brin

Nuvelă: *„Hardfought*” („Luptacerbă”, în *Almanahul Anticipația* 1996) de Greg Bear

Nuveletă: „Blood Music” („Muzica sângelui”, în *Almanahul Anticipația* 1993) de Greg Bear

Povestire: „The Peacemaker” de Gardner Dozois

Grand Master: Andre Norton

1984

Roman: *Neuromancer* (*Neuromantul*, Ed. Cristian, 1994; Ed. Leda, 2005; Ed. Cotidianul, 2008) de William Gibson

Nuvelă: *„Press Enter*” („Apasă tasta Enter”, în *Almanahul Anticipația* 1994) de John Varley

Nuveletă: „Bloodchild” („Copil de sânge”, în *Jurnalul SF* nr. 105) de Octavia Butler

Povestire: „Morning Child” („Copilul dimineții”, în *Almanahul Anticipația* 1986) de Gardner Dozois

1985

Roman: *Ender's Game* (*Jocul lui Ender*, Ed. Nemira, 2005) de Orson Scott Card

Nuvelă: *„Sailing to Byzantium*” („Pe mare spre Bizanț”, în *Galileo* nr. 3) de Robert Silverberg

Nuveletă: „Portraits of His Children” de George R.R. Martin

Povestire: „Out of All Them Bright Stars” de Nancy Kress

Grand Master: Arthur C. Clarke

1986

Roman: *Speaker for the Dead* (*Vorbitor în numele morților*, Ed. Nemira, 2005) de Orson Scott Card

Nuvelă: *„R&R”* („Permisia”, în *Vânătorul de jaguari*, Ed. Nemira, 2008) de Lucius Shepard

Nuveletă: „The Girl Who Fell Into the Sky” de Kate Wilhelm

Povestire: „Tangents” de Greg Bear

Grand Master: Isaac Asimov

1987

Roman: *The Falling Woman* de Pat Murphy
Nuvelă: *„The Blind Geometer*" de Kim Stanley Robinson
Nuveletă: „Rachel in Love" de Pat Murphy
Povestire: „Forever Yours, Anna" de Kate Wilhelm
Grand Master: Alfred Bester

1988

Roman: *Falling Free* de Lois McMaster Bujold
Nuvelă: „The Last of the Winnebagos" („Ultimul Winnebago", *Vânturile de la Marble Arch,* vol. 2, Ed. Nemira, 2012) de Connie Willis
Nuveletă: „Schrodinger's Kitten" de George Alec Effinger
Povestire: „Bible Stories for Adults, No. 17: The Deluge" de James Morrow
Grand Master: Ray Bradbury

1989

Roman: *Healer's War* de Elizabeth Ann Scarborough
Nuvelă: „The Mountains of Mourning" de Lois McMaster Bujold
Nuveletă: „At the Rialto" („La Rialto", *Vânturile de la Marble Arch,* vol. 2, Ed. Nemira, 2012) de Connie Willis
Povestire: „Ripples in the Dirac Sea" de Geoffrey Landis

1990

Roman: *Tehanu: The Last Book of Earthsea (Tehanu, Ed. Alexandria, 2010)* de Ursula K. Le Guin
Nuvelă: „The Hemingway Hoax*" de Joe Haldeman*
Nuveletă: „Tower of Babylon" („Turnul din Babilon" în *Împărțirea la zero*, Ed. Nemira, 2011) de Ted Chiang
Povestire: „Bears Discover Fire" de Terry Bisson
Grand Master: Lester Del Rey

1991

Roman: *Stations of the Tide* de Michael Swanwick
Nuvelă: *„Beggars in Spain*" („Cerșetori în Spania", în *Almanahul Anticipația* 1994) de Nancy Kress

Nuveletă: „Guide Dog” („Câinele–călăuză”, în *Jurnalul SF* nr. 80) de Mike Conner

Povestire: „Ma Qui” (în *Jurnalul SF* nr. 95) de Alan Brennert

Premiul Bradbury: *Terminator 2: Judgment Day* / *Terminator 2: Ziua judecății* de James Cameron

1992

Roman: *Doomsday Book* (Editura Pygmalion, 2004) de Connie Willis

Nuvelă: „City of Truth” de James Morrow

Nuveletă: „Danny Goes to Mars**”** de Pamela Sargent

Povestire: „Even the Queen” („Chiar și Regina”, *Vânturile de la Marble Arch,* vol. 2, Ed. Nemira, 2012) de Connie Willis

Grand Master: Frederik Pohl

1993

Roman: *Red Mars* (*Marte roșu*, Ed. Nemira, 2006) de Kim Stanley Robinson

Nuvelă: *„The Night We Buried Road Dog” de Jack Cady*

Nuveletă: „Georgia on My Mind” (în *Almanahul Anticipația* 1996) de Charles Sheffield

Povestire: „Graves” („Mortuare”, *Galileo* nr. 1, 2010) de Joe Haldeman

1994

Roman: *Moving Mars: A Novel* de Greg Bear

Nuvelă: „Seven Views of Olduvai Gorge” de Mike Resnick

Nuveletă: „The Martian Child” („Copilul marțian”, în *Jurnalul SF*, nr. 131) de David Gerrold

Povestire: „A Defense of the Social Contracts” de Martha Soukup

Grand Master: Damon Knight

Autor emerit: Emil Petaja

1995

Roman: *The Terminal Experiment* (*Alegerea lui Hobson*, Ed. Nemira, 2008) de Robert J. Sawyer

Nuvelă: „Last Summer at Mars Hill” de Elizabeth Hand
Nuveletă: „Solitude” de Ursula K. Le Guin
Povestire: „Death and the Librarian” de Esther Friesner
Grand Master: A.E. Van Vogt
Autor Emerit: Wilson „Bob” Tucker
Premiul Service to SFWA: Chuq Von Rospach

1996

Roman: *Slow River* de Nicola Griffith
Nuvelă: *„Da Vinci Rising*” de Jack Dann
Nuveletă: „Lifeboat on a Burning Sea” de Bruce Holland Rogers
Povestire: „A Birthday” de Esther M. Friesner
Grand Master: Jack Vance
Autor emerit: Judith Merril
Service to SFWA Award: Sheila Finch

1997

Roman: *The Moon and the Sun* de Vonda N. Mclntyre
Nuvelă: „Abandon in Place” de Jerry Oltion
Nuveletă: „The Flowers of Aulit Prison” de Nancy Kress
Povestire: „Sister Emily’s Lightship” de Jane Yolen
Grand Master: Poul Anderson
Autor emerit: Nelson Slade Bond
Premiul Service to SFWA: Robin Wayne Bailey

1998

Roman: *Forever Peace* (*Pace eternă*, Ed. Teora, 1999) de Joe Haldeman
Nuvelă: *„Reading the Bones*” de Sheila Finch
Nuveletă: „Lost Girls” de Jane Yolen
Povestire: „Thirteen Ways to Water” de Bruce Holland Rogers
Grand Master: Hal Clement (Harry Stubbs)
Premiul Bradbury: *Babylon 5* de J. Michael Straczynski
Autor emerit: William Tenn (Phil Klass)

1999

Roman: *Parable of the Talents* de Octavia E. Butler
Nuvelă: „Story of Your Life” („Povestea vieții tale”, în *Împărțirea la zero*, Ed. Nemira, 2011) de Ted Chiang
Nuveletă: „Mars is No Place for Children” de Mary A. Turzillo
Povestire: „The Cost of Doing Business” de Leslie What
Scenariu: *The Sixth Sense* / *Al șaselea simț* de M. Night Shyamalan
Grand Master: Brian W. Aldiss
Autor emerit: Daniel Keyes
Premiul Service to SFWA: George Zebrowski și Pamela Sargent

2000

Roman: *Darwin's Radio* de Greg Bear
Nuvelă: *„Goddesses*” de Linda Nagata
Nuveletă: „Daddy's World” de Walter Jon Williams
Povestire: „macs” de Terry Bisson
Scenariu: *Galaxy Quest* de Robert Gordon și David Howard
Grand Master: Philip José Farmer
Premiul Bradbury: *2000X — Tales of the Next Millennia* de Yuri Rasovsky și Harlan Ellison
Autor emerit: Robert Sheckley

2001

Roman: *The Quantum Rose* de Catherine Asaro
Nuvelă: *„The Ultimate Earth*” de Jack Williamson
Nuveletă: „Louise's Ghost” de Kelly Link
Povestire: „The Cure for Everything” de Severna Park
Scenariu: *Crouching Tiger, Hidden Dragon* / *Tigru și dragon* de James Schamus, Kuo Jung Tsai și Hui-Ling Wang; după cartea de Du Lu Wang
Premiul President's: Betty Ballantine

2002

Roman: *American Gods: A Novel* (*Zei americani*, Ed. Tritonic, 2006) de Neil Gaiman
Nuvelă: *„Bronte's Egg*” de Richard Chwedyk
Nuveletă: „Hell is the Absence of God” („Iadul e acolo unde nu există Dumnezeu”, în *Împărțirea la zero*, Ed. Nemira, 2011) de

Ted Chiang

Povestire: „Creature” de Carol Emshwiller

Scenariu: *Stăpânul inelelor: Frăția inelului* de Fran Walsh & Philippa Boyens & Peter Jackson; bazat pe *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien

Grand Master: Ursula K. Le Guin

Autor emerit: Katherine MacLean

2003

Roman: *The Speed of Dark* (*Viteza întunericului*, Ed, Millennium Press, 2008) de Elizabeth Moon

Nuvelă: *„Coraline*” de Neil Gaiman (Ed. Tritonic, 2008)

Nuveletă: „The Empire of Ice Cream” de Jeffrey Ford

Povestire: „What I Didn’t See” de Karen Joy Fowler

Scenariu: *Stăpânul inelelor: Cele două turnuri* de Fran Walsh & Philippa Boyens & Stephen Sinclair & Peter Jackson; bazat pe *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien

Grand Master: Robert Silverberg

Autor de distincție: Charles Harness

Premiul Service to SFWA: Michael Capobianco & Ann Crispin

2004

Roman: *Paladin of Souls* (*Paladinul sufletelor*, Ed. Tritonic, 2008) de Lois McMaster Bujold

Nuvelă: „The Green Leopard Plague” de Walter Jon Williams

Nuveletă: „Basement Magic” de Ellen Klages

Povestire: „Coming to Terms” de Eileen Gunn

Scenariu: *The Lord of the Rings: The Return of the King* / *Stăpânul inelelor: Întoarcerea regelui* de Fran Walsh & Philippa Boyens & Peter Jackson; bazat pe *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien

Grand Master: Anne McCaffrey

Premiul Service to SFWA: Kevin O’Donnell, Jr.

2005

Roman: *Camouflage* (*Camuflaj*, Ed. Nemira, 2007) de Joe Haldeman

Nuvelă: *„Magic for Beginners*” (*Magia pentru începători*, Ed. Tritonic, 2006) de Kelly Link

Nuveletă: „The Faery Handbag” („Geanta fărmăcată” în *Magia pentru începători*, Ed. Tritonic, 2006) de Kelly Link

Povestire: „I Live with You” de Carol Emshwiller

Scenariu: *Serenity* de Joss Whedon

Premiul Andre Norton: *Valiant: A Modern Tale of Faerie* de Holly Black

Grand Master: Harlan Ellison

Autor Emerit: William F. Nolan

2006

Roman: *Seeker* (*Exploratorul*, Ed. Nemira, 2007) de Jack McDevitt

Nuvelă: *„Burn”* („Foc”, în *The Year's Best Science Fiction*, vol. 3, Ed. Nemira, 2008) de James Patrick Kelly

Nuveletă: „Two Hearts” de Peter S. Beagle

Povestire: „Echo” de Elizabeth Hand

Scenariu: *Howl's Moving Castle* / *Castelul umblător al lui Howl* de Hayao Miyazaki, Cindy Davis Hewitt și Donald H. Hewitt

Premiul Andre Norton: *Magic or Madness* de Justine Larbalestier

Grand Master: James Gunn

Autor emerit: D.G. Compton

Premiul SFWA Service: Brook West și Julia West

2007

Roman: *The Yiddish Policeman's Union* de Michael Chabon

Nuvelă: „Fountain of Age” de Nancy Kress

Nuveletă: „The Merchant and the Alchemist's Gate” de Ted Chiang

Povestire: „Always” de Karen Joy Fowler

Scenariu: *Pan's Labyrinth* / *Labirintul lui Pan* de Guillermo del Toro

Premiul Andre Norton: *Harry Potter & the Deathly Hallows* (*Harry Potter și talismanele morții*, Ed. Egmont, 2007) de J.K. Rowling

Grand Master: Michael Moorcock

Autor emerit: Ardath Mayhar

Premiul SFWA Service: Melisa Michaels și Graham P. Collins

2008

Roman: *Powers* (*Puteri*, Ed. Leda, 2012) de Ursula K. Le Guin

Nuvelă: „The Spacetime Pool" de Catherine Asaro

Nuveletă: „Pride and Prometheus" de John Kessel

Povestire: „Trophy Wives" de Nina Kiriki Hoffman

Scenariu: *WALL-E* de Andrew Stanton, Jim Reardon; subiect original de Andrew Stanton, Pete Docter

Premiul Andre Norton: *How a Girl of Spirit Gambles All to Expand Her Vocabulary, Confront a Bouncing Boy Terror, and Try to Save Calif a from a Shaky Doom (Despite Being Confined to Her Room)* de Ysabeau S. Wilce

Premiul Solstice: Kate Wilhelm, A. J. Budrys și Martin H. Greenberg

Premiul SFWA Service: Victoria Strauss

Premiul Bradbury: Joss Whedon

Grand Master: Harry Harrison

Autor emerit: M.J. Engh

2009

Roman: *The Windup Girl* (*Fata modificată*, Ed. Nemira, 2013) de Paolo Bacigalupi

Nuvelă: „The Women of Nell Gwynne's" („Doamnele de la Nell Gwynne", în *Nebula 2011*, Ed. Trei, 2012) de Kage Baker

Nuveletă: „Sinner, Baker, Fabulist, Priest; Red Mask, Black Mask, Gentleman, Beast" („Păcătos, brutar, fabulist, preot; mască roșie, mască neagră, gentleman, brută", în *Nebula 2011*, Ed. Trei, 2012) de Eugie Foster

Povestire: „Spar" („Coabitare", în *Nebula 2011*, Ed. Trei, 2012) de Kij Johnson

Premiul Ray Bradbury: *District 9* de Neill Blomkamp și Terri Tatchell

Premiul Andre Norton: *The Girl Who Circumnavigated Fairyland in a Ship of Her Own Making* by Catherynne M. Valente

Grand Master: Joe Haldeman

Autor emerit: Neal Barrett, Jr.

Premiul Solstice: Tom Doherty, Terri Windling și Donald A. Wollheim post-mortem

Premiul SFWA Service: Vonda N. McIntyre și Keith Stokes

Cuprins

INTRODUCERE: ÎN CARE EDITORII ANALIZEAZĂ PREMIILE NEBULA DE IERI, AZI ȘI MÂINE, DE JAMES PATRICK KELLY ȘI JOHN KESSEL

PONEI, DE KIJ JOHNSON — PREMIUL NEBULA PENTRU POVESTIRE

SULTANUL NORILOR, DE GEOFF LANDIS

HARTA CELOR ȘAPTESPREZECE, DE CHRIS BARZAK

M-AM DEȘTEPTAT ȘI M-AM TREZIT AICI, PE COASTA DEALULUI CEA ÎNGHEȚATĂ, DE JAMES TIPTREE, JR.

ÎN AZILUL ASTRONAUȚILOR, DE KENDALL EVANS ȘI SAMANTHA HENDERSON

PISHAACH, DE SHWETA NARAYAN

FRAGMENT DIN BLACKOUT / ALL CLEAR (CAMUFLAJ / ÎNCETAREA ALARMEI), DE CONNIE WILLIS — PREMIUL NEBULA PENTRU ROMAN

UMBRELA, DE HOWARD HENDRIX

VERE, DE ADAM TROY-CASTRO

CE INTERESANT, UN OMULEȚ, DE HARLAN ELLISON — PREMIUL NEBULA PENTRU POVESTIRE

CASA JAGUARULUI, DIN UMBRĂ, DE ALIETTE DE BODARD

CARTEA VERDE, DE AMAL EL-MOHTAR

LEVIATANUL ACELA PRE CARELE L-AI ZIDIT, DE ERIC JAMES STONE — PREMIUL NEBULA PENTRU NUVELETĂ

EXTRAST DIN I SHALL WEAR MIDNIGHT (VOI PURTA MIEZ-DE-NOAPTE), DE TERRY PRATCHETT

PENTRU THEIA, DE ANN K. SCHWADER — PREMIUL NEBULA PENTRU NUVELĂ

DOAMNA CARE-A CULES FLORI ROȘII SUB FEREASTRA REGINEI, DE RACHEL SWIRSKY
PREMIILE NEBULA 2011 NOMINALIZĂRI ȘI CÂȘTIGĂTORI
LISTA COMPLETĂ A PREMIATELOR NEBULA

Table of Contents

INTRODUCERE: ÎN CARE EDITORII ANALIZEAZĂ PREMIILE NEBULA DE IERI, AZI ȘI MÂINE, DE JAMES PATRICK KELLY ŞI JOHN KESSEL	8
PONEI, DE KIJ JOHNSON — PREMIUL NEBULA PENTRU POVESTIRE	19
SULTANUL NORILOR, DE GEOFF LANDIS	26
HARTA CELOR ȘAPTESPREZECE, DE CHRIS BARZAK	94
M-AM DEȘTEPTAT ȘI M-AM TREZIT AICI, PE COASTA DEALULUI CEA ÎNGHEȚATĂ, DE JAMES TIPTREE, JR.	131
ÎN AZILUL ASTRONAUȚILOR, DE KENDALL EVANS ŞI SAMANTHA HENDERSON	145
PISHAACH, DE SHWETA NARAYAN	153
FRAGMENT DIN BLACKOUT / ALL CLEAR (CAMUFLAJ / ÎNCETAREA ALARMEI), DE CONNIE WILLIS — PREMIUL NEBULA PENTRU ROMAN	185
UMBRELA, DE HOWARD HENDRIX	212
VERE, DE ADAM TROY-CASTRO	214
CE INTERESANT, UN OMULEȚ, DE HARLAN ELLISON — PREMIUL NEBULA PENTRU POVESTIRE	234
CASA JAGUARULUI, DIN UMBRĂ, DE ALIETTE DE BODARD	245
CARTEA VERDE, DE AMAL EL-MOHTAR	280
LEVIATANUL ACELA PRE CARELE L-AI ZIDIT, DE ERIC JAMES STONE — PREMIUL NEBULA	293

PENTRU NUVELETĂ
EXTRAST DIN I SHALL WEAR MIDNIGHT (VOI PURTA MIEZ-DE-NOAPTE), DE TERRY PRATCHETT 330
PENTRU THEIA, DE ANN K. SCHWADER — PREMIUL NEBULA PENTRU NUVELĂ 353
DOAMNA CARE-A CULES FLORI ROȘII SUB FEREASTRA REGINEI, DE RACHEL SWIRSKY 357
PREMIILE NEBULA 2011 NOMINALIZĂRI ȘI CÂȘTIGĂTORI 428
LISTA COMPLETĂ A PREMIATELOR NEBULA 431